

CLASSIC
CLASSIC

စွမ်ချာခိုင်း
ငွေဝန်းသော်တာယုန်သို့

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးတင့်လွင်
သော်ကစာပေ၊
(၆၀၅)သုဓမ္မလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပ

ပျက်နှာခုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်

- ဦးမောင်မောင်လွင်
ကစိရတနာ၊
(၂၀၄)၊ လမ်း(၃၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၁၃၉၀/၂၀၀၁(၁၁)

ပျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၁၀၀၃/၂၀၀၀၁(၁၂)
၂၀၀၂ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ

တန်ဖိုး

- ၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀

ပျက်နှာခုံးနှင့်ရေပုံပန်းချီ - သာဓိအောင်ချမ်း

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး
တိုင်ရှင်သားစည်စပ်ညီညွတ်မှု ပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြေအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ~ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်စိုး အဆိုပြုဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ~ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ~ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ~ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်
ချေမှုန်းကြ။

ချစ်ခြင်းလွယ်မြင်

မြစ်မင်းပိုင်အတ္ထုတ်က

ပြန်တစ်ခုက။

ယွင်းခေဝသန်

ငွေဝန်းသော်တာယုန်သို့

ကမ္ဘာ့ကုန်ကွယ်သဗ္ဗဇယမှာ

ဘယ်လှေလိပ်လဲ။

(နန်းပုထိုးပြုစုရေး)

၆၀၀၆ ၇၅၅
၀၂

(၁)

“အဲဒါဆို ငါတို့ သွားကြမယ် မာန်တောဇီ မင်း ကင်မရာ တော့ လိုလိုမယ်မယ် ထည့်လာခဲ့”

သက်ဆွေ စကားကြောင့် မာန်တောင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း စားပွဲ ပေါ်မှ သူ့လက်စွဲတော် ကင်နှုတ်ခွေစိမ်း အဖိုးအစား ကပ်မရာကို ယူ၍ ပန်းလွယ်သားရေအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ သက်ဆွေ က ကောင်တာစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ကျော်ဇောကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ကျော်ဇော . . . ငါတို့ ပြန်မလာမချင်း မင်း ဘယ်မှမသွားနဲ့ဦး ကွာ၊ ဟိုနေ့က အင်းလျားလိတ် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရိုက်လာခဲ့တဲ့ ပိုတွေ့ ဒီမနက် လာယူလိမ့်မယ်”

ကျော်ဇောက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ရယ်၍ . . .

“အေးပါကွာ သက်ဆွေရာ၊ မင်း သွားစရာရှိတာသာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားသွားစမ်းပါ။ ဟာယာခတ် မနေစမ်းပါနဲ့၊ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်မျိုး ခုမှ စလုပ်ရမှန်း သိသာလိုက်တာ”

www.burmeseclassic.com

နှစ်ပျိုင်း

ကျော်လော ပြောလည်း ပြောစရာ၊ သက်ဆွေ အမှုအရာက သိသိသာသာ ပျာယာခတ်နေသည်။ မနက်ကတည်းက သည်ကိစ္စအတွက် မြင်ဆင်လှုပ်ရှားနေသည်မှာလည်း အရေးကြီးသော တိုက်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်နေသည့် စစ်သူကြီးအလား။

သို့သော် သက်ဆွေက မလျှော့။

“ပျာယာမခတ်လို့ ဖြစ်မလားကွဲ့ ဒီကိစ္စက တို့အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စမှာ တို့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မပေါ့လျော့နိုင်ဘူး၊ အားလုံးကို ပီပီမြိုင်မြိုင်နဲ့ အတိအကျ လုပ်ပြရမှာ”

“အေးပါ၊ တို့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မပေါ့လျော့စေရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ စကားပြောတဲ့ အခါကျရင်လည်း မင်း ခုလို ပျာယာခတ်နေမှာစိုးလို့ သတိပေးတာပါ၊ လေးလေးက အရေးမကြီးဘူး၊ သူက အတွင်းသိကျန်တဲ့ လူကြီးတွေကို ကျတော့ မှင်သေသေနဲ့ ထိန်းထားဖို့ လိုတယ်”

ကျော်လော စကားကြောင့် သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒါလည်း စိတ်ချ ဟိုကျရင် ဘယ်ပုံစံနဲ့နေ၊ ဘာပြောရမယ်ဆိုတာ ငါ အသေအချာ စဉ်းစားပြီးသား”

သက်ဆွေနှင့် ကျော်လောတို့သာ စကားများနေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မာန်အောင်ကတော့ ဘာစကားမှ ဝင်မပြော။ သူ့ဘာ သူ့ကင်မရာစိတ်သာ လွယ်ဆင်းသွားပြီး နေမိတော်ဆိုင်ကယ်နားမှ ရပ်စောင့်နေသည်။

“အေး... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ သွားတော့ ဟိုမှာ မာန်အောင် စောင့်နေတယ်”

ကျော်လော စကားအဆုံးမှာ သက်ဆွေ အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

ငွေရိုသော်တာယု

ဆိုင်ကယ်ရှိရာ ရောက်သည့်ဘင် သူက ရှေ့မှ မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စက်နှိုးသည်။ သူ့နောက်က မာန်အောင် က ခွဲထိုင်၏။ စက်နှိုးပြီး အထွက်မှာ သက်ဆွေက သူတို့အခန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

အခန်းရှေ့တွင် ပလတ်စတစ် ရောင်စုံပြားလေးဖြင့် လှစွာ ချိတ်ဆွဲထားသော သူတို့လုပ်ငန်း ဆိုင်းဘုတ်လေးကို မြင်သည်။

“ကဏ္ဍပစ် ဓါတ်ပုံအဖွဲ့”

စာတန်းလေး ဘေးနားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကဏ္ဍပစ်ခေါ် ပြားနတ်မောင် အရုပ်ကလေးကတော့ ပြုံးပီပီနှင့် လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ် လှုပ်နေ၏။

“နှင့် ဆွစ်သမ္မာကို ကြီးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မြိုင်၊ ဝိပုံတိုင်းကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က ရိုက်ထားပြီး ဟိုတစ်လောက်မှ ရုံတင်သွားတဲ့ ကားထဲကလိုပဲ၊ တော်ကြာ မင်းသမီးက အဖို့ပေါက်လေးဖြစ်လိုက်၊ နောက်တစ်ခန်းကျတော့ အသက် လေးဆယ်ကျော်ကြီး ဖြစ်လိုက်နဲ့ ရပ်ရှင်ကြည့်ရတာနဲ့ မတူဘဲ ဖျတ်လှည့်ကြည့်ရသလို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ” မမစကားကြောင့် မြိုင်က ပြုံးရင်း စိတ်ဖျက်လတ်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါသည်။

“မပြောတတ်ဘူး မမရယ်၊ မြိုင်လဲ စိတ်ခါတ်ကို အရမ်းကျနေပြီ ခုတိုင်းသာ ဖြစ်နေရင် ဒီကားမှာ အောင်မြင်သွားလို့ မင်းသမီး ဖြစ်သွားတောင် နောက်ထားကျ အစေခန်းကပဲ ပါရတော့မယ့် အဖြစ်မို့ ရောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အေးနော်၊ ဘာလိုလို့နဲ့ တစ်နှစ်တောင် ပြည့်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်ကမလဲ၊ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ မမ၊ ကြာတော့ မြိုင်ကိုယ် ပြန်တောင် ဘာမှန်း မသိတော့ဘူး”

မမက မျက်မှောက်ကြည့်လျက် . . .

“အဲလိုဆိုရင်လဲ ဒီပြင်ကားလေး ဘာလေး လက်ခံခိုက် ကြည့်မိမြိုင်ရာ၊ ဟိုတစ်လောက နင့်ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ခေါ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကုမ္ပဏီတွေကတော့ ခေါ်တာပဲ မမ၊ ဒါပေမယ့် အဲလိုကျတော့လည်း ဆရာက မကြိုက်ပြန်ဘူး၊ ဟိုး ပထမချစ်သူခေါ်ရာ ပြပြီးကတည်းက မြိုင်ကို ကုမ္ပဏီသုံးလေးခုက ခေါ်ဖူးတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ဆရာကလည်း လက်မခံဘူး၊ မြိုင်သဘောနဲ့မြိုင် ဇွတ်လုပ်ချင်ရင်တော့လုပ်တဲ့ သူတော့ ခုချိန်မှာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့၊ မြိုင်မှာ လိုတာတွေ အများကြီး ပြည့်ပြီလက်လွှတ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဟို . . . ဒါပေမယ့် သူ လုပ်နေပုံက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ မြိုင်ရယ်၊ လိုတာကတော့ ဒီအလုပ်မျိုးမှာ တစ်သက်လုံးလည်း လိုနေဦးမှာပဲ၊ သူကမှာ သူ့ဒီခိုက်တာနဲ့သူ ဒီလိုပဲ သင်သွားကြမှာပေါ့၊ သူ့မှပဲ သင်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုကြီး ပုံသေလုပ်လို့တော့ ရမလား၊ သူ့သားတောင် ဒီပြင်ကုမ္ပဏီနဲ့ ထွက်ခိုက်နေတာပဲ”

မမ၏ အားမလို အားမရ စကားကို နားထောင်ရင်း မြိုင် သတိပြင်းချသည်။

“မြိုင်လည်း ဒီတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် မမရယ်”

အစ်တာက သူ့ကျေးဇူးကြောင့် မြိုင်က ဒီအခြေအနေ ဖြစ်လာတာဆိုတော့ သည်း ခက်တယ်၊ နောက်ပြီး မေမေကလည်း ဆရာခွင့်ပြုချက် မရရင် အာမှမလုပ်ရဘူးလို့ပဲ အမြဲပြောတာ”

မမက ခေါင်းခါသည်။

မြိုင်အနေအထားကိုတော့ ဘယ်လိုမှ အားမရတာ အမှန်း ခုတိုင်း စာ တက်မလိုလိုဖြစ်သွားသော အချိန်ကလေးပင် တန်ချင် လျော့ချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။ မြိုင်နောက်မှ တက်လာသော မင်းသမီးများပင် အတော်လျှမ်း သွမ်းတောက်တွေ ဖြစ်နေကြ၏။

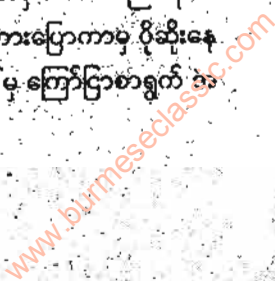
မြိုင်မှာတော့ လောင်းရိပ်ကြီးတစ်ခု မိနေသလို ဖြစ်နေပြီး ခရီးသတ်ကြား လူသိများစေမည့် မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်များမှတစ်ဆင့် လုပ်ရသော ကြော်ငြာနည်းမျိုးစုံတွေလည်း ဘာမှမလုပ်ရ ကားကလည်း အထွက်ကျဲနှင့် ကြာလျှင် မှိန်ပျောက်ပျောက်ဖို့သာ ရှိသည်။

တည့်တည့်တော့ မပြောသော်လည်း မမက သူ့ဘာသာသူ သည်းသလိုလိုဖြင့် . . .

“ဒီခေတ်က လူငယ်တွေခေတ်၊ အားလုံးက သွက်သွက်လက်လက် ဆက်နဲ့ လှုပ်ရှားနေကြတာ မြိုင်၊ ဒီအဘိုးကြီးတွေနဲ့ မလွယ်ပါဘူး၊ ပညာတော်တာက တော်တာပဲ၊ ခေတ်နဲ့က ဝေးသွားပြီ”

နဂိုကမှ စိတ်ဓါတ်ကျနေရသည့်အထဲ နယ်မှ မမ အလည်ရောက် တုန်း အခိုက်လေး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြောကာမှ ပိုဆိုးနေသည့်အတွက် မြိုင်က အားငယ်ငယ်ဖြင့် နံရပေါ်မှ ကြော်ငြာစာရွက် အပောင်ကလေးများဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ချစ်သူ ခေါ်ရာ”

ရွှေစာပေ

“မင်္ဂလာမောင်မယ်”

ဒါမြို့ကတာမြတ်ထွန်း မိုက်ကူးသည့် မှော်ရွှေမြိုင် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ၊ အတော်လေးလည်း ပရိသတ်ကြားမှာ အောင်မြင်မှု ရခဲ့သည်။

ခိုင်း။

နှစ်ကားလေးမှာ မင်းသားက သူ့ရကျော်၊ မင်းသမီးက မေသင်း

မိခင်။

မြိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူပင် မေသင်းခိုင်ဟု တစ်ခါတစ်ခါ မေနေ

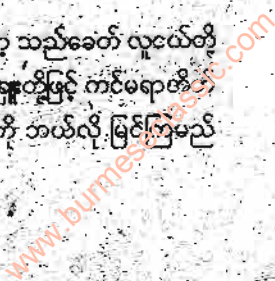
(၂)

ဌာနဆိုင်ရာတို့ ထုတ်ဖော်ပြီး ဌာနတစ်ခုလုံးနှင့် ဆိုင်သည့် ကိစ္စရပ်အားလုံး၌ အစည်းအဝေး သို့မဟုတ် တာဝန်ခံအဖွဲ့၊ ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်သည်။

ခုလည်း သက်ဆွေတို့ ရောက်လာသည်နှင့် ရုံးဝမှအသင့် ကြိုစောင့်နေသည့် လေးလေးက အစည်းအဝေးခန်းသို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွား၏။

သက်ဆွေတို့ဘက်မှ အချိန်တိကျသလို ရုံးဌာနဘက်မှလည်း အချိန်တိကျသဖြင့် အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ စင်သွားသောအခါ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးလိုလို ကိုယ်နေရာနှင့်ကိုယ် အသင့်နေ ရာယူပြီးသား ဖြစ်နေကြပြီ။ ပြောစရာ ဆိုစရာ စကားများပင် အတော်လေး ပြောပြီးနေကြဟန်တူသည်။

ဌာနဘက်မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ သည်ခေတ် လူငယ်တို့ ဖွဲ့စည်း တီထွင်အားကိုး ဘောင်းဘီရှင်၊ ဝေါကင်းရှင်တို့ဖြင့် ကင်မရာတို့မှာ လွယ်၍ ဝင်လာသော ချာတီတီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို မြင်ကြမည်မသိ။

တစ်ခါမှ သည်လိုနေရာ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်များရွေ့တွင် အရေပါ
သော ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ်ဖြင့် မရောက်မှီ မကြုံကြုံကံမူသော သက်ဆွေတို့
နှစ်ယောက်ကတော့ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

စိတ်ထဲမှာ မနေညက လေးလေး ပြောသည် . . .

"နေက်ကျရင် လေးလေး နဲ့တို့ ဆယ်နာရီတိတိ အရောက်လာခဲ့
ဖို့သက်၊ အဲဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စကို လူကြီးတွေနဲ့ ပြောဖို့ လေးလေး စိစဉ်ထား
မယ်"

ဟူသော စကားများ ကြားစဉ်က သည်လောက် ခမ်းခမ်း နားနား
အစီအစဉ်ဖို့ မထုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သက်ဆိုင်ရာလူကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် နဲ့တွင်း စာဖွဲ့
တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မေးတန်မေး ပြောတန်ပြော အကြမ်း
ဖျင်း စစ်ဆေး မေးမြန်းသည့် အဆင့်လောက်သာ ရှိမည်ဟု အောက်မေ့
၏။

သက်ဆွေ ပျာယာမခတ်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းထားသည့်
ကြားက ကိုယ် ဝတ်စားလာပုံနှင့် သည်လိုအနေအထား မသင့်တော်သည်
အစ တွေးမိပြီး အားကိုးတကြီးဖြင့် သူနှင့်အတူတူ ဝင်လိုက်သည့် အ
အောင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

မာန်အောင်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ပုံစံဖြင့် အ
လေး ထိုင်ခိုင်းသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သက်ဆွေ စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသော ရင်ကို တညှိငြိမ်စွာ မှ
အတွက် မာရီရီးက ရက်တစ်လိပ်လောက် ထုတ်သောက်ချင်နေမိ၏။

"အမ်ဒီ . . . သူ့ဇနီးမိယောက်က ကျွန်တော် အရင် တင်ပြထား
တဲ့ ဓါတ်ဖွဲ့အဖွဲ့က ကလေးတွေပါ။ သူ့က ကျွန်တော် တူမောင် သက်ဆွေ
သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ မျိုးဆွေရဲ့ သားပါ။ သူကတော့ . . ."

လေးလေးဦးအေးဆွေက သူ့ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးကို
မိတ်ဆက်ပေးရင်းကနေ စကားခဏရပ်၍ သက်ဆွေကို လှမ်းကြည့်သည်။
သက်ဆွေက စာရပ်လိုက်ပြီး . . .

"မောင်မာန်အောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဓါတ်ဖွဲ့အဖွဲ့က အဲဒီက
ကင်မရာမင်းပါပဲ"

သည်ဘက်က အလှည့်ပြီးသွားသောအခါ လေးလေးက သူ့ရဲ့
အုပ်ဘက်မှ အမ်ဒီ အပါအဝင် လူကြီးများ အားလုံးနှင့် မိတ် ဆက်ပေးသည်။

ပဏာမအခင်းအံ့ကျင်းများ ပြီးသွားသည်နှင့် အမ်ဒီကစ၍
သိတန်သလောက် သိမြီးဖြီထင်တယ် မောင်သက်ဆွေ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . သိပြီးပါပြီ အန်ကယ်"

"အေးကွာ . . . အန်ကယ်တို့ကလဲ လုပ်ချင်တာသာ သိတာ၊
ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ကျွမ်းကျင်တာ မထုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီက ဦးခင်မောင်ဦးတို့
ဦးအေးဆွေတို့နဲ့ ညှိပြီး မောင်သက်ဆွေတို့ အဖွဲ့ကပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် စိစဉ်ပေးပေးချင်တယ်"

သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်၍ . . .

"စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်"

ချီလာတုန်းကသာ အတော် မောင်းကင် လာခဲ့သော်လည်း
တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှသိပ်အခက်အခဲ မရှိလှသဖြင့် သက်ဆွေ
အတန်အသင့် စိတ်အေးသွားသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ကိစ္စစိစွာ ပြီးသလောက် နိဗ္ဗာန်ပြုဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သက်ဆွေ လိုချင်သည်မှာလည်း သည် အလုပ်ကို သူ လုပ်ရဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ငွေရေး ကြေးရေး ကုန်ကျစရိတ် စသည်တို့အတွက်လည်း မပြေလည်စရာ မရှိ။ ညက တည်းက ဖေဖေက

*ဒါမျိုးကို ကိုယ့်လုပ်ငန်း နာမည်ရရှိအတွက် ကြော်ငြာသဘောမျိုး လုပ်ပေးရတယ်ကွ။ ငွေရေးကြေးရေးမှာ အမြတ်အစွန်း မရှိချင် နေပေစေ၊ တိတ်ထဲကပဲ စိုက်ရိုက်ရ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပေး။ မင်း သူငယ် ချင်းတွေကိုလည်း နားလည်အောင် ပြောပြ။ သည်ကိစ္စမှာ ဖီးပွားရေး သက် သ် ချည်း မတွက်နဲ့လို့။

ဟု လမ်းညွှန်ချက် ပေးထားပြီးသား။ လေးလေးကိုလည်း သည်အတိုင်း ပြောပြထားခဲ့သည်။ ဘယ်ကစပြီး ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကိုသာ မေးစရာရှိတော့၏။

ကုန်ပစ် ဓါတ်ပုံလုပ်ငန်း၏ သက်တမ်းက တကယ်တော့ ဘယ်မျှ မကြာသေး။

ကျော်ဇောရယ်၊ မာန်အောင်ရယ်၊ သက်ဆွေရယ်၊ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် စုပေါင်းပြီး မနစ်ကမှ စတင် ထူထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှနေ ဓာတုဗေဒ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရလာသူများ ဖြစ်သည်။ ကျော်ဇောက ဆည်မြောင်းမှ

အရာရှိကြီး တစ်ယောက်၏သား။ မာန်အောင် အဖေကလည်း အတော် ပေါက်ပေါက်ပျောက်ပျောက်ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင် မိဘများ အကူအညီဖြင့် အစိုးရအမှုထမ်း ဝင် လုပ်လျှင် အသင့်အတင့် နေရာကောင်းလေးများ ရနိုင်သည်တိုင် ဘယ်သူမှ ဖိတ်မဝင်စားဖြစ်ကြ။ ကျောင်းပြီးလျှင် ပြင်ပလုပ်ငန်း တစ်ခုခုနှင့် စီးပွားရေးပဲ လုပ်ကြမည်ဟု ကျောင်းကတည်းက တိုင်ပင်ထားပြီးသား။ လုပ်ငန်းကိုသာ ဘာရွေးရမှန်း မသိသဖြင့် ကျောင်းပြီးမှ နှာချခြင်း ဖြစ်သည်။

အကောင်အထည် ဖော်ဖြစ်လာတော့ ဓါတ်ပုံလုပ်ငန်းကို စိတ်မပါ သွားကြ၏။ အောက်ဦး၊ ကာလာ၊ ဖာဖြူအမည်း၊ ရိုက်၊ ကူး၊ ဆေး၊ အဖွဲ့၊ မောင်မောင်ညပ်တို့ ပါစီကျော်စိန်တို့ကို သူတို့ အားကျခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာ ဘွဲ့ယူချိန်တိုင်း ငွေသုံးယူသွားကြသည်များကိုလည်း မြင်ဖူးနေကြသည်။

အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင် အခြား အခမ်းအနားများတွင်လည်း ဓါတ်ပုံဖို ရှင်းလိုက်လျှင် ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှေ့ကြည့်သည်ကိုလည်း ကြီးဖြူ ကြားဖူး နေသည်။

အားလုံးက ငွေကြေးအရင်းအနှီးကိုလည်း အချိုးကျ တတ်နိုင်၊ တည့်ဝင်နိုင်သူများ။ ဓါတ်ပုံလုပ်ငန်းလေးများကိုလည်း အသင့်အတင့် လေ့လာ နားလည်ထားကြသည်။

ခုတော့ အခြေအနေလေး မဆိုးတော့ဟု ပြောနိုင်နေပြီ။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမှာလည်း အခန်းတစ်ခန်းကို အလုပ်ခန်းအဖြစ်၊ ငှားရမ်း ဖန်တီးထား နိုင်ပြီ။ ကူး၊ ဆေး၊ စက်များ၊ ဆေးများကိုလည်း အသင့်အတင့် သုံးနိုင်နေပြီ။ အောင်မြင်မှုတော့ သိပ်မရသေး။ လူသိများဖို့ နာမည်ရဖို့ လိုသေးသည်။ သူတို့၏ တာဝန်ခွဲဝေမှုက ကျော်ဇောက ကူးဆေးလုပ်ငန်း

တာဝန်ယူသည်။ သက်ဆွေနှင့် မာန်အောင်က ကင်မရာသမားများ အဓိက ကင်မရာကိုင်သူ က မာန်အောင်။

သက်ဆွေကတော့ အလုပ်ရှာတာကော၊ ပြင်ပဆက်ဆံရေး ကိစ္စတွေမှာကော၊ အလုပ်တိုးတက်ရေးအတွက် အဆက်အသွယ် ဖန်တီးတာမှာကော၊ ပျာပျာ ပျာပျာနှင့် ဘက်စုံ ဝင်နိုင်သည့်အတွက် စပ်စပ်စပ်စပ်သမားများနှင့် အဆင်ပြေသော အထွေထွေမန်နေဂျာ တာဝန်ကိုယူသည်။

ခုကိစ္စသည်လည်း သက်ဆွေပင် ဖေဖေနှင့် လေးလေးတို့မှ တစ်ဆင့် အဆက်အသွယ်ရရှိပြီး လုပ်ငန်းတိုးတက်ရေးအတွက် ရည်မှန်း၍ လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃)

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး သက်ဆွေ၊ သူတို့ပြောသလို မေသင်းခိုင်ကို နှိုက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား၊ မေသင်းခိုင်နဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်မလဲ” ကျော်ဇော အမေးကြောင့် သက်ဆွေ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ ကျော်ဇောရာ . . . ရပါတယ်၊ ဒါက ဒီလောက် ခက်ခဲခဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်လမ်းထဲမှာတင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တစ်သိန်းလောက် ရှိနေတာပဲ၊ သူတို့ဆီ လိပ်စာမေးပြီး အိမ်လိုက်သွားရုံ နှိုတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါ့ တာဝန်ထား”

“အဲဒါဆို မင်းက ဝင်ရောက်ရှောင်နဲ့ ဘာ ကသိကအောက် ဖြစ်နေတာလဲ သက်ဆွေ”

သည်တစ်ခါ ဝင်မေးသူက သူတို့ထဲမှာ စကားအနည်းဆုံး ဖြစ်သော မာန်အောင်၊ မာန်အောင် အမေးကြောင့် သက်ဆွေက . . .

“ကသိကအောက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ အစီအစဉ်ကို သိပ်အားမရဘူးကွာ၊ ရိုက်မယ့်ရိုက်လည်း နာမည်ကြီး မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို အစီရိုက်ချင်တာပေါ့၊ မေသင်းခိုင်ကျတော့ ဒီလောက် နာမည်ပမာရှိတာ”

“ဟာ . . . မဆိုးပါဘူးကွာ၊ သူက ကားအထွက် နည်းလို့ပါ၊ သူ့ဝန်ထမ်းတွေ ရှိပါတယ်”

ကျော်လောက ခုခံကာကွယ်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ရိုက်ချင်တဲ့လူနဲ့ ရိုက်ပေး ပုံဆောင်းရရင် ပြီးတာပါပဲ”

သက်ဆွေက မကြည်မလင် ကြည့်ရင်း . . .

“ရိုက်တော့ ရိုက်မှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါစိတ်ထဲ အားမရလို့ အားမရကြောင်း ပြောတာပါ။ သူတို့က ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး မေသင်းခိုင်နဲ့ ရိုက်ချင်ရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလဲ ဘယ်သိမလဲကွ”

“ဒီလိုရှိမှာပေါ့၊ သက်ဆွေရာ၊ သူတို့ စိတ်ကူးက ခုရာသီမှာ ပြက္ခဒိန်တွေက ဖြစ်ထွက်လာကြမှာ၊ အဲဒီမှာ အားရလို့လို့က နာမည်ကြီး ထိပ်ထိစိကဲ့တွေပဲ သူ့ကြမှာဆိုတော့ သူတို့က တစ်မျိုး ပုံစံခွဲပြီး ထွက်ချင်မယ်၊ မေသင်းခိုင်ပုံနဲ့က တစ်ခါမှ ပြက္ခဒိန် မထွက်ဖူးဘူး၊ ဘာပြောပြော မေသင်းခိုင်လဲ သူ့ပရိသတ်နဲ့သူ ရိုနေတာပဲ၊ ငါတော့ သူတို့ စိတ်ကူးကို သဘောကျတယ်”

“သူများနဲ့ မတူချင်ဘူး ဆိုပါတော့ . . . ကျော်လောက ဟုတ်လား”

သက်ဆွေ အမေးကို ကျော်လောက ခေါင်းညှိတ်သည်။ သက်ဆွေက ရယ်ရင်း . . .

“အေးလေ . . . မင်းပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါလဲ ပါမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တို့မသိတဲ့ နောက်တစ်ခုက ဒီကိစ္စမှာ သူတို့နဲ့က ဘာဝန်လှလှပတ်တဲ့ ဦးနှောင်မောင်နှံကလည်း မေသင်းခိုင်ကို ကြိုက်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဓမ္မေတာ ဖြစ်စေမိလို့ လေးလေးကတော့ ပြောတာပဲ”

“တာဝန် . . . သူတို့ချင်း ကြိုက်နေတာလား”

ကျော်လောက မေးဝံ့က အလန့်တကြား ဆန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလူပျိုကြီးက မေသင်းခိုင် ကားတွေ ကြည့်ပြီး သူ့ဟာသူ ကြိုက်နေတာပါ၊ ကြိုက်သာကြိုက်တာ မေသင်းခိုင် ဘယ်နေမှန်း တောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ အဆက် အသွယ်ရရင် သူနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါ၊ ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှိလည်း အလည်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ သူကလည်း ရောဂါသိပ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမပိုဖို့ စိတ်ကူးဆွဲတဲ့ နေရာမှာ မင်းကုသထက် သာတယ်”

ကျော်လောက ရယ်သည်။

“ဒါဆိုလဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ သူ့ခမျာလဲ ဒါလေး အဖို့ပြုပြီး အစွဲထုတ်ရမှာ ထင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကိစ္စတွေက တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ သူများ မရှိက်တဲ့ မင်းသမီးကို တို့က ကောင်းကောင်း ပွန်မွန် သူလှပပ ရိုက်ပေးနိုင်ရင် တို့အတွက် ဝိုတောင် ကောင်းသေးတယ်လို့သာ သဘောထား”

ကျော်လောက စကားအဆုံးမှာ မာန်အောင်က ဝင်ပြောသည်။ သက်ဆွေက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း . . .

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းတို့ အဲဒီ မင်းသမီးကို ကြည့်ဖူးလား၊ ငါတော့ စာစောင်တွေ ကြော်ငြာတွေမှာ မာတ်ဝံ့ မြင်ဖူးတယ်၊ သူ့ ကားကစကားမှ ကြည့်ဖူးဘူး”

“ငါလည်း မကြည့်ဖူးပါဘူး”

မာန်အောင်က ခေါင်းခါသည်။ ကျော်လောက ခေါင်းညှိတ်ရင်း

"ငါကြည့်ရင်ကလေး၊ သူ့ပထမကား 'ချစ်သူခေါ်ရာ' ကော ဒုတိယကား 'မင်္ဂလာမောင်မယ်' ကော ကြည့်ရတာပဲ၊ မဆိုးပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ကားများများ မရိုက်တာလဲဆိုတာ မသိတာ"

"ကားများများ မရိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကားနည်းနည်းပဲ ရိုက်လို့ပေါ့ကွ"

ဟု နောက်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လိုက်ပြီး စိတ်စွန့်ဖြန့် ဝကားဖြတ်ချင်သဖြင့် သက်ဆွေက . . .

"အေးလေ . . . ဒါဖြင့်လဲ ပြီးတာပဲ၊ ဒီကြားထဲမှာ ငါ သူနဲ့ သွားတွေ့ပြီး စီစဉ်လို့မပါမယ်၊ အဆင်တော့ပြေမယ် ထင်တာပဲ"

ကျော်ဇောက ဝကားဖြတ်ချင်ပုံ မရှုမသားဘဲ ရယ်ရင်းနှင့် . . .

"လုပ်ပါကွား၊ ခါတ်ပုံရိုက်ဖို့ အဆင်မပြေတောင် ဒီပြင်ကိစ္စလေး ဘာလေး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့ပေါ့၊ ငါလည်း ဦးခင်မောင်ဦးလို့ပဲ ဒါလေး အမှီပြုပြီး အစွဲထုတ်သင့်ထုတ်ရအောင်၊ ဆိုင်လည်း အလည်ခေါ်ခဲ့ပါဦး" သက်ဆွေက မကြည်မလင် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျော်ဇော ထူရှေ့မှရ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း အမြင်ကတ်သွားသဖြင့် . . .

"အေး . . . အေး၊ ဦးခင်မောင်ဦးနဲ့ အကြံထုနေမှတော့ မင်းနာမည်ကိုလည်း မြောင်းလိုက်ပါလား၊ ကျော်ဇော၊ ဦးခင်မောင်ဦး လို့"

ရယ်ခဲ့သော ဖာန်အောင်စင် သက်ဆွေ ဝကားကြောင့် တဟားဟား ထရယ်၏။

ထိုစဉ်ကတော့ အလုပ်ထဲမှာပင် အာနုဇောကနေသမို့ သက်ဆွေရင်ထဲမှာ ထိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် ဘာခံစားမှုမှ မရှိသေး။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်၏ဆိုင်းဘုတ်မှ ကျွန်ုပ်ပစ်ခေါ် မြားနတ်မောင်

အရပ်ကလေးမှ အချစ်ကို ဖန်ဆင်းတတ်သော မြားကလေးက သူ့ဘက်သို့ ဦးလှည့်နေသည်ကိုလည်း သူ မသိလိုက်။

ဝေါခနဲ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်ပြီး သက်ဆွေ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။ ဆောင်းထားသော ဟံလ်မက်ခေါင်းစွတ်ကို ချွတ်၍ စားဖွဲ့ပေါ်အင်သည်။ ကောင်တာစားဖွဲ့မှ ကျော်ဇောက လှမ်း၍ . . .

"အဆင်ပြေလား သက်ဆွေ"

"သက်ဆွေက ခေါင်းခါရင်း . . .

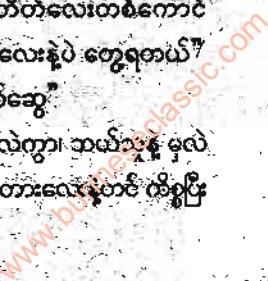
"ခုထိတော့ အဆင်မပြေသေးဘူး၊ မင်းသမီးကို ဖမ်းလို့မပီသူး ဖြစ်နေတယ်ကွား၊ ငါ မနက်က တံခါးခါက်သွားတယ်၊ မင်းသမီး မရှိဘူး၊ အပြင်သွားတယ်၊ နေ့ခင်းလောက်မှ ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ အိမ်ခဏပြန် ရေခိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီ ခုနကစခါက်သွားတယ်၊ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ စားသွားရိုက်တာလား၊ ရိုက်ကွင်းကို လိုက်သွားမယ် ဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ တယ်သွားမှန်း မသိဘူးတဲ့၊ ပြဿနာပဲ"

"အယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့လဲ"

"သူ့မောင်လေး ထင်တာပဲကွာ၊ ချာတိတ်လေးတစ်ကောင် ဆယ်သုံးနှစ်၊ ဆယ်လေးနှစ်လောက် ရှိမယ်၊ အဲဒါလေးနဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်"

"မေဆင်းခိုင်က ယောဇာနီးလား သက်ဆွေ"

"ဟာ . . . ဒါတော့ ငါလည်း အယ်သိမလဲကွာ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှလဲ မတွေ့ရဘူးလားလည်း ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီချွတ်တားလေးနဲ့တင် ကိစ္စပြီး"

လာတဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမြင်မှာ သူ့လိပ်စာ ဘာသာ စုံစမ်းတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်စွန်းတစ်စများ ကြားခဲ့ရသလားလို့ မေးတာပါ”

“မကြားပါဘူး၊ ငါ မေးတာက လိပ်စာပဲကွဲ့၊ မင်းသမီး အပျိုလား အဖိုလား လျှောက်မေးတာမှ မဟုတ်တာ”

သက်ဆွေ စကားကြောင့် ကျော်ဇောက ရယ်သံည်း။

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာမှ မကြားရင်လဲ လောလော ဆယ် အပျိုအနုနု ယာယီသတ်မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း ဘယ်လို ဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားလဲ သက်ဆွေ”

“ဘာကိုလဲ”

သက်ဆွေ၏ လှုပ်ကန်ကန် အမေးကြောင့် ကျော်ဇောက မာန်ပြေ ရန်ပြေ စပ်ဖြဖြ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ခါတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စ ပြောတာပါကွ”

သည်တော့မှ သက်ဆွေက လေသံကို ပြန်လျှော့လိုက်ပြီး . . .

“ညနေတစ်ခေါက် ထပ်သွားရမှာပေါ့ကွာ၊ သူ့မောင်လေးကိုတော့ အကူအကြောင်း ပြောပြထားခဲ့တာပဲ၊ နူးကနေပေးထားတဲ့ စာလည်း ပေးထားခဲ့တယ်၊ နူးသတ်သာချောင်ချိနေအဖွဲ့က ထုတ်မယ် ပြကွဖိန်ခို တော့ အဖွဲ့ဝင်တွေကနေ သူ့ခါတ်ပုံနဲ့ ထုတ်ခွင့်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတယ် သဘောမျိုး နေထားတဲ့စာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဝေဖန်ခံမှာပါ”

“ဒါဆို အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ တော်သေးတာပေါ့၊ လိပ်စာလွယ်လွယ် ကူကူ ရှာရလို့”

“လွယ်တာတော့ မလွယ်ဘူးဟ၊ ဒီမင်းသမီးက တခြား

ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါရိုက်တာ ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ မော်ရ်မြိုင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ပဲ ရိုက်ဖူးတာတဲ့၊ အဲဒါ မော်ရ်မြိုင်ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ရှာရသေး တယ်၊ အဲဒီကုမ္ပဏီ မေးလို့ရတာ”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လဲ၊ ဒါရိုက်တာ မြတ်ထွန်းနဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာတောင် မတွေ့ဘူး၊ ကားထုပ်ဗားတဲ့ကောင်လေးတွေ ကြည့်ရတာ ငါ ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီကုမ္ပဏီ တလည်း အလုပ်ဖြစ်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး”

ကျော်ဇောက တစ်လျှောက်လုံး သိချင်တာတွေ မေးလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်အံ့ဖွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွားသည်။

သက်ဆွေ စိတ်မောမောနှင့် အခန်းထောင့်ရှိ ပလတ်စတစ် ကြိုးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပံပင် ထိုင်ချသည်။

ဘာပြောပြော လူတို့လှုပ်ခန်းလေး နာမည်ရဖို့၊ လူသိများဖို့ကိစ္စ ကြောင့်သာ သည်လျှောက် အပင်ပန်းခံနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ရကိုင်ရ တာ လူမဝင်ပန်းသော်လည်း စိတ်တော့ ဖင်ပန်း၏၊ ပြီးတော့ လုပ်ရတာ အောက်ကျသလိုလိုလည်း ခံစားရသည်။ သည် လောကနှင့် ကိုယ်ကလည်း သိပ်ရင်းနှီးတာ မဟုတ်။

ခုပင်ကြည့်၊ မင်းသမီးအိမ်သွား၍ မင်းသမီးနှင့် ခဏလေး တွေ့ ခြင်းရဖို့ မေးနေရတာကအစ၊ လိုလိုလားလားနှင့် ဖော်ဖော်ရွေ ရွေ့တဲ့ပြန်မှု များ အိမ်ထဲတောင် အဝင်မခံဘဲ ချာထိတ်ကလေးနှင့် တံခါးခံမှာ ရပ်ပြီး ပြောရသည်။

ချာထိတ်ကလည်း နူးကစားပါလာ၍သာ ယုံကြည်သွားခဲ့သည်။ သူ့တွေ့ချင်း သက်သက်မယ့် ဘုရားလာကျသည့်ဆင်ဖြူ မယုံသင်္ကာ

မာကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသေး၏။ တော်တော်နှင့် မေးလို့ စမ်းလို့မကောင်း၊ ကိုယ့်အပေါ်လည်း တစ်စက်မှ မလေးစား။

“ဟေ့ကောင် သက်ဆွေ၊ ဒါနဲ့မေးပါရစေဦး၊ မင်းသမီးက ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

ခမ္ဘာသတ်ရုပ်ဖြင့် ကျော်လောက မေးပြန်သည်။ ကျော်လော စိတ်ဝင် တစားနှင့် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေသည့်အတွက် သက်ဆွေ ဒေါကန်သလိုလို ဖြစ်သွားသော်လည်း တကယ်တမ်းကတော့ ကျော်လောကိုလည်း အပြစ် မတင်ချင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့အုပ်စုက သူများပါရင့်ခါတ်ပုံ သမားတွေလို ရုပ်ရှင်လောက၊ ဂီတလောက စသည်ဖြင့် အနုပညာအသိုင်း အဝိုင်းနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသူများ မဟုတ်။ သည်လောကအကြောင်း လည်း ဘာမျှမသိ။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းဆင်းပြီး သည်အလုပ်ကို ခြေချခါစ လူငယ်များ၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သည် လောက သည်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဘယ်လိုမှမပတ်သက်။ ရှေ့က လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များကလည်း သာမန်အောက်ဖိုးခါတ်ပုံ ရိုက်ခြင်းများသာ။ ရုပ်ရှင်မင်း သမီး မပြောနှင့် အဆိုတော် ခပ်သေးသေးတောင် မရိုက်ခဲ့ရဘူးသေး။

ခုမှစပြီး ဒါမျိုးလုပ်ရသည်မို့ အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး အားလုံး စိတ်ဝင်တစားနှင့် တက်ကြွနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သက်ဆွေ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောအချင်များ လျော့၍ ကိုယ်ကို သက်သာအောင် ပြုပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“စံပြ အဆပလရပ်ကွက်က ပြည်တော်သာ တိုက်ခန်းမှာ သီတယ် မဟုတ်လား၊ အောင်းဆန်းကွင်းနားက”

“ဪ . . . အေး၊ သီတယ် . . . ဟ၊ မင်းသမီးကလည်း အဲဒီ တိုက်ခန်းမှာ နေတာပဲလား၊ ငါက ဝင်ဒါမီယာတို့၊ ရွှေတောင်ကြားတို့မှာ ဝင်းနဲ့ခြံနဲ့ အဖွဲ့စား အောက်မေ့လို့”
သက်ဆွေ ခေါင်းခါသည်။

“ဇာတ်ကားတွေ တအားရိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ အရမ်းရနေတဲ့ မင်းသမီး မှ မတုတ်ဘဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ အခန်းလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အကော်လေး ကောင်းပါတယ်”

ကျော်လောက သည်အကြောင်းတွေ ပြောရ နားထောင်ရသည် ကို ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး စိတ်ကူးများဝင် ယဉ်ကြည့်နေမိသည်။

မင်းသမီးက သူတို့ ဆိုင်ခန်းလေးကို လာသည်။ သူက ဝမ်းသာ အားရ ညှော်ခဲ၊ သူ ကူးဆေးထားသည့် ခါတ်ပုံအကောင်းစားများကို ကြည့်ပြီး မင်းသမီးက အံ့ဩနေ။

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ အတန်ကြာ ကျေနပ်နေပြီး နောက်မှ သက်ဆွေ ထံမှ အသံမကြားရတော့ဘဲ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်ကို သတိရ သည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် နှင့်ပင် အိပ်ပျော်နေသော သက်ဆွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

တောင်းမယ်ထင်တယ် မမ၊ အစိုးရ ဌာနတွေ အဖွဲ့အစည်းတွေကျတော့
ငြင်းခွဲရတာပဲ၊ ဝိုက်ဆံမရတောင် စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီသင့်တယ်”

မမက စာကိုဖတ်၍ ခေါင်းညှိတ်၏။

“ရိုက်လိုက်ပါ မြို့၊ ဒါက ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးမှ မဟုတ်ပဲ”

“ကျွန်တော် သက်ဆွေပါ မမေသင်းခိုင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ခါတ်စဉ် အဖွဲ့က

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

မြိုင်စိတ်ထဲ အံ့အားသင့်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ မူလ ထင်မိ
သည်က နားစာတွင် ပါသော ဦးသက်ဆွေဟူသည့် အမည်ကို အကြောင်းပြု
၍ အသက် ခပ်ကြီးကြီးထဲက ဖြစ်မည်ဟု ဖြစ်သည်။ စောစောက သက်ဆွေ
ဟူ၍ လူကိုယ်တိုင် တွေ့နေရသည့်တိုင် ဦးသက်ဆွေ မလာနိုင်၍ လူငယ်တစ်
ယောက်ကို ကြိုတင်ညှိနှိုင်းရန် လွှတ်သည်ပဲ အောက်မေ့သည်။ သက်ဆွေ
ဟူ၍ ဦးသက်ဆွေဟု မထင်မိ။

သက်ဆွေ၏ ကိုယ်တိုင်မိတ်ဆက်ကားကြားမှ မျက်လုံး လေး
လုံးက သွားသည်။ သည် ဦးသက်ဆွေက သနင့် မတိမ်းမယိမ်း အသက်
သက်ပဲ ရှိမည်။ ငယ်ငယ်လေး။

“မမေသင်းခိုင်... ဆရာဦးတင်ဆန်းရဲ့ စာကိုဖတ်ပြီးပြီ ထင်ပါ

“ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီကိစ္စကို မြိုင်က ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”

(၅)

ကျွန်တော်တို့ ဌာနဆိုင်ရာ သက်သေခံချိရေးစာပွဲမှ ယခုနှစ်
ကလေးက လက်ခံမည်။ မြိုင်စိတ်တွင် ရတနာတစ်ခု ဆောင်ရွက်နေရန်
မျှော်စားနေ ဝါးဖြူဖြူဖြူ ကူညီပေးပေးပါရန် စာပွဲကိုယ်စား စာပွဲစာညီ
တော်တော်ပါသည်။

ယခု လာရောက်ခေတ်တွင် သက်သေခံချိရေးစာပွဲ ဦးသက်ဆွေ
နှင့် စာပွဲစာညီတော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်

ဦးတင်ဆန်း

အဖွဲ့

သက်သေခံချိရေးစာပွဲ

ဌာနဆိုင်ရာ အမည်ပါ စာရေးစာပွဲဖြင့် စာသားများကို
လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီး ရှုတ်ဆိပ်၊ ရာထူးတံဆိပ် စသည်တို့ကို ရာဇာဆီးလ်ဖြင့်
ကျကျနန ရိုက်နှိပ်ထားသော အတူအညီတောင်းစာကို ကြည့်၍ မြိုင်စိတ်
ထဲက ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဖတ်ပြီးသော စာကိုလည်း မမအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ဒါနဲ့ကိုတော့ ဆရာ ပြောမနေတော့ပဲ လက်ခံရိုက်ပေး လိုက်ရင်

“ခင်ဗျာ . . . မမေသင်းခိုင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

မေသင်းခိုင်နှင့် သက်ဆွေတို့ ပြောနေသည့် စကားပိုင်းထဲမှာ မြိုင်ဆိုသော အမည်ပိုင်းတစ်ခု ပါလာသဖြင့် သက်ဆွေ ကြောင်သွားသည် မြိုင်က သဘောမပေါက်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြိုင်ဘက်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေးတာပါ။ သည်တစ်ခါတော့ မြိုင်က မြိုင်ဘက်ကဆိုသော နေရာတွင် ကိုယ်ရင်ကိုယ် လက်နှင့်ထောက်လိုက်သဖြင့် သက်ဆွေ အနည်းငယ် နားလည်သွားသည်။ မြိုင်ကို အားနာဖြူး ပြုံး၍ ပြလိုက်ပြီး . . .

“ဆော့ရုံဗျာ . . . ကျွန်တော်က မမေသင်းခိုင်မှာ မြိုင်ဆိုတဲ့ နာမည် နောက်တစ်ခု ရှိမှန်း မသိလို့ပါ။ မြိုင်ဆိုတာ ဒီပြင် တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောတာမှတ်လို့”

မြိုင် ရယ်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို သိသိသာသာခွန်လိုက်ပြီး . . .

“တို့ . . . ဒီလိုလား၊ မြိုင်ဆိုတာက မြိုင် နာမည်ရင်းပါ။ မမေသင်းခိုင်က မင်းသမီး နာမည်၊ ကိုသက်ဆွေလည်း မြိုင်လို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းတုန်းက မြိုင်နာမည်က နှင်းရည်မြိုင်တဲ့”

သက်ဆွေ အဖြူးဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ မြိုင်၊ မမြိုင်နဲ့ ခုလို သိကျွမ်းခင်မင်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ အခုအထိင်းကတော့ မမြိုင်ဘက်က ကျွန်တော့်ကို ရက်ချိန်းတစ်ရက်ပေးဖို့ပါပဲ။ မမြိုင် အားမယ့်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခါတ်ပုံရိုက်ချင်ပါတယ်။ အဆင်ပြေမယ့်ရက်ပေါ့”

“အင်း . . . ကိုသက်ဆွေတို့က ဘယ်နေ့ ရိုက်ချင်လို့လဲ”

“မမြိုင် အားတုံရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပါ မယ်”

မမြိုင် အဆင်ပြေမယ့် ရက်သာ ပြောပါ”

“ရိုက်တော့ကော ဘယ်မှာ ရိုက်မှာမို့လဲ ကိုသက်ဆွေ”

“အဲ . . . ပြဿနာပဲဟု သက်ဆွေ ထိတ်သွားသည်။ အဲဒါတွေ စဉ်းစားထားရမည် ဆိုသည်ကို ခုထိ သတိမရ။ အင်းဒိုးရိုက်ရမှာလား။ အောက်ဒိုးရိုက်ရမှာလားဟုပင် မတွေးမိသေး။ ကျောထဲဈေးများ နည်းနည်း ဖို့လာသည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဆိုသည်ကိုတော့ မမေ့။ သက်သက်သာသာ အမှုအရာဖြစ်အောင် လုပ်ယူလိုက်ရင်း . . .

“နှစ်နေရာလောက်တော့ ဈေးပြီး ရိုက်မယ် စဉ်းစားထားပါတယ် မမြိုင်၊ အင်းလျားလိတ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကရံဝိတ်တက်ဖြစ်ဖြစ်”

“ကိုသက်ဆွေတို့ လာခေါ်မှာလား”

“လာ . . . လာခေါ်မှာပေါ့၊ မမြိုင်၊ အကြံအပို့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာပါ”

“အဲဒါဆို လာမယ့် ဆန်းခင်း လုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြာလာလေလေ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံမရှိသေးကြောင်း ပေါ်လေလေဖြစ်မည်ကို သက်ဆွေ ကြောက်လာသည်။ စကားသိပ်မများရဲတော့ဘဲ လာမည့် ဟနက်နေ့နေ့နက် ရှစ်နာရီ လာခေါ်မည်ဟု လာပြော၍ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

သက်ဆွေ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ မြိုင်က ဧည့်ခန်းရှိ ပြက္ခဒိန်တွင် ထိုတနင်္ဂနွေနေ့လေးကို မင်နီလေးဖြင့် ဝိုင်းထားလိုက်၏။

၁၉၈၄ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

(၅)

“မေသင်းခိုင်က အပြင်ဘက်မှာ ဘယ်လိုနေလဲ ကိုသက်”

“ဘာကို ဘယ်လိုနေလဲလို့ မေးတာလဲ ကိုလှိုင်”

“မြိုင်တို့ အိမ်မှ အပြန်တွင် သက်ဆွေ အလုပ်ခန်း ပြန်မသွားတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ရင်း လမ်းကြွသဖြင့် ကိုလှိုင်တို့အိမ် ဝင်သည်။

ကိုလှိုင်က သက်ဆွေ၏ အိမ်ကိုဝင်းကွဲ သက်ဆွေ ဖခင်၏ ဝင်းကွဲညီမှ မွေးသည့် သား၊ သက်ဆွေထက် လေးငါးနှစ် ကြီးသည်။ ဆွေမျိုးအရင်းအချာကြီးတော့ မဟုတ်။ ဆွေမျိုးအရင်းအချာ မဟုတ်သလို ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများနှင့် အနေအထိုင်ကော အလုပ်အကိုင်ပါ ကွာသည်။

ကိုလှိုင်က ကျောင်းဆရာ၊ မြန်မာစာနှင့်ဘွဲ့ရ၍ မူလတန်းကျောင်းဆရာ လုပ်ပြီး သူ ဝါသနာပါရာ တက္ကသိုလ် စာလေး အတိုအစများ ရေးနေသူ ဖြစ်သည်။ လူဖြောင့် လူအေး၊ ဘာဟိတ်ဟန်မျှ မရှိ။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပဲ အပြင်မှာကော လှလှပပနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိရဲ့လားလို့ မေးတာ”

သက်ဆွေက ရယ်၍ . . .

“ကိုလှိုင် သူ့ပါတဲ့ ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖူးလို့လား”

ကိုလှိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ခပ်အေးအေးလေးပဲ၊

ဒေါ်သန်းလှိုင်

အမူအရာ အပြောအဆိုလေးတွေလည်း ချစ်စရာ တောင်းတယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့ ရုပ်ရှင်တစ်ကားမှ မကြည့်ဖူးဘူး ကိုလှိုင်ရ၊ ခင်ပုံလောက်ပဲ ဗာအုပ်တွေထဲမှာ မြင်ဖူးတာ၊ အပြင်မှာလဲ ဒီရုပ်ပါတဲ၊ ပါပါတယ်၊ အေးမအေးတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ခုမှ ခဏတစ်ခြောက်ပဲ တွေ့ဖူးတာ၊ ဘစ်ခတော့ ကျွန်တော် အကြံသွားတယ်၊ ကျွန်မတို့ စိတ်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်အသစ်ဆိုတော့ သိပ်ငယ်ငယ်လေး မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တော့၊ ခုတော့ သူက ကျွန်တော့ထက်တောင် ငယ်ချင် ငယ်မယ့် ကိုလှိုင်ရ၊ အရမ်းနကတပဲ”

“ငယ်နိုင်တာပေါ့ ကိုသက်ရ၊ အဲဒီကောင်မလေး ရုပ်ရှင် စရိုက်တော့ အပျိုပေါက်လေးပဲ ခိုဦးမှာ၊ ခုမှ အလွန်ဆုံးရှိ နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်ကတည်း ဒါနဲ့ ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ကိုလှိုင်၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားခဲ့မယ်”

“အေးပေါ့ကွာ ကိုသက်ရ၊ သေသေချာချာလေးတော့ လုပ်ပေါ့၊ ခင်ပုံလုပ်ငန်းဆိုတာလည်း နာမည်က အရေးကြီးတာပဲ၊ ကောင်မလေးကလည်း လှပါတယ်၊ ဓါတ်ပုံစားတဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုလှိုင်ဆို ဝင်လာတာ၊ ဘယ်လိုပုံစံလေး ရိုက်ရရင် ဘင်းပစဲဆိုတာ ကိုလှိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့”

ကိုလှိုင်က ရယ်သည်။

“ဟ . . . အဲဒါ ငါ့လာတိုင်ပင်လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ ကိုသက်ရ၊ အဲဒါမျိုး လုပ်ထုတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါမျိုးက ဓါတ်ပုံကလေးမှ မကွာမှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလှိုင်ရ၊ တိုလှိုင်ဆိုက ဓါတ်ပုံကိစ္စ သိချင်တာမှ

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းပုံစံလေး လိုချင်တာပါ။ စိတ်ကူး စိတ်သန်း ကောင်းကောင်းလေးတွေ ကိုလှိုင်မှာ ရှိပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး တော့ အကြံပေးမိမိပါ။

ကိုလှိုင်နှင့် ပတ်သက်လာရင် ဒီပြင် ဆွေမျိုးများနှင့် မတူဘဲ သက်ဆွေ သီးသန့်လေးစားသည့် အချက်ကလေးတွေ ရှိသည်။ ကျန်သည့် ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းများကတော့ ဒီကိစ္စမျိုးလည်း စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ် ရာထူး ကိုယ့်အရှိန်နှင့်ကိုယ် သီးခြားနေကြသည်မို့ ကိုလှိုင်ကို သိပ်လူရာ မသွင်းကြချင်။

သက်ဆွေကသာ ကိုလှိုင်ကို ခင်လည်းခင်၊ လေးလည်း လေးစား ပြီး အာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ပြေးတိုင်ပင်တာမျိုး၊ အကြံယူတာမျိုးလေးတွေ လုပ် သည်။

သူ့ဘဝနှင့်သူ ကျေနပ်ပြီး ငွေကြေးအရ၊ ဂုဏ်ပကာသနအရ အောင်မြင်တာ မအောင်မြင်တာ အပထား၊ စာဖတ်၍ လူ့သဘာဝထိ နားလည်သော ကိုလှိုင်မှာ တချို့ကိစ္စများ အားထားရတာလေးတွေ ရှိသည် ဟု ယုံကြည်၏။

စင်စစ် သက်ဆွေ ခုလို ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ဖြစ်လာတာ ကတော့ ကိုလှိုင် စိတ်ကူးစိတ်သန်း ပါသင့်သလောက် ပါသည်။

သက်ဆွေ နောက်ဆုံးနှစ် စာရေးပွဲ ပြေအပြီးတွင် ရှေ့ဆက် ရမည့် ဘဝကိစ္စအတွက် ကိုလှိုင်နှင့် တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကိုလှိုင်

“ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်မယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် အရင်းနှီးလည်း စိုက်ထုတ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ပညာတတ် လူငယ်တွေ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်လေးတွေလုပ်ဖို့ ငါ တိုက်တွန်းချင်တယ် ကိုသက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဒီနေ့ တို့တိုင်းပြည်က လူငယ်ပညာတတ်တွေဟာ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူး စိတ်သန်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြဖို့ သိပ် အားနည်းနေကြတယ်”

ဟူသော စကားမှ အစပြု၍ သူ့အယူအဆများကို ရှင်းပြခဲ့ သည်။

“လူငယ်ပညာတတ် ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်များများဟာ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်၊ အင်မတန်မှ ရှားပါးခက်ခဲနေတဲ့ လခစား အစိုးရ အလုပ်တွေချည်း စုပြီးတိုးဝေနေကြတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး စီးပွားရှာရမယ့် သင်္ဘောသား အလုပ်လိုဟာမျိုးတွေမှာချည်း အလုအယက် အလိမ်အညာခံပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

အစိုးရ အလုပ်လည်း မကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသွား ပိုက်ဆံရှာတာလည်း အပြစ်မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လောကမှာ လုပ်စရာ အလုပ်က ဒါပဲရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုသက်၊ ဒီပြင်ဟာ မကြည့်နဲ့ ပြည်တွင်းမှာ ပဲနေပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကိုယ်စီနဲ့ ကြီးပွားနေကြတဲ့ တို့တိုင်းပြည်တဲက လူမျိုးခြားတွေကို သတိထားကြည့်။

သူတို့နေရာတွေမှာ တို့ဆီက လူငယ်တွေ အတုယူလေ့လာသင့် တာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ မရှိတယ်၊ နိုင်ငံအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည် တယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာ မင်းပန်းလှလုပ်ဆိုပြီး တွန့်နေခဲ့တာလဲ သူတို့ပဲ၊ သူတို့အဝန်းအဝိုင်းမှာ ရှာလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာ

သိပ်ရှားပါးတယ်။ တိုင်းပြည်က ငွေပြုတဲ့ အကန့်အသတ်ထဲမှာ သူတို့ ကျင့်ကျင့်လည်လည် စီးပွားရှာတတ်တယ်။

ထို့ဆက်က လူငယ်တွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ စီးပွားရေးပညာ တတ်အောင် လုပ်သင့်တယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေး တည်ငြိမ်မှု ဆိုတာ အဲဒီပြည်သားတွေ တစ်ဦးစီရဲ့ စီးပွားရေး တည်ငြိမ်မှုနဲ့ အများကြီး ဆက်စပ်နေတယ် ကိုသက်၊ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေလည်း အများ ကြီး လိုအပ်တယ်။

ဤနည်းဖြင့် အကျယ်တဝင့် ချွင်းပြုသည့်ကို နားထောင်ပြီး သက်ဆွေကိုယ်ပိုင် အလုပ်လုပ်ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုအဆင်သင့်သွားသည်မှာ ရတော့မည် ဘွဲ့နှင့် သားဖြစ်သူများ ကို ဘာအကြံပေး ကိုက်တွန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည့် သက်ဆွေနှင့်တကွ မာန်အောင်တို့ မိဘတွေကပါ သက်ဆွေတို့ စိတ်ကူးကို လက်ခံပြီး အသင့် အတင့် ငွေရင်း ငွေနှီးခင်းများပါ ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နို့နို့ သူတို့ အနုပစ်အဖွဲ့သား သုံးယောက်လုံး ခုထိယောင်လည် လည် ဖြစ်နေကြဦးမှာ သေချာ၏။

(၆)

"ငါလည်း လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ကွာ သက်ဆွေရာ၊ မင်းသမီးတွေ ဘာတွေ အပြင်မှာ ဘယ်လိုနေလဲ ထိုင်လဲဆိုတာ သိချင်လို့"

ပြဿနာပဲဟု သက်ဆွေ စိတ်အနည်းအပါး ညစ်သွားသည်။ ကျော်ဇောကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

"မင်းပါလိုက်တော့ ဆိုင်ကို ဘယ်သူက ကြည့်ကုန်ခဲ့မှာလဲ ကျော်ဇော၊ ပြီးတော့ ကားထဲမှာလည်း လူတွေ တစ်ပြုတ်မကြီးနဲ့ ကျပ်ညပ် နေမှာပေါ့"

"ဆိုင်က ခဏစိတ်ထားခဲ့မှာပေါ့ကွာ ဘာအလုပ်မှရှိတာမှမဟုတ်ပဲ၊ ကားတလည်း စုစုပေါင်းမှ လူလေးယောက်တည်း စီးမှာပါကွာ၊ မကျပ်ပါဘူး"

"ဟ . . . မင်းသမီးက တစ်ယောက်တည်း လိုက်မလားကွာ၊ အဖော်ပါဦးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ပါချင်ပါဦးမှာ"

သက်ဆွေ စကားအဆုံးမှာ မာန်အောင်ကပါ ဝင်၍ . . .

"နေခဲ့စမ်းပါ ကျော်ဇောရာ၊ အလုပ်သွားလုပ်တဲ့တိရိစ္ဆာ လိုက်မရွတ် စမ်းပါနဲ့"

စုစုပေါင်းမှ လူသုံးယောက်သာ ရှိသည့်အနက်၊ နှစ်မနှင့် တစ်မ ဖြစ်ပြီး တစ်စက်ကလေးမှ ခေါ် ချင်ပုံလည်း နှစ်မသမားများက မရသဖြင့် ကျော်ဇော ငြိမ်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သိုင်မှာထိုင်ပြီး လုပ်ရ

သော အလုပ်အတွက် စိတ်ပျက်သွားပုံလည်း ရသည်။

“အေးအေး နေပီ” ခင်မောင်ဘူးရာ၊ မင်း သိပ်တွေ့ချင် မြင်ချင် ရင် နောက်ကျ ငါ့ဆိုင်ကို အလည်ခေါ် ပေးပါမယ်။ ခုတော့ ငါ့ကားအစုတ် လေးထဲ ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ်လိုက်ပြီး မမှန်ပါနဲ့ဦး၊ ဗောက်ဝက်ဝင်ဆိုတာ နဂိုကတည်းက ပြတင်းပေါက်မရှိလို့ ပူတဲ့ အိုက်ကို ကားမျိုးပါ”

သည်မနက်အဖို့ သည်ကိစ္စအဖို့ ရှင်းနေရတာ နှစ်ခါရှိ ပြီဟု စိတ်ထဲက တွေးမိသည်။ မနက်ကလည်း အိမ်ကအထွက်မှာ ဘယ်လို ဘယ်လို သတင်းရ၍ ရောက်လာမှန်း မသိသော ညီမဝမ်းကွဲ တစ်ယိုက်က လည်း လိုက်ချင်ကြောင်း တဆာဆာပူဆာ၍ ဒီနည်းအတိုင်းပင် အတင်း တောင်းပန်ထားရစ်ခဲ့ရသည်။

အိမ်မှာ အတူနေသော အဖေအစ်မ အပျိုကြီး ကြီးကြီးစိုးကပင် ‘ဟဲ့ . . . ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးကို နင်တို့ ဓါတ်ပုံသွားရိုက်မှာဆိုတော့ ငါတောင် လိုက်ချင်သေးတယ်။ မင်းသမီးကို အနီးကပ်မြင်ဖူးတာပေါ့’ ဟု တောင့် တောင့်တတ ဝင့်ပြောသေးသည်။ မောင်လုပ်သူ သက်ဆွေအဖေက ‘ဟာဗျာ . . . မမကလဲ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်နဲ့’ ဆိုပြီး ဝင်ဟန်မှ မအိမ်မလည်နှင့် ကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဥလည်း အောင်သည်းအောင်သက်ဖြစ်ကာ ဆိုင်မှာ ကျန်နေခဲ့ သော ကျော်လောကို ထားခဲ့ရသည်။ မာန်အောင်နှင့် နှစ်ယောက် ကား မောင်းလာရင်း သက်ဆွေက ထိုကိစ္စများကို တွေးမိသဖြင့် . . .

“လူတွေက မင်းသမီးတို့ မင်းသားတို့ကို အပြင်မှာ တော်တော်မြင် ဖူးချင်ကြတာပဲနော် မာန်အောင်၊ ငါ အစတုန်းက ဒီလောက် ဖြစ်ကြမယ် မထင်ဘူး”

“အလကားပါကွာ၊ ရှေးနေကြတာပါ”
ကားမောင်းရင်း ပြောလိုက်သော သက်ဆွေစကားကို မာန် အောင်က ထုံးစံအတိုင်း တုံ့တိတိနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသားပင် တုံ့ပြန်သည်။
“နဲ့အောင် စရိုက်က ဒီအလိုင်း”

သက်ဆွေ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ရယ်၍ သူမောင်းနေသော ကား မှာသာ အာရုံပြုထားလိုက်၏။

ကြည့်ပြန်ရောင် ဗောက်ဝက်ဝင် ကားလေးကလည်း ရှုပ်ရှင် မင်းသမီးကို သူ့ကိုယ်ပေါ် တင်ရသောမည်ကို သိနေ၍လား မသိ၊ ခါတိုင်း နဂိုကျောင်းတွေ ဘာတွေပင် မလုပ်၊ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ချောချော ဆာမော ပြေးလွှားလျက်။

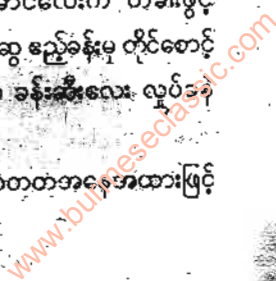

“ဟင်”
သက်ဆွေ ရင်ထဲတွင် အံ့ဩစိတ်တစ်ခုနှင့် ရင်ခုန်မှုလေး တစ်ခု ထစ်ဖြိုင်နက်တည်း ဖြစ်သွားသည်။

အလျင်တစ်ခါ တွေ့တုန်းကလည်း မလှတာတော့ မဟုတ်။ ဘုမ္မန်းသိသာအောင် လှသည်။ သို့သော ခုဟာက ရက်ရက်စက်စက် သူ့လွန်းနေသည့် အလှ။

အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မြိုင် မောင်လေးက တံခါးဖွင့် သေးသည်။ ခဏလေး စောင့်ပါဟု ဆိုသဖြင့် သက်ဆွေ ဧည့်ခန်းမှ တိုင်စောင့် နေရသေးသည်။ ခဏကြာသောအခါ အိမ်ခန်းမှ ခန်းအိမ်လေး လှုပ်ခတ် ဖြစ်သွားပြီး မြိုင် ထွက်လာ၏။

အံ့ဩစိတ်ကြောင့် သက်ဆွေ ပါးစပ် ဟတတအနေအထားဖြင့်

စက္ကန့်အနည်းငယ် အရပ်တစ်ရပ် ဖြစ်သွားသည်။

မြိုင်က သက်ဆွေကို မြင်မြင်ချင်း ပြီးလိုက်ပြီး . . .

“ကိုသက်ဆွေတို့က အချိန်မှန်သားပဲ၊ မြိုင်က နောက်ကျမယ်ထင်ပြီး ခပ်အေးအေး လုပ်နေတာ၊ ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ၊ သွားကြတော့မလား သည်တော့မှ သက်ဆွေ၏ အသက်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ကမန်ကတန်း ပြောဝင်လာသည်။ ခါတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက် အထူးပြင်ဆင်ထားသော အဝတ်အစား၊ မျက်နှာ မိတ်ကပ်တို့ဖြင့် တဆန်းတပြား လှနေသော မြိုင်ကို ကဗျာကယာ အဖြေပြန်ပေးရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . မမြိုင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သက်ဆွေက ထအရပ်၊ မြိုင်က အခန်းထဲ ဘက် လှည့်၍ . . .

“မမ ပြီးရင်လာတော့လေ၊ ဒီမှာ သူများတွေ စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး”

“အေး . . . အေး၊ လာပြီ မြိုင်” ဟု အခန်းထဲမှ ပြန်ပြောသံ ကြားရသည်။

ဒီတော့မှ ခု ခရီးမှာ မြိုင်တစ်ယောက်တည်း လိုက်မှာ မဟုတ်ဘဲ အဖော်ပါသေးကြောင်း သတိပြုမိသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟု သက်ဆွေ စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်၏။

ဘာပြောပြော မြိုင် ပြင်ဆင်ထားတာကြည့်ပြီး သက်ဆွေ ရင်ခုန်နေမိတာအမှန်၊ အစာယို၍ နှစ်ယောက်ချင်းသာ အတူတူသွား၊ အတူလှုပ်ပျားနေရလျှင် လူက ငြိမ်ချင်တောင် စိတ်ကငြိမ်မှာ မဟုတ်သဖြင့် ကယောင်ဖာတမ်းတွေ ဖြစ်နေမိမှာ မလွဲ။

သူ့အဖော်နှင့်သူဆိုတော့ ဘေးမှာ လူရွံ့နေသည့် အချိန်ဖြင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသော စိတ်က လျော့ပါးသွားနိုင်သည်။

နောက်က လိုက်ထွက်လာသော အစ်ကြီးကတော့ အသင့်အတင့် ပြင်ဆင်ထား၏။ မိတ်တပ်တွေ ဘာတွေ သိပ်ခြယ်မှုန်း မထား။

“ကဲ . . . သွားစို့ ကိုသက်ဆွေ”

မြိုင်က မင်းသမီးခွဲ ဒီလိုအလုပ်ကိစ္စကြောင့် သွားလာမှုတွေ ရှိုးနေပြီလားမသိ၊ သက်ဆွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လေသံဖြင့်ပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

သက်ဆွေအဖို့သာ မသက်သာ။ လှသောရုပ်ဖြင့် ဖမ်းစားထား၍မှ အကင်းမသေခင် ကိုယ့်ကို အပြူးနှင့်တကွ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပြောဆက်ဆံလိုက်သော အသံတစ်မျိုး၏အလှကြောင့် ဣန္ဒြေက သိပ်မရချင်တော့။

ပြီးတော့ သိပ်မကုသိန်းလှသော ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ မြိုင်ကိုယ်မှ သင်းယုံသော အမျိုးအမည်မသိ ရေမွှေးနံ့လေးကလည်း အညှာလွယ်နေသော စိတ်ကို လှုပ်ခါပေးနေသည်။

သူတို့တစ်တွေ ပိတ်ကားပေါ်မှတစ်ဆင့် ရင်းနှီးနေသော မင်းသမီးကို အပြင်မှာ ဘာကြောင့် ကွေ့ချင်ကြသလဲဟု ကိုလှိုင်တို့ ကျော်လေတို့ အပါအဝင် ကြီးကြီးစိုးစိုးတို့ ညီမလေးတို့ကို နားမလည်ခဲ့သော သက်ဆွေ၊ ခုမှ ထိုကိစ္စကို သဘောပေါက်သည်။

မင်းသမီး ဆိုသည်မှာ သူ့အပြင်မှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူး ခင်ဖူး မင်ဖူး နေသော မိန်းကလေးများနှင့် နည်းနည်းတော့ ကွာခြားကြောင်း မသိချင်ရုံ ရအောင်ပင် သိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

(၃)

“ကိုသက်ဆွေက ဓါတ်ပုံဆရာအလုပ်ကော၊ ယာဉ်မောင်းအလုပ်ကော တစ်ပြိုင်တည်း အလုပ်နှစ်ခု လုပ်တာပါလား။ စီးပွားရေးလည်း အရမ်း မသောင်းကျန်းခဲ့နော်”

ဇောက်ဝက်ကင်ကားတို့မည်သည် နောက်ခန်း၌ မှန်အပြည့်ဖွင့်၍ ရသော ပြတင်းပေါက် မပါရှိ။ သို့အတွက် ဒီပြင် ကားထက်စာလျှင် အနံ့လည်း လုံသည်။ အသံလည်း လုံသည်။

နောက်ခန်းမှ မြိုင်၏ နောက်တောက်တောက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော စကားသံ ကြည်ကြည်လေး၊ ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့် သတိမထားဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် သင်းယုံနေသော ရေဖွေးနံ့၊ နံ့သာနံ့လေးများက မောင်းနေသော ကားသည် လမ်းပေါ်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ တိမ်စိုင့်တွေထဲမှာ ရောက်နေသလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေသည်။

သက်ဆွေက နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“စီးပွားရေး သောင်းကျန်းတာ မဟုတ်ဘူး မမြိုင်၊ ကားငှားစရာကို ပိုက်ဆံမရှိလို့ အိမ်က အဘိုးကြီးဆီက ကျီတိုက်တောင်းလာခဲ့တဲ့ကားတိုက်ကိုယ်တိုင်မောင်းနေရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့က နာမည်ကြီး ဓါတ်ပုံဆရာတွေ မဟုတ်သေးဘူး မမြိုင်ရဲ့။ ခွဲစု မလှုပ်လေးနဲ့ ခုမှ စမ်းတမ်းဝါး ပျိုးထောင်နေရတာ”

“ဪ . . . ကားငှားစရာမရှိလို့ ကိုယ်ပိုင်ကားလေး မောင်းလာရတာဆိုတော့ တော်တော်သနားစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ဘာလို့ အဲလောက်ဆင်းရဲနေရတာလဲ ငါ့မောင်ရယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမရယ်၊ နာမည်ကြီး ဓါတ်ပုံဆရာတွေတောင် ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

သက်ဆွေ စကားအဆုံးမှာ မြိုင်က မမဟုတ်ခေါ်သော အစ်မကြီးက ဝင်နောက်သည်။ မြိုင်က ခနဲတုံ့တဲ့ အသံလေးဖြင့် ပြောရင်း ရယ်ပြန်၏။

မာန်အောင်ကတော့ ဘာမျှဝင်မပြော၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသလိုလို၊ ဘာလို့လဲ အမူအရာဖြင့် ပြုံးတုံ့တဲ့သာ လုပ်နေသည်။

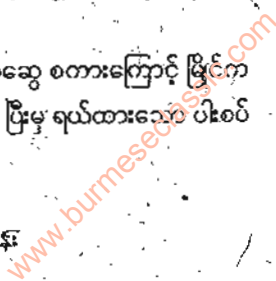
သက်ဆွေကသာ တိမ်တွေထဲမှာ ကားမောင်းရင်း ခန္ဓာကိုယ်က ကူရှင်အထက် တစ်ပေမြောက်တက်နေသလို စိတ်ထဲမှ ထင်လျက် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

“အဖေကားပါဗျာ၊ ခုတောင် မမြိုင်တို့နဲ့ သွားရမှာဆိုပြီး အဘိုးကြီးက စိတ်လိုလက်ရ ပေးလိုက်လို့ပါ။ ခါတိုင်းအချိန်ဆို သူ့ကားပေါ် ကျွန်တော်တက်ထိုင်တာတောင် သိပ်မကြိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဪ . . . ကိုသက်ဆွေတို့က အိမ်ထောင်ခွဲပြီး တစ်စီးပွားစီ မွိုလို့နဲ့ တဲ့တယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး မမြိုင်ရဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ခွဲစုရာ အိမ်ထောင် မရှိပါဘူး”

ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သော သက်ဆွေ စကားကြောင့် မြိုင်က အသံလွင်လွင်လေးဖြင့် အားရပါးရ ရယ်သည်။ ပြီးမှ ရယ်ထားသော ပါးစပ်လေးကို လက်ဖြင့် ကာရင်း . . .

မြိုင်က ရယ်သည်။ မမကို နှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့် . . .

“ခါတ်ပုံ ထွက်တဲ့အထိတော့ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ မမရယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ခုလို နာမည်မရှိတဲ့ ခါတ်ပုံသမားတွေက ကြီးကြီးမားမား လုပ်ထားလို့ ပိုကောင်းချင်လဲ ကောင်းတတ်ပါတယ်”

သက်ဆွေတို့အဖွဲ့ကို မြိုင် အထင်ကြီးလို့တော့ မဟုတ်ပေ၊ အထင်အနေနှင့်ကတော့ ကြီးစရာ တစ်စက်ကလေးမှ မမြင်၊ သို့သော်လည်း အဖွဲ့လေးတံ ခင်စရာတော့ ကောင်းသည်။

နာမည်ကြီး အဖွဲ့ဆို ထည်ဝါနေကြ၊ ခမ်းနားနေကြ၊ ကြီးကျယ်နေကြဦးမည်။ သူတို့ကျတော့ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေသည် အပြင် ကိုယ့်လောက် မင်းသမီးကိုပင် ပျာယာခတ်၍ ဂရုစိုက်နေကြ၏။

မာန်အောင့်လေသံ တုံးတိတိဆိုသည်ကလည်း တကယ်တော့ ဘာမျှစော်ကားမော်ကားနှင့် ပမာမခန့် လုပ်နေတာမျိုး မဟုတ်။ သူ့စရိုက်ကိုက စကားနည်းသူမို့ ဒီလိုပဲ လိုရင်းစကားကို အဖွဲ့အနွဲ့မပါဘဲ ပြောနေကျဖြစ်မည်။ ဘဝင်မြင့်ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ ရိုင်းတာမျိုးလည်း မပါ။ ဒီအဖွဲ့မှာပဲ နှစ်ယောက်စလုံး သိမ်မွေ့တာကတော့ သိမ်မွေ့သူချည်း ဖြစ်သည်။ တုံးတိတိ ပြောတတ်တာနှင့် ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတာသည် များစွာ ခြားနား၏။

အထူးသဖြင့် ဝါရင့် လုပ်စားကိုိုင်စား ပညာသည်များကို အပြေအဆို အနေအထိုင်ကအစ မကြမ်းတမ်း။ ကျောင်းသားသက်ကျောင်းသားတွေ မကုန်ကြသေးသူများပီပီ ကျောင်းသားလေးတွေလိုပင် သိမ်မွေ့နေပြီသေးသည်။ လုပ်ငန်းအတွက် အဆင်ပြေတာ မပြေတာ အပထား၊ သူတို့ဆိုလျှင် ကိုယ်လည်း ကျောင်းသူဘဝတုန်းကလို ဂုဏ်ရှိရှိ ကျက်သရေရှိ

လေး ပြန်နေနေရသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ရိုက်ရအောင် မမြိုင်”

ခါတ်ပုံရိုက်ဖို့ လာခေါ်သော သက်ဆွေ အမှုအရာလေးက ရိုက်ဖို့ သလိုလို ယဉ်ကျေးသလိုလိုနှင့် တလေးတစား ခွဲသည်။

နောက်ခံရှုခင်းအပြစ် ထားရိုက်ရမည့် အင်းလျားကန်ဟိုတယ်ကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မင်း ခြိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။ အဆောက်အအုံကြီးက ပင်ကိုယ်အတိုင်းပင် အတော်လှ အတော်ခမ်းနားပြီးသား။

အမှန်ပြောရလျှင် ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရတာမျှင်း အဘူတူ တကယ်ကြမ်းစားလောကနှင့် သဘာဝမျှင်း မတူသော ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုးလေးကို မြိုင် ပို၍ နှစ်လို၏။

www.burmeseclassic.com

(၆)

“ကဲ . . . မင်းသမီး လာဟေ့၊ နေလေးရှိစားနိုး ရိုက်လိုက်ကြရအောင်၊ မောင်ဆင့် မင်း ကင်မရာကို ဟိုဘက်နည်းနည်းရွှေ့လိုက်၊ မင်းသမီးသည်နားက စလျှောက်တာကနေဝပြီး တောက်လျှောက် တစ်ကတ်တည်းပဲ ဆွဲမယ်၊ ကြားလားဟေ့ကောင်၊ ပြောတုန်း သေချာ နားထောင်နော်၊ နောက်မှ ဝါတလှုံတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့”

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . ကယ်၊ ဟာ . . . ကင်မရာလှည့်တာ ပြည်းပြည်းလှည့်ပေးပါကွ၊ အရမ်းတွေ လျှောက်ဆွဲရအောင်၊ ငါ . . .”

လေအေးစက် ကျေးဇူးကြောင့် အင်းလျားကန်ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်းလေးမှာ အပြင်နှင့်မတူဘဲ အေးဆေးနေသည်။

မြင့်နားထဲမှာ ဟိုစဉ်က ကားရိုက်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများ ဌိနေ့စဉ် မကြားရအောင် ပြစ်နေသော အသံများကို ပြန်ကြားနေမိသည်။ ဒါရိုက်တာ၊ ကင်မရာမင်းကအစ ထုတ်ရဲ ဖြတ်လျှောက်နှင့် ပစ္စည်းထမ်း အလုပ်သမားအဆုံး၊ အားလုံးသော ယောက်ျားများ၏ ပါးစပ်က ကြမ်းတမ်းမှုနှင့် ယဉ်ပါးနေသည်။

သူ့လောကနှင့်သူကတော့ ရိုင်းသည်ဟုလည်း မရှိ၊ မည်သူမျှလည်း ရှေ့စေ့တွေ့၍ မနာကြ မကျင့်ကြ၊ ကြားစက ဒီအသံများသည်

မြိုင်စိတ်ကို အတော်လေး အနှောင့်အယှက် ဝေးခဲ့၏။

မင်းသားလိုလူမျိုးက ရိုက်တွင်းအပြင်မှာ နောက်သလို ပြောင်သလို လုပ်၍ သားပြောမယားပြော ပြောနေခြင်းမရှိတော့တော့ အတွေ့အကြုံ မရှိခင်က ခေါင်းမင် မဖော်ရဲ။

အားလုံးထဲမှာ မြိုင်သည်လည်း ဇာတ်ဝင်ပစ္စည်း တစ်ခုမျှသာ ပြစ်နေသည်။ မည်သူမျှ မြိုင်ကို ရှက်တတ်နေဆဲ၊ သိမ်မွေ့နေဆဲ၊ ကျောင်းသူဘဝမှ လတ်တလော တူးပြောင်းလာသော မင်းသမီးအသစ် မိန်းကလေး အပျိုစင်အဖြစ် သီးခြားမဆက်ဆံ။

ခု သက်ဆွေတို့အဖွဲ့ အထူးသဖြင့် သက်ဆွေ၏ ဆက်ဆံပုံ၊ လူမှုဆက်ဆံရေး အဆင့်ရှိပုံ မြင်ရသောအခါမှ ထိုစဉ်က သူ အာကို တောင့်တခဲ့သည် ဆိုသည်ကို ပြန်သတိရသည်။

“မမြိုင် လိုတာရှိ မှာနော်၊ အားမနာနဲ့၊ မမလည်း ကြိုက်တဲ့ဟင်းထပ်မှာပါ၊ စားလို့ကော ကောင်းရဲ့လား မသိဘူး”

ခါတ်ပုံရိုက်ရင်း နေ့လည်စာစားချိန် ရောက်လာသဖြင့် အင်းလျားတန်ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်း၌ပင် ဝင်၍ စားကြသည်။ ရှုတင် ထမင်းဖင်းနှင့် အာမျှမဆိုတာ ခဏထား။ သက်ဆွေကော မာန်အောင်ကော နှစ်ယောက်စလုံး၏ရှေ့တွင် အရက်နှင့်တူတာဆို ၍ ဘီယာခွက်ပင် မရှိဘဲ အချိုရည်ပုလင်းများသာ မြင့်နေရသည့်အတွက် မြိုင် ဝို၍ စိတ်ချမ်းသာသည်။

အလုပ်ကိစ္စလည်း ပြီးပြီမို့ ကိုလိုအားနာပြီး ဆင်ခြင်နေရတာမျိုး မြင်စေရန် စောစောက မြိုင် တစ်ခါလောက် ခွင့်ပေးစကား ပြောကြည့်ပြီး

"ထိုသက်ဆွေတို့ ဘာလေးညာလေး သောက်ချင်ရင်လည်း သောက်နော်၊ မြိုင်တို့ကို အားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စလည်း ပြီး သွားပြီပဲ"

ထိုအခါ သက်ဆွေက ခေါင်းခါသည်။

"ကျွန်တော်တို့ မသောက်တတ်တာပါ မမြိုင်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အချို့ရည်ပါပဲ"

ထိုစဉ်ကလည်း မြိုင်စိတ်ထဲတွင် ဘယ်အချိန်က ထမင်းဝိုင်း ဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး ဘီယာလောက်တော့ မလွတ်မကင်း ပါလာတတ်သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းများကို သတိရသည်။

အားလုံးကို သိမ်းကုံး ပြောတာမျိုးတော့ မဟုတ်၊ အများ အားဖြင့် ကြီးတွေ့တတ်သော အတွေ့အကြုံသာ။

ထိုစဉ် သူ အင်မတန်သိချင်မေးချင်နေသော မေးခွန်း တစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ မမထံမှ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် စားလက်စကိုပင် ခဏရပ်ပြီး သက်ဆွေတို့ထံမှ အဖြေကို စောင့်နားထောင်နေမိသည်။ မမက ချာဖိတ် တွေ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားပုံဖြင့် . . .

"မောင်သက်ဆွေတို့ မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ"

သက်ဆွေက ပါးစပ်ထဲမှ စားလက်စအစာများ ရှိနေသေး သဖြင့် မလုပ်ပလောင်းနှင့် ချက်ချင်းမဖြေ့ ပါးစပ်ထဲ အလျင်ရှင်းပြီး စပတ်ကလင်း အအေးရည် တစ်ခွက်သောက်၍ လည်ချောင်းပါ သန့် ပြီးမှ စကားပြောရန် အားယူသည်။

ပြောတော့လည်း အမူအရာတ အနည်းငယ် ပျာယာခတ် သယောင် ထင်ရသော်လည်း ရှိကြီးမူလေး ပါသည်။ လေးစားမှုလေး

ပါသည်။

သက်ဆွေ၏ ထိုအမူအရာလေးကို ကြည့်ရင်း မြိုင်စိတ်ထဲတွင် နှင့်တင့်တင့် ကျဉ်တင်တင်လေး ခံစားလိုက်ရ၏။

ဒီအမူအရာလေးမျိုးများကို သူ မမြင်ရသည်မှာ နှစ်အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီကော။

ဖြစ်ချင်တော့ အကြောင်းအရာနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်တည်း လာ ရောက် စုဆုံပြီး စားပွဲဝိုင်းမှာ မြိုင်နှင့်သက်ဆွေ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ သည်။

ပထမအကြောင်းအရာက မာန်အောင်ကိုစွ၊ စားသောက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် ခဏထိုင်နေဆဲ၊ မာန်အောင် ဘာသတိရသည်မသိ ကောက်ခါငင်ခါ ထ၍ သက်ဆွေဆီက ကားသော့ တောင်းသည်။

"သော့ ခဏလေး သက်ဆွေ၊ ငါ ကားထဲသွားနှင့်မယ်၊ ဖလင်လီပ် အသစ်လဲချင်လို့"

ခလိုထိုင်နေချိန်မှာ မာန်အောင်တွင် ခြေလည်လှသော အလ္လာပ သလ္လာပစကားများ မရှိသည်ကို သိသော သက်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ရင်း စားသော့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

သို့အတွက် ထိုဝိုင်းမှာ မာန်အောင်တစ်ယောက် လျော့သွား ပြန်သည်။

ဒုတိယ အကြောင်းအရာက မမထိစွ၊ မမကလည်း မာန်အောင် ထဲသွားပြီး မငွေ့မနှောင်းမှာပင်

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆာရပ်ရင်း . . .

"ခဏလေးနော် . . . အပြင် ခဏသွားမလို့ မြိုင်ကော လိုက်ဦးမလား"

မြိုင်က ပြုံးစေဖြင့် ခေါင်းခါရင်း . . .

"မလိုက်တော့ဘူး မမ၊ သွားတော့၊ မမ နေရာသိတယ် မဟုတ်လား"

မမက ခေါင်းညှိတ်သည်။

သည်ကိစ္စကိုတော့ ဘာအတွက်သွားသည်ဟု လုံးဝ ရှင်း မပြတ် သက်ဆွဲသဘောပေါက်၏။ ဤသို့သော ခုတ်ယ အကြောင်းအရာကြောင့် လည်း ထိုဝိုင်းတွင်းမှ မမတစ်ယောက် ထပ်မံ ဖိခွာရပြန်သည်။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော ဝိုင်းကလေးသည် အင်းလျားကန် ဟိုတယ်မှ လေအေးစက်ကြောင့် မဟုတ်မိတ် သက်ဆွဲရင်ထဲ တုန်ယင် ချင်လာ၏။

မြိုင်သည် ကြည့်လေ ကြည့်လေ ဝိုလှလေ ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိနေသည်မှာ ထိုခဏ၌ပင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပြီတည်း။

၅)

"ခါတပုံလေးတွေ ဘယ်တော့ ကြည့်ရမလဲ ကိုသက်ဆွဲ"

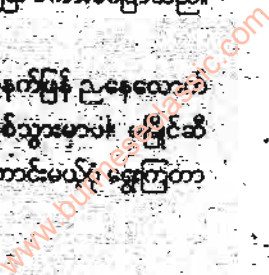
ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်းထဲမှာတော့ လူများများစားစား မရှိ၊ အဖွဲ့နှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းလောက်သာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် ဖေးဖေး ဆေးဆေး စားသောက်နေကြသည်။

သို့သော် အလယ်လျှောက်လမ်းဘက်မှာတော့ မင်္ဂလာခန်းမ ဘက်သို့ သွားကြသောလူများ တဖြည်းဖြည်း များလာသည်။ ဝါတွင်းကြီးမို့ ထိုအထောင့်သို့ မရှိဘူးထင်သည့်ကြားက နေ့ခင်း အစိတ်နှင့် လာဆုံနေ ခြင်း သက်ဆွဲ အံ့ဩနေမိသည်။

ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူများကလည်း မြိုင်ကို မြင်မြင်သွား ပြန်သည်။ မြိုင်သည်သူတို့ကလည်း အနားမှပါလာသောအဖော်ကို လက်တို့ပြ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရင်း ဟိုကကြည့်၊ သည်က အကြည့်များစက် မြိုင် ငြိမ်ခံနိုင်ပုံ မရတော့။ သက်ဆွဲဘက် လှည့်ပြီး စကားပြောသည်။

သက်ဆွဲက ကဗျာကယာဖြင့် . . .

"မြန်မှာပါ မမြိုင်၊ ကျွန်တော် ထင်တယ် မနက်ဖြန် ညနေလောက် ဝိုင်းကတ်ဆိုင်ကလေးတွေတော့ တူးပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပဲ။ မြိုင်ဆီ ဘက် လာပြမယ်လေး အစီထဲက ပိုကြီးချဲ့လို့ ကောင်းမယ်၊ ရွှေကြတာ

“မနက်ဖြန် လာမလား”

“ကျွန်တော် ပြီးတာနဲ့ လာခဲ့မှာပါ။ ကြားထဲမှာ မီးတွေ ဘာတွေ ထွက်ပြီး မကူးဖြစ်မှာမို့လို့ မနက်ဖြန် အတိအကျ မပြောရဲတာ”

“ဒါဖြင့် ပြီးမပြီး မြိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား”

“အာ . . . အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ မမြိုင် အိမ်က ဖုန်းနံပါတ် ဖေးထားလေ”

မြိုင်က ဖုန်းနံပါတ် ပြောပြသည်။ သက်ခဆွေက သူ့အိတ်ဆောင် ဖုန်းနံပါတ် တာအုပ်လေးထဲမှာ မှတ်ရင်း သူ့အိမ်နှင့် ဆိုင်ဖုန်း နံပါတ်ကိုပါ ပြောပြ၍ . . .

“ကျွန်တော့်ဆီလည်း အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ။ ဓါတ်ပုံကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာခြားကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် မမြိုင် အကူအညီလိုရင် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပါ။ ကားတို့ ဘာတို့ အသုံးလိုရင်လည်း အချိန်မရွေးပြော”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“ကားငှားခက ဈေးကြီးမှာလား”

“ကားငှားခကတော့ ခင်မင်မှုနဲ့ အလကား ပို့ပေးမှာပဲ မမြိုင်၊ သိပ်ဈေးများနေရင်လည်း ကြည့်စစ်ပေး၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလျှော့နိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင်က မြန်မာလူမျိုး အနည်းဆုံး တစ်မတ် ငါးမူမှ ဆစ်မရရင် ဈေးသိပ်ဝယ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး အဲဒီအလကားကို ငါးမူလျှော့ပေးဦး”

“ရပါတယ် မမြိုင်ရဲ့၊ ဒီလိုပဲဖြစ်အောင် ကြည့်လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ အလကားထဲက ငါးမူလျှော့လိုက်၊ ဒီဘတ်က ခင်မင်မှုကိုသာ မလျှော့ခိုင်းနဲ့”

“ဟာ . . . စိတ်ချ၊ အဲဒါတော့ ဈေးမဆစ်ဘူး၊ ကြိုက်သလောက် ခင်နိုင်တယ်၊ မြိုင်က အမြင်သွားရင် တစ်ယောက်အည်း သွားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်ပါရင် ပါတဲ့အဖော်အတွက်ကိုပါ ခိုခင်ပေးရမှာ”

အပြုံးနှင့် ပြောနေသော မြိုင်စကားလေးကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ခုနုရိုက်ပြီးခဲ့သော ပုံများတွင် မြိုင် မလှသည့်ပုံတော့ မရှိ၊ သို့သော် ခုနုလို သတိလေးတစ်ခုထားပြီး တမင် အရိုက်ခဲနေသော မျက်နှာကတ် ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး ရယ်မောနောက်ပြောင် ပြောဆိုနေသော အခါ မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးခြားသော အလှတစ်မျိုး ပိုနေသည်။

ဘာမျှ ပြန်အသုံးပြုရန် မဟုတ်ဘဲ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုံးရယ်ရွှင်ပျံ့ ပြောဆိုနေသည့် မြိုင်မျက်နှာလေးကို ဖလင်တစ်လိပ်စာ လောက် စိတ်ကြိုက် ရိုက်ထားလိုက်ချင်သည်။

သို့အတွက် မြိုင်စကားကို အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ် နားထောင်ရင်း ကနေ စိတ်ကူးလေးကို လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီစာပြီးရင် ချက်ချင်း မပြန်နဲ့ဦး မမြိုင်ရော၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု တူညီစမ်းပါ”

မြိုင်မျက်နှာလေး ပင့်သွားသည်။ မျက်လုံးပြုစိုင်းလျက် . . .

“မြိုင်က ကူညီရမယ်၊ ဘာကူညီရမှာလဲ”

“အပြင်ကူရင် ဟိုဘက်ရေဝပ်ဘက် သွားပြီး ဖလင်တစ်လိပ်စာ လောက် ဓါတ်ပုံရိုက်ရအောင်၊ ဒါက ပြကွဒိန်အတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ သုံးဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မမြိုင်လည်း ဘာမှ ထပ်မပြင်တော့နဲ့ ဒီတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကြိုက်သလိုနဲ့၊ မမြိုင် ဒီအတိုင်း ပြုတာ ရယ်တာ”

လေးတွေ ကျွန်တော် ခိုက်ထားချင်လို့”

“ဌာနဆိုင်ရာအတွက် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင်းအင်း . . . ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်အတွက် ခိုက်ချင်လို့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဓါတ်ပုံ အခိုက်ခံခံစေ့ စကားပြောရတော့မယ်၊ အလကားတော့ မရဘူးနော်”

“ကိစ္စရှိတုန်းမှာ ကြိုက်သလောက်သာတောင်း၊ ဝါးမူးပဲ ပြန်လျှော့ကျေနပ်ပြီ”

“အမယ် . . . အဲဒီ ဝါးမူးက သူများပြောတဲ့ ဝါးမူးပါနော်၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ သူ့စကား လုပ်မပစ်နဲ့”

ရယ်သံလေးများဖြင့် ဝိုင်းလေးက လှပနေသည်။

သက်ဆွေ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်ကမ္ဘာဟု အမျိုးအမည် မခွဲပြန်နိုင်သော်လည်း အလွန်လှပပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသော ကမ္ဘာလေး တစ်ခုတည်း ရောက်နေသလို ခံစားနေရသည်။

ပန်းများ ရောင်စုံဖွင့်နေ၏။

စမ်းရေစီးသံများ ချိုလွင်အေးမြနေ၏။

တေးသံချို့သော ငှက်ကလေးများ ရေတူးလှသော ရွှေငါးလေးများကိုလည်း မြင်ရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး တိမ်စိုင်းများကြားထဲ လွှင့်ပျောနေသလိုလို၊ ပန်းရနံ့သင်းသော လေညှစ်ထဲပဲ မျောပါနေရသလိုလို အလွန်ကြည်နူးစရာ အိပ်မက်ကလေးတစ်ခုပဲ မတ်နေရသလိုလို။

ရင်ထဲမှာ ဖိုလို့က်လှုပ်ရှားနေ၏။

ဒုတိယ ကဏ္ဍ

“အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟာ . . . အရေးထဲ အဲဒီသတ္တဝါ လုပ်ပြန်ပြီဟု သက်ဆွေ
စိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားသည်။ ဒီမှာဖြင့် ဒီအလုပ်ကလေးရရန် အတော်
လေး ပူပူပန်ပန် တောင်းဆိုထားရသည်ကိုစွဲ။ သူ့ဗာနှင့်သူ လိုက်လျော
ညီထွေလေး ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းပန်တသာနှင့် စိတ်ကြိုက်ပုံလေးများ
စိတ်ရန်ပြင်ရုံရှိသေး။ ဘာမှ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သည့်သတ္တဝါက
အတင်းတင်းကြီးနှင့် လှမ်းမေးသည်။

မာန်အောင် အမေးကို သက်ဆွေ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ထူးဘူးဟု ယူဆပြီး . . .

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ။ ဓါတ်ပုံ ရိုက်မလို့ပေါ့”

“ဘာအတွက်လဲ”

ဟာ . . . မင်းကြီးခေါ်ကြီး အသုဘကျဝေမလို့ဟေ့ . . . ဟု
ပြောချင်စိတ်ကို မနည်းအောင်အည်းထားရသည်။ သည်မှာက ကိုယ့်နည်း
ဆိုယ့်ဟန်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ပြီး လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ရမည်ကိုစွဲ။

ပြီးတော့ မေးသည့်နေရာလည်း ကြည့်ဦး၊ နှစ်ယောက်ချင်း
နှစ်တိုယ်ကြား ကပ်မေးလျှင် တော်သေးသည်။ ခုတော့ မြိုင်အစ်မ ရှေ့တည်

တည့်မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး လှမ်းမေးနေသည်။

မြိုင်လည်း မျက်နှာလေးငယ်သွား၏။

သူ့ခမှာလည်း သူပြဿနာနှင့်သူ သက်ဆွေကို ကြိုကြို တစ်တဲ
မှာထားပြီးသား။

“ကိုသက်ဆွေ ရိုက်ချင်ရင်တော့ မြန်မြန်လေးရိုက်နော်၊ ပြီးတော့
မမတို့ မေးရင်လဲ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြော၊ အဲဒီလိုမျိုး ရိုက်တာတို့
မမက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု။

ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောရမှာမရှိ၍တော့မဟုတ်။ ပြကွစီနီ
အတွက် သုံးရန် စောစောကပုံများ သိပ်မကြိုက်သေးသဖြင့် ထပ်ရိုက်တာ
ဟူတော့ ပြောစရာရှိသည်။ သို့သော် မာန်အောင်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်
လွယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ စကားက မပြောချင်သည့်နေရာ၌သာ မပြော
မည်။ ပြောပြီဆိုလျှင် မဟုတ်က ဟုတ်ကဖြစ်ဖို့က ပိုများတတ်သွား၍ သက်ဆွေ
စိုးရိမ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းလည်း လုံးဝ မလွဲမသွေ ဖြစ်လာ၏။

“ဟာ . . . ကြာစီနီအတွက်က ခုန အများကြီး ရိုက်ပြီးပြီပဲ ဘာ
မကြိုက်စရာ ရှိလဲကွာ၊ တော်ပြီ လာ”

သက်ဆွေ ရှင်းပြ၍မခံသေး၊ နောက်တစ်ပုံ ထပ်ရိုက်လျှင် ကမ္ဘာ
ကြီး ထပျက်တော့မည့် ပုံစံအချိုးမျိုးဖြင့် မာန်အောင်က လှုပ်တော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဓါတ်ပုံဆိုတာ ရိုက်ထားတာ မမှားပါဘူး၊ ငါ့
စိတ်ထဲ နောက်ထပ် လေးငါးပုံလောက် ရိုက်ထားချင်သေးလို့”

“မလိုပါဘူး၊ ပိုတောင် ပိုနေသေးတယ်”

ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် နိုးမှုတ်သည်။ ခုမှ လေကြောရှည်နေ

သော သည်မျက်ခွက်ကြီးတို့လည်း လက်သီးဖြင့် ဆွဲထိုးချင်စိတ် ပေါက်နေ
၏။

“နေစမ်းပါ မာန်အောင်ကွာ၊ ငါ့အလုပ် ငါ့လုပ်ပါရစေ၊ မင်း မလိုက်
ချင်ရင် ကားထဲ ထိုင်နေခဲ့၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်စီ သက်သတ် သွားရိုက်မယ်”

“ရိုက်မနေနဲ့၊ ခုခိုန်ရိုက်လည်း လှမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေက ဒီလောက်
ကျဲကျဲတောက် ပူနေတာ၊ ဟိုမှာလည်း ထမင်းစား ဘာစားနဲ့ မိတ်ကပ်တွေက
သိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

သက်ဆွေ အဲဒီကြိုက်၍မှ အခုမှမသတ်ခင် မမကလည်း ဝင်၍။

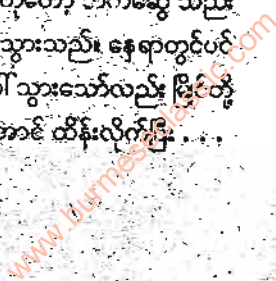
“ဟုတ်သားပဲ မောင်သက်ဆွေ၊ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံလေးတွေ အလျင်
ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ မြိုင်လည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ မမလည်း တီခိုန်ချင်ပြီ”

သက်ဆွေ စိတ်မောလူမောနှင့် မြိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
သည်။ မြိုင်မျက်လုံးထဲမှာ ကမ္ဘာ့ကရိပ်ကလေးတစ်ခု လှုပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။
မြိုင်က . . .

“သူ့ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါစေ မမရယ်၊ မကြာပါဘူး၊ ခဏပါ
က . . . လာ၊ ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေ ဘယ်နား ရိုက်ချင်လဲ”

“ဘယ်နားမှ ရိုက်မနေနဲ့၊ အလကား ဖလင်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်
မှာပဲ”

မြိုင်စကားအဆုံးတွင် မာန်အောင်က ပြတ်ပြတ်ကောက်ကောက်
ကြီးပင် ဝင်ပြောချပြန်သည်။ ဒီလောက် ဖြစ်တာတိုတော့ သက်ဆွေ သည်း
မခံနိုင်တော့။ စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။ နေရာတွင်ပင်
ထင်မရာကို အလုံးထိုက် ဝေါက်ခွဲပစ်ချင်စိတ် ဖေါ် သွားသော်လည်း မြိုင်တို့
မမတို့ ရှေ့မှာ ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ကို မနည်းရအောင် ထိန်းလိုက်ပြီး . . .

"ကဲ . . . ချိုဆိုရင်လည်း နေပါစေတော့ မမြိုင်၊ မမြိုင်တို့လဲ အပြန် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ ပြန်ကြတာပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး သူ့ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခဲ့ ကို ခေါက်၍ နောက်ခန်းဝင်သာအောင် ဖယ်ဖေးလိုက်သည်။ မြိုင်နှင့် မမက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ကားထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အားလုံး တားထဲထိုင်မိမှ သက်ဆွေက သူ့ကင်မရာထဲမှ ဖလင် လိပ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အလင်းလုံ့လုံ့ထဲမှ ဖလင်စကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အားလုံးက အံ့အားသင့်နေဆဲ။ သက်ဆွေက ဖလင်စ အရှည်ကြီး ကို မာန်အောင် မမြိုင်မြိုင်အောင် မျက်နှာရှေ့မှ ဖြုတ်ယူသည်။ ထိုနောက် မာန်အောင်ဘက် ပြုတင်းပေါက်မှ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မြိုင်ဘက် ခေါင်းခွဲကာ ပြူးလိုက်လျက် . . .

"ကျွန်တော် ဖလင်ကုန်မှာဖိုးလို့ မရိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် မမြိုင်၊ မမက အိမ်ပြန်ချင်ပြီဆိုလို့ မရိုက်တော့တာ"

စကားအဆုံးတွင် ကားလေးကို ဝှေခနဲ မောင်းထွက်သည်။ မြိုင်က ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ကားနောက်မှန်မှနေ မြေပေါ်ကျကျန်နေခဲ့သော ဖလင်ကြိုးခွေလေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

အလင်းများထိပြီး ဘာမျှ သုံးမရ ဖြစ်သွားသော ဖူဂျီကာလာ ဖလင်ခွေလေးက လမ်းဘေးတွင် သနားစဖွယ်လိမ့်လိမ့်လဲနှင့် ကျန်နေခဲ့ ခဲ့၏။

"ကိုသက်ဆွေ . . . ကား ခဏရပ်ပါဦး" နောက်ခန်းမှ မြိုင်အသံကြောင့် သက်ဆွေ ခြေထောက်က ဘရိတ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ ကားကလေးက ကိုက်တစ်ရာ အကွာအဝေး မှာ ပြန်ရပ်သွား၏။

သက်ဆွေက နောက်ခန်းသို့ ခေါင်းလှည့်ကြည့်ရင်း . . .

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မမြိုင်" "မြိုင် အောက်ကို ခဏဆင်းချင်တယ် ကိုသက်ဆွေ" "ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့"

သက်ဆွေက ကားတံခါးဖွင့်၍ ပျာပျာသလဲ အောက်ဆင်း သည်။ သို့နောက် သူ့ထိုင်ခုံကို ရှေ့ဘက် ငိုက်ပေးလိုက်၏။ မြိုင်က ကားပေါ်မှ ခေါင်းငုံ့ဆင်းရင်း သက်ဆွေဘက်ငဲ့၍ . . .

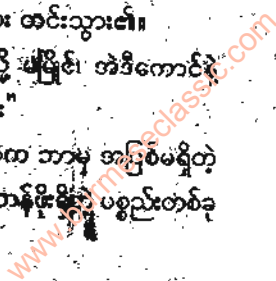
"ကိုသက်ဆွေ . . . ခဏ" ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြိုင်က လမ်းအတိုင်း ကားနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနိုင်သည်။ သက်ဆွေက မြိုင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။

စောစောက ကျန်ခဲ့သော ဖလင်ခွေလေးနား အရောက်တွင် မြိုင်က ဖလင်ခွေကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . .

"အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုသက်ဆွေ" သက်ဆွေ မျက်နှာ ယောင်ယောင်လေး အင်းသွား၏။

"မာန်အောင်ကို ကျွန်တော် စိတ်ထိလို့ မမြိုင်၊ အဲဒီကောင်၊ ကားပြောရတာ တစ်ခါတလေ အချို့မတည့်ဘူး"

"မာန်အောင်ကို စိတ်တိုတာနဲ့ ကြားထဲက ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ ဖလင်လိပ်ကို ဖြုတ်ဆီးပစ်ရသလား ကိုသက်ဆွေ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု

အလကားနေရင်း ဆုံးရှုံးပသွားဘူးလား”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမြိုင်၊ ကျွန်တော့်ကြော အလကားနေရင်း မမြိုင်တို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် အင်မတန် မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်က သိစာအောက် ဖြစ်သွားလို့ စိတ်တိုတိုနဲ့ ထင်ရာလုပ်လိုက်တာပါ”

မြိုင်က သက်ဆွေ၏ ရည်လျားသော ထောင်းပန်စကားများအဖလင်ခွေကို အလိပ်ကလေးဖြစ်အောင်လှုပ်ရင်း နားထောင်သည် သက်ဆွေ စကားဆုံးမှ . . .

“မှန်တာ ပြောရရင် ဒီကိစ္စမှာ မြိုင် ဝင်ပါဖို့ ဘာအကြောင်း မရှိဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေတို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စမှာလည်း ကြားမဝင်ချင်ပါဘူး၊ ကိုသက်ဆွေ ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုသက်ဆွေ ဝယ်ထားတဲ့ ဖလင်လိပ်ကို ကိုသက်ဆွေ ကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိပါတယ်”

သက်ဆွေ ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မမြိုင်၊ ကျွန်တော် အပြုအမူက သိပ်ခိုင်းသွားပါတယ်”

“မခိုင်းပါဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ခိုင်းတယ်ထင်လို့ ခုလိုပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပြောမလဲ၊ မြိုင်စိတ်ထဲမှာ သူ့ဟာသူ အကောင်းသားနေ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘဲ ခုလို လွှင့်ပစ်ရတဲ့ ဒီဖလင်လိပ်ကလေးကို သနားပါ”

“ဖလင်လိပ်ကို သနားလို့ ဟုတ်လား”

“တုတ်တယ် ကိုသက်ဆွေ၊ သူ့ခံမှာ ကိုသက်ဆွေ ဖြစ်ချင်တာပါ”

လေး ဖြစ်ဖို့ အပြုအဆင်သင့် ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါ၊ သူ့မှာ အာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ဒီပြင်ဟာ တစ်ခုကို မကျေနပ်တာနဲ့ ကိုယ်အပေါ် တာဝန်ကျေဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဒီပစ္စည်းလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ ကိုသက်ဆွေ ဘယ်တရားမလဲ”

သက်ဆွေ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မထင်ဘဲ ကြီးကျယ်သွားသော ပြစ်မှုအတွက်လည်း နောင်တလေးတစ်ခု အလိုလို ဝင်လာ၏။

“ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကြောင့် ကိုသက်ဆွေ မှားတယ် မှန်တယ် မြိုင် မပြောတော့ပါဘူး၊ မြိုင် သိပ်သနားသွားတဲ့ ဖလင်ကလေးကိုပဲ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ပြန်ဂရုစိုက် ပြောဆိုပေးချင်လို့ ဒါလေး ပြန်ကောက်ယူတာပါ”

“ဒီဖလင်က ဘာမှ သုံးမရတော့ပါဘူး မမြိုင်၊ ဒါတော့ ပြန်ကောက်ယူမနေပါနဲ့တော့၊ နောက်ကို ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် တတိပေးပါတယ်”

မြိုင်က ပြုံးသည်။

“ကိုသက်ဆွေ ကတိကို မြိုင် လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါလေးကိုလည်း သိမ်းထားရမယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာ မြိုင်နဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့ သက်ရှိပုံဖြစ်ဖြစ် သက်မဲ့ပုံဖြစ်ဖြစ် မြိုင်မျက်စိခွေမှာ သနားစရာကောင်းနေရင် မြိုင် ဖေးမမယ်၊ မြိုင်ကို အကူအညီအောင်းတဲ့ လူမှန်သမျှလဲ မြိုင်က အကုန်ကူညီ မှားပဲ၊ ဒီနေ့က မြိုင်မွေးနေ့ ကိုသက်ဆွေ”

“အသြော် . . .”

“ဒါကြောင့် မြိုင်စိတ်ကူးခဲ့ပြင် လုပ်တဲ့ကိစ္စကို ကိုသက်ဆွေလည်း

စိတ်တောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုသက်ဆွေ ရိုက်ချင်တဲ့ မြိုင်ခါတ်ပုံကိုလည်း
တိုသက်ဆွေ မြန်စိတ်ကူးပေါ်လာတဲ့နေ့ကျ ပြောပေါ့၊ မြိုင် မွေးနေ့မှာ
ပေးထားတဲ့ကတ်ကို မြိုင် ဘယ်တော့မှ မဖျက်ပါဘူး၊ ကျေနပ်တယ် မဟုတ်
လား၊ ကဲ . . . သွားစို့ ကိုသက်ဆွေ”

သက်ဆွေ ကြောင်ငေးငေး ဖြစ်နေဆဲ မြိုင်က ခြေလှမ်းများတဲ့
ရွှေလှားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မြိုင်ဟု နာမ်စားပြုတတ်သော အမည်ရင်းက
နင်းရည်မြိုင် ဖြစ်သော၊ မြန်မာလို ကန်ရာသီတော်သတင်းလ အင်္ဂလိပ်လို
(Virgo) ရာသီ စက်တင်ဘာလ၌ ဖွားသော မွေးနေ့တွင် လူတကာက
ကုညီမေးမချင်သော၊ ဖလင်္ဂလိပ်ကလေးကို သနားသဖြင့် သိမ်းဆည်းယူ
လိုက်သော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေသင်းခိုင်ကို သက်ဆွေ အံ့သြခြင်းဖြင့်စွာဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

(၂)

“အဲဒီကိစ္စကတော့ ပြဿနာပဲ ကိုသက်၊ ဒီကိစ္စကို မင်း ဘယ်နည်း
နဲ့မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားသင့်ဘူး”

သက်ဆွေ၏စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ရှင်းပြသော စကားများအဆုံးတွင်
တိုလှိုင်က မှတ်ချက်ချသည်။

သက်ဆွေ ခေါင်းကုတ်၍ . . .
“ပေါ့တော့ မပေါ့ဆပါဘူး ကိုလှိုင်ရယ်၊ မပေါ့ဆရုံလို့လဲ ကိုလှိုင်ဆီ
ကျွန်တော် ပြေးလာတာပဲပေါ့၊ ခက်တာက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်
ဘက်က ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ်ဆိုတာက ပြဿနာ”

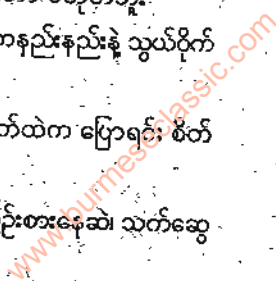
“ကောင်မလေးကိုကော မင်း ဖွင့်မေးကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုလုပ်မေးမလဲ ကိုလှိုင်ရဲ့၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က
လောက ရင်းနှီးတဲ့ အဆင့်တောင် ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“တိုက်ရိုက်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တနည်းနည်းနဲ့ သွယ်ဝိုက်
အေးရမှာပေါ့”

“အဲဒါတိုက် ပြဿနာပဲ ကိုလှိုင်” ဟု စိတ်ထဲက ပြောရင်း စိတ်
နှစ်ညစ်နဲ့ လက်ထဲက စီးကရက်ကို ဖိဖွာသည်။

ကိုလှိုင်က သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ စဉ်းစားနေဆဲ၊ သက်ဆွေ

“လှတယ်ကွာ . . . မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဘာအဖြစ်မှ ပြောစရာကို

မရှိဘူး”

ရှေးဆေး အမှောင်ခန်းထဲက ထွက်လာသည့်နှင့် ကျော်လော လက်ထဲမှ ဓါတ်ပုံများကို တစ်ခုစီကြည့်ရင်း အားပါးတရပင် ချီးကျူးသည်။

ပြက္ခဒိန် မျက်နှာဖုံးအဖြစ် တိုက်ရိုက်သုံးရမည့် အဆင့်မရောက်သေးသဖြင့် ပုံများကို လှေလာပြီး ရွေးချယ်ရန် ပို့စကတ်ဆိုက်များသာ ကူးထုတ်သည်။

အမှန်က ဒါမျိုးဆို ပို့စကတ်ဆိုက် အပြည့်ပင် ကူးရန်မလို့၊ ပို့စကတ်တစ်ဝက်ဆိုက် ကူးလျှင်မပင် လုံလောက်သည်။ သို့သော် မရွေးဖြစ်သည့် ပုံများကို လိုအပ်လျှင် လက်ဆောင်ပေးပေး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိမ်းသိမ်း လှုပ်ချင်သေးသဖြင့် ကျော်လောနှင့်သက်ဆွေတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆိုက်အပြည့် ကူးချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျော်စော၏ တနင့်တပိုး ချီးကျူးသံကြောင့် သက်ဆွေ မနေနိုင်တော့၊ ကျော်လော ရှိရာ ထလာသည်။

“ပြစ်မီးကွာ ကျော်လော့ ပုံလေးတွေ ကောင်းရင် ကြည့်ရအောင်”

“နေပါဦး သက်ဆွေရာ၊ မင်းက မနေ့က တစ်နေ့လုံးနီးပါး လူကိုယ်တိုင်ကို အဝ ကြည့်ခဲ့ရတာပါ။ ငါက အခုမှ ဒါလေးတွေ မြင်ရတဲ့သူ”

ကံက ကောင်းချင်တော့ မနေ့ကကော ဒီနေ့ပါ မီးမပျက်။ သို့မဟုတ် ပုံတွေက တစ်ရက်နှင့် အပြီးထွက်လာသည်။

သက်ဆွေက ကျော်လောလက်ထဲမှ ကြည့်ပြီးသား ပုံများကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“မင်း ကြည့်ပြီးသားပဲ၊ ငါ ကြည့်မှာပါ ကျော်စောရာ၊ ဒါလေးတွေ

တော့ ခဏပြပါဦး”

ကျော်စောက လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်သည်။

“နေစမ်းပါ၊ ဘယ်တာမှ ကောင်းကောင်း မကြည့်ရသေးဘူး၊ အားလုံးကို တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်ရဦးမှာ”

တစ်ယောက်တည်း လောဘ်လောတွေ တိုက်နေသည့် ကျော်စောတို့ကြည့်၍ သက်ဆွေ ရယ်သည်။ ဓါတ်ပုံရိုက်တုန်းက ဆိုင်စောင့်ထားခဲ့သည့်ကိစ္စကို ထောက်ထားကာ ဘာမျှ မပြောတော့။ ကိုယ့်မှာ လှုပ်စရာတွေက အများကြီး ရှိနေသေးသဖြင့် ကျော်စောကို ဓါတ်ပုံတွေနှင့် ထားခဲ့ပြီး ဆယ်လီဖုန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အလွတ်ရပြီးသား ဖြစ်နေသော ဖုန်းနံပါတ်ကို အထစ်အငေါ့မရှိ ဆွည့်လိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ မြိုင်မောင်လေးဟု ထင်ရသော ချာတိတ်သံ တစ်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဟယ်လို”

“အခု ရှိလား ညီလေး”

“အခု စကားပြောတာ အယ်သုလ်”

“သက်ဆွေပါ၊ ပြက္ခဒိန်ရိုက်တဲ့ ဓါတ်ပုံအဖွဲ့က”

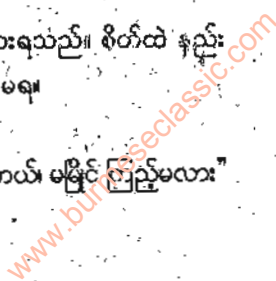
“ခဏ ကိုင်ထားဦးနော်”

“အေး . . . အေး”

စားပွဲပေါ် တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသံ ကြားရသည်။ စိတ်ထဲ နည်းနည်း အေးသွား၏။ မြိုင် ဘယ်မှ အပြင်သွားပုံ မရ။

“ကိုသက်ဆွေလား”

“ဟုတ်တယ် မမြိုင်၊ ဓါတ်ပုံတွေ ခုပဲပြီးတယ်၊ မမြိုင် ကြည့်မလား”

“ကြည့်မယ်လေ၊ ကိုသက်ဆွေ အိမ်လာပို့မှာလား”

“လာခဲ့မယ် မမြိုင်၊ တစ်နာရီအတွင်း မမြိုင်ဆီ ကျွန်တော် ရောက်မယ်”

“အင်း . . . အင်း . . . ခြောက် . . . ဝါနဲ့ နေပါဦး၊ ကိုသက်ဆွေ ကို မေးမလို့”

“မေးလေ မမြိုင်၊ ဘာမေးမလို့လဲ”

“မနေ့က ကိုမာန်အောင်နဲ့ ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ သက်ဆွေ ရယ်သည်။”

“မဖြစ်ပါဘူး မမြိုင်၊ မမြိုင် အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်တဲ့နေ့ တယ်လ်စ် အမှတ်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

မြိုင် ရယ်သံကို ကြားရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ဒါပေမယ့် မြိုင် အဲဒီလောက် မငယ်တော့ပါဘူး၊ မနေ့က မြိုင် အသက်နှစ်ဆယ်တစ် ပြည့်တာပါ”

သက်ဆွေက ရယ်လိုက်ပြန်ရင်း . . .

“ဒါဆို မြိုင်က ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ပဲ ငယ်တော့တာပေါ့၊ အဲဒါ နာတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က မြိုင်ထက် လေးငါးနှစ် ကြီးချင်တာ”

“အဆန်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြိုင်ကို လူကြီးနေရာကနေ ဆုံးမချင်လို့ပေါ့၊ သူများစိတ်တိုလို့ လွှင့်ပစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သနားပြီး တွေ့တိုင်း ကောက်သိမ်းမနေနဲ့၊ အိမ်မှာ အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့”

မြိုင် ရယ်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ် တိုသတ်ဆွေ၊ ဆုံးမချင်း”

“မမြိုင်က ဆုံးမရမှာပါ၊ စိတ်တိုတိုင်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ လျှောက်လွှင့် ခစ်နဲ့ စိတ်တိုတာ များသွားရင် ခါးက ပုဆိုးတောင် မကျွန်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်လို့”

“ဟာ . . . မြိုင်ကလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ မြိုင်က ရယ်ဖြစ်သည်။

ရယ်သောအခါ ဖြူဖြူလက်လက်လေး ပေါ်လာမည့် မြိုင်သွား နှစ်လေးနှင့် ဝန်းဝန်းလက်လက် ဖြစ်သွားမည့် မြိုင် မျက်လုံးများကို စိတ်ထဲ နှစ်မြင်လာသည်။

ကိုယ့်ပီတိနှင့်ကိုယ် မြူးနေမိ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သက်မရ၊ သတိရ မျှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်တရာ အမြင်ကစစ်နေသော မျက်နှာ မြိုင်ကြည့်နေသည့် ကျော်စောကို မြိုင်လိုက်ရ၏။

“ဒီကိစ္စမှာ မင်း လုံးဝဆက်တာဝန်လူစရာ မလိုတော့ဘူး ဆိုဆွေ၊ မင်းဟာ တို့လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ မနိုး ဆွေ မရှိလို့ ငါ့ရှက်ချတယ်၊ အတောင်းဆုံးက ဒီအဖွဲ့ကနေ နှုတ်ထွက်တာ အောင် ဂုဏ်သရေရှိ၍ ရေတင်ခဲ့ပြီး မင်း အိမ်ပြန်တော့၊ ဒါ တို့အဖွဲ့ရဲ့ သတ်ညာဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

တယ်လီဖုန်း ချပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့် ကျော်စောက ခါတ်ပုံ အဖို့ စာအိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီး ရွှာတင်းတင်းနှင့် ပြောသည်။ သက်ဆွေ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“မိန်းမဖျက်တော့ ပြည်ဖျက်တယ် . . . တဲ့၊ မဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက် မပါစမ်းပါနဲ့ ကျော်လောရာ၊ ငါ အခု လှုပ်ရှားနေတဲ့ကိစ္စ အားလုံးဟာ တို့အဖွဲ့အတွက်ချည်းပါ။ အဖွဲ့အောင်မြင်မှုကို မင်း လိုလားရင် အခု မင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မနာလိုစိတ်တွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

တဟဲဟဲ ရယ်နေသော သက်ဆွေကို ကြည့်၍ ကျော်လောက ရဲ့သည်။

“မင်း အပိုတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ သက်ဆွေ၊ မင်း တယ်လီဖုန်း ပြောနေတာကို ငါ အစအဆုံး စောင့်ကြည့်ပြီးသား”

“ဟား . . . ဟား။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကျော်လောကြီးရာ၊ သမ္မတ လူကြမ်းအဖွဲ့က ဖျက်သိမ်းလိုက်တာ ကြာပါပြီ၊ မင်း မကျေနပ်ရင် ခု ငါ မြိုင်တို့အိမ် သွားမယ်၊ မင်းမပါ လိုက်နဲ့”

“ဪ . . . ငါ လိုက်ခဲ့တော့ ဆိုင်ကို ဘယ်သူစောင့်မလဲ”

“စောင့်စရာလူ မရှိရင် ပိတ်ထားခဲ့ပေါ့ကွ”

“အေး . . . အဲဒါမှ မာန်အောင်က နှစ်ယောက်စလုံးကို . . . သက်ဆွေ မနေက ဖလင်လီဝ်လွင့်ပစ်တဲ့ကိစ္စတောင် သိပ်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

မလိုက်ချင်ဘူးဟု တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ လိုက်မရနိုင်သည့်အတွက် သာ ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေသည့် ကျော်လောကိုကြည့် ၍ သက်ဆွေ ရယ်သည်။

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကျော်လော၊ ငါက မြိုင်ကို တစ်နာရီ အတွင်း လာခဲ့မယ်လို့ ဖုန်းထဲက ပြောပြီးနေပြီ”

မေသင်းခိုင်ကို မြိုင်ဟု ခေါ်သည့်ဇာတိက ရှင်းပြပြီးသားမို့

ကျော်လောနှင့် အရုပ်အထွေး မရှိတော့။ သက်ဆွေ စကားကြောင့် ကျော်လောက မှန်တေတေ လုပ်နေရာကနေ မျက်မှောင်ကြွတ် ဖြေလိုက်ပြီး

“မင်းက ငါ့ကို တကယ် ခေါ်ချင်လို့လား”

“ခေါ်ပါတယ် ကျော်လောရာ၊ ငါ့ကို ဒီလောက် အယုံအကြည် မနည်းပါနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းပဲ သွားလိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ သွား၊ ငါ ဆိုင်စောင့်နေခဲ့မယ်၊ မင်း လာနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းနဲ့ ကြိုပြောထားလိုက်မှာပေါ့”

ကျော်လော ပြုံး၏။

“မင်း အတော် ကူလီကူမာများတဲ့ကောင်ပဲ သက်ဆွေ၊ အဲဒီလိုကြီးတော့ သွားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါကတော့ သူ့ကန့်သူ့ဖြစ်လာတာပဲ၊ မင်းကုသိုလ်နဲ့ မင်းပဲ သွားလိုက်ပါ၊ ငါကလည်း လှလို့သာ နောက်နေတာပါ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတော့ စိတ်တောင် မကူရပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ . . . ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို ကြိုက်တဲ့သူဆိုတာ အငြိမ်မင်းသမီးကို ရည်းစားထားမိတဲ့သူထက် ပိုပြီး စိတ်ညစ်ရမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် မင်းက မြိုင်ကို ရရင်တောင် မယူဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“အေး . . . ဒီလိုဆို နောက်ကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ကို ဘာတစ်ခုမှ မနာလို စကား မပြောနဲ့တော့ မကျော်လော၊ ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ လုံးဝ မဆိုင်တော့ဘူး”

ကျော်လော ရယ်သည်။

“အေးပါကွာ၊ ခုတိုင်းကတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်

လို့လဲဆိုတော့ ငါက မင်းလိုမှ သူများ သားသမီး သွားကြိုက်ပြီး မယူပဲ
ပစ်ထားရတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ . . . ဘာဆိုလို့လဲကွ”

ကျော်ဇော စကားက သက်ဆွေ၏ အနှိုက်တစ်ခုကို သွားထဲ
သည့်။

သက်ဆွေ၏ ချက်ကောင်းကို အပိုင်တွယ်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်
သွားသော ကျော်ဇောက အားရပေးရ ရယ်သည်။

သက်ဆွေ မျက်လုံးထဲတွင် စန္ဒီဆိုသော ကောင်မလေး
တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် ရိပ်ခဲနဲ့ ပေါ်၏။
အမှန်က ဘာမျှမဆိုင်း။

(၃)

ခက်သည်က စန္ဒီနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စတွင် ကျော်ဇော
သာမက ဒီပြင် သူငယ်ချင်းများကပါ အယူအဆတွေ ကွဲလွဲနေကြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ရှင်းမပြုဖူး၍လည်း မဟုတ်။

စန္ဒီနှင့် စပတ်သက်ကတည်းက ကိုယ်တစ်ယောက်သာ ရှိနေ
သည် မဟုတ်ဘဲ အရာအားလုံးက သူတို့ရှေ့မှာပင် ဖြစ်လာကြသောကိစ္စ။
စေ့ဖြစ်ကတည်းက ဘယ်လိုက ဘာဆိုတာ အသေးစိတ် ရှင်းပြစရာမလို
အောင် မြင်ပြီးသားပင်။

သို့သော် ကိုယ်ကပဲ ရှင်းပြတာ မသေသပ်၍လား။ အ ကြောင်းစုံ
သိလျက်သားနှင့် မခံချင်မုန်း သိ၍ စနေတာလား။ မဝေခွဲတတ်၊ ရှင်းတိုင်း
ရှုပ်ရှုပ်သွားပေါင်းကတော့ များပြီ။

ရှင်းလေ ရှုပ်လေဖြစ်၍ မရှင်းဘဲ ပစ်ထားလိုက်တော့လည်း ကိုယ်
တော်တွေက အေးအေးမနေ၊ အကြောင်းပေါ်လာလျှင် ပိန္နဲပင်ကို ဆွဲထည့်
၍ အပြစ်တင်စကားတွေ စောင်းစောင်းမြောင်းမြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တည့်
တည့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုကြသည်။

စန္ဒီကိစ္စက တကယ်က ဘာမျှမဟုတ်။

တက္ကသိုလ်တန်းက ဘရူဟိသရက်နှင့် မပီမပြင် ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသော နှလုံးသား အရေးအခင်းလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရှင်းရှင်းလေးနှင့် ရှုပ်ပြုံး ရှုပ်ရှုပ်ကြီးနှင့် ရှင်းနေသည့် ရှင်းရှင်းရှုပ် သို့မဟုတ် ရှုပ်ရှုပ်ရှင်း လတ်လမ်းကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ ထိုလတ်လမ်းတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်းက လည်း ဇာတ်ဝင်သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပါသေး၏။

ကျောင်းတန်းက သက်ဆွေတွင် မေဂျာတူ၊ အတန်းတူ၊ အခန်းတူ သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်တိတိ ရှိသည်။

တစ်ကျောင်းလုံးမှ သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ပြောတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ သက်ဆွေ ဒီလောက်တော့ မိတ္တူဗလဘက်မှာ မညှိ။ ခင်သောသူငယ်ချင်းတွေကတော့ အများကြီးရှိသော်လည်း အရင်းနှီး ဆုံးနှင့် အတွဲဆုံးအုပ်စုဖွဲ့ထားသော ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး သူငယ် ချင်း ခုနှစ်ယောက်အစုတွင် တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ကြောင်း ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

သက်ဆွေ မပါသော် ကျန်ခြောက်ယောက်တွင် ယောက်ျားလေး က သုံးယောက်၊ မိန်းကလေးက သုံးယောက်၊ ယောက်ျားလေး သုံးယောက် မှာ ကျော်ဇော၊ မာနီဇ်အောင်နှင့် ပီကေခေါ် ဘုန်းကျော်တို့ ဖြစ်၍၊ မိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ ကြည်ကြည်မာ၊ စန္ဒီနှင့် ညံညံခေါ် စိစိတို့ ဖြစ်သည်။

ကျန်သည့်သူများက အမည်ရင်းများနှင့် ထင်ပေါ်ပြီး ပီကေနှင့်

ညံညံတို့ နှစ်ယောက်ကျမှ အမည်ပြောင်တွေနှင့် ဖြစ်နေခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိ၏။

ဘုန်းကျော်ကို ပီကေဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ပီကေတွေ စားလွန်း၍ မဟုတ်။ ဘုန်းကျော်က သူ့နာမည်ကိုသူ အတိုကောက် ပီ၊ ကေဟု အင်္ဂလိပ် စာလုံးနှစ်လုံး အမြဲရေးသည်။ စာအုပ်အဖုံးမှာ အမည်တပ်လျှင်လည်း (P.K) တစ်ခုခု သူကပြောပြီးလျှင်လည်း ထိုအချိန်က ဝင်းဦး၏ တစ်ကျောနှစ်ကျော တေးကိုသီ ဇာတ်ကားမှ ပုံ၊ ခင်ရီဆိုသော စကားကို အကြောင်းပြု၍ ပီ . . . ပီကေဟု ပြောသည်။

သို့အတွက် ကြာသောအခါ ဘုန်းကျော်ထဝမှ ပီကေဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

စိစိကတော့ သူ့ဘာသာသူပေးသည့် နာမည်မဟုတ်။ စိစိမို့ ပါ လာပြီဆိုလျှင် ဘယ်ပိုင်း ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်အုပ်လုံး စိစိ ညံညံ ဖြစ်နေမြဲ။ စကားကလည်း များသလား မပေးနှင့် သူ တစ်မိနစ်အတွင်း စကားပြောသလောက်သာ လက်ရေးတို ရေးနိုင်ပါက ကမ္ဘာပေါ်မှာ လက်ရေးတိုအတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားမည်။

ပြဿနာကလည်း များသလားမပေးနှင့် ဘာမှပြဿနာ ဖြစ်စရာ မရှိလျှင်တောင် တင်တင်းထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အကြမ်းပန်းတန် ပူပူလောင်လောင်ကြီး တစ်ခွက်တော့ လက်ဖြင့်တိုက်၍ မောက်မစ်တတ် သည်။

ကြာတော့ သူပါလျှင် စိစိညံညံ ဖြစ်လွန်း၍ ရှေ့နှစ်လုံး နောက်နှစ် လုံး အတူတူပဲဟုဆိုကာ ရှေ့က နာမည်ရင်း စိစိကို မခေါ်တော့ဘဲ နောက်မှ နှစ်လုံးဖြစ်သော ညံညံဟုသာ သူ့ကို ခေါ်တော့သည်။

ဒီခြောက်ယောက်က ရန်ကုန် ပင်မတက္ကသိုလ်ကြီးရောက်
ခပ်ကြတာ မဟုတ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်ခြေ
တတ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးလာသူများ ဖြစ်သည်။ ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်
များကတော့ ဘာပြဿနာမျှမရှိ။ ဒီလိုပဲ တတီးတီး တဟားဟား
တောင်းပြောရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ မှောင်ခိုဆရာများဖြင့် တစ်ဖက်
တစ်လှည့်စီ စုသင်ရင်း အောင်လာခဲ့ကြသည်။

ပြဿနာက မိန်းထဲကျမှစ၏။

ဇာတ်လမ်းကတော့ မသန်းဟု တင်စား၍တော့ မရ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်က မြို့ပြိုင်အောင် မင်းသမီးပင်
မဖြစ်သေး။ နံရံကပ်ပိုစတာတွင် ဆွမ်းအုပ်ကြီးလာ။ စောင်းကောက်ကြီးလာ
မမှတ်မိ။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကြီးကို စိုက်လျက် နန်းဝတ် နန်းစားဖြင့်
မိမိပြိုင်အောင် ခါတ်ပုံများ ပေါ်စသော ရှိသေးသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သက်ဆွေကလည်း ထိုပုံကားချပ်ကြီးကို
ကြည့်ပြီး သိပ်သဘောကျသည်။ သို့သော် ရှေးကမသေး။

ထိုခါတ်ပုံကားကြီးကို ခဝယ်တော့ဘဲ မိမိပြိုင်အောင်နှင့်
ခပ်ဆင်ဆင်တူသော 'ပန်သရဖူ' အမည်ရှိသည့် သင်္ချာ တတိယနှစ်က
ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို သွားကြိုက်သည်။

'ပန်သရဖူ' က နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်။ အမည်ရင်းက
သန်းသန်းနု၊ ပန်သရဖူက တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းမှ တင်ဆက်သော
တပွဲများတွင် မင်းသမီးအဖြစ် တက်တက်ကသည့်အခါ သုံးသည့်အမည်။

ဆံထုံးတော့ ခါးတောင်အင်္ကျီတော့ ဗလာထဘီတွေ ဝတ်ပြီး ထိုနေ
က တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း သိချင်းတို့ဆိုပြီး အငြိမ်ကသော
မင်းသမီး ပန်သရဖူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ နန်းဝတ်နန်းစား ဝတ်ထားသော
မိမိပြိုင်အောင်နှင့်တူသည်ဆိုကာ သက်ဆွေရာ ကောသောကော သွား
ကြိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ်ကတော့ ပန်သရဖူက ပို၍ အများကြီး ပြော
သည်။

သို့ရာတွင် ကြိုက်သည်ဆိုသည်ကလည်း ဘုရားအဆူနှစ်ဆယ်
စူးပါစေ၊ ကြိုက်သည်ဆိုရုံမျှသာ ကြိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုက်ပြီး
ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာပင် မစဉ်းစားရသေး။ လိုက်ဖို့
ဆိုသည်ကို တစ်ခါမျှ မယုတ်ဖူးသော အလုပ်ပီပီ ဘယ်ကစရာမှန်း မသိ
သည့်အချိန်။

ပန်သရဖူရှိနိုင်သည့် အနုပညာအသင်းခန်းနားသို့ ဝီထေကို
လက်တို့ခေါ်ခေါ်ပြီး တရုပ်ကပ်ကြားမှ ချောင်းချောင်းကြည့်သည့် အဆင့်က
နေ လုံးဝ မကျော်ရသေး။

တစ်ရက် ပီကေ ဘယ်ခြေရှည်နေမှန်း သေ၍ တစ်ယောက်တည်း
သွားအချောင်း၊ နောက်မှ ပြန်ရောက်လာသော ပီကေက ကင်ကင်းမှာ
ထိုင်နေကြသော ကျန်အဖွဲ့က လူများကို သက်ဆွေ အကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်သောအခါ ထိုမှာပင် ပြဿနာက စ၊ ပေါက်တွဲတော့သည်။

ပြောပြီးပြီးချင်း စနိုးက မြိုက်ကြီးအင် ငိုချလိုက်ကော့သည် ဆို၏။

(၅)

“နေပါဦး သက်ဆွေ နင်က ဘာကိုစွန့် သူ့ကို သွားကြိုက်ရ သွားချောင်းနေရတာလဲ”

နောက်တစ်နေ့ စာသင်ခန်းရှေ့ ရောက်သည်နှင့် သူ့ရှေ့မှာ ညံ့ညံ့ တစ်ယောက် ဘီလူးမကြီးဇာတ်ထဲမှ ထွက်လာသလို ဘားခနဲ ပေါက်ချလာ သည်။ ထို့နောက် အထက်ပါအတိုင်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ရန်တွေ့လိုက် သောအခါ သက်ဆွေ လုံးဝ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဗုဒ္ဓေါဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်ပြီး . . .

“နေပါဦး ညည်း နင့်ကို အဲဒီကိစ္စ ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ဟေ့ . . . ဒီမှာ ဖိုးသက်၊ ခုချိန်မှာ ငါက တရားခံမဟုတ်ဘူး၊ နင်က တရားခံ၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှပြန်မမေးနဲ့၊ ငါ မေးတာ ဟုတ်မဟုတ်အ နှင်ဖြေ”

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း မေတ္တာရပ်ခံချက်က ကြမ်းတမ်းလှချည် လားဟု ထင်မိသော်လည်း သည်အုပ်စုမှာ ညည်းက အစိန်အရ ဆူညံခွင့်ရှိသူ မို့ သိမှာလည်း မထူးတော့ပါဘူးဟု ထွက်လိုက်ပြီး . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ် မိညို၊ ငါ သရဖူကို ချစ်လို့ သွားကြည့် တယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ဖိုးသက်၊ ဒီကျောင်းမှာ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ပန်သရဖူလို့ မခေါ်ဘူး၊ ဂဝယ်က အောက်ပိုင်းကြီးလို့ မက်လက်လန်ပြီး ပစောက် ဖြစ်သွားတာလို့ပဲ လူတိုင်းပြောတယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ပြောကြတာပါ မိညိုရာ”

“ဘာ . . . မဟုတ်က ဟုတ်ကလဲ၊ နင်တောင် အဲဒါကြီး အတ်စင် ခေါ်မှာ လှည့်လှည့်ကတာမြင်ပြီး မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပါသွားတာ မဟုတ် လား”

သက်ဆွေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခေါင်းကိုပွထ ဖွာလန်သွား တောင် တုတ်လိုက်မိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လိုလို သိုင်းလောက ခု စိန်ခေါ်သမှု ပြုထားသည့် အဆင့်မြင့်အတွင်း အားပံ့ညာရှင်များလိုလို အကခတ်ကြည့် ကြည့်နေသည့် ကျော်ဇောတို့ စန္ဒီတို့ဘက် တစ်ချက် အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

မရ၊ တစ်ယောက်ကမူ ကိုယ့်ဘက်က ကူညီမည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ခန့်ဘဲ၊ ညည်းကိုသာ ပြန်လာလျှင် လူမှုထူးချွန်ဆုပေးတော့မည့် မျက်နှာ နှိုးဖြင့် ကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

နောက်မကြာခင်မှာပင် စန္ဒီနှင့် ပတ်သက်သော အထူးသတင်း အစ်ရပ်ကို အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ထုတ်ပြန်ကြေညာသည်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ အဂ္ဂိန် ဇာတ်ကားလား မသိ ပြန်နော်။

သက်ဆွေက မြိုင်ထံသို့ ဓါတ်ခွဲလေးများ သယ်ဆောင်၍ ခိုင်ကယ် စီးသွားရင်း ထိုအကြောင်းရင်းများ ပြန်တွေးမိသဖြင့် ပြုံးမိသည်။

ထိုအချိန်က ကိစ္စများတွင် စန္ဒီကိစ္စမှတစ်ပါး ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးသည် ကလေးဘဝ ကျောင်းသားဘဝ ထင်ရာလုပ်ချိန်ပီပီ၊ ရယ်စရာ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၏။ တကယ်ကို အဆင်အခြင်မရှိ၊ အလေးအနက် မခံခြင်းကလည်း ပေါ်လွင်၏။

မြိုင်နှင့်နောက်ပိုင်း ပိုရင်းနီးသွားလျှင် ဒီလိုမျိုးနှင့် အလားတူ ကျောင်းတန်းကကိစ္စတွေ ပြန်ပြောရမည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

ထိုအခါ သွားတက်ဖြူချွန်ချွန်လေးများ ပေါ်အောင် မြိုင်ရယ်ဦးမှာ သေချာသည်။

သို့သော် ပြောတော့ပြောရမည် ဖြစ်သော်လည်း စန္ဒီအကြောင်းကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ဖျောက်ထား မှိန်ထားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီပြင် အချင်းအရာများကသာ ခုအချိန်မှာ မှိန်ပျောက် ပျောက်သွားကြသော်လည်း စန္ဒီကတော့ ခုထိ တစ်စက်ကလေးပင် မပျောက်နိုင်ဘဲ ဆက်လက် တည်ရှိနေသော ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်က ကျော်လောအပါအဝင် တစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် သူ အကြီးအကျယ် ရှင်းရ ရှုပ်ရသည့် စကားများကိုလည်း အမှတ်ရ၏။

“စန္ဒီက နင့်ကို ချစ်နေတာ သက်ဆွေ”
“ဟာ . . . ဘာဆိုလို့လဲ စန္ဒီနဲ့ ငါ့နားက တခြားစီပဲဟာ”
ညီညီ ဝုညီဝုညီလာလုပ်ပြီး ခဏအကြာမှာ စန္ဒီမပါသော

ချစ်အုပ်စုက သူ့ကို ပိုင်းလာပြီး မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်။ ဓာင်တင်း နှိတ်ခဲဆိုကာ ခေါ်သွားသည်။

စန္ဒီကတော့ ဘယ်အချိန်က ဘယ်ပျောက်သွားသည် မသိ။
ဇာသောက်တန်း ရောက်သည်နှင့် သက်ဆွေ အံ့ဩသွားသော နှိတ်ခဲကို ပြောလိုက်သူက ကြည်ကြည်မာ၊ သက်ဆွေ အလွန်တကြား ခေါ်သွား၏။

ကြည်ကြည်မာက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“တခြားစီ မဟုတ်ဘူး သက်ဆွေ၊ ငါ တကယ်ပြောတာ နှင် အခု သန်းသန်းနုကို သွားကြိုက်တဲ့ကိစ္စ ကြားတော့ စန္ဒီ အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းတယ်။ မနေ့က ငါတို့ရှေ့မှာကို ရွိုက်ကြီးတင်င် ငိုတာ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး ကြည်ကြည်မာ၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ စန္ဒီအဖေ့ မပတ်သက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ငါက သူ့တို့ နှင်တို့နဲ့ ခင်သလိုပဲ သိတာ”

“အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့ကလည်း စန္ဒီက ကြိုက်တာ ပါလို့ ပြောတာပါပဲ။ နှင်စိတ်ထဲ သိနေအောင် ပြောထားတာ။ ပြန်ကြိုက်တာ ကြိုက်တာကတော့ နှင် အလုပ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပန်သရဖူဆိုတဲ့ သန်းသန်းနုကြီးကိုတော့ သွားမကြိုက်ပါနဲ့ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စန္ဒီကို သနားလို့”

“ဟာ . . . ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးနေပြီပဲဟ”

“ဘာမှ မဆိုင်တာတော့ မင်း ပြောမှာလားကွ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အချင်းချင်းထဲက ဒီလို စိတ်ထိခိုက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကို မင်း မလုပ် သင့်ဘူးပေါ့”

သက်ဆွေက ကြားဖြတ် ဝင်ပြောသော ကျော်ဇောကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်သူက စိတ်ထိခိုက်လို့လဲ”

“စန္ဒီပေ့ကွာ၊ မင်းကလဲ ဒူးထောက်တာ”

မာန်အောင်ပါ ဝင်လာသည်။ သက်ဆွေ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“ဟာ . . . မင်းကိုက အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ၊ ငါ့မှ စန္ဒီကို မကြိုက်တာ”

“အေးပါ၊ မင်းကို ကြိုက်ရမယ်လို့လည်း မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒီ ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်ရမယ့်ကိစ္စ မလုပ်ပါနဲ့လို့ပဲ တားနေတာ”

“နင် သန်းသန်းနုကို ကြိုက်ရင် စန္ဒီ သေလိမ့်မယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

စကား အသွားအလာက နေရင်းထိုင်ရင်း လူသတ်စာရားခံ ဖြစ်သွားနိုင်သည်အထိ ရောက်လာသဖြင့် သက်ဆွေ ဘုရားတသည်။ ထိုစဉ် ပီဇာက ဝင်၍ သက်ဆွေဘက်က ဖေးမသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ၊ ဒီကိစ္စကို ကြားထဲက ငါ ဝင်ပြောပါရစေ၊ စန္ဒီက သက်ဆွေကို ကြိုက်တာက ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သက်ဆွေက သန်းသန်းနုကို ကြိုက်တဲ့ကိစ္စတော့ မင်းတို့ကော နင်တို့ကော မတားနဲ့ပေါ့”

“အို . . . မတားလို့ ရမလား။ စန္ဒီက တို့သူငယ်ချင်း”

“အေး . . . ဒါပေမယ့် သက်ဆွေတမှ စန္ဒီကို မကြိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် နင်ကတော့ သန်းသန်းနုကို ဆက်လိုက်ဦးမှာလဲပေါ့ သက်ဆွေ၊ ဟုတ်လား”

ပြည်ကြည်မှာ အေးကို သက်ဆွေက ခေါင်းညိတ် တုံ့ပြန်သည်။

ပြည်ကြည်မာက ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါလည်း နင် အဲလိုပဲ ခေါင်းညိတ်မယ်လို့ ထင်ပြီးသားပါ၊ အေးလေ အဲလိုဆိုရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ လိုက်ချင်လဲလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကို စန္ဒီရှေ့မှာတော့၊ ငါတို့ရှေ့မှာကော ဘယ်တော့မှ လာမပြောပါနဲ့ဟာ၊ လိုက်ချင်ရင် နင့်ဟာနင် တို့တွယ်ရာမှာ လိုက်ပါ”

“ငါကကော ခုထက်ထိ နင်တို့ရှေ့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောဖူးလို့လဲ ပြည်ကြည်မာ၊ နင်တို့ဟာ နင်တို့ သိပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ငါတို့ဟာ ငါတို့ မသိပါဘူး၊ ပီဇာက ပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် ပီဇာ၊ မင်း နောက်ကို အဲဒီကိစ္စ သူတို့ရှေ့ လုံးဝမပြောနဲ့ ဟုတ်လား”

ပီဇာက ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျော်ဇောက ခေါင်းခါ၍ . . .

“မင်း အတော် ရက်စက်တာပဲ သက်ဆွေ”

ခုက္ခပါပဲ။ ဒီသတ္တဝါက ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း သက်ဆွေ သှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဒီလောက် ပြဿနာက ရှုပ်သည်။ တကယ်တမ်းကတော့ သန်းသန်းနုခေါ် ပန်သရဇ္ဇနှင့်လည်း သက်ဆွေ ဘာမှ မဖြစ်လိုက်ရ။ နောက်ထပ် နှစ်ရက် သုံးရက် ထပ်အချောင်းမှာ သန်းသန်းနုက ဆူရည်းစားနှင့်သူ ရှိပြီးနေကြောင်း သိရသည်။ သက်ဆွေ အောင်မြင်စွာ သပ်ခေါက် ပြန်ခဲ့ရ၏။

စန္ဒီကတော့ ခု ကောင်းပြီးသွားသည်အထိပင် သူ့အိမ်ကို အဝင်
အထွက် လုပ်နေတုန်း၊ တစ်နေ့တော့ သက်ဆွေ တို့ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု
ယုံစားလျက်ပင် ရှိနေတုန်း။

ကျော်လေးတို့ကလည်း ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကြုံသလို တွယ်
တုန်းပင် ရှိသေးသည်။

သို့သော် စန္ဒီနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဟု
သက်ဆွေ ကောင်းစွာ ယုံကြည်၏။

၅)

အတွေးက မဆုံးမီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က မြိုင်တို့ တိုက်ရှေ့
ဆောက်လာသဖြင့် သက်ဆွေ ဖုတ်ယီးယုတ်ယုတ်ပင် အတွေးတို လက်ဝဲသတ်
သည်။

ဆိုင်ကယ်ကို တိုက်ခန်းရှေ့ ပလက်ဖောင်းတွင်ပင် ရပ်ထောင်
ထားခဲ့ပြီး ဝတ်ယထပ်ရုံ မြိုင်တို့ အခန်းသို့ လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့၏။

လာရင်းအလုပ်က ခါးတပ်ပြုရန်၊ တွေ့ရမည့်သူက ရင်းနှီးပြီးသား
အပင် ဖြစ်သော်လည်း မြိုင်နှင့် တွေ့ရမည့်အတွက် သက်ဆွေ ရင်တွေ
နှိပ်နေသည်။

လှေကားနှစ်ဆင့်တက်ပြီး၍ အခန်းဝရောက်သောအခါ လူလည်း
မဟာ စိတ်လည်း မောနေသဖြင့် လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို ချက်ချင်း မနှိပ်
နိုင်သေးဘဲ ခဏနားပြီး စောင့်နေရသေး၏။

“ဟော . . . ကိုသတ်ဆွေ၊ လာ”
မြိုင် ကိုယ်တိုင် တံခါး လာဖွင့်သည်။

မြိုင်ပုံစံက မနေ့ကနှင့် မတူတော့။ ဆံပင်ကိုလည်း ထုံးခြင်း၊ နောင်ခြင်း၊ ဖွဲ့ခြင်း၊ ချည်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဒီတိုင်း ပြန်ချထားသည်။ အင်္ကျီ လုံချည် အဝတ်အစားကလည်း မနေ့ကလို့ တောက်ပြောင် သစ်လွင်မနေ။ အနီနှင့် အပြာကွက် ရှုပ်ကော်လံဖြင့် အလောက်စုံအင်္ကျီ၊ ဝတ်ထားပြီး လုံချည်ကလည်း နက်ပြာရောင် ပြောင်တက်စေခွန်လေးသာ ဝတ်ထား သည်။

သို့သော် မျက်စိထဲမှာတော့ မြိုင်က လှမြဲလှနေ၏။

မြိုင်မီးပေါ်မှ ခရုခွေ ပါးချိုင့်လေးပါသော အပြုံးလေးကို ကြည့် ရင်း သက်ဆွေ အယောင်ယောင် အကန်းကန်း ပြစ်ချင်လာသည်။

“ကျွန်တော် ခါတ်ပုံတွေ လာပြတာ မြိုင်”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“သီဝါတယ် ကိုသက်ဆွေကလဲ၊ ခုနပ်ဖုန်းဆက်ထားပြီးတော့၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြဖို့ အစီအစဉ်တော့ ရှိတယ် မဟုတ် လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာတင်ပဲ မတ်တတ်ကြည့်ပြီး ဖြန်ပေးရမှာလား”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး မြိုင်၊ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ပါ”

သက်ဆွေက ယူဖျာသလဲ ပြောရင်း မြိုင် ဖွင့်ပေးထားသည့် တံခါးမှ အိမ်ထဲဝင်သည်။

အိမ်ထဲမှာ မြိုင်အဖေနှင့်အမေတို့ တွေ့သည်။ သူတို့ဘက်ကို လှည့်မကြည့်။ မြိုင်အမေက မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်များနေပြီး မြိုင် အဖေက အခွင်းခန်းထဲမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စာဖတ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်း . . . ပြပါဦး၊ ကြည့်ရအောင်”

အိမ်ထဲမှာ မမနှင့် ချာတိတ်တို့ မတွေ့ရ။ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသော ဧည့်ခန်းထဲမှာ သက်ဆွေက ခါတ်ပုံ စာအုပ်များ ထုတ်ပေး သည်။

“မမကော မတွေ့ပါလား မမြိုင်”

“ရှိတယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ခုနပ် မောင်လေးခေါ်ပြီး လမ်းထိပ်ဘက် ထွက်သွားတယ်”

“ဪ . . .”

မြိုင် ခါတ်ပုံများ ကြည့်နေစဉ် သက်ဆွေက မြိုင်ကို သေချာကြည့် သည်။ မနေ့ကထက်စာလျှင် မြိုင် အများကြီး ငယ်သွား၏။ မြိုင် ပြောသော အသက်သည် ဒီမြိုင် မင်းသမီးများလို သက္ကရာဇ် ဖြိုထားခြင်း မဟုတ် ကြောင်း၊ အမွန်းအခြယ်များနှင့် ဝေးနေသည့် မြိုင်ကို ကြည့်ပြီး သက်ဆွေ လုံကြည့်သွားသည်။

“ပုံလေးတွေ အရမ်းကောင်းတာပဲ ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင်စိတ်ထဲ ဒီလောက်ကောင်းမယ်တောင် မထင်ဘူး”

သက်ဆွေ ပြုံးသည်။

“အဲဒီထဲက ပုံကြီးချဲ့သင့်တဲ့ပုံ နှစ်ပုံသုံးပုံလောက် ရွေးလိုက် မြိုင်၊ မြိုင်ကြိုက်တဲ့ပုံထဲကမှ ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံးတစ်ပုံကို ထပ်ရွေးမယ်”

“အင်း . . . အကုန်လုံး ကောင်းနေတာ ဘယ်လိုလုပ် ရွေးမလဲ”

“ရပါတယ် မြိုင်၊ အဲဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကုန်လုံး ကြိုက်တော့လည်း အကုန်လုံးထဲက ရွေးတော့ ပိုတောင် လွယ်တာပေါ့။ မြိုင် မကြိုက်မှာသာ စိုးတာပါ”

“မြိုင်တို့ကော ဒီပုံတွေ မပေးဘူးလား”

“ပေးမှာပေါ့ မြိုင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပုံတွေ ပြုပြီး လူကြီးတွေနဲ့ တစ်ပုံရွေးထုတ်ရဦးမယ်၊ ပုံကြီးချဲ့သုံးဖို့ပေါ့၊ ပြီးရင် အယ်လ်ဘစ် ကောင်းကောင်းလေးတွေနဲ့ ပုံအားလုံး ပြန်ထည့်ပြီး မြိုင်လက်ဆောင်ပေးမှာပါ”

“ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး မြိုင်၊ ကျွန်တော် ပေးမှာပါ”

“ကမ္ဘာပစ် အဖွဲ့ကပေါ့”

သက်ဆွေ ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သက်ဆွေဆိုတဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ပေးမှာပါ”

“ကြော် . . . ဒါဖြင့် ဓါတ်ပုံတွေ ဒီတိုင်းပေးလည်း ရလို့သားနဲ့ အယ်လ်ဘစ်ဖိုး ထပ်ကုန်အောင် လုပ်ဦးမယ်ပေါ့”

“ဒီစကားကို မာန်အောင်ပြောဖို့ ချန်ထားလိုက်ပါ မြိုင်၊ ကျွန်တော်က မြိုင်ဆိုရင် အယ်လ်ဘစ်တွေ လွှင့်ပစ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြသည်။

ပန်းလေးများမှာ ဘာသာစကား မရှိ၊

သစ်ရွက်တလေးများ ပြီးတတ်ကြောင်း ဒီပြင်လူတွေ မသိ၊

မျက်လုံးလေးများက ပြောသော စကားများနှင့် နှုတ်ခမ်းများက ပြောသော အပြုံးလေးများ အကြောင်းကို ပြောရလျှင် နှည်လျားစွာ အချိန်ယူရမည် ထင်၏။

ပြဿနာက နောက်နေ့တွင် စသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း မင်းသမီး မေသင်းခိုင်နဲ့ ဒါရိုက်တာ

မြတ်ထွန်းနဲ့က ဇာတ်လမ်းအတော် ရုပ်ခွဲတယ်ဆိုလဲ”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ် ကျော်ဇော”

ကျော်ဇောထံမှ မရှေ့လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် သက်ဆွေ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားသည်။

နောက်များနေတာလား၊ သံသယပိတ်ဖြင့် ကျော်ဇော မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်အကဲခတ်သည်။ ကျော်ဇော မျက်နှာက နောက်သည့်အခါတွင် ရှိနေတတ်သော မျက်နှာမိုး မဟုတ်၊ ဒီကိစ္စကို တကူးတက ပြောရန် တမင်စောင့်နေမှန်း သိသာသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ သက်ဆွေ၊ တို့လဲ အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မနီးစပ်လို့သာ မသိတာ၊ သူတို့လောကမှာ ဒီကိစ္စက လူထိုင်းသိတဲ့ ကိစ္စတဲ့”

“မင်းကို ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“စိုးသိန်းတို့ ပြောသွားတာ”

သက်ဆွေ နည်းနည်း တွေ့သွားသည်။

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျော်ဇောရာ၊ မြိုင်နဲ့ ဦးမြတ်ထွန်းတို့ နှစ်ယောက်က သားအဖအရွယ်တွေ”

“ဒါတော့ ဒီလိုတွတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သက်ဆွေရာ၊ ဦးမြတ်ထွန်းက ဒါမျိုးမှာ အစဉ်အလာရှိတယ်လေး၊ ရွှေရီတုန်းကလဲ အသက်ချင်းက သားအဖလောက်နဲ့ တောက်ယူလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဒါကလည်း မငြင်းနိုင်သော တိစ္ဆာ၊ ရွှေရီကိစ္စထက် ဘာတော့ တရားဝင်နှင့် လူသိရှင်ကြားဖို့ တစ်ပြည်လုံး မသိသူ မရှိလိက်၊ ဇနီးကြီးနှင့်

ကွာပြီး သူ့သားအကြီးဆုံးဆတ်ပင် ဝယ်သော မင်းသမီးသစ်လေး ရွှေစုံကို
ဦးမြတ်ထွန်း လက်ထပ်ယူလိုက်သည်ကို။

သက်ဆွေ လေပူတစ်ခုက မှတ်တတ်၍ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

"အေးပေါ့ကွာ၊ ဝမ်းနိုးတို့လည်း ပြောတယ်၊ ရုပ်ရှင်တစ်လောက
လုံးလည်း သိတယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်ဟုတ်
မဟုတ်ဟုတ် ကိုယ်နဲ့တော့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး"

ကျော်ဇောတလည်း ဒီစကားကိုတော့ လက်ခံသည်။

"ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့တော့ ဘာမှ မဆိုင်ပါ
ဘူး။ ဒါပေမယ့် အံ့ဩသွားလို့ပါ။ ဓါတ်ပုံလေးတွေကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်
ထားတာလေးတွေတောင် အခုသာ ပျက်သွားတယ်ကွာ"

ဟာ . . . ငါက ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ ဟူသော စကားကို ရင်ထဲက
နေ ပြောလိုက်သည်။

နှုတ်ကတော့ ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။

စိတ်ထဲမှာ နှစ်သက် မြတ်နိုးသော ကြွေထည်ပစ္စည်းလေး တစ်ခု
လက်ထဲမှ လွတ်ကျ ပျက်စီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

(၆)

"ဟာ . . . ကိုသက် မင်းမပြန်သေးဘူးလား၊ ငါက မင်းဖော
စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်ဘဲ ပြန်တောင်သွားလောက်ပြီ ဖောင့်ဓမ္မလို့"

အတွေးထဲမှာ တယ်လောက် နှစ်မွန်းသွားသည် မသိ။

အချိန်တွေ အယ်လောက်ကြာ၍ ကြာသွားမှန်းလည်း မပြော
တတ်။ ကိုလှိုင် ပြန်လာ၍ အိမ်ထဲ ဝင်လာတာပင် မမြင်လိုက်။

"တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကိုသက်၊ မင်းနဲ့ ငါ ဒီအကြောင်းတွေ
ပြောသွားပြီးလို့မှ ဘာမှ မကြာသေးဘူး၊ ငါ လိုက်ပို့တဲ့ အသုတ်မှာ
ဦးမြတ်ထွန်းကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ မေသင်းခိုင်နဲ့ ရုပ်ရှင်တွဲရိုက်တဲ့ သူ့သား
အကြီးကောင် မင်းအားလည်း ပါလာတယ်"

ကိုလှိုင်က ပြောရင်းနှင့် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

သက်ဆွေ သက်ပြင်း တစ်ခုက ချလိုက်မိ၏။

ခက်ခက် ဘာမျှ မစရသေး။ မြိုင်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုရုံ
စိတ်ဝင်စားရသေးသည်။ လီအပီသော ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာအထိ
ရောက်အောင်ပင် မကြိုးစားရသေး။

ကျော်ဇောဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော သတင်းဆိုးနှင့်
ပတ်သက်၍ ကိုလှိုင်နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်ရန် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုပင်လျှင် ဦးမြတ်ထွန်းကြီး မြင်တာနှင့် ကိုလှိုင်က သူ့ကို သတိရပြီး မြင်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့တစ်ခုခု ကိုလှိုင် ခေါင်းထဲ ရောက်မသွားဟု မပြောနိုင်။ ဒီမြင် လှုပ်ရှားမှုတွေ မစတင်ခင်မှာပင် သတင်းဆိုးက စတင် အလုပ် လုပ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဒီအတိုင်းဆို ရှေ့ဆက်၍မှ ဖြစ်ပါ့မလား။

“ခတ်တာက သူတို့ ရုပ်ရှင်လောကမှာ ဒီသတင်းမျိုးက ကြားတိုင်း အမှန်လို့ ယူဆလို့ မဖြစ်သလို၊ ဟုတ်မယ် မထင်တိုင်းလဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆလို့ မဖြစ်ဘူး ကိုသက်၊ ဒါမျိုးက သူတို့ လောက မှာ မထူးဆန်းဘူး” ကိုလှိုင် စကားက ရင်ထဲမှ သံသယကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်။

“အဲဒီသတင်း မှန်မမှန် ကျွန်တော် ဘယ်လိုစုံစမ်းရင် ကောင်းမလဲ ကိုလှိုင်”

“စောစောပိုင်းက ငါပြောသလိုပဲ၊ ဒီကိစ္စက ဒီလောက် လွယ်လွယ် ကူကူနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုသက်၊ အကေခင်းဆုံးကတော့ ခင်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲက အကုန်ထုတ်ပစ်ပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ်နေလိုက်တာပဲ”

“အဲလိုလဲ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်သူး ကိုလှိုင်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို စွဲလမ်းနေတာ”

ကိုလှိုင် ခေါင်းခါသည်။

“ခဏပါ ကိုသက်ရာ၊ တစ်ခက်တစ် နှိုးနှိုးမိန်းကလေး မဟုတ်ဘဲ၊

ရုပ်ရှင်ခင်းသစ်၊ ဆိုတာ ဖြစ်နေလို့ အတွေ့အကြုံတွေ ထူးဆန်းပြီး မင်း သူ့ကို အာရုံ သိပ်စိုက်နေတာပါ။ သူနဲ့ မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ပြီးကားနဲ့ မူလကအတိုင်း ဝိုင်းနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲ ပြန်နေလိုက်ရင် ဒီကိစ္စ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပါ”

“သူနဲ့ တွန့်တော်နဲ့ မဖြစ်နိုင်လို့လား ကိုလှိုင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဝါပေမယ့် မဖြစ်တာက ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ရေရှည်မှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

သက်ဆွေ အချိန်အတန်ကြာ ဝိုင်နွဲ့ ရည်းစားသည်၊ ပြီးမှ ခေါင်းကို တစ်ချက် ဆတ်ညှိတ်ရင်း . . .

“ဟုတ်ပါစာယ် ကိုလှိုင်ရာ၊ ပြဿနာတွေက များပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်ပြီ နောက်ကို ကျွန်တော် သူနဲ့လုံးဝ မဆက်သွယ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

တစ်ထိုင်တည်းနှင့် စိတ်ပြောင်းသွားသော သက်ဆွေကို ကြည့်၍ ကိုလှိုင် မြူးသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ခုထိ ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားသေးသော သက်ဆွေ ကို ကျေနပ် သဘောကုသွားသည်။

သို့သော် သိပ်တော့ စိတ်မချနိုင်သေး။

ဆုံးဖြတ်ချက် ဆိုသည်မှာ ချစဉ်က သိပ်မြန်လွန်းလျှင် ပျက် သည့်အခါ၌လည်း အလားတူ မြန်နေတတ်သည်မှာ အစဉ်အလာ ရှိ၏။

"ဟေ့ကောင် သက်ဆွေ၊ မင်း၊ မင်းသမီးဆီ မသွားတော့ဘူးလား"

ခုတလော ပြန်ခြေငြိမ်ပြီး အခန်းပြန်တုပ်နေသည့် သက်ဆွေတို့

ကြည့်၍ ကျော်ဇောက စပ်ပြုနှင့် လှမ်းမေးသည်။

သက်ဆွေ ခေါင်းခါရင်း

"အဲဒီကိစ္စ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ကျော်ဇောရာ၊ ငါ့ကို အုပ်
တွေ လာမမေးနဲ့"

ကျော်ဇောက ရယ်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ခါတိုင်းဆို မင်းသမီးဆီ သွားဖို့ ခဏ ခဏ
တက်ကြွနေပြီ။ ခုတလော ငြိမ်နေလို့ အံ့ဩနေလို့ပါ"

"မင်း အလုပ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ ကျော်ဇော၊ ဒီစကား
ထပ်မပြောနဲ့တော့"

သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောနေသည်ကို အခန်းထောင့်
စားပွဲ ထိုင်၍ စာရင်းစာအုပ်နှင့် အလုပ်စွပ်နေသော မာန်စောင့်တ
တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီထုံပေပေပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒီလောက်ထက်
ပို၍ ဝင်မပါ။

တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးသည်နှင့် သူ့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။ သူ့ အလုပ်
သူ ဆက်လုပ်နေသည်။

အရာရာတိုင်းမှာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်တတ်သည်က
ကျော်ဇော။

"ဘာလဲ . . . ငါ ပြောတဲ့သတင်းကြားလို့ မင်း စိတ်ဓါတ်
ပျက်ပြားသွားတာလား၊ မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ဒီစာရင်းတွေက ထည့်မတွတ်
လောက်ပါဘူး၊ ဝရစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့"

"ဟေ့ကောင် ကျော်ဇော၊ ဒီကိစ္စကို ထပ်မပြောနဲ့တော့လို့ ငါ
ပြောနေတယ်၊ ဒီအလုပ်ခန်းထဲမှာ အလုပ်အကြောင်းကလွဲလို့ ငါ့ကို
ဘာမှမပြောနဲ့"

ကျော်ဇောက ရယ်ရင်း . . .

"အေးပါကွာ . . . ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပါပဲ၊ ငါက မင်းတို့ကိစ္စ
ပြတ်သေးဘူးထင်လို့ မေးတာပါ။ ခုန မင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတုန်း
နှင့် ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းမြန်လာရင် သူ့ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါဦးတဲ့၊ မင်း
ဆီချင်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ငါ မပြောတော့ပါဘူး"

"ဘာ . . ."

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။
မင်း သူ့ဆီ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ လူလည်း မလာနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲတဲ့၊
မင်းသမီးက မင်းနဲ့ တအားတွေ ချင်နေပုံပဲ"

သက်ဆွေ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဝင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်သည်။
အချိန်မှာ မိုးတွင်းဖို့ အလုပ်ကလည်း မရှိသလောက် ပါးနေသည်။

အလုပ်တွေ ခေါင်းမတော်နိုင်အောင် လုပ်နေချိန်၊ ဒီကိစ္စတွေ
နည်းနည်းပါးပါးတောင် စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရပါက ဘယ်လောက် ကောင်း
သက်မည်နည်းဟု သက်ဆွေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာဖွေ
ကြည့်မိသည်။

(၅)

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နို့ပါတယ်၊ ခဏ ကိုင်ထားပါ”

မာန်အောင် တယ်လီဖုန်း ပြောသံကြောင့် သက်ဆွေ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူက ဆိုင်ရှေ့တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ခပ်ငေါင်ငေါင် ထိုင်နေစဉ် တယ်လီဖုန်း အသံဖြည့်သည်။ ဖုန်းနှင့်အနီးဆုံး မာန်အောင်က ကိုင်သောအခါ သက်ဆွေ မသိမသာ နားစွင့်ထားမိ၏။ ဒီဘက်ရက်ပိုင်းမှာ မြိုင်ဆီက ဖုန်းထပ်မလာတော့။

ဟိုရက်ပိုင်းက မြိုင်က ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ထံ ဖုန်းပြန်ဆက်ရန် မှာသည်။ သူ လုံးဝ မဆက်ဖြစ်။

ဒီနောက်ပိုင်းကျတော့ သူကစ၍ မဆက်ရဲသော်လည်း မြိုင်ဆီက ဖုန်းများ လာဦးမလာ။ မဝံ့မရဲ ရွှေ့ကိပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဖုန်း”

မာန်အောင် စကားသံကြောင့် ရင်ထဲခုန်လာ၏။

အမန်ကတော့ စောစောကတည်းက ဒီဖုန်းကို သူ့ဖုန်းဖုန်း သိသည်။ ဒီနေ့ သူနှင့်မာန်အောင် ဆိုင်မှာ နို့ပဲလို့ ကျော်စော မနက်ကတည်းက အပြင်ထွက်၍ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သည်။

ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် . . .

“ရို့ပါတယ် ခဏကိုင်ထားပါ” ဆိုကတည်းက စိုယ့်ဖုန်းဖုန်း သိနေပြီ . . .

မြိုင်နှင့် တွေ့လျှင် သူ ဘာပြောရမည်နည်း။

ပြီးတော့ မြိုင်က အခုလာခဲ့ပါ တွေ့ချင်လို့ဟုဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကိုလို့ကို သူပြောခဲ့သော အဆုံးအဖြတ်စကားကိုလည်း သတိရသည်။ သို့သော် ထိုအဆုံးအဖြတ်က တဖြည်းဖြည်း ပျက်ချင်နေပြီဆိုသည် ခိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိသည်။

လှုပ်ရှားနေသော ရင်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အမိန့်ရို့ပါ”

“ဟေ့ကောင် သက်ဆွေ ငါပါကွ။ လေးလေးပါ”

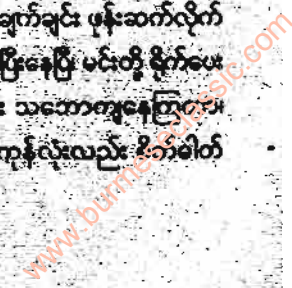
ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မြိုင်နှင့် တွေ့ရမှာ ကြောက်သော်လည်း ဖုန်းထဲမှ အသံသည် မြိုင်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေသော စိတ်သည် ရွတ်ခြင်း အားလျော့သွားသည်။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး ပြောပါ”

“အေး . . . ပြောပါဆိုပေမယ့် ပြောလိုက်ရင် မင်း စိတ်ဓါတ်ကျ သွားမှာ သေချာတယ် သက်ဆွေ၊ တို့နားက ပြကွဒိန်ကိစ္စ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟ”

“အေးကွာ၊ ငါလည်း ခုပဲ သိလို့ မင်းဆီ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ တို့ဘက်က လုပ်စရာရှိတာတွေ အားလုံးလုပ်ပြီးနေပြီ မင်းတို့ ချိတ်ပေးတဲ့ မေသင်းခိုင်ပုံဆို တို့ဆီက လူတွေက တအား သဘောကျနေကြတာ။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီမှ ခုလိုဖြစ်စော့ အကုန်လုံးလည်း ခိတ်ဓါတ် ထွက်ကြတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ လေးလေးရာ”

“ငါတို့ဌာနအနေနဲ့ ပြက္ခဒိန် မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး”

“ဪ . . .”

“ဝန်ကြီးပြန်အနေနဲ့ လုပ်မယ်ဆိုတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ တကယ့် အကောင်းစားပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကိုပဲ တို့အားလုံး ဝိုင်းပံ့ပိုး လုပ်ကိုင် ပေးကြရတော့မှာပေါ့၊ အဲဒါ ငါကတော့ မင်းတို့ကို အားနာတယ်၊ မင်းတို့ ဘက်က တို့အစီအစဉ် ဖြစ်မလားဆိုပြီး သိပ်အကုန်အကျ များထားရင် လည်း ပြောပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ပါ ဝိုင်းအကူအညီပေးမှာပေါ့”

သက်ဆွေ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“အကုန်အကျက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး လေးလေး၊ ကျွန်တော် ဒီဘက်က ပြောဆိုထားတာတွေကိုသာ မျက်နှာပျက်တာပါ”

“အေးကွာ၊ အဲဒါလဲ မင်းတို့ပဲ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးဖို့ တာဝန်ပေးရမှာပဲ၊ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းသမီးကို လည်း သွားတွေ့လိုက်ပါဦး”

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် လေးလေး”

“ဖြစ်ပါတီယ် သတ်ဆွေရာ၊ မင်းတို့က လူငယ်အချင်းချင်း ဆို တော့ ဖြောင့်လို့ ဆိုလို့ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့လည်း တို့ပဲ အပြစ်ပုံချလိုက်ပေါ့ကွာ”

သူ့စကားကို လေးလေးက အယူကောက်လွှာဖြင့် မလိုအပ် သော ဖြေရှင်းချက်များ ဆက်ပေးနေသည်။

သက်ဆွေ ရင်ထဲ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

“မပြန်ပါဦး မမရယ်၊ ဟိုမှာလည်း ဘာတိစ္ဆာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ လောနေရတာလဲ”

“ဟဲ့ . . . လောရမလား မိမြိုင်၊ ငါရောက်နေတာပဲ တစ်လပြည့် တာပယ်၊ ဟိုမှာ ငါယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ပစ်ထားခဲ့ရတာ၊ ကိစ္စ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“မိုး . . . မမကလဲ၊ မမယောက်ျားကြီးကို မစ်ထားခဲ့တာက အိမ်နဲ့ယာနဲ့ပါ၊ လမ်းဘေး ပစ်ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာပူရမှာလဲ”

“အေး . . . အေး . . . ပြော . . . ပြော မြိုင်၊ နင်ပြောမှပဲ ငါ ယောက်ျားလဲ ပလတ်စတစ် ဖိနပ်ပြတ်လိုလို၊ နို့ဆီခွက်လိုလို ဘဝ ရောက် ဘာတယ်၊ အိမ်နဲ့ယာနဲ့နဲ့ ဖိပူရတာပေါ့ဟဲ့၊ အိမ်ပေါ်က ကိုယ်နေရမယ့် နရာ ဒီပြင် တစ်ယောက်ခေါ် တင်ထားလိုက်မော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟင် . . . မမယောက်ျားကြီးက အဲဒီ အကျင့်မျိုး ရှိတာပဲလား”

“ဪ . . . မရှိဘဲ နေမလား၊ ယောက်ျားမှန်ရင် ဒီအကျင့်က အေးကတည်းက ပါလာတာ မြိုင်၊ အဲဒါတော့ မြမြမှတ်ထား၊ စိတ်ချရတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ သင်္ချိုင်းမှာပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါတောင် ငါက သိပ်ယုံချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂူဘေးနားမှာ တောင်မလေးချောချော အလောင်း လာမြှုပ်ရင် အထဲက အလောင်းက ရွှံ့တွေ ဝိုထိုးရင် ထိုးနေမှာ”

မမ စကားကြောင့် မြိုင် အားရပေါင်းရ ရယ်သည်။

“ကြောက်စရာပါလား မမရယ်၊ မမ ပြောတာနဲ့ မြိုင်တောင် ဒီတိစ္ဆာတွေ မတူးစားရတော့ဘူး ဖြစ်သွားပြီ”

“မစဉ်းစားနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ မြိုင်၊ ဒါပေမယ့် ဒါကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ကိုမိန်းမတွေကလည်း မွေးကတည်းက

လင်ယူထားမွေးဖွဲ့က ဇာရင် စ.စဉ်းစားကြတာ များပါတယ်”

“မိမိမရွာသော်လည်း နေကျတဲ့တောက် ပူနေသော နေ့လည်ခင်း ကြီးမို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ကပ်နေကြသည်။

မေ . . . မြင်တို့ဆီ အလည်ရောက်နေသည်မှာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အပြန်အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်က တန်းစီ၍ မဆုံးနိုင် သေး။ ခုထက်ထိကို တိုယ်လိုက်ရမည့်အလှည့် မရောက်သဖြင့် မမလည်း စိတ်အတော်ညစ်နေပြီ။ ပြန်ချင်၍ ပြန်ချင်ကြောင်း ညည်းမိသဖြင့် မြိုင်က မတော်မတည်တွေ ပြောရာမှ အစပြုပြီး နောက်ဆုံး ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ ပွေးရာပါ ဝိစယျားအကြောင်း ရောက်ကုန်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အတော်ကြာကြာလေး ရယ်လိုက် မောလိုက် လုပ်ပြီးမှ မြိုင်က

“မမ ရှိနေလို့ မြိုင် အခုလို ပျော်နေရတာ မမ၊ မမ ပြန်သွားရင် မြိုင် သေချင်အောင် ပြန်ပျင်းနေရဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ မမလည်း အဲဒါတော့ တွေးမိပါ တယ်၊ မြိုင်ကိုတောင် မမက ဒီတိုင်း အားနေမယ့်အတူတူ ဒီပြင် အလုပ် ကလေး တစ်ခုခု ချုပ်ပါလားလို့တောင် တိုက်တွန်းမလို့”

“မြိုင်လည်း တွေးမိပါတယ် မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဆရာ ရှိကံနေတဲ့ ကားကလည်း ခြေတံသေးဘူး၊ သူ့အခက်အခဲတွေ သူ ပြန်ပြေ ရှင်းလို့ အဆင်ပြေသွားရင် သူက ချက်ချင်း ပြန်ကောက်ရိုက်မှာ၊ အဲဒီအခါ ကျတော့ မြိုင်က အလုပ်တစ်ဘက်နဲ့ ကိုခိုးအားရားကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေး . . . အဲဒါကလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ မထူးပါဘူး မြိုင်ရယ်၊ စောင့်လက်စနဲ့ ဒီလိုပဲ နည်းနည်း အပျင်းခံပြီး ဆက်စောင့်လိုက်ပါဦး။

အေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်တော့ မတောင်မြင်မချင်း ဆက်လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် မမကို မပြန်ပါနဲ့ဦးလို့ ပြောတာပေါ့”

မမက ရယ်သည်။

“မမကတော့ မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး မြိုင်၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မမနဲ့ မြိုင် လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့၊ မမတို့ပြုမှာ သူ့ငွေးတစ်ယောက် တောက်ယူပြီး မိန့်သားနေလိုက်၊ အဲလိုဆို ပျင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါလဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ မြိုင်က သူ့ငွေးလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်ရှင်ပဲ ရိုက်ချင်တာ၊ မပျင်းဘူးဆိုတာလဲ ရန်ကုန်မှာနေပြီး မပျင်းမှ ဖြစ်မှာ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဟိုကလေးက ဓါတ်ပုံလာရိုက်တဲ့ကောင်လေး သယ်သူလဲ၊ အဲ . . . မောင်းသက်ဆွေကိုပဲ ကားတစ်စီးနဲ့ လာခေါ်ခိုင်းပြီး နေ့တိုင်းသာ လျှောက်လည်နေတော့ မြိုင်၊ နှင်ပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဘိုသက်ဆွေကို မြိုင် အရမ်းခင်တာပဲလို့”

မမ စကားကြောင့် မြိုင်က ခဲ့သည်။

“အမယ်လေး ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အားမကိုးရဲပါဘူး မမရယ်၊ သူ့ကိစ္စလည်းပြီးရော ပျောက်သွားလိုက်တာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဖုန်းဆက်ပါဦး ပြောတာတောင် ဆက်ဖော်မှ မရဘဲ၊ အလကားပဲ၊ သူတို့ စီးပွားရေးလေးက ။ သူတို့ ကြည့်တဲ့လူတွေ”

ထိုစဉ် အခန်းထောင့်မှ တယ်လီဖုန်း ပြည်သံကြောင့် မြိုင်စကား ချပ်သွားသည်။

ထိုင်နေရာမှ မထချင်ဆီချင်နှင့် ထပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်

ကိုလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ကြော် . . . မြိုင်လား၊ ကျွန်တော်ပါ မြိုင် သက်ဆွေပါ”

“ဟင် . . .”

သူ့အကြောင်းပြော၍မှ စကားမဆုံးသေး၊ ဖြုန်းဆို တောက်ကြားလိုက်ရသော သူ့အသံကြောင့် မြိုင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

မမက လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု ပါးစပ်လှုပ်၍ မေးသည်။

မြိုင်က ဖုန်းခွက်ကို လက်ဖြင့် ခဏပိတ်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

“ဒီတစ်ယောက်ကတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ် မမ၊ သူ့အကြောင်း အတင်းချလို့မှ မဆုံးသေးဘူး ကိုယ်တော်မြတ်က ဖုန်းဆက်ပြီ ကိုသက်ဆွေ ကိုသက်ဆွေ”

မမက ရယ်သည်။

“ကဲ . . . ငါ မပြောဘူးလား မြိုင်၊ ငါ မရှိလည်း နင် ပျင်းမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့”

ထိုစဉ် သက်ဆွေအသံက ဖုန်းထဲမှ ပေါ်လာသဖြင့် မြိုင်က မမကို လက်ကာပြီး ခဏနေရန် တားလိုက်၏။

(၁)

ပထမ ကြားလိုက်ရသော အသံက မမဆီမှာ အာရုံတခြမ်း ရောက်နေသဖြင့် စကားလုံးများ မပီသ မသဲကွဲလိုက်။

“ခုန. ဘာပြောလိုက်တာလဲ ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင် မကြားလိုက်လို့ ပြောပါဦး”

“မြိုင် အားရင် အပြင်ခဏလောက် ထွက်လို့ ရမလားလို့ မေးတာ ပါ မြိုင်၊ မြိုင်ကို ကျွန်တော် လာခေါ်ပါမယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေး ဆေးဆေး တစ်ခုခု စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အို”

မြိုင် ရုတ်တရက် အဖြေရ ခက်သွားသည်။ စကားပြောချင်တာ အိမ်လာပြောလိုက်လျှင် ပြီးသည့်ကိစ္စ၊ ဘာကိစ္စ အပြင်ထွက်ရမည်နည်း။

“မဟုတ်ဘူး မြိုင်၊ ကျွန်တော်ကို တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ အပြင်ဆိုတာက နားနားနေနေ စားသောက်ပြီး စကားပြောလို့ရမယ့် ကရဝိတ်တို့ ဘာတို့လို့ နေရာမျိုး ပြောတာပါ၊ မြိုင်လည်း အိမ်ထဲမှာချည်းနေရတာ ပြီးငွေ့နေမလား လို့ မြိုင် တစ်ယောက်တည်း မလာချင်ရင်တောင် မမ ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်လေး ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ခဲ့ပါ”

အမှန်ကတော့ သက်ဆွေ မြိုင်ကို တစ်နေရာ ခေါ်ပြောရခြင်းမှာ မိသားစု လူစုံရှိနေသော အခန်းထဲမှာ တစ်ဘက်က လုပ်ငန်း အဆင်မပြေ သဖြင့် မျက်နှာပူစရာဖြစ်သောကိစ္စကို မပြောချင်၍သာ ဖြစ်သည်။

သက်ဆွေ စကားကြောင့် မြိုင် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“မြိုင် တစ်ယောက်တည်း မလိုက်ရလို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသက်ဆွေရဲ့၊ ရန်ကုန်မြို့လည်ခေါင်ကြီးမှာ မြိုင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါတယ်၊ ပြောမယ်စကားက နေရာရွေးဖို့ လိုနေလို့လား”

“လိုတယ်ဆိုတာပေါ့ မြိုင်၊ ပြောတာကတော့ ပြောမယ်ဆို ဘယ်နေရာ ပြောပြော ရပါတယ်၊ ရည်းစားစကား ပြောမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အလုပ်ကိစ္စပါ၊ မြိုင်မှာ သိပ်အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့လား”

“မဖြစ်ပါဘူး ရပါတယ်၊ အင်းလေ ကိုသက်ဆွေ လာခေါ်လိုက်ပေါ့၊ ဘယ်တော့လာမယ်”

“နောက်နာရီဝက်အတွင်း ကျွန်တော် ရောက်လာမယ် မြိုင်”

“အင်း . . . အင်း၊ ပြီးရော”

မြိုင်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချသည့်။

နောက်လာမည့်အချိန်ကို အခြေတမ်း နာရီအကန့်အသတ်နှင့် ထည့်ပြောလေ့ရှိသည့် သက်ဆွေ စရိုက်လေးကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ခွန်းသည့်အချိန်အတွင်း အရောက်လာတတ်သည့် အကျင့်တိုလည်း အမှတ်ရ၏။

ဘာတုလဲ မြိုင်ဟု လှမ်းမေးသော မမကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ မမက ရယ်ရင်း . . .

“ကောင်လေးပုံက ရမ်းရမ်းကားကား ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး မြိုင်ရယ်၊ မမ မလိုက်တော့ပါဘူး၊ မြိုင်ဟာ မြိုင်ပဲ လိုက်သွားလိုက်ပါ”

“ဟို . . . ကောင်းလေး၊ မမကလဲ မြိုင်နဲ့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း”

“ကောင်းပါတယ် မြိုင်ရဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားလိုက်၊ မေဖေနဲ့ မမလည်း ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး လိုက်သာသွား”
မမ စကားကြောင့် မြိုင်က ရယ်သည်။

မမသည် နယ်မှာအနေကြပြီး ရန်ကုန်အကြောင်း ရန်ကုန်ကိစ္စတွေနှင့် ဝေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာမျှ သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကွယ်ပျောက်သွားသည်မှာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း သရဲဆိုသည့် ခေါ်တာရကို သုံးနှုန်းနေတာသာ ကြည့်။

ပြီးတော့ ကားကလေးနှင့် လူကြီးလူကောင်း သွားသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်နှင့် ကိုယ့်ကို ခုကွပေးနိုင်မည့်လူမျိုး မဟုတ်ဟု တွက်တာကလည်း များစွာ ခေတ်နောက်ကျနေသည်။

သို့သော် . . . မမကိုတော့ ဒါတွေ ပြော၍ ငြင်းမနေချင်တော့။ မြိုင်လည်း ရန်ကုန်မှာနေ၊ ရန်ကုန်အကြောင်းကို သိသော ခေတ်မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ခေတ်မိန်းကလေးထဲမှာမှ အင်မတန် ရင်ရှုပ်ရသည့် ခွပ်ရှင်လောကမှ လာသည်သူ။

ဒါမျိုးက သိပ်ဆန်းပြားလှသည်ကိစ္စတော့ မဟုတ်။

ထိုပြင် သက်ဆွေကိုလည်း သူယုံသင့်သလောက်ကတော့ ယုံကြည်နိုင်ပါ၏။

(၉)

“မမ မလိုက်တော့ဘူးလား မြိုင်”

မြိုင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းခါသည်။

“အဖော်လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာ၊ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူး ကိုသက်မေ မမအကြောင်းတော့ မေးမနေနဲ့၊ သူက ရန်ကုန်မှာကို နေချင်တော့ထင် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့လုံးလည်း သူပြန်ဖို့ လေယာဉ် လက်မှတ်မရသေးဘဲ ညည်းနေတာ ခြုံသံကို ပါနေတာပဲ”

“ပြန်ဖို့ ဟုတ်လား၊ မမက မြိုင်တို့နဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မမက ကျွန်းတို့မှာ သူ့အမျိုးသား သူ့နေတာ၊ တစ်ခါတလေမှ ရန်ကုန် လာတာ”

“ဪ . . . အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး မြိုင်၊ ကျွန်တော်က

မြိုင်တို့နဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေတာပဲ မှတ်လို့”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“အပျိုကြီး ထင်ပြီးတော့ကော စိတ်ဝင်စားနေမိသေးလား”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ မြိုင်ကလည်း တောက်တီး တောက်တီး

ပြောရမည့် ပြဿနာအတွက် စိတ်လေးနေမိသော်လည်း ခုလို ပျော်စရာကောင်းသော အနေအထားလေးနှင့် ပြန်ဆုံရမည့်အတွက်

သက်ဆွေ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်နေမိတာတော့ အမှန်။

ဒီနေ့ပုံစံလေးက စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသည်။

အပေါ်တက်၊ လူကြီးတွေကို အကိစ္စအကြောင်း ပြောပြီးမှ အပြင် ထွက်ရမည့်ဆိုလျှင်တောင် ဟိုမေးသည်မေးကိစ္စများ မြေနေရမည့် အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရဦးမည်။

ခုတော့ မြိုင်တို့ အိမ်ရှေ့ကားရပ်ပြီး အောက်ဆင်းလိုက်သည့်အခိုက် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှ ထွက်၍ မြိုင်က အပေါ်တက်မလာနှင့် အောက်ကပဲ စောင့်ဆိုသည့် အမူအရာဖြင့် လက်တာပြသည်။

ပြီးတော့ မြိုင်ဘာသာပင် ဆင်းလာ၏။

ထို့နောက် ကားပေါ်တက်ပြီး ခုလို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် လေးများဖြင့်ပင် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်က လုပ်ငန်းကိစ္စသာ အဆင်ပြေပါက ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

စိတ်ထဲ တွေးဒီ၏။

သက်ဆွေ စကားအဆုံးမှာ မြိုင်က စိတ်မကောင်းသလို အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒါဆို ကိုသက်ဆွေတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး အတော်စိတ်ဓါတ် တျသွားမှာပေါ့”

“စိတ်ဓါတ်ကျတာပေါ့၊ မြိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဘာကယ်ကို

အားကြီးမာန်တက် လုပ်ထားတာ။ အဲဒါထက် ပိုဆိုးတာက မြိုင်ကို အားမှာ တာပေါ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် မြိုင်ကို ဘယ်လို ဖျက်နှာချင်းဆိုင် ရမှန်းတောင် မသိဘူး ဖြစ်သွားတာ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဟိုတလောက ကိုသက်ဆွေ ပျောက်နေ တာပေါ့။ ဟုတ်လား။ မြိုင် ဖုန်းဆက်တာတောင် ပြန် ဖုန်းမဆက်ဘူး”

သက်ဆွေ အံ့ဩနေမိသည်။ မြိုင်သည် ပြကွဒိန် မထုတ်ဖြစ်ခြင်း ကိစ္စအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ စိမ်းရပ်မရှု။

မရသည့်အပြင် သူကတောင် ကိုယ့်ကို သနားနေပုံ ရနေသေး သည်။

ထို့အပြင် အလျင်ရက်များက သူ ရှောင်ဖယ်တိမ်းလှုပ်နေခြင်း ကိစ္စအတွက်လည်း တစ်ဆက်တည်း ဖြေရှင်းချက်ပေးစရာ မလိုအောင် ဖြစ်နေသဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ မြိုင်ကို ပြောရမှာ ခက်နေလို့”

“အိုး... ဘာခက်စရာလို့လဲ၊ မလုပ်ဖြစ်တာ မလုပ်ဖြစ်ဘူး ပြောလိုက်တာများ”

“မဟုတ်ဘူးလေ... မြိုင်ကတော့ တကူးတက ခေါတ်ပုံတွေ လိုက်ရိုက်ခံပေးထားပြီ”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“အင်းလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မြိုင်က အဲဒီ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေတော့ ရမှားပဲပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဒါက ဘာမှမပြောငြင်းလဲပါဘူး မြိုင် ကျွန်တော်အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးသားပါ။ မြိုင်ဆီကို သတ်သတ်လာဖို့ ပေးပါမယ်”

“ဪ... ဒါများ ဒီလောက် တကူးတက ခေါ်ပြောနေတယ် ကိုသက်ဆွေရယ်၊ ဖုန်းထဲကပဲ ပြောလိုက် ပြီးရော”

“ကျွန်တော် အားနာလို့ပါ။ စိတ်ထဲမှာလဲ မြိုင်များ စိတ်ထိခိုက် သွားမလားဆိုပြီး စိတ်မကောင်း အတော် ဖြစ်နေတာ”

မြိုင် ပြုံးသည်။

“မြိုင်တို့ အနုပညာလောကမှာ ဒါမျိုးတွေ မင်းတို့အားလုံး ကိုသက်ဆွေရယ်၊ အခြေအနေအရ အမျိုးမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ခုဆို မြိုင် ရိုက်လတ်စ ကားကြီး တစ်နှစ်လောက် ဒီတိုင်းရပ်နေတာတောင် ဒီလိုပဲ သည်းခံစောင့်နေရတာ”

“ဘာကားလဲ မြိုင်”

“ချစ်သမျှကို ဆိုတဲ့ ကားပါ။ မြိုင် တတိယကားပေါ့”

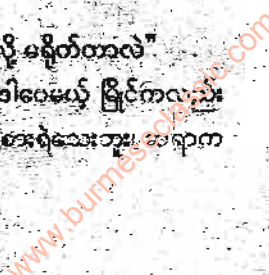
“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကြော်ငြာတော့ တွေ့တွေ့နေတယ်။ ဦးမြတ်ထွန်း ရိုက်တဲ့ ကားပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင်မှာတော့ ဆရာရိုက်တဲ့ကားပဲ နဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခု ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့”

မူလ လာရင်းကိစ္စက မကင်ဘဲ ဘာမျှ အရေးမကြီး ဖြစ်သွားပြီး စကားလမ်းကြောင်းက ကိုယ်သိချင်သည့်ကိစ္စဘက် အလိုကို ရောက်လာ သည်။ သက်ဆွေ စိတ်ဝင်စားလာပြီ။

“မြိုင် ဒီပြင် ကုမ္ပဏီတွေနဲ့တော့ ဘာလို့ မရိုက်တာလဲ”

“ရိုက်ချင်တာပေါ့ ကိုသက်ဆွေရယ်။ ဒါပေမယ့် မြိုင်ကလည်း သဘာဝကောင်းကောင်း မပြည့်စုံသေးတော့ မစွန့်စားရဲသေးဘူး။ ဆရာက သည်း ခွင့်မပြုဘူး”

“ဦးမြတ်ထွန်းကလား”
“အင်းပေါ့”

သက်ဆွေ ရင်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အလျင်ရက်က ကြားထားတဲ့သတင်းကိုပါ ပြန်သတိရလာသဖြင့် လေသံပါ မသိမသာ မာသွားသည်။

“မဆိုင်ပါဘူး မြိုင်ရာ၊ မြိုင်လောက်မှ အမူအရာမကောင်းတဲ့ မင်းသမီးတွေတော့နဲ့ ကားတွေ တစ်လှေကြီး ရိုက်နေရတာပဲ။ ပညာစုံဘာဆိုတာကို ကျွန်တော်တော့ လက်မခံဘူး။ ဦးမြတ်ထွန်း ကြောက်ပြီး မရိုက်တာ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ . . . ခုတော့လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတာပဲပေါ့ ခက်တာက ဆရာဦးမြတ်ထွန်းက မြိုင်ဆရာ ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး။ ဖေဖေနဲ့ ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြတယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ဖေဖေကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းကိုပဲ သူ ယုံကြည်ပြီး မြိုင်ကို အပ်ထားတော့ ဦးမြတ်ထွန်းက ခွင့်မပြုရင် ဖေဖေကပါ မြိုင်ကို တားတော့တာ”

“အဲဒါဆို မြိုင်တက်လမ်းတွေ စိတ်မနေဘူးလား”

“စိတ်တာပေါ့၊ ဒီပြင် ကုမ္ပဏီတွေက မြိုင်ကို အရမ်းပြောတာပဲ တချို့ဆို မြိုင်ကို ငှားမရတာနဲ့ ပေးစားပြီး သွားပုတ်လေလွင့်တောင် လျှောက်ပြောတာ”

ရေခဲ . . . ပြဿနာက သည်လိုတုံးဟု သက်ဆွေ သဘောပေါက် သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အတော် အေးသွား၏။ ပြောနေရင်းနှင့်လည်း မြိုင်မျက်နှာကို အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

မြိုင်သည် သူ့ရင်ထဲ . . . စကားများကို နိုးနိုးသားသားပင် ဖွင့်ပြော

နေမှန်း အမူအရာဖြင့် သိသာသည်။ သို့သော် ပိုသေချာချင်သေးသဖြင့် . . .

“ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ ကျွန်တော်တို့တောင် အဲဒီလို သွားပုတ်လေလွင့် ပြောတဲ့စကားမျိုး ကြားဖူးတာပဲ”

“ခက်တယ် ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင်တို့လောကက အဲဒီလိုပဲ အရမ်းရှုပ် ကယ်၊ ဖအေအရွယ်နဲ့ သမီးအရွယ်ကြီးလဲ မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်ပြောလိုပြော၊ အဲဒါ ယုံတဲ့သူကလည်း ယုံတာပဲ၊ ကိုသက်ဆွေတောင် ယုံတဲ့ အထဲ ပါသေးလား”

“ဟာ . . . မပါပါဘူး မြိုင်၊ ကြားလို့ကြားတယ်ဆိုတာပဲ ပြောတာပါ”

“ဒီပြင်ကော ဘာကြားသေးလဲ”

“ဒီပြင်တော့ မကြားပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ ဘာလိုလို ညာလိုလို ဖြစ်သလို ပြောကြတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဦးမြတ်ထွန်းက အလျင်လဲ သည်လိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာညာပေါ့လေ”

“မရွှေရိုက်စွကို ပြောတာလား”

“အင်းပေါ့”

“မရွှေရို ကိစ္စကတော့ မရွှေရိုကိစ္စပေါ့ ကိုသက်ဆွေရယ်၊ မြိုင်က မရွှေရိုမ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ ဖျက်နာနဲ့ ဆရာကလဲ စိတ်တောင် တူးရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြိုင်တို့လည်း သမီးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံပါတယ်”

ပွဲက ပြီးသွားပြီဟု သက်ဆွေ စိတ်တုံးတုံး ချလိုက်နိုင်သည်။ ကိုလှိုင်တို့ ကျော်ဇောတို့ကို ခုချက်ချင်းပင် ပြေး၍ ပြောပြ

၁၁၈

စွဲစွဲ

လိက်ချစ်သည်။

စိတ်ထဲ ကြည်လင်သွားသည်နှင့်အမျှ အပျော်ကလေးများ
ကလည်း တရုတ်ခန်းမကြီးနှင့်အပြည့် လှိုင်လာသည်။

မြိုင်မျက်နှာလေးကလည်း ပိန်ပိန် ချစ်ရာကောင်းလာ၏။
သိပ်ချစ်တယ် မြိုင်ရယ် . . .

ဓာတ်ယ ကဏ္ဍ

“မြိုင် ပြန်ချင်ပြီလား”

“ဘာလို့လဲ ကိုသက်ဆွေ”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ မြိုင် မပြန်ချင်သေးရင် မြိုင် ဟိုနားဒီနား သွားချင် လည်ချင်သေးရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ ပေးမလို့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မြိုင်နဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်တယ် မြိုင်၊ မြိုင် ပြန်ချင် ဘူးမှာ စိုးလို့”

သက်ဆွေစကားကြောင့် မြိုင်က ရယ်သည်။

“ရန်ကုန်မှာ ဘယ်များ လည်စရာရှိလို့လဲ ကိုသက်ဆွေကလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ မြိုင်ရယ်၊ ညနေစောင်း နေအေးအေးနဲ့ ဘုရားလေး တလေးတက်၊ ဟိုနားဒီနား ကားလေးဘာလေး လျှောက်စီးလို့ ရတာပေါ့”

“ဘုရားတော့ ဖူးချင်တယ် ကိုသက်ဆွေရယ်၊ ကုသိုလ်ရတဲ့ အင်္ကျီ ဘူးကို ခဏထားဦး၊ ရင်ပြင်ပေါ် ရောက်ရင်ကို ဘုရားရိပ် ကမ်းရိပ်နဲ့ နေထိုင်ပြီးချမ်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကားပဲ လျှောက်စီးရတာပဲပါ၊ လူသိပ် မတွေ့နေရာတွေ မြိုင် မသွားရဲဘူး”

သက်ဆွေ နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ရပါတယ် မြိုင်၊ စိတ်ကြည်လင်သွားအောင် မြင်ကွင်းရှင်းတဲ့ကန်ကားမောင်းထွက်တာပေါ့"

"မိုးတော့ မချုပ်စေနဲ့နော်"

"အစောကြီး ချီပါသေးတယ် မြိုင်၊ မမှောင်ခင် ပြန်ကြတာပေါ့ စားသောက်ခြင်းကိစ္စလည်း ပြီးပြီမို့ ငွေရှင်းပြီးသည်နှင့် ခန်းအပြင်အကန်၌ ရပ်ထားသည့်ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

နေအေးစပြုပြီး စိမ်းနေသော ကန်ရေသည် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများဖြင့် စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းနေ၏။

စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းများကို ဖြတ်၍ စိတ်သည် ရေပြင်ကို ဖြတ်ကူးသည်။ တစ်ဘက်ကမ်း တောအုပ် ညိုညိုလေးများ ရောက်သောအခါ အတော်လေး ကြည်လင်လာသည်။

မြိုင်ခေါင်းထဲတွင် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် မေးခွန်းတစ်ခု ဝင်လာ၏။

သူ ဘာဖြစ်၍ သက်ဆွေ ဖိတ်ခေါ်သမျှကို မငြင်းမဆန် လိုက်လျောမိပါသနည်း။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုသက်ဆွေ"

ကားလေးက ကမ္ဘာအေး ဘုရားလမ်းအတိုင်း မောင်းနေရာကနေ ခုနစ်မိုင်ခွဲမီးပွိုင် ရောက်သောအခါ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့၍ ပြည်ထမ်းအတိုင်း မြို့ပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။

"ကွင်းပြင်တွေ မြို့ဘက် မောင်းမလားလို့ မြိုင်၊ မြိုင်ကို ကြည့်မယ်"

သူတွေလည်း မရှိဘူး၊ မြိုင်လည်း စိတ်စိုလွတ်လပ်သွားမလားလို့ "အထေးကြီး သွားမှာလား"

"မြိုင်ပြန်ချင်တဲ့ နေရာကျ ပြောလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ လူဆိုတော့ ပြန်ချင်စိတ် တော်တော်နဲ့မျှော် မှာ မဟုတ်ဘူး"

မြိုင်က အပြုံးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဘက် အကြည့် ပြန်လှည့်သည်။

မြို့ထဲ တိုက်ခန်းမှာ နေရသော ဘဝတျဉ်းထဲကနေ ကွင်းပြင်အဖျယ်ကြီးများရှိရာအရပ် ရောက်နေသည့်အတွက် သက်ဆွေ ပြောသလို စိတ်လွတ်လပ် ကျယ်ပြန့်လာသည့်အတွက် အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

တိမ် မရမ်းကွက်များ ဖြစ်နေသော ကောင်းကင်တွင် ဗျိုင်းအုပ်အုပ် အုပ်အုပ် ပျံသန်းလာသည်ကို လမ်းမြင်ရသည်။ ကောင်းတင်ပြာအောက်၌ မြေပြင်က စိမ်းစိုသော အခင်းဖြင့် အနိမ့်အမြင့် အချိန်အဝှမ်းများ ဖြစ်နေ၏။

ဒီမြေပြင်၊ ဒီကောင်းကင်အောက်မှာ လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဆော့စားနေရသော ဘဝမျိုးကို မြိုင် တောင့်တကြည့်မိသည်။

စိတ်သည် မိုးဆွေ ငှက်ငယ်ကဲ့သို့ ပျံ့ချင်တိုင်း ပျံ့လို့ရနေသည်။ ထိုစဉ် သက်ဆွေထံမှ စကားသံတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

"အခုရှိင်နေတဲ့ ချစ်သမျှကိုဆိုတာ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုးလည်း"

မြိုင်က ရယ်သည်။ "ဘာလဲ၊ ကိုသက်ဆွေက သရဲကား မှတ်လို့လား"

"ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ဇာတ်လမ်း ရိုက်ထားတဲ့ ကားဆိုတာကတော့ နာမည်ကြည်တာနဲ့ သိတာပေါ့။ မြိုင်ကလည်း ဇာတ်လမ်းလေး သိချင်လို့ပေါ့။"

"ကိုသက်ဆွေ ချစ်သမျှကို ပတ်ပန်း ကြားဖူးလား။"
သက်ဆွေ ရယ်သည်။

"သီချင်းကြီးဆိုရင် မြမန်းဂီရီ သေလာတောင်လောက်ပဲ ရောကောသောကော ကြားဖူးတယ် မြိုင်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်သမျှကို မြင့်ဂီရီတွေ တောင်ရုံးသာပလေ . . . ဘာညာ အစလေးနဲ့တော့ ရင်းနှီးပါတယ်။"

"ဟာ . . . ဒါဆို အတော်နီးစပ်ပြီပေါ့။ အဲဒီသီချင်းကို ဘယ်သူ ရေးလဲ ဆိုတာကော သိလား။"

"မမြကလေး ရေးတယ်လို့ ဖတ်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ မြိုင်၊ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ အဲဒီ သီချင်းပေါ်စက ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဖာရွယ်မရောက်သေးဘူး။"

"ဪ . . . အဲလိုတော့ ဘယ်သူက သိမလဲ၊ အရွယ်ရောက်မှ နေနေသာသာ ဖွေးဖွေးတောင် ဘယ်ဆီမှန်း မသိသေးဘူး။ အဲဒီ သီချင်းက သာယာဝတီမင်း လက်ထက်က ပေါ်ခဲ့တာပဲ။"

"သာယာဝတီမင်း ဟုတ်လား၊ သူနဲ့လည်း တစ်ခါမှ စကား မပြောဖူးဘူး မြိုင်၊ မြိုင်နဲ့ ခင်လို့လား။"

"တော်ပြီ၊ အဲဒီလို ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေရင် မြိုင် မပြောတော့ဘူး။ မြိုင်က တကယ် သိချင်တာမှတ်ပြီ။ ခံစားချက်နဲ့ ပြောမလို့စွာ မြိုင် မျက်စောင်းလေးများကို ကျေနပ်စွာ ခံယူရင်း သက်ဆွေ ရယ်သည်။"

"မြိုင် ပျင်းနေမှာဦးလို့ နောက်တာပါ။ မြိုင်က ခံစားချက်နဲ့ ပြောမှာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က အလေးအနက် နားထောင်ရမှာ ပေါ့၊ ပြောပါ မြိုင်၊ ချစ်သမျှကို သီချင်းက သာယာဝတီမင်း လက်ထက်မှာ မမြကလေး ရေးတယ်၊ အဲဒီတော့ . . ."

"အဲဒီမတော့ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ။ အဲဒီ ပတ်ပန်းထဲက နာမည်ကို ယူပြီး တောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ရိုက်ထားတဲ့ ကား။"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြိုင်ကလဲ ဇာတ်လမ်းလေးတော့ ရေလည်အောင် ပြောဦးမှာပေါ့။"

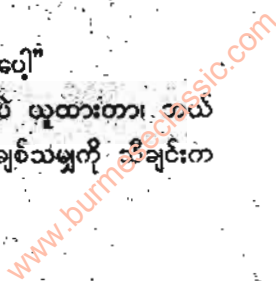
"ဇာတ်လမ်းက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက ဟိုးငယ်ငယ် လေးတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ် အရမ်းကြီးတယ်၊ အရွယ်ရောက်လာတော့လဲ သိပ်ချစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကျတော့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဘဝ၊ အခက်အခဲ မြဲသနာတွေ ပေါ်လာပြီး မဝေးချင်လျက်နဲ့ ဝေးသွားရတယ်၊ နောက်ဆုံးကျမှ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို တွေ့လွှားပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းရတယ်၊ ဒါပဲ။"

"ဟား . . . အဲဒါဆို ဇာတ်လမ်းက ကောင်းတာပေါ့။"

"ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆက်မရိုက်ရတာက ခက်တယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ခုထက်ထိ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး သံယောဇဉ်တောင် အရမ်းမကြီးရသေးဘူး။"

"ချစ်သမျှကိုက . . . ဇာတ်ဝင် သီချင်းပေါ့။"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာတ်လမ်းခေါင်းစဉ်ပဲ ယူထားတာ၊ ဘယ်ဒီလောက်နဲ့ ဒီသီချင်းသုံးလို့ ဘယ်တန်မလဲ၊ ချစ်သမျှကို သီချင်းက

သူ့ဘာသာကို အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခု ပါပြီးသား
ကိုသက်ဆွေ သိလား၊ အဲဒီ သီချင်းတွေကို နန်းမတော် မမြကလေး
ရာခဝင် ဇာတ်လမ်း၊ ရွတ်နောက်နောက် လုပ်မပစ်ခဲ့နော်၊ မြိုင် တကယ်
အတည်မေတာ”

သက်ဆွေ ရယ်သည်။

“မသိဘူး မြိုင်၊ တကယ် မသိတာပါ”

“နေဦး . . . ကြာတဲ့ တစ်နေ့မှ ပြောပြမယ်၊ ပြောတဲ့အခါကျရင်
အဲဒီသီချင်းကိုလည်း မြိုင် ကိုယ်တိုင် ဆိုပြမယ်”

“ဟာ . . . ခုပြောပြီး ခုဆိုပြပါလား မြိုင်ရာ”

“ဟင့်အင်း . . . ဒါမျိုးက ခရီးသွားဟန်လို့ ပြောရတာမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ သေသေချာချာ အချိန်ယူပြီး ပြောရမှာ”

ကားလေးက မင်္ဂလာခုံ လေယာဉ်တွင်းကို လှမ်းမြင်ရသည့်နေရာ
ရောက်လာပြီး မကြာမီ ရန်ကုန်တိုင်းခန်းမ ရပ်ရင်ရုံကို ကျော်လာသည်။

ဒီတော့မှ မြိုင်က အလန်ထကြားနှင့် . . .

“ဟင် . . . ပြန်လှည့်ကြစို့လေ ကိုသက်ဆွေ၊ တော်ကြာ မိုးချစ်
သွားလိမ့်မယ်၊ ထွက်လာခဲ့တာ နည်းတဲ့ခရီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မထူးတော့ဘူးလေ မြိုင်၊ သွားမယ့်သွား ကျိတ္တလို့ ကျိတ္တလို့
လောက်အထိ သွားလိုက်တော့မှာပေါ့၊ မိုးချစ်မှာ မပူပါနဲ့ ဒီခရီးက နာရိဝက်
အတွင်း အိမ်ပြန်ရောက်အောင် မောင်းလို့ ရပါတယ်”

“ဖြစ်ပါမလား”

“ဖြစ်ပါတယ် မြိုင်ရဲ့၊ မြိုင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ရင် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့
မြိုင် ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး

မြိုင်ကသာ ကျွန်တော်ကို ခဲစားချက် ပြောပြမယ်ဆိုပြီး တကယ်မပြောဘဲ
ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာလေ”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“ဪ . . . သူက ဒါကို စိတ်ကောက်နေတာလို့၊ မကောက်နဲ့
မကောက်နဲ့ နောက်ကျ မြိုင် တကယ်ပြောပြမယ်၊ မြိုင် ကာဇီပေးတယ်၊
မြိုင်ကလည်း ကတိတစ်ခု ပေးပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မဖျက်တတ်ဘူး၊ ခု
ပြောတာ အဲဒီအကြောင်းက လွမ်းစရာကြီးမို့လို့ ပျော်နေတုန်း မပြောချင်
လို့”

“အင်း . . . အင်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျေနပ်ပါတယ်”

“က . . . ကျေနပ်ရင် ပြန်မယ်၊ နောက်တစ်ခါကျရင် မနက်
အတည်းက ထွက်၊ အဲဒါဆို ကျိတ္တလို့ ကျိတ္တလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ပဲခူးရောက်
အောက်၊ တည်ရောက်ရောက်၊ ခုတော့ အချိန်ကလပ်နေပြီ၊ ခုပဲ လေးနာရီနဲ့
အရိပ်ကနဲ့ ပြန်ရောက်ရင်တောင် အိမ်ကို ဝဲနာရီ ထိုးမှ ပြန်ရောက်မှာ”

“နောက်ကျရင် မြိုင်ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဆွဲမှာစိုးလို့လား”

မြိုင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် ခေါင်းခါသည်။

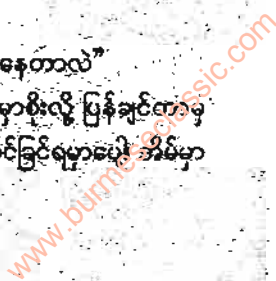
“ဖေဖေကော မေမေကော အိမ်မှာ မရှိပါဘူး၊ ရိပ်သာဝင်နေကြ
အယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“မိုးကုတ်ပိပိသနာမှာ”

“ဒါမျိုး မြိုင်ကလည်း အာဖြစ်လို့ လောနေတာလဲ”

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ မြိုင်ဟာ လူကြီးတွေ ဆွဲမှာစိုးလို့ ပြန်ချင်တာမှ
မဟုတ်တာ၊ မသင့်တော်တဲ့ကိစ္စ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့၊ အိမ်မှာ

မြိုင်ကို ဘယ်သူကမှ မချုပ်ချယ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြိုင်ကလည်း ဗိုလ်လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဘယ်တော့မှ အလွဲသုံးစား မလုပ်ဘူး။ မှောင်မှ ပြန်စေ့ဘယ်လူမြိုင်ကောင်းမလဲ”

“ဒါဖြင့်... မြိုင်ပြောသလိုပဲ နောက်တစ်ခါကျ စောထွက်မယ် နော်”

“အင်း”

“အဲဒီ နောက်တစ်ခါဆိုတာကလဲ သိပ်အကြာကြီးမစောနိုင်ဘူးနော် မြိုင်၊ လာမယ့် ဆန်းခွေး ထွားမယ်”

“အင်း... ဒါလဲ မြစ်တယ်”

“ကဲ... ဒါဆို ရပြီ၊ ကားပြန်လှည့်မယ်၊ မြိုင်အိမ်ကို ငါးနာရီမထိုးခင် ရောက်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် အာမခံတယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ စိတ်ချမ်းသာ ခရီးလေး ထွက်လိုက်၍ လား မသိ၊ မြိုင်တစ်ကိုယ်လုံး လွတ်လပ်ပေါ့ပဲ ရွှင်လန်းနေ၏။

ထိုနေ့က စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

(၂)

၁၉၅၅-ခု၊ မတ်လ (၉) ရက်၊ သောကြာနေ့ဟု မြိုင်က သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးမှ စာမျက်နှာအသစ်၏ ညာဘက်ထိပ်ထောင့်တွင် နေ့စွဲတပ်လိုက်၏။

ထိုနောက် အောက်တစ်လိင်းကျော် ဘယ်ဘက်စွန်းစွန်းထောင့်မှ နေ့စဉ် စာတမ်းလေးတစ်ခု ရေးသည်။

ရွှေ့လှဲခြင်း အသစ်တစ်ခု စတင် တည်တော်စိအောစေး

မြိုင်က ကိုယ့်စာသားလေးကို ပြန်ဖတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

စိတ်ကူးကတော့ ကဗျာဆန်မည်ထင်သော စကားလုံးလှလှလေးများ တမင်ရွှေ့၍ ရေးလိုက်ခြင်းပင်။ သို့သော် အားလုံးရေးပြီး၍ ပြန်ဖတ်ကြည့်သောအခါ ကဗျာမဆန်တော့ဘဲ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အစီရင်ခံစာ ရခါင်းစဉ်တစ်ခုကို ဖတ်ရသလိုလို ခံစားမိသဖြင့် ပြုံးချင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြုံးချင်၍သာ ပြုံးလိုက်ရသည်။ အမှန်က ဒီစာသားလေးများကို သူ မရေးမီ ခေါင်းထဲ၌ အတော်စဉ်းစားပြီးမှ ရွေးထားရခြင်း ဖြစ်၏။

“စွန့်စားခြင်း အသစ်တစ်ခု စတင်မိသည့်နေ့”

“ယုံကြည်ခြင်းများစွာဖြင့် အဝသစ် တစ်ခုကို စတင်သောနေ့”

“နုလုံးသား ကမ္ဘာ့သစ်လေး တစ်ခုသို့ စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့သော

နေ့”

စသည်ဖြင့် ဒီနေ့အတွက် လိုက်ဖက်မည့် ခေါင်းစဉ်လေး တစ်ခုကို မြိုင် တော်တော်နှင့် ရွာဖွေမရ။

အမှန်ကတော့ ရှိရိုးစင်းစင်းလေးသာ အဓိပ္ပါယ်ဖော်၍ ရေးရလျှင် တစ်သက်လုံးအတွက် လက်တွဲချင်ပါသည်ဟု တောင်းဆို ကမ်းလှမ်းလာသော မောင်ဆန္ဒလေးကို မြိုင် တုံ့ပြန်အဖြေပေးလိုက်သည်နေ့ဟုပင် ရေးရမည် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒီအဓိပ္ပါယ်ကို မောင်ကို အဖြေပေးသည့်နေ့ဟု အဓိပ္ပါယ်ပေါ်၍ လိုရင်းခွဲရေး၍လည်း မဖြစ်။ မောင်ကို အဖြေပေးတာက အဖြေပေးတာပင် ဖြစ်သော်လည်း ဒီအဖြေထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပါနေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဝှန်စားခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းတွေ ဖြည့်စွက်ထားရသည်။

အရာအားလုံးကို လုံခြုံစိတ်ချပြီး ခဲ့ရတင်းတင်း ပေးရသော အဖြေမျိုး မဟုတ်။

နှလုံးသားမှ ရင်ခုန်တတ်စ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး တစ်ဦးကဲ့သို့ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ၊ ဝေခွဲပိုင်းဖြတ်မှုတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေဘဲ အသည်းကလာသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုသက်သက်ဖြင့် ပေးလိုက်သော အဖြေမျိုးလည်း မြိုင်မှာ အဝတတည်းတ ရှိမနေခဲ့။

ဘဝက သင်ကြားခဲ့သော အတွေ့အကြုံများအရ မြိုင် မောင်ကို ချစ်ရသည်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိလှသည်။

အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းကြည့်တိုင်း ဝိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် မယုံမခံ ရှိလှသည်။

သို့အတွက် မြိုင် မောင်ကို တုံ့ပြန်ချစ်လိုက်ခြင်းကို နှလုံးသားတညွှာသစ်တစ်ခု အခြေခိုင်ခိုင် တည်ဆောက်မိခြင်းဟု ခဲဝံ့စွာ မဆိုရ။ မျှော်လင့်ခြင်းဟုသာ တင်စားရသည်။

အချစ်တစ်ခုကို ခိုင်ခံ့ကျေနပ်စွာ ပိုင်ဆိုင်ရပြီဟုလည်း အတိအလင်း မကြေညာဝံ့။ စောစောက ပြောခဲ့သည့် မျှော်လင့်ခြင်းလေးကို အသစ်အစစ်ဖန် စတင်တည်ဆောက်မိသည်ဟုသာ 'မိ' ကလေးထည့်၍ ခံတဝံ့ အမည်ပေးလိုက်နိုင်သည်။

မြိုင်က သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားနေရမှုများကို စာလုံးလေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲ မရေးသားမီ၊ နေ့စွဲလေးကို ကြည့်၍ ရှေးက သူမှတ်မိခဲ့သော မှတ်လေးတစ်ခုနှင့် လက်ချိုးရေတွက်ကြည့်သည်။ စက်တင်ဘာက စသည်တို့တော့ ဒုတိယတိုဘာ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်၊ အားလုံး ခြောက်လတင်းတင်း ရှိ၏။

မြိုင်မှာ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်သည့်တိုင် မှတ်တမ်းရေးခြင်းကိုစွဲ၍ အတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့။

ခုခါမှ အရာရာကို အသစ်အဖြစ် ဖန်ထီးတည်ဆောက်တော့မည် သော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လျော်ညီစွာ ရင်ထဲက ခံစားချက်လေးများကို ခွက်ပေါ် ကမည်းထင်၍ မှတ်တမ်းထိုးဖွဲ့ထားရန် စိတ်ကူးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်နှင့် စတင် ရင်းနှီးနှီးစပ်လာကတည်းက ချင်သမျှကို ကြောင်း ပြောရ မမြဲကလေးအကြောင်း ပြောရနှင့်မို့ ဒီတစ်ခါ ချစ်သမျှကို ဝီရိယသစ်လေး ရေးမိခြင်းအတွက် မမြဲကလေးကို စာတွေပေးတွေ ပေးရင် ခင်ပျို လာတာလည်း မဆိုနိုင်။

မမြကလေးလို စာမတွေ့ကတော့ ပတ်ပျိုးတွေ လက်က
ရောက်တတ်ချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .

မမြကလေးလိုတော့ ချစ်သူရဲ့လက်နဲ့ အသက်ခံရတာမျိုးကို
မကြံချင်ပါဘူး၊ မကြံပါရစေနဲ့ နော် မောင်၊ ဟု စိတ်ထဲက တီးတီးပြောမိ
မှတ်တမ်းလေးကို စတင်ရေးရန် အတွက် မျက်နှာပြင်ပေါ်
သွားလေး တင်လိုက်သည်။

ဘယ်စာလုံးက စရေးရမလဲဟု နှလုံးသားကို လှမ်းမေးလိုက်ဆဲ
ပင်၊ နားထဲ၌ ချစ်သူမျှကို မြင့်မိုရ်ရွှေတောင်လုံးသာပလေး ဆိုသော
သီချင်းသံလေးတစ်ခု ပြန်ကြားလာမိသည်။

မျက်လုံးထဲ၌လည်း လေတညင်းညင်း တိုက်နေသော စေ
ရင်ပြင်လေးတစ်ခုကို ပြန်မြင်လာသည်။

သည်နေ့လေး ရောက်လာရန်အတွက် ရှေ့က အစပျိုးခဲ့ကြသော
နေ့ရက်လေးများကိုလည်း ပြန်သတိရ၏။

“ကဲ . . . စိတ်ငြိမ်းချမ်းသွားပလား မြိုင်”

“ဟင် . . . ကိုသက်ဆွေ ဘာကိုမေးတာလဲ”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာတော့ မကြာခင် ပြုနေရသော်လည်း ဒီနေ့
မှာ ခုလို အေးအေးဆေးဆေး လာမနေဖူးသဖြင့် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်
သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးနေဆဲ သက်ဆွေအမေးကြောင့် မြိုင်က နား
လည်စွာ ပြန်မေး ဒွက်သည်။

သက်ဆွေက ရယ်၍ . . .

“မြိုင်က ဘုရားသွားချင်တယ်၊ ကုသိုလ်ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူး
စတာ၊ ရင်ပြင်တော်ပေါ် ရောက်ရင်ကို ဘုရားရိပ်တရားရိပ်နဲ့ စိတ်ငြိမ်း
စတယ်လို့ ပြောထားဖူးလို့ မေးကြည့်တာလေ မြိုင်၊ ကျိန္တာလို့ဘုရား
ချင်လောက်တော့ မသပ္ပာယ် မခမ်းနားဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှု
ပလားလို့ မေးတာ”

မြိုင်က ဟိုတစ်နေ့က ပြောခဲ့သည့် စကားကို မှတ်မှတ်ထင်ထင်
လုပ်လိုက်သည့် သက်ဆွေကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ငြိမ်းချမ်းတာပေါ့ ကိုသက်ဆွေ၊ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ဆိုတာ
အိမ်နံရံစားမှ မရှိတာ၊ ဘယ်နေရာက အရိပ်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ငြိမ်းချမ်းအောင်
စိတ်နေရာမှာတော့ အတူတူပဲပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရကျိုး နပ်တာပေါ့ မြိုင်၊ မြိုင်
တစ်နေ့ကပဲ ဒီစကား ပြောကတည်းက ကျွန်တော် ဒီနေရာကို လိုက်ပို့ဖို့
စားထားတာ၊ မြိုင် စိုးရိမ်သလို လူလည်းများများ အမြင်မခံဘူး၊
အလည်း အေးချမ်းလို့”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ဒီလောက် အေးချမ်းမှန်းသိရင် ဟိုနေ့
တည်းက ဘယ်လှည့်ပြန်မလဲ၊ ဟိုနေ့က လှည့်ပြန်တဲ့နေရာနဲ့ ဒီနေရာနဲ့
ခွဲမဝေးတော့တာ၊ မြိုင် ဒီပေါ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ လမ်းပေါ်ကပဲ
သွားဖြတ်လာလုပ်ဖူးတာ၊ ကိုသက်ဆွေတော့ ဒီကို မကြာခင် ရောက်
တာ”

“မကြာခင်တော့ မရောက်ပါဘူး၊ ဟစ်ခါတလေပေါ့ ဖျင်း
ခါ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အခါ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ မြိုင်က ကံမောင်ပြီး

ဒီနားတစ်ဝိုက် လာလာထိုင်တတ်တယ်။ မြင်ကွင်းအကျယ်ကြီးတွေ မြင်ရလေကောင်းလေသန့် အားရပေးရ ရှုရရင် စိတ်ထဲ ရှင်းပြီး သိပ်အရသာရှိတာပဲ။

မြိုင်က ရယ်သည်။

“တစ်ယောက်တည်းနကာ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“တစ်ခါတလေတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပါတာပေါ့။ ဟာ

... မြိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ အဲဒါမျိုး မရှိပါဘူး။”

“အဲဒါမျိုးဆိုတာ ဘာလဲ။”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ မြိုင်က ရည်းစားတွေ ဘာတွေနဲ့ လာတာမေးတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒါမျိုး မရှိဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။”

“အင်းပေါ့လေ။ မြိုင်က အကြောင်းမသိတဲ့ လူဆိုတော့လည်း ကိုသက်ဆွေ ပြောသမျှ ယုံရမှာပေါ့။”

“ဟာ . . . ကျွန်တော် မညာမီဘူး မြိုင်ရ။ ပေးချင်တဲ့သမားလေး။ ရည်းစားဆိုလို့ မှူးလို့တောင် ရှုစရာတောင် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။”

“အင်းပေါ့။ ဘယ်ရှိလေ။ ရည်းစားဆိုတာ မှူးရင် ရှုဖို့ထားရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။”

“ဒီမြိုင် ဘာလုပ်ဖို့မှလဲ မထားပါဘူး မြိုင်ရယ်။ ကျွန်တော် မညာတတ်ပါဘူး။ ဒုအသက်အထိ အဲဒါမျိုး တစ်ခါပဲ စဉ်းစားဖူးတယ်။ ကျောင်းသားဘဝတွေနီးက . . .”

မြိုင်က ချက်နူးလေးပင့်လျှောက် . . .

“ဟဲ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ။ ပြောရင်းနဲ့တော့ ဇာတ်တွေပေါ်လာပြီး အဲဒီတစ်ခါတုန်းက ဘာဖြစ်လဲ ကိုသက်ဆွေ။ ဟားတိုင်း မှူးပြီ။”

သွားသွားရှုနေတာပဲလား။”

“မဟုတ်တာ။ တောက်တီးတောက်တဲ့ မြိုင်ကလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က တတိယနှစ်၊ ကျောင်းအနုပညာအသင်းမှာ အပြိုင်ကတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားဖူးတယ်။ သူ့နာမည်က သိပ်ရယ်ရတာ။ နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ အပြိုင်ကတဲ့ နာမည်က ပန်သရဖူတဲ့”

“အမယ် . . . နာမည်က တကယ်အပျိုစားပါလား။”

သက်ဆွေ စကားကြောင့် မြိုင် မျက်စည်လေးများ ထွက်လာသည်အထိ ရယ်သည်။

“တော်စမ်းပါ။ အဲဒီ ကိုသက်ဆွေက မဟုတ်တယုတ်တွေ အရမ်းပြောတာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုသက်ဆွေက ကြိုက်ရောလား။”

“ဒါနဲ့ပဲ ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မြိုင်ရ။ သူ ကတာဆိုတာလေး မြင်ပြီး သဘောကျလို့ ကြိုက်ချင်သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကြိုက်ချင်တာလေးက တစ်လတောင် မခံပါဘူး။ တစ်ခါတည်း ခောရိုးပြ သွားတာပဲ။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“သူ့မှာ ရည်းစားကြီးနဲ့ မြိုင်ရ။ ကျွန်တော်က အယ်သီမလဲ။ နောက်ကျမှ တော်ရစ်ဒါထောင့်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ သွားတို့တာ။ သွားတို့တဲ့ ပုံစံကလည်း ကြည့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က ရေရေလည်လည်တို့ချစ်ပင်ချစ်မိုး ဆွေနေတဲ့အချိန် မြိုင်ရ။ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း လန့်ဖျတ်ထွက်ပြေးရတာပဲ။”

“မင်းသားကြီး ကိုသက်ဆွေ အသည်းကွဲခန်းပေါ့လေ။”

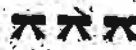
မြိုင်က ရယ်သံလေး ထည့်ပြောရင်း နောက်သည်။

“အသည်းတော့ မကွဲပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကြိုက်ရကောင်းမလား
စဉ်းစားတုန်း ရှိသေးတာ၊ ကြိုက်မှ မကြိုက်ရသေးတာ မြင်ရဲ့”

ပွင့်လင်းပူလေးတွေ၊ ရိုးသားရင်းနှီးမှုလေးတွေ ပါသော သက်ဆွေ
စကားကို နားထောင်ရင်း မြိုင်က ပြောသည်။

ဆည်းလည်းသံလေးများက လွင်လွင်မြည်နေသည်ကို နားထောင်
ရင်း သူသိထားသည့် သက်ဆွေ အကြောင်းလေးများကို ပြန်လည်စုစည်း
တွေးလိုက်မိ၏။

မြိုင် သိထားသလောက် သက်ဆွေသည် တစ်-ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
ခါတုပေဒ အဓိကဖြင့် သိပ္ပံဘွဲ့ရထားသည်။ နှစ်-ဖခင်ဖြစ်သူက အထူးကု
အားတော် ဆရာဝန်ကြီး။ ချမ်းသာပြီး ဂုဏ်သရေရှိမိဘများ၏ တစ်ဦး
ည်းသော သား။ သုံး-ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လေး လုပ်ချင်သဖြင့် သူငယ်ချင်း
နှင့်စုပြီး ခါတ်ပုံလိုပင်န်း လုပ်နေသူ။ ယခု လောလောဆယ် ထပ်သီရ
သ အချက်တစ်ချက်ကတော့ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ ရည်းစား တစ်ခါမျှ
ထားဖူးသူတဲ့။

ပညာရေးအကြောင်းနှင့် မိဘဆွေဖွိုးများ အကြောင်းကတော့
ခွဲသည့် ကြာသပတေးနေ့က ကားနှင့် ပြန်ရင်း ဟိုမေး ဒီမေးလုပ်ကာ
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကတော့ တိတိကျကျနီးပါး သိပြီးသားများ။

ထင်ကြေးနှင့် သိထူးသော အချက်များလည်း ရှိသေးသည်။
အချက်များကတော့ ပွင့်လင်းသည်။ ရိုးသားပုံရသည်။ အားနာစာတိ
ည်း။ သို့သော် ဓာတ်ခါတလေတော့ စိတ်တိုတတ်ပုံရ၏။ ပြီးတော့ တခြား
လည်ရွယ်ချက် ရှိဦးမည် မသိသေးသော်လည်း လောလောဆယ်ကော
့ဆို သူ အတော်လေး ခင်သည်။ ဂရုစိုက်သည်။ ကထိကထံခံသည်။

သူ့ခင်စရာတောင်းသော အမှုအရာလေးများ၊ အပြောအဆိုလေးများ၊ ဟာသကဏ္ဍကဏ္ဍလေးများသည် နောက်ထပ် ဘာအကျိုးသက်ရောက်မှုမျိုးမည် မသိနိုင်သေးသော်လည်း လတ်တလော အထိကတော့ မြင်သည့် သူ့ခေါ်ရာ မယ်ငြင်း ဖြစ်နေချိန်။

သူနှင့် သွားလာ ပြောဆိုနေရသည့် အချိန်များမှာလည်း မြင်တစ်ယောက် ကလေးပေါက်လေးလို ပြန်ဖြစ်၍ သူနှင့်အတူတူ ဖျော်နေ၊ ဖျတ်လတ်နေမိတာလည်း အမှန်။

“မြိုင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

အဘယ်မျှကြာအောင် သူ့အကြောင်း တွေးနေမိသည် မသိသူ့အသံကြားမှ မြိုင် ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်သည်။ ကဟု၊ ကယာ ဖြူလှိုက်ဖြူ

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသက်ဆွေ ဟောဟိုက တောအုပ်တွေမှာ ဟိုဘက်မှာ ဘာတွေများ ရှိဦးမလဲ စဉ်းစားကြည့်နေတာ”

သက်ဆွေ ရယ်၏။

“တောအုပ်နဲ့ ဘယ်လောက် ဝေးသလဲတော့ မသိဘူး မြိုင်၊ အဲဒီတောအုပ်ကနေ ဟိုဘက် ဆက်သွားရင်တော့ လှိုင်မြစ်ကြီး တွေ့မှာပဲ၊ အဲဒီကနေ နောက်ထပ် ဘယ်လောက် သွားရဦးမလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်သွားရင်တော့ မြိုင်ကို ဒီစားပူတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ နန်းမတော် မမြေကလေးမွေးတဲ့ ယဿာ တတိုး၊ သာရုဝေါတို့ ရောက်မှာပဲ မြိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“အမယ် ... မြိုင်နဲ့ မတွေ့တဲ့ ဒီနှစ်ရက် သုံးရက်လေးမှာ သူ့ထံ မမြေကလေး အကြောင်းတွေ ရှာဖွေဖို့ပြီပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

သက်ဆွေ ပြောရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“မြိုင် ပြောတဲ့အခါ သက်သာအောင်လို့ ကြိုဖတ်သင့်တာလေးတွေ ကြိုဖတ်ထားတာပါ မြိုင်၊ မြိုင် ဒီနေ့ဒီအကြောင်း ပြောပြမယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သိချင်လည်း ဆိုပြီ”

မြိုင်အတွက် အရာအားလုံးကို ဘယ်တော့မှ မမှေ့ခြင်းများ အစဉ်ဆောင်ထားလေ့ရှိသည့် သက်ဆွေကို ကြည့်ရင်း မြိုင် ပိုခင်လာမိသည်။

“အင်း”

အပြုံးနှင့် ချက်သွားချရင်း မြိုင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ခွဲခွဲပွဲပွဲ ... မြိုင်၊ မြိုင် ... ဟုတ်လား ... ပြန်မိရက် ... ယွင်ဝေဝေ ... ၆၅၀ နှစ်အိမ်ထောင်ရေး ... တောအုပ်ကလေးတွေ ယဿာ ... ဘယ်လဲ ...”

ဆိုစကတော့ အတီးမပါ၊ စည်းမပါနှင့်မို့ မြိုင် ကြောင်တက်တက်လေး ဖြစ်နေသေးသည်။

သို့သော် ရင်ပြင်ပေါ်တွင် လူကလည်း ရှင်းနေသဖြင့် သိပ်စွက်အရာ၊ ရွံစရာလည်း မရှိ၊ ပြီးတော့ တာသန်သန် တိုက်ခတ်နေသည့် လေညှင်းလေးနှင့်အတူ တချင်ချင် လှုပ်ရှားနေသော ဆည်းလည်းသံကလေးများ ထလည်း စည်းချက်သဖွယ်၊ တီးကွက်သဖွယ် ဖြည့်ပေးထားလေရာ ဆိုးရူးနှင့် မြိုင် အားရှိလာသည်။

အနားရှိ သက်ဆွေကိုစင် ရှိသည်ဟု သဘောရသားတော့ဘဲ

နောက်ဆုံးပိုင်း ခွေးချီးသဖြန်လေးအထိ စိတ်ပါလတ်ပါနဲ့စ်၍ ဆိုချလိုက်သည်။

အဆိုပြီးဆုံးမှ တိုယ့်မျက်လုံး အိမ်ထဲမှာလည်း မျက်ရည်စများ ရစ်ဝိုင်းနေကြောင်း သတိထားမိသည်။ မြိုင် နည်းတူ ပတ်ပိုး သီချင်းထဲ နစ်ပါသွားသော သက်ဆွေကလည်း သီချင်းဆုံးသည့်တိုင် တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်။

ခဏကြာမှ သက်ပြင်းလေး တစ်ချက်ချရင်း . . .

“ကောင်းလိုက်တာ မြိုင်ရာ၊ ကျွန်တော် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် စိတ်ပါလတ်ပါ နားမထောင်ဖူးဘူး။ ဒီလို စာစားအဓိပ္ပါယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားမလည်နိုင်တဲ့ သီချင်းကြီးမျိုးတောင် မဟုတ်သေးဘူး။ ခေတ်သီချင်းကို ဒီလို နားထောင်ဘူးတာ၊ မြိုင် အသံကပဲ ကောင်းလို့လား မပြောတတ်ဘူး”

မြိုင်က မျက်လုံးစိုစိုလေးနှင့် ခေါင်းခါရင်း . . .

“မြိုင် အသံကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင်အသံက အဆိုတော် ဖြစ်လောက်အောင်တောင် ကောင်းတဲ့ အသံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သီချင်းကိုက ကောင်းတာ သီချင်းအမျိုးအစားကလဲ အချစ် သိင်္ဂါရ ရသကို ဖော်လို့ကောင်းတဲ့ ပတ်ပိုးသီချင်း၊ အိမ်ထဲမှာမှ သီချင်းနေတဲ့သူက ရင်နဲ့နှစ်ခံစားပြီး ရွေးချယ်ထားတဲ့ စာသားတွေ သုံးထားတော့ အကုန်လုံးနဲ့ အပြည့်အစုံ နားမလည်တောင် နားလည်တဲ့ အပိုစိတ်ကုန်ရင် နှင့်နေအောင်ကို နားလည်ပြီး ကြိုက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒါပါ”

“မြိုင် သီချင်းကြီးတွေ ကော်တော်များများ ရလား”

“မရပါဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ အလွန်ဆုံး လေးငါးပုဒ်ထက် ပို မရပါ

ဘူး၊ လေးငါးပုဒ်လောက်ကတော့ ဖေဖေ သင်ငေးထားလို့ ရနေတယ်။ ရတဲ့ လေးငါးပုဒ်ထဲမှာပဲ ဒီသီချင်းကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“စာသားလေးတွေ ကောင်းလို့ပေါ့နော်”

“အဲလိုတင် မဟုတ်ဘူး ကိုသက်ဆွေရဲ့၊ မြိုင်က ဖေဖေပဲ ပြောပြထားလို့ မမြဲကလေးရဲ့ ဘဝကိုလည်း သိနေတဲ့သူဆိုတော့ မမြဲကလေးရဲ့ ဘဝကို စာနာတတ်နေတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာပြီး နားလည်တတ်နေတာကြောင့်လည်း ပါတယ်။ ကိုသက်ဆွေ မမြဲကလေးရဲ့ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သေသေချာချာတော့ ဘယ်သိမလဲ မြိုင် မနေကနဲ့ တစ်နေကမှ တမန်းကတန်း ရှာကြံဖတ်ကြည့်ထားလို့ အကြမ်းဖျင်း သိနေတာလောက်ပဲ ရှိတာပေါ့”

“ကိုသက်ဆွေ သိသလောက် မြိုင်ကို ပြန်ပြောပြပါလား မြိုင် သိတာက ပိုနေရင် ထပ်ဖြည့်ပေးမယ်လေ”

သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်သည်။

မှတ်မိသလောက် အချက်အလက်များကို ပြန်စုစည်းရန်အတွက် အကြည့်ကို အဝေးသို့ ပို့၍ အာရုံများကို စုစည်းသည်။

အဝေးမှ ညှို့တက်လာသော မတ်သုံမိုးနှောင်း တိမ်တိုက်များသည် မမြဲကလေး၏ ကြေကွဲဖွယ် ဘဝဇာတ်လမ်းအိမ်တွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့်အလား မည်းညိုဖွဲ့ဆိုင်း၍ မှုန်မှိုင်းနေ၏။

(၄)

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ မမြကလေးကို စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ ဟင်္သာတမှာ မွေးတယ်။ နာမည်ရင်းက မမြကြွတ်တဲ့ လှလဲ အတော်သွယ်တယ်တဲ့။ အရမ်းလှလို့ ဒီအတိုင်း အပြင်မှာထားဖို့တောင် မကောင်းဘူး။ မြနဲ့ လှလဲထားတဲ့ ကြွတ်ကလေးထဲမှာ ထည့်ပြီး သိမ်းထားဖို့ ကောင်းလို့ မမြကြွတ်လို့ မှည့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ မြင်၊ အဲဒါကတော့ စာအုပ်ထဲ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တာ”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“မဆိုးဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေ စဉ်းစားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မမြကလေးကို အရမ်းကြိုက်တဲ့ မြိုင်တောင် အဲလို မစဉ်းစားမိဘူး။ ငယ်နာမည် မမြကြွတ်ဆိုလို့ နာမည်ကြီးက ဆိုးလိုက်တာ။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူးလို့တောင် အောက်မေ့ခဲ့တာ။ ခု ကိုသက်ဆွေ ပြောမှ မမြကြွတ်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက အဲဒီရမ်းလှသွားတာပဲ”

သက်ဆွေက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်၍ . . .

“အဲလိုနဲ့ မမြကြွတ်ကလည်း (၁၇)နှစ်သမီး အရွယ်ရောက် ပထမအင်္ဂလိပ်မြန်မာ စစ်ပွဲအပြီး၊ ရန္တပို စာချုပ်မှာလာ လက်မှတ်ထိုးတဲ့ သာယာဝတီမင်းသားကလည်း သာယာဝတီနယ်ဘက်က အပြန် မမြကြွတ်

သတင်းကို ကြားပြီး သိပ်သဘောကျတာနဲ့ ကောက်ယူ သိမ်းပိုက်တယ်။ မမြကြွတ်လေးကို မခေါ်ရက်ဘဲ မြကလေး မြကလေးလို့ ခေါ်ရာတနေ နောင်တော့ ရာဇဝင်မှာ မမြကလေးလို့ တွင်သွားတယ်တဲ့”

“အင်း . . . ပြည့်စုံပါတယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ဆက်ပါဦး”

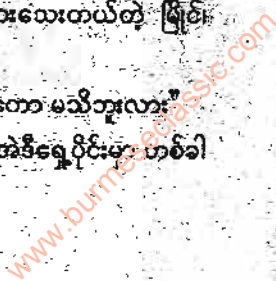
“နောက်တော့ သာယာဝတီမင်းသားက သူ့နောင်တော် သမီးတော်ဘုရားကို နန်းကချပြီး ထီးနန်းယူလိုက်တော့ မမြကလေးလည်း ဘုရား ဖြစ်လာတယ်။ အနောက်နန်း မိဖုရား အရာမေးလိုက်တာမို့ မမြကလေးလည်း အနောက်နန်း မိဖုရား မမြကလေး၊ အနောက် နန်းမတော် မမြကလေး ဖြစ်လာတယ်။ မမြကလေးမှာ သမီးတစ်ယောက် ရတယ်။ ဒီသမီးကလဲ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် အမည်နဲ့ အမေ့ခြေရာအတိုင်း အမျိုးသမီး စာဆိုတော် တစ်ပါး ဖြစ်လာတယ်”

“အင်း . . .”

“မမြကလေး အသက် (၃၆) နှစ် အရွယ်မှာ သာယာဝတီမင်းကို အတော်ပြည်မင်းသားက ပုန်ကန်မှု ဖြစ်လာတော့ အဲဒီ အရေးအခင်းမှာ မမြကလေး ကြံရာပါတယ် ဆိုပြီး လျှောက်တဲ့လူတွေက လျှောက်တော့ မြိုင်လွှဲပြီး မမြကလေးကို ကွပ်မျက်လိုက်တယ်။ မမြကလေးကလဲ အဲဒီအခင်းဆဲမှာတောင် သူ့အပေါ် အထင်လွှဲတဲ့ ဘုရင်အတွက် လောကဓံ အရေးရဲ့ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ သဘောနဲ့ ငါ့ ရင်ဘုရင်ဆိုပြီး ထင်ရာလုပ်တာ နေ့တော်ကြောင်း တေးထပ်တစ်ပုဒ် ရေးထားသေးတယ်တဲ့ မြိုင်။ မြိုင်တော် သိတာတော့ ဒါပဲ”

“ချစ်သမီးကို ပတ်ပျိုးနေတဲ့အကြောင်းတော့ မသိဘူးလား”

“အဲ . . . အဲဒါ တွန်ခဲတယ် မြိုင် . . . အဲဒီရွှေပိုင်းမှာ ဟစ်ခါ

သာယာဝတီမင်းက မမြကလေးကို အမျက်တော်ရှူပြီး ထောင်သူ အကျဉ်းချသေးတယ်၊ ဒီတော့ မမြကလေးက သူ့မောင်တော်ကို သူ့အလောက် ချစ်ကြောင်း ထောင်ထဲမှာတင် ချစ်သမှုကို ပတ်ပျိုးနေပြီး ပိုတားအဲဒီတော့မှ သူ့မောင်တော် သာယာဝတီမင်းလည်း အမျက်ပြေပြီး အမြဲက လွတ်ပေးလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသင်္ခါနွဲ့၊ ကိုသက်ဆွေက ရှာလည်း ရှာဖွေတတ်၊ မှတ်လဲ မှတ်တတ်သားပဲ၊ မြိုင်တုန်းကတော့ စာအုပ်က ဖတ်လိုသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ ပြောပြလို့ ငယ်ငယ်တည်းက သိခဲ့တာပါ”

မြိုင်စကားကြောင့် သက်ဆွေ ပြုံးသည်။

ကြားနစ်ရတ်လုံးလုံး စာအုပ်များ မရမကရှာကြ၍ ကျောင်းတုန်းကတောင် တစ်ခါမျှ မထားခဲ့ဖူးသည့် ဝိ၊ ချီယန်နီဖြင့် ဖတ်ခဲ့ခြင်းသို့ များစွာ တန်ဖိုးရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျေနပ်သွားသော အပြုံးဖြစ်၏။

“ခါနွဲ့ မြိုင် စာနာ ခံစားမိတယ် ဆိုတာကကော ဘယ်လိုလဲ မြိုင် သက်ဆွေ အမေးကြောင့် မြိုင်က တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လို့ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချသည်။ ပြီးမှ လေသံအေးအေးဖြင့် . . .

“မြိုင် မမြကလေးရဲ့ ဘဝကို စာနာတွေးပြီး သနားတားကိုသက်ဆွေ ပြီးတော့ ရွှေဘိုမင်းလှည်းခေါ်တဲ့ သာယာဝတီမင်းကိုလည်း အရမ်း စိတ်နာမိတာပဲ”

“သာယာ မြိုင်၊ မမြကလေးကို အပြစ်မရှိဘဲ အထင်လွှဲပြီး သက်ဆွေ

လို့လား”

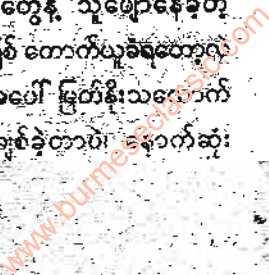
“ဒီလောက် အထိကမလဲ ကိုသက်ဆွေ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သာယာဝတီမင်းက အနုပညာသမား မဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာသမားတွေကို ဧကန်ခွက်စားဆိုပြီး အထင်တောင် သေးချင်သေးမယ် လူတန်းစား၊ ဝါပေမယ့် မမြကလေး လှတာ၊ မမြကလေး အနုပညာလေးတွေက ရသမြောက်အောင်မြင်တာ တစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး သက်ဆွေကမယ့် သွားနဲ့ဘူး သေဖို့ ဖိစုရား မြှောက်တယ်”

မြိုင်စကားက လေးနက်လွန်းသွားသဖြင့် သက်ဆွေ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး အာရုံပြု နားထောင်းလိုက်သည်။ မြိုင်လေသံက ပညာစောစောတလို မအေးတော့ဘဲ နည်းနည်း တင်းသွား၏။

“ပြီးတော့ တစ်ခဲနဲ့ အထင်လွှဲ အမျက်ထွက်၊ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချ၊ တော်ကြာ စိတ်ပြေတော့ ပြန်လွတ်၊ စိတ်မပြေတဲ့အခါကတော့ လဲ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့တာတွေတောင် ပြန်သတိမရတော့ဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ဘဝဆုံးအောင် သတ်ပစ်နဲ့ တစ်လျှောက်လုံး သူ့စိတ်ကြိုက်၊ သူ့သဘော လုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ မြိုင်”

“အဲဒီမှာ မမြကလေးဘက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကိုသက်ဆွေ၊ ဘဝမှာ သေသာသွားရော သူ့ဘဝက အာများ မြောင်းလဲခဲ့လဲ၊ အစတုန်းက သူ့ဘဝမှာ သူ့အနုပညာလေးတွေနဲ့ သူ့ပျော်နေခဲ့တဲ့ မမြကလေး၊ အဲဒီမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း ဖိစုရားအဖြစ် တောက်ယူခံရတော့လဲ သူ့သူ့ပေးသနားမှု မချစ်ဘဲ နေခဲ့လို့လား၊ သူ့အပေါ် မြတ်နိုးသလောက် သူ့ဘက်ကလဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကို ပြန်ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်ဆုံး

အထင်လွဲပြီး အသက်ခံရတဲ့ အခါမှာတောင် သူ့အချစ်က လွန်တော့ကို နှိုးရိမ်ပူပန်ပြီး သေအံ့ဆဲဆဲကနေ မှာတမ်းစေသွားခဲ့သေးတယ်။ ဒီလောက် ကိုယ့်ကို အရမ်းချစ်ပြီး ကိုယ့်အလိုချင်လိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုတောင် ဒီလောက် အထိ အထင်လွဲတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး လောကမှာ ရှိတာ မြင် အံ့ဩလို့ မှုဆုံးဘူး ကိုသက်ဆွေ့ အဲဒီအပြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး မြင်တော့ ယောက်ျား တွေကို အရမ်းကြောက်တယ်”

မြင့်မျက်နှာ မယောင်ယောင်လေး တင်းမာသွားသည်ကို သတိ ထားမိသည်။ မြင်ကတော့ စကားအချို့ကို မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ဆက်၍ ပြော သည်။

“ပြီးတော့ မြင့်ဘဝမှာလည်း မမြကလေးလို အပြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ အရမ်းနှိုးရိမ်တယ်။ အရမ်းကြောက်တယ်။ မြင်တို့ မိန်းကလေးဆိုတာ ချစ်မိရင်လဲ ချစ်မိတဲ့လူကို ကိုယ့်အသက်လိုပဲ သဘောထားလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလို အချစ်မျိုးနဲ့ စောစောကလို ယောက်ျားကို သွားချစ်မိရင် မမြကလေး လို အသက်မသေတောင်မှ အသက်သေတာထက်ဆိုးတဲ့ အချစ်သေ။ ဘဝ သေကြီး ဖြစ်သွားမှာပဲ”

မြင်က ပြောရင်းနှင့် သက်ဆွေ့ကို ထစ်ချက် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ . . .

“မြင် ‘ချစ်သမ္မုကို’ ကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ ကိုသက်ဆွေ့ ချစ်သမ္မုကိုဟာ နှလုံးသား ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်တတ်ပုံ ချစ်တတ်နည်းကို အပီသဆုံးနဲ့ အရှင်းလင်းဆုံး ပြောပြနိုင်တဲ့ သီချင်းပဲ။ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို သိချင်ရင် အဲဒီလိုချစ် ကိုသာ အမိပ္ပိုယ် သေချာသိအောင် ကြိုးစား ချစ်တတ်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားကို ဒီသီချင်းထက် ပိုပြီးဖော်ပြနိုင်တာ လောက် မှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးမှာတောင် နောက်တစ်ခု မရှိတော့ ဘူး”

မြင့် ထစ်မြက်စူးရှလွန်းသော စကားများကြောင့် သက်ဆွေ့ ညင်ညင်သာသာ ပြေးလိုက်ပြီး . . .

“ချစ်သမ္မုကို . . . ကို မြင် ဘာကြောင့် ကြိုက်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်စေ့စေ့ကို သဘောပေါက်ပါပြီ မြင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်ဆွေ့ မြင်ကလဲ ‘ချစ်သမ္မုကို’ ကို ပြည့်ပြည့် စေ့စေ့ကြိုက်တယ်။ အထူးသဖြင့် မြင် ကိုယ်၌က မမြကလေးလိုပဲ အနုပညာ သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ပိုဘဝချင်း နီးစပ်ပြီး ပိုခံစားနိုင်တာလား ပြောတတ်ဘူး”

သက်ဆွေ့ အားရပေးရ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မြင်။ ‘ချစ်သမ္မုကို’ ကိုလဲ မြင် ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာယာဝတီမင်းကို စိတ်နာတာနဲ့တော့ လောကထဲက ယောက်ျားအားလုံးကို မုန်းမပစ် နာမပစ်ပါနဲ့။ ယောက်ျားချင်း မတူတဲ့ ယောက်ျားတွေ လောကမှာ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“အင်း . . . ပြောတာနဲ့တော့ မယုံနိုင်ဘူး ကိုသက်ဆွေ့ ကိုယ် ဆွေ့ကြုံမှပဲ ယုံချင်ယုံမယ်။ ကံပါလေ . . . ဒီနေ့အထိတော့ ဒီကိစ္စကို ဒီတင် မဲ ဖြတ်လိုက်ပါတော့ နို့ခွံ စကားရည်လုပွဲလိုဖြစ်ပြီး တော်တော်နဲ့ အဆုံး သတ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မြင်။ အဲဒါ တောင်တယ်။ မြင်နဲ့ ပြိုင်ပြိုင်ရမယ် ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှနိုင်အောင် ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတည်း

က ရပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မနိုးတော့ဘူးပေါ့၊ တဲ . . . မြိုင် ဆာပြီလားလမ်းဟိုဘက် မှက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရွှေခင်းသာဆိုတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရှိတယ် မြိုင် အဲဒီမှာလဲ တစ်ခုခုစား လို့ ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တိုင်းခန်းမတက် ပြန်သွားရင်လဲ စားစရာ မှီစိုရှိတယ်၊ ဘယ်သွားမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ကိုသက်ဆွေ သွားချင်တဲ့နေရာသာ သွား၊ ကိုသက်ဆွေ သွားတဲ့နေရာ ရောက်လို့မှ မြိုင်ကမစားရင် ကိုသက်ဆွေ ပြောချင်သလို ပြော၊ ကိုသက်ဆွေ ကျွေးနိုင်သရွှ် မြိုင်ကလည်း စားပြမှာပဲ”

အဆုံးသတ်ကျမှ အရွှန်းဖောက်သော မြိုင်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြ၏။

အဲဒီနေ့ကလည်း မြိုင်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရလို့ ကျေနပ်ပေါ့ပဲသလို မြိုင်ကိုလဲ အရိပ်ကြည့်ပြီး ဝရုစိုက်ပေးတဲ့ မောင်အမှုအရာကလေးတွေအတွက် မြိုင် အရမ်းပျော်ခဲ့ပါတယ် မောင်

ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်လို့ ခပ်တင်းတင်းကြီး ပြောပြ မောင်ကျတော့ ဘယ်လိုမှ ကြောက်တုတ်တွေ ဝင်မလာစိတ် မြိုင်ကိုယ်မြိုင် မြိုင်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် အိမ်ကျ ပြန်တွေးပြီး တုံ့သြမိတယ် မောင်

မောင်က တကယ့် ကလေးကြီးတစ်ယောက်လို မြိုင်ကိုများ ဖမ်းစားထားလေရောသလား။

(၅)

ပျော်မိတာတွေ လျှောက်ရေးရရင်တော့ ခုရှိနေတဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်က စာမျက်နှာတွေကို နှစ်ဆတိုးပြီး ခုရေးနေတဲ့ မြိုင်လက်ရေးကို သုံးဆလောက် ချဲ့ပစ်ရင်တောင်မှ ပြည့်စုံလောက်မယ် မထင်ဘူး မောင်

မြိုင်အရေးကောင်းလို့ စာတွေရေးတတ်လွန်းလို့သည် စကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး . . .

“အချစ်နဲ့တွေ့တဲ့သူတိုင်းဟာ အဲဒီအချိန်မှာတော့ စာရေးဆရာတွေပဲ” လို့ ကြားဖူးတဲ့ စကားပုံအတိုင်း ပြောရရင် မြိုင်လဲ ခုချိန်မှာတော့ စာရေးဆရာပေါ့လေ . . .

ဒါပေမယ့် စကားပုံထဲက ပြောတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတာ စာရေးကောင်းတဲ့တိစ္ဆာအတွက် ညွှန်းတယ်လို့တော့ မြိုင်မထင်ဘူး၊ ခံစားမှုတွေ ပြည့်နှက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ မကုန်နိုင် မခန်းနိုင် ဖြစ်နေတာကို စာရေးဆရာလို့ တင်စားတာလို့ပဲ မြိုင် ထင်တယ် . . .

မြိုင်မှာ ရှေးစရာတွေ များတယ်ဆိုတာလဲ ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို ပြောတာပါ မောင် . . .

မြိုင် မောင်ကို ချစ်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ

အလွယ်တကူနဲ့ စောစောက ပျော်ခဲ့တဲ့ အပျော်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး ဆုံးဖြတ်လိက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

မြိုင်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဒီလောက် လွယ်လွယ်ကူကူလေး ဆဲတယ်တော့မှ မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘူး။

“မြိုင် သောတိုးတွေကို ကြောက်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားဟာ ပါးစပ် ဖျားလေးနဲ့တင် လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောလိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီအကြောက် က မြိုင်ရင်ထဲမှာ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေပြောတဲ့ တမ္မေ့ပုံပြင်တွေ နားထောင်ပြီး သရဲကြောက်တတ်သွားတဲ့ ကြောက်စိတ်လိပ် တစ်သက်လုံး ဖျောက်မရမယ့် အကြောက်မျိုးပါ။ . . .

မောင်နဲ့ ဟိုသွား ဒီသွား ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတုန်းက အဲဒီကြောက် စိတ်တွေတောင် မောင့်ကျတော့ မေ့နေခဲ့တယ်လို့ မြိုင်ရှေ့မှာ ရေးခဲ့သေး တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါက တစ်မျိုး . . . မောင်။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ မကြောက်လဲ ဘာမျှမဖြစ်သေးတဲ့ အချိန်နဲ့ မေ့လဲ အန္တရာယ် မရှိသေးပါဘူးဆိုပြီး မေ့ထားခဲ့တာပါ။ တကယ် ကမ်း သတိရရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကျတော့ မြိုင် ဘယ်မှာ မေ့ခဲ့လို့လဲ . . .

မောင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ။

မောင်ကတော့ အကြောင်းအရာသာသတိရပြီ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အချိန်ဆိုတာတွေ မေ့ချင်မေ့နေမယ် . . .

မြိုင်ကတော့ အားလုံးကို နေ့စွဲနဲ့ နေရာဒေသနဲ့ အတိအကျ မှတ်ထားပါတယ်။

ရယ်တော့ ရယ်ရတယ် မောင် . . .

မောင်နဲ့မြိုင် ဆုံခဲ့တုန်းက ငှာနဆိုင်ရာတစ်ခုအတွက် ပြက္ခဒိန် မှိုက်ကြမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး ဆုံခဲ့ကြတယ် . . .

အဲဒီမှာ မောင့်တို့ဘက်ကသာ အကြောင်းကြောင်းတွေ အ ကြောင်းပြုပြီး ဒီကိစ္စပျက်သွားတာ မောင်ရေ မြိုင်ကတော့ မောင်နဲ့ စတွေ့ တဲ့နေ့ကတည်းက ပြက္ခဒိန်မှာ မင်နီလေးနဲ့ဝိုင်းပြီး နေ့စွဲကို စမှတ်တဲ့အကျင့် တာ မောင်နဲ့ နောက်ပိုင်းတောက်လျှောက် ကြုံခဲ့တဲ့ ရက်စွဲလေးတွေတိုလည်း ပြက္ခဒိန်မှာ မင်နီနဲ့ ဝိုင်းပြီး တစ်ရက်မှ မလွတ်အောင် မှတ်ပြန်နေခဲ့တယ်။

မောင်တို့ ပြက္ခဒိန် ထွက်မလာပေမယ့် မြိုင်ကတော့ အဲဒီရက်စွဲ လေးတွေနဲ့ အကွတ်ချပြီး ဘယ်အချိန် ထထုတ်ထုတ်၊ အချစ်ပြက္ခဒိန်တစ် စောင်တော့ ထုတ်လို့ ရနေတာပဲ။

ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြောက်တွေကို မေ့လို့ရတုန်း က မေ့ခဲ့ပေမယ့် သတိရသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ သတိရပါတယ် လို့တဲ့အကြောင်း အထောက်အထားပြရမယ့် နေ့စွဲကိုကော မောင် သိချင် သေးလား . . .

လွယ်ပါတယ် မောင် . . .

မြိုင် မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့တောင် ကလေးတွေ စာအဲသလို ပြော ပြီးပါတယ်။

မောင်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မြိုင်မွေးနေ့ကနေ စတွက်ရင် သုံးလပြည့်ခါနီး

(၁) ရက်အလို၊ ၁၉၈၇- ၁၉၈၈၊ ဒီဇင်ဘာ (၆) ရက်နေ့။

ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ရဲ့ နာမည်က ကြာသပတေးနေ့တဲ့။

“ကျွန်တော် ဖြိုင်ကို ချစ်တယ်၊ ဖြိုင်၊ ဖြိုင်ဆီက အချစ်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်ရပါစေလို့ ချစ်ခွင့်ပန်ပါလယ်”

သက်ဆွေထံမှ စကားကြားရသောအခါ ဖြိုင် အံ့သြခြင်း သိပ် ဖြစ်မိတော့။

တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီစကားမျိုး ပြောတော့မယ် ထင်တယ် ဟူသော ဖြိုင်အထင် တိတိကျကျ မှန်နေပါလားဟူသော စိတ်ထဲက အောက်ဖျေ မိသည်။

အထူးသဖြင့် သက်ဆွေက ဒီနေ့မနက် ကားကလေးနှင့် ထွက် လာရင်း ‘ဒီနေ့တော့ ကျိတ္တလို့ဘက် သွားချင်တယ် ဖြိုင်’ ဟု အခေါ် စကား ပြောကတည်းက ဖြိုင်စိတ်ထဲမှာ သက်ဆွေတစ်ခုခု ထူးနေပြီဟု ထင်လိုက် သည်။

ဒီဘက်ရိုင်းမှာ ဖြိုင်နှင့် သက်ဆွေ အဆက်အသွယ် လုံးဝပြတ် သည်ဟု မရှိခဲ့။ နေ့နေ့ညည တစ်ရက်တွင် တစ်ခါလောက်တော့ အ ကြောင်းရှိ၍ မရှိ၍ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြသလို တစ်ပတ် တစ်ခါလောက်လည်း ဟိုနား သည်နား ဝေးဝေး သောက်ရင်း စကားပြောခိုက် လည်ပတ်ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် နှုတ် သူသွားချင်သည်ဆိုသည့် ကျိတ္တလို့ဘက်တော့ လုံးဝ မရောက်ဖြစ်ခဲ့။

တစ်မျက်တွင် ဖြိုင်က . . .

“ကျိတ္တလို့ဘက် မသွားတော့ဘူးလား ကိုသက်ဆွေ၊ လွင်ပြင်ကြီး တွေ ဆည်းလည်းဆည်းလေးတွေကို စိမ်းနေတာ ကြာပါရောလား”

ဟူ ရယ်ရင်း ပြောမိသေးသည်။

သက်ဆွေက ထုံပြန်ရယ်ရင်း . . .

“မသွားချင်သေးဘူး ဖြိုင်၊ ဖြိုင် သွားချင်ရင်တော့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခဏခဏသွားရင် သွားနေကျ ဖြစ်ပြီး နီးသွားမှာမို့လို့ ခြွေထာထားချင်တယ်”

“ကိုသက်ဆွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့နေရာဆိုပြီး နောက်ထပ်မသွားလို့ မေးတာပါ ကိုသက်ဆွေရယ်၊ ဖြိုင် မသွားချင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကလဲ လုံးလုံးမသွားဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် ဖြိုင်၊ သွားဖို့ လိုအပ်လာတဲ့ အထူးကိစ္စတွေ ရှိလာပြီဆိုရင် မသွားမဖြစ် သွားရမှာ”

“ဘာတိုပြောတာလဲ ကိုသက်ဆွေ၊ အထူးကိစ္စဆိုတာ”

သက်ဆွေက ရယ်လိုက်ပြန်ရင်း . . .

“အထူးကိစ္စဆိုတာ သူကူးခြားခြား သွားချင်တဲ့အခါမျိုးကို ပြော တာပေါ့ ဖြိုင်၊ အဲဒီအခါမျိုးကျ တတူးတက်ကို သွားရမှာနော် ဖြိုင်၊ အဲဒီ ကျရင်တော့ ဖြိုင် မသွားချင်ဘဲ မနေနဲ့”

တစ်ချိန်က ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထားခဲ့ပြီး ဒီနေ့ကျတော့ သူ့ကိုယ် တိုင်က ဒီကိုသွားဖို့ တောင်းဆိုလာသောအခါ ဖြိုင်စိတ်ထဲကနေ ထိုစကား များကို သတိရသည်။

သို့အတွက် သက်ဆွေက ‘သွားလို့ရမလား’ ဖြင့် အဆုံးသတ် လိုက်သည့် စကားကို နားထောင်ရင်း အကဲခတ်သလို ပြန်ကြည့်၍ ဖြိုင်က . . .

“ဘာလဲ ကိုသက်ဆွေ၊ အထူးကိစ္စ ပေါ့ လာလို့လား” ဖြိုင်စကားကြောင့် သက်ဆွေ ရှက်တိုးရွက်ကန်း ရယ်သည်။

"အင်း ဘာပြောရမလဲ၊ ပေါ်လာပြီ ဆိုပါတော့ မြိုင်ရယ်၊ ဒါပြိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြိုင်ကို ပြောစရာ စကားလေးတွေ ရှိလို့ပါ"

"အဲဒီစကားကလဲ တိုမှာ ပြောမှဖြစ်မှာမို့လား"

"မြိုင်စိတ် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြစ်နေတဲ့အခါမို့ ပြောချင်လို့ပါ မြိုင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရယ်နေလိုက်သည်။

သို့သော် စိတ်ထဲကတော့ သူ ပြောမည့် စကားများကို ကြိုသိနေသလိုလို ခံစားရသည်။ သို့အတွက် မြို့ထဲမှနေ ကားဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သက်ဆွေ စကားသိပ်မပြောသလို မြိုင်ကလည်း သိပ်စကားမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းထဲမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်သည့် စကားလုံးများကို လိုရမယ်ရ ကြိုင်ပြင်ထားမိသည်။

"ကျွန်တော် မြိုင်ကိုချစ်တယ် မြိုင်"

ဆိုသော စကားမှ အစပြု၍ မြိုင် ကြိုတင်တွေးထားသလို ချစ်ရေးဆို စကားပြော၍ ချစ်ခွင့်ပန်လာသောအခါ မြိုင် သိပ်မတုန်လှုပ်စိတော့

"ကိုသက်ဆွေရဲ့ အထူးကိစ္စဆိုတာ ဒါပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ် မြိုင်"

မြိုင်က ပြုံးသည်။

"အင်း . . . ကိုသက်ဆွေ ဖြစ်စေချင်သလိုပဲ၊ မြိုင်လဲ အခု စိတ်ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုသက်ဆွေကို မြိုင်က တစ်ခါ ပြန်မေးရမယ်၊ ကိုသက်ဆွေကော စိတ်အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေရဲ့လား"

"အေးတော့ သိပ် အအေးကြီး မဟုတ်ဘူး မြိုင်၊ မြိုင်ဆီက မကြားရဲတဲ့ အဖြေစကားတစ်ခု ကြားရမှာကို အရမ်းပူနေတယ်"

"မြိုင် အဖြေ မပေးသေးပါဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ လတ်တလော

အတွက် လောလောဆည် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ဦး၊ လတ်တလောမှာ လောလောလောလော လုပ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးဘူးလို့သာ စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့ထားဦး၊ ကိုသက်ဆွေကို မြိုင် စကားတွေ အစွမ်းကြီး ပြောရဦးစွာ ရှိသေးတယ်"

"ပြောပါ မြိုင်၊ ကျွန်တော်လည်း မြိုင်ဆီက စကားတွေ ကြားချင်တာပါ"

"အဲဒါဆိုရင် စိတ်အေးအေး ခေါင်းအေးအေးထားလိုက်ပါ၊ ကိုသက်ဆွေ၊ ဟိုးအဝေးက တောအုပ်စိမ်းစိမ်းတွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး၊ အဲဒီ တောအုပ်ကလေးက အဝေးကနေ ကြည့်ရင်တော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ အရမ်းလှနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်၊ အနီးကပ်ဆဲ ဘယ်လိုမြင်ရမယ်ဆိုတာ အဝေးကနေ သိနိုင်စရာ မရှိဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေကိုလည်း ကိုသက်ဆွေ အဝေးကပဲ မြင်ဖူးတဲ့ မြိုင်ဆိုတဲ့ တောအုပ်လေးတစ်ခုအကြောင်း ပြောပြမလို့"

ပြောရင်းနှင့် မြိုင် သက်ပြင်းတစ်ခု ခိုးချသည်။

နားတဲမှာလည်း ချစ်သမှုကို ပတ်ပန်းထဲက စာသားလေးတစ်ခု ကြားနေမိသည်။

"မှန်သ၍ကိုလ၊ ဖန်စေ့ ငယ်ရေချေ ကိုးရက်ရှင် စူတော်ဓမ္မ" စာသား၏ အဓိပ္ပါယ်က ယခု ဆိုအပ်သော သစ္စာစကားသည် အနိစ္စအမှန် ဖြစ်ပါသည်ဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်၊ ရွှေ့ရွှေ့ကြီး ဘုရားရှင်၏ စူတော်တွင် မြတ်ဆို ပြောကြားပါသည်ဟု ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

(၆)

အမှန်တော့ ဒီမှတ်တမ်းက မြိုင်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲက ပြောချင်တဲ့ စကားလေးတွေ ဖွင့်ပြောလို့ရအောင် ရေးနေတဲ့ မှတ်တမ်းပါ။

မောင်မောင်ဆိုပြီး မောင်ကို တိုင်တည် စကားပြောနေတဲ့ ပုံစံမျိုး ရေးထားရေးနေတယ်။ ဒီမှတ်တမ်းကို မောင်ဖေဖေတို့ ရည်ရွယ်ချက် မြိုင်မှာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောသလို ရေးရတာ စိတ်ထဲမှာ မောင်အနားထိုင်ပြီး ပြောနေရသလိုပဲ အားရှိလှတယ် မောင်ရယ်။

မြိုင် ပြောပြီးပြီပဲ မောင်၊ မောင်ကို မြိုင် ချစ်ပါတယ်လို့။

မြိုင်မှာသာ ဘာကြောက်စိတ်မှမရှိရင် မောင် ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့ နေ့တည်းက အဲဒီနေရာမှာတင် မြိုင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေပြန်ပေးထားမိမှာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မပြောရသေးဘူး မောင်ရယ်။ မောင်ကို ပြောထားချင်တဲ့ကိစ္စ လေးတွေ ရှိသေးတယ်။

အဲဒါကတော့ မြိုင်နဲ့ တစ်ခါက ပတ်ပတ်သက်သက် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုအေးအေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းပဲ။

ဒီအလျဉ်က မောင်ကို ဒီအကြောင်း ပြောပြမထားရသေးဘူး နော်။

ဂီလိုမောင် . . . မြိုင် ရုပ်ရှင်ထဲရောက်ပြီး ပထမဆုံးစကား ရိုက်တဲ့ အချိန်က မြိုင် ဆယ်တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတယ်။

ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ဒါရိုက်တာ ဦးမြတ်ထွန်း တစ်ရက်အိပ် လာ လည်ရင်းနဲ့ မြိုင်ကို တွေ့သွားပြီး ဖေဖေကို ခင်ဗျားသမီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင် အောင်မြင်နိုင်တယ်ဗျ။ ရုပ်ကလေးကော၊ အမှတ်အရာလေးတွေကော အသက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ် မောင်။

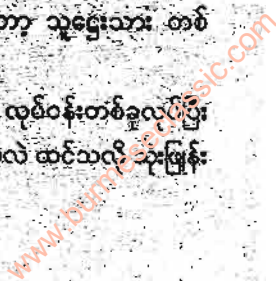
ပြီးတော့ ဖေဖေရွှေမှာပဲ သမီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်ရင် အချိန်မရွေး ပြော၊ ဆရာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတင်ပြီး ရိုက်ပေးမယ်လို့ အာမခံသွား တော့ ဆရာပြန်သွားပြီးတတည်းက မြိုင်လည်း မင်းသမီးရွှေ ရွှေတော့တာပဲ။

ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကတော့ ဆယ်တန်းအောင်အောင် ပြောလိုက် ချင်သေးတယ်။ မြိုင် လုပ်ချင်တာကိုတော့ မတားပါဘူး။ အချိန်ပဲ စောင့်ခိုင်း ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် မြိုင်က မရတော့ဘူး မောင်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလည်း ခွတ်အတင်း ပူဆား၊ ကျောင်းစာလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒါပဲပြောနေတော့ နောက်ဆုံး ဖေဖေနဲ့ မေမေ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး မြိုင်ကို ဆရာလက် အပ်လိုက်တာပဲ။

ဆရာနဲ့တော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ဆရာနဲ့ မြိုင်ကြားမှာ ဘာကိစ္စမှ အနှောင့်အယှား မလွတ်တာ မရှိပါဘူး။ တကယ် ဆရာတပည့်၊ သားအဖ ဆက်ဆံရေးမျိုးပါပဲ။

အဲ . . . အနှောင့်အယှား မလွတ်ခဲ့တာက ကိုအေးဖေဆိုတဲ့ လူ တစ်ယောက် သတ်သတ်ရှိတယ်။ သူကတော့ အနမည်အာ သိမ်းအိမ်းက ဗဟုတ်ပါဘူး။ အလွယ်ဆုံး စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ သူဌေးသား တစ် ယောက်ပေါ့။

မိဘတွေက နိုင်ငံခြား တိုက်စားလွယ် လှစ်ဝန်းတစ်ခုလှုပ်ပြီး ထိုကျိတက် ချမ်းသာကြတယ်။ ဒီတော့ ကိုအေးဖေလဲ ထင်သလို သူ့ပြန်

ပတ်စားသွားလာပြီး ကြောနေအောင် နေနိုင်တာပေါ့။

သူလည်း ဆယ်တန်းတောင် အောင်အောင် မဖြေတော့ပါဘူး။ သင်္ဘောပဲ လိုက်တော့မလိုလို၊ နိုင်ငံခြားသွားပြီး ရွှီးကျောပဲ လုပ်တော့မလိုလို၊ တိုလိုလို သည်လိုလိုလုပ်ပြီး ကားတစ်စီးနဲ့ သင်တိုင်းကျနေတဲ့ ငါ့ကျွေးကော်ပိုက် အသေးစားလေးပေါ့။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် အဲဒီအချိန်တုန်းက မြိုင်ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်တွေ ဘာတွေလည်း သိပ်ရိပ်မရဘူး ထင်ပါတယ် မောင်ရယ်။

မြိုင် ကျောင်းစာတိုပစ်ပြီး ပထမကား စရိုက်စအချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးတာနဲ့ အဲဒီ ကိုအေးဖေနဲ့ စအေးဖိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားတယ်။

အသိလဲဖြစ်ရော ကိုအေးဖေက မြိုင် ကားရိုက်တဲ့နေရာတွေလို့လဲ လာ။ အတင်း ရင်းနှီးအောင်လုပ်နဲ့ မြိုင်နဲ့သူ အတော်လေး ရင်းနှီးသွားတယ်။ ဝန်ခံပါတယ် မောင်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြိုင်က (၁၇) နှစ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်စဆိုတော့ လူကလဲ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်။ ကိုယ့်ထက်ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်လောက် ကြီးပြီး ကိုယ့်ထက် အများကြီး ချမ်းသာ၊ အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ ကိုအေးဖေလို လူမျိုးက ကိုယ့်ကို အရမ်းဝရိုက်နေတော့ ပြီး သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ သာယာခွဲမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုအေးဖေက ချစ်နေဆိုတာ မြိုင် လွယ်လင့်တက့ ပဲ လက်ခံလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုအေးဖေတို့လို လူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်ထဲ မောင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ရုပ်ချော၊ ငွေပေါတာနဲ့အမျှ မိန်းကလေးတွေ ကျအောင်လုပ်တတ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကကျပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေး ဖုန်းမှတ်ရည် သုတ်ရအောင် အမြန်ဆုံး လွှဲပန်းတတ်တဲ့ လူစာမျိုး

မြိုင်ကိုလည်း သူ သည်လိုပဲ တွက်လိုက်ပုံ ရပါတယ်။

ချစ်သူဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတော့တွင်းထဲ မြိုင် မမိမိအောင် နည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားတော့တာပဲ။ ပရိသားစုတွေကလည်း များတယ်။

ဒါပေမယ့် မောင်ရယ် . . . မြိုင်က အဲလို လူမျိုးတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးပြီး သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တဲ့ အများကလွဲရင် သူ မှော်လင့် သလို စရိုက်ဖျက်နေတဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ။

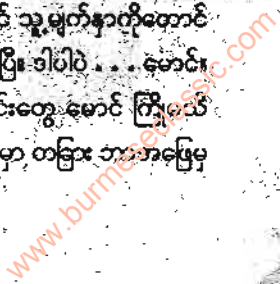
သူ့ခြေလှမ်းတွေလည်း မြင်ရော မြိုင် အရမ်းကြောက်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မြိုင် သူ့ကို အဆက်ဖြတ်တယ်။

အဲဒီတော့မှ သူလည်း မြိုင်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ သိသွားပြီး သူ များကြောင်းလည်း တောင်းပန်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထပ်ပါရ ဟု ဆိုပြီးတော့လဲ လူကြီးမိဘတွေနဲ့ လာတောင်းရမ်းပို့အထိ စကားပြော တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက တစ်ချက်ပဲ တောင်းဆိုတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆို တော့ မြိုင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုတော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပေါ့။ မြိုင်

ခံနိုင်မင်းသမီး လုပ်တာကိုတော့ သဘောမတူဘူးပေါ့လေ။ မြိုင် ခေါင်းခါမြ ဆက်ခါလိုက်တယ် မောင်။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အလုပ်လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ကိုလည်း ခံနိုင်မင်းသမီး လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ယောက်ျားမျိုးကလည်း ခံနိုင်မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောပစ်လိုက်တယ် . . .

အမှန်အတိုင်းပြောရင် အဲဒီအချိန်မှာ မြိုင် သူ့မျက်နှာကိုတောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး။ သူ့ကို မြိုင် အင်မတန် ရွံသွားပြီး ဒါပဲပဲ . . . မောင်၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေ မောင် ကြိုတင် သိ သလို မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မောင် ချစ်နေဆိုတဲ့နေရာ တခြား ဘာသာပြေမှ

မပေးခင် အဲဒီအကြောင်းတွေ မောင်ကို အလျင်ဆုံး ပြောပြလိုက်တာပဲ

...

“အဲဒီ ကိုအေးဖေဆိုတဲ့ လူက ခုတော့ ဘယ်ရောက်နေလဲ မြိုင်
မြိုင် ရှင်းပြချက် စကားများအဆုံးတွင် သက်ဆွေက သူသိခဲ့
သော ကိစ္စတစ်ခုကို ကောက်မေးလိုက်သည်။ မြိုင်က . . .

“ခုတော့ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီး အလုပ်
သွားလုပ်နေတယ်လို့ ကြားတာပဲ ကိုသက်ဆွေ”

“အိမ်ထောင်ခံတွ ဘာတွေကော ကျသွားပလား”

“ကျသွားပြီပေါ့ ကျတာမှ ခုမှ မဟုတ်ဘူး အဲဒီတုန်းကပဲ ကျသွား
တာ။ မြိုင်က သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာပါ။ ငြင်းလိုက်ရော၊ သူ ရှက်လည်
ရှက်၊ စိတ်လည်း နာတယ် ထင်ပါလား။ ဘာမှ မကြာဘူး တစ်လအတွင်းမှာ
သူ့ မြိုင်တစ်ယောက်နဲ့ ခက်ကလက်ထပ်လိုက်တာပဲ။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်း
ထဲကပါပဲ။ ကောင်မလေးက ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်က ဆိုလာ
ဆရာဝန်မလေးဆိုလားပဲ။ မြိုင် သေချာတော့ မသိဘူး။ ကြားရုံပဲ ကြားလိုက်
တာ”

“မြိုင် . . .”

သက်ဆွေက ခြောက်စက်လုံးသာ ရေရွတ်လျက် အထောက်အ
ပံ့ကားမပြောဘဲ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးစိတ်
ဖြင့် ပြု၍ . . .

“အဲဒီအချိန်က မြိုင် မမြဲကလေးတို့ ချစ်သမှုကိုတို့ ကြိုက်ရော”

လာ”

မြိုင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ကိုသက်ဆွေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြိုင် ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်လို့ ပြော
တာ၊ ကိုအေးဖေကြောင့်လား၊ သာယာဝတီမင်းကြောင့်လား၊ သိချင်လို့ပါ”

မြိုင်က မှဲ့မှဲ့လေး ပြုံးသည်။

“နှစ်ခုစလုံးပဲ မောင်၊ ကိုအေးဖေကြောင့် ယောက်ျားတွေကို
ကြောက်လာသလို၊ အဲဒီအချိန်မှာ မမြဲကလေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ပို
ခံစားတတ်လာပြီ။ သာယာဝတီမင်း ရှုပ်လုံးလည်း ပေါ်လာရော၊ မြိုင်
ကြောက်တဲ့ စိတ်က ပိုမိုမြဲသွားတာပဲ”

သက်ဆွေက ပြုံး၍ . . .

“အင်း . . . ဇာတ်လမ်းသဘောနဲ့ ပြောရင်တော့ ကျွန်တော်က
နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတဲ့ တတိယဇာတ်ကောင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့
မြိုင်၊ ဒီဇာတ်ကားမှာ လူကြမ်းတွေ ရွေ့က အလျင်ထွက်ပြီး နောက်ဆုံးမှ
မင်းသားက ထွက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မြိုင် မကြောက်မိနဲ့”

“မကြောက်လို့ မဖြစ်ဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေက မင်းသား
အစစ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသမီးက
ခဲနုနုတုတ် ဟာ သူ့ယုံဖြစ်နေတော့ အားရင် ကြောက်ဖူးပဲ ဟုန်နေတော့တာ”

“အင်းပေါ့လေ၊ မြိုင် ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီတော့
ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုအနေအထား ရောက်နေပြီလို့ သိမြင်
သတ်မှတ်ရမှာလဲ မြိုင်၊ ပြီးတော့ မြိုင် ပြောမယ်ဆိုတာတွေကော ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ ကိုသက်ဆွေ၊ မြိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကက တောလို့ အဓိပ္ပါယ်

ထွက်နေထယ် မဟုတ်လား၊ ကိုသက်ဆွေ သိထားဖို့ လိုအပ်တဲ့ တောအုပ်ထဲ
လေးတစ်ခုရဲ့ အကြောင်းကို မြိုင်ဘက်က ကြီးရှင်းပြထားဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့
အတိုင်း ရှင်းပြပြီးပါပြီ။ ကိုသက်ဆွေ ဘယ်အနေအထား ရောက်နေပြီဆိုတာ
မြိုင် စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ကိုသက်ဆွေ ဘာသာ
ကိုသက်ဆွေ သတ်မှတ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။

“ကျွန်တော်တော့ ဒါတွေ ဂရုစိုက်ပါဘူး မြိုင်၊ ဒါတွေက
ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ ခုအချိန်မှာ အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက မြိုင် ကျွန်တော့်ကို
ချစ်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော် မြိုင်အဖြေကိုပဲ ကြားချင်ပါတယ်။”

မြိုင်က ခေါင်းညိတ်သည့်။

“ကောင်းပါပြီ ကိုသက်ဆွေ၊ ဒါဆိုရင် မြိုင် တစ်ခုတော့ ကြုံပြော
ထားပါ့မယ်။ ခုအချိန်မှာ မြိုင်က အင်မတန် ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို
ဖြတ်သန်းပြီး အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ထဲကို ရောက်နေပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ
မြိုင် လူတစ်ယောက်ကို အသက်ဆယ်ခုနှစ်တုန်းကလို လွယ်လွယ်နဲ့ ချစ်မိမှာ
တော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောပါ မြိုင်”

“ဒါပေမယ့် ချစ်မိပြီဆိုရင်လဲ အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်တုန်းက
ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ထက် အများကြီး လေးနက်ခိုင်မာတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်မိတော့
မှာပါ။ မြိုင် ဟိုတစ်ခါ ပြောဖူးတဲ့ ‘ချစ်သမျှကို’ ထဲက အချစ်မျိုးနဲ့ပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် အများကြီး ကံကောင်းပြီပေါ့ မြိုင်”

“ကံကောင်းမှာပါ ဟိုသက်ဆွေ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ စောင့်ပါ
ဦး။ ဒီကြားထဲမှာလဲ ကိုသက်ဆွေ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထပ်ထပ် ပြန်မေးကြည့်
ပါဦး။ မြိုင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ထပ်လေ့လာလိုက်ပါဦး။ မြိုင်လည်း ကိုသက်ဆွေ

ပတ်သက်လို့ ထပ်လေ့လာချင်ပါသေးတယ်။ မြိုင်စိတ်ထဲမှာ မှန်းထားတာက
တော့ နောက်ထပ်သုံးလလောက် ရက်ချိန်းအတိအကျနဲ့ဆို မြိုင်နဲ့ကိုသက်
ဆွေ စရင်နီးခဲ့တဲ့ စက်တင်ဘာ ကိုးရက်နေ့ကနေ ကြောက်လနာင်းတင်းပြည့်
တဲ့နေ့၊ ၁၉၈၅-ခု မတ်လ ကိုးရက်နေ့အထိပေါ့။ အဲဒီနေ့မှာ ကိုသက်ဆွေကို
မြိုင် အဖြေပေးပါမယ်။”

“ကြာလှချည်လား မြိုင်ရယ်”

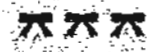
မြိုင်က ရယ်သည့်။

“မကြာပါဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ပြန်မှာသမိုင်း အစမှာ ကံရာဇာငယ်
ဆောက်သွားတဲ့ သစ်ငယ်ဝါးငယ် အဆောက်အအုံ အချစ်နဲ့ မလိုချင်ပါနဲ့။
စံရာဇာကြီးဆောက်ချင်တဲ့ သစ်ကြီးဝါးကြီး မေတ္တာမျိုးကို တန်ဖိုးထားပါ။
သစ်ငယ် ဝါးငယ်နဲ့ မည်ကာမတ္တ အဆောက်အအုံကတော့ ညတွင်းချင်း
ဆောက်လုပ်ရတာပေါ့။ သစ်ကြီးဝါးကြီးနဲ့ကတော့ ညတွင်းချင်း ဒီလောက်
တော့ အချိန်ယူရမယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ဒါပေမယ့် ညတွင်းပြီးတာမျိုးက လပိုင်း
နှစ်ပိုင်းနဲ့ ပျက်ချင်ပျက်သွားမယ်။ အချိန်ယူဆောက်ထားတာက တစ်သက်
ဆုံးအတွက် အာမခံပြီးသားနော်။ ချစ်သမျှကိုထဲက စာသားနဲ့ပြောရရင်
မြိုင်ခိုရ်ရွှေထောင်လုံးပဲ။ လေးဆူဒီပါ သီတာရေမြေဆုံးစေတော့ ဘယ်မှန်းပါ
ဘာ့နဲ့။ ကပ်လုံးဆုံးတိုင်တိုင် ဆိုတာမျိုး”

မြိုင်စကားကြောင့် သက်ဆွေ ပြုံးသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြော၏။

“ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ် မြိုင်၊ မြိုင်ကိုချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့
ကျွန်တော် စိတ်ချည်ရွယ်နဲ့ စောင့်ပါမယ်။”

(၇)

နောက်ဆုံးတော့ မြိုင်ဘက်က ကတိတည်ခဲ့ပါတယ် မောင်ရယ်၊
ဒီကြားထဲမှာ မောင်က ကလေးဆိုး တစ်ယောက်လို နားပူ နားဆာတိုက်
ခဏခဏ အဖြေတောင်းတာကို မြိုင် ရွတ်ပေပြီး တင်းခံခဲ့ပေမယ့် မြိုင်
ကတိပေးထားတဲ့ ဒီနေ့မှာတော့ မောင်လိုချင်တဲ့ အဖြေကို မြိုင် 'မောင်
ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေးပါ အတိုးနဲ့အဆစ်ဖြည့်ပြီးပေးခဲ့တယ် မဟုတ်
လား။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ် မောင် . . .

ဒီမှတ်တမ်း အစလေးမှာ နေထားခဲ့သလိုပဲ မောင်ကို ချစ်တယ်
အဖြေပေးခဲ့ရပေမယ့် အားလုံးကို လုံခြုံစိတ်ချပြီး ခဲရဲတင်းတင်း ပေးလိုက်
အဖြေမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပါ။

အနာဂတ်မှာ ပြဿနာပေါင်းများစွာ ကြုံရဦးမယ်လို့ သိနေ
ကြားက အဆင်ပြေပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖတ်ရလေမလားဆိုတဲ့ မှော်ထု
ချက် အသစ်တလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ကြည့်လိုက်တယ်လို့ ပြောခဲ့
တယ်။

ပြဿနာတွေကတော့ ရှိလာမှာ အမှန်ပဲ ထင်တယ် မောင် . . .

ဒါကြောင့်မို့ လေ့လာချိန်လို့ဆိုပြီး ယူထားခဲ့တဲ့ကာလလေး
မှာ နောက်ဆုံး မောင်စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ်ချင် ဆုတ်သွားပါစေ

ဆိုပြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေ တစ်ချိုးတစ်ခု မောင်ကို ချစ်ပြခဲ့ပါတယ်။

အပြန်အလှန် ပြောသမျှတွေချနေရရင်တော့ ဒီည မြိုင် အိပ်ရ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုရင်းအချက်လေးတွေပဲ မြိုင် မှတ်ထားပါမယ်။

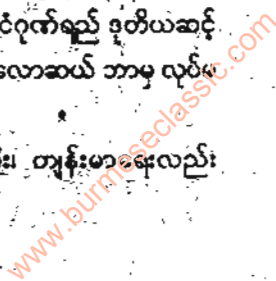
တစ်အချက်က မေ့စဉ်မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေကိုစွဲ၊
ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်တဲ့ အထူးကုသမားတော် မောင်ဖေဖေကစပြီး အင်မတန်
အင်အားတောင့်တင်းလှတဲ့ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းက မောင်ကို မြိုင်
ဆိုတဲ့ မအောင်မမြင် ကန့်လန့်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်နဲ့
သဘောတူနိုင် မတူနိုင် . . .

နစ်အချက်က မြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ဘဝလမ်းကို
လျှောက်လာခဲ့တဲ့အခါမှာ စင်းလုံးချော အပြစ်ကင်းတယ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့
မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး။ ရာဇဝင်မှာ အနာအဆာလေးတွေ ရှိနေတဲ့ မြိုင်ကို
မောင် တစ်သက်လုံးကော ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ချစ်သွားနိုင်၊ မချစ်နိုင် . . .

သုံးအချက်က မြိုင်မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ။

မြိုင်တို့ မိသားစုမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး နယ်ရောက်နေတဲ့ မြိုင်မမ
တို့ ဖယ်လိုက်ရင် ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ မြိုင်ရယ်၊ မောင်လေး တိုးရယ်
လေးယောက်ရှိတယ် မောင်၊ အဲဒီ လေးယောက်ထဲမှာ ဖေဖေက ပင်စင်စား၊
မေမေက မှီခို၊ မောင်လေးက အလယ်တန်းကျောင်းသား၊ ခု လောလော
ဆယ်မှာ မိသားစု ဣဒ်ဝတ်နေနေအတွက် ရနေတဲ့ဝင်ငွေဟာ ဖေဖေ ပင်စင်
ထစား ဖေဖေ လွတ်လပ်ရေး မော်ကွန်းဝင်နဲ့ နိုင်ငံဂုဏ်ရည် ဒုတိယဆင့်
ထော့စိပ်ဝင်ငွေလေးပဲ ရှိတယ်၊ မြိုင်ကလည်း လောလောဆယ် ဘာမှ လုပ်ပေး
ပေးနိုင်သေးဘူး . . .

ဒါပေမယ့် အသက်အရွယ်လည်းကြီး၊ တျန်းမာနေလည်း

မကောင်းတဲ့ ဖေဖေ မျက်ကွယ်မှာ ဒီမိသားစုကို ဆက်တာဝန်ယူမယ့် သူဟာ မြိုင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မြိုင်ကို ယူရင် မောင်လဲ ဒီဘဝ ဒီတာဝန်ကို တွဲယူရမှာပဲ။ အဲဒီအပြင် အသတ်ကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ မိဘတွေကို ခွဲပြီး မြိုင် မောင့်နောက်လိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မောင့်ကိုပဲ မြိုင်တို့ဘက် ပါအောင် ခေါ်ရမှာပဲ။ အဲဒီအတွက်ကော အဆင်ပြေနိုင် မပြေနိုင်။

ပြဿနာတွေကတော့ အများကြီးပဲ မောင်ရယ်။
တော်ရုံလူဆို နားထောင်ရင်းနဲ့ အမယ်လေး အဘလေး အော်ပြီး ထွက်ကိုပြေးသွားနိုင်တယ်။

မောင်ထွက်ပြေးရင်လဲ မြိုင် အပြစ် မဆိုပါဘူး။
ဟုတ်တယ်လေး၊ ချင်းစားထားတဲ့ကိစ္စ၊ မိန်းမယူတဲ့ကိစ္စ၊ ချစ်ရေး ဆိုမိတာ ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ထက်တောင် ပိုများတဲ့ ပြေရှင်းစရာ ပြဿနာတွေ တပြည့်တမကြီး ရင်ဆိုင်တော့မယ်ဆိုတာ ပြောတဲ့လူက မလွန် ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ခုတီတော့ မောင်က ထွက်မပြေးပါဘူး။
ဒါကြောင့် မယုံရဲ ယုံရဲ ဖြစ်နေတဲ့ကြားကပဲ ဇွတ်နှစ်ပြီး ယုံလိုက်ပါ တယ် မောင်ရယ်။ ယုံမိတဲ့စိတ်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း အသစ် တစ်ခုကိုလည်း ဒီနေ့ပဲ စတင် တည်ဆောက်လိုက်ပါတယ်။
မျှော်လင့်ချက်ကလေး အောင်မြင်သွားရင်တော့ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲနော် . . .

ချစ်သမျှကို ပတ်ပိန်းထဲကလို့ပဲ၊ ချစ်လို့ရယ်မကုန်၊ ဝသုန် ဤပြေ သိကြားစေ သက်သေညွှန်းနိုင်မှာ တကယ့်ကို အသေအချာ ပဲပေါ့။

(၁)

“မင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက တစ်စက်မှ မဟုတ်ဘူး သက်ဆွေ၊ မင်း အာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟ . . . ငါက အာတွေလုပ်နေလို့လဲ ကျော်စောရ”
အပြင်မှနေ နေပူကြီးထဲ ပြန်လာ၍ အခန်းထဲ ဝင်ရုံရှိသေး ခရီး ရောက်မဆိုက်၊ လှမ်းအပြစ်တင်လိုက်သော ကျော်စောစကားကြောင့် သက်ဆွေ ဘုဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျော်စောက မကြည်မလင် ပြန်ကြည့်၍ . . .

“အာတွေလုပ်နေရမလဲ သက်ဆွေ၊ မင်းလုပ်နေတာတွေကို မင်း အာသာ မင်းပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ခု မင်းနဲ့ မေသင်းခိုင်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီကိစ္စက ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပဲ ကျော်စော၊ ငါ့ဟာငါ အာလုပ်လုပ် မင်းတို့ကို ပြန်အစီရင်ခံစာ ဆင်နေစရာ မလိုဘူး”

“မင်းကို အစီရင်ခံစာတင်ဖို့ ပြောနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး သက်ဆွေ၊ ဒီပေမယ့် မင်းသိထားဖို့က မင်းတို့ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ ဝင်စွက်ဖက်လို့ ရဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုတာ မရှိဘူး။ မျက်စိရွေ့မှာ အပေါင်း အသင်းတစ်ယောက် မဟုတ်တာ လုပ်နေရင် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဆင်ပြောမယ့်တာဝန် ငါတို့မှာ ရှိတယ်”

“အေးလေး၊ မဟုတ်တာလုပ်ရင် ပြောပေါ့၊ အခု ငါက ဘာမဟုတ်တာ လုပ်နေလို့လဲ”

“မင်း မေသင်းခိုင်နဲ့တွဲနေတာ မဟုတ်တာလုပ်တာပေါ့ သက်ဆွေ၊ မင်းက ဘာကိစ္စ အဲဒီမင်းသမီးနားမှာ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ အဲဒီမင်းသမီးနားမှာနေလို့ ဒီမှာ မင်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်တာဝန်တွေလဲ ပျက်ကွက်ကာ များပြီ”

“မပျက်ကွက်ပါဘူး ကျော်ဇောရ၊ ကဲ . . . ငါ့ကိုပြော ဘာတွေ ပျက်ကွက်သလဲ၊ ဘာတွေလုပ်စရာကျန်လဲ၊ မင်းတို့ မကျေနပ်ရင် ခုချက်ချင်း ငါ လုပ်ပေးမယ်”

“မင်းကို ပြန်လုပ်ပေးဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး သက်ဆွေ၊ မင်း မဆိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို စကားလွှဲမပစ်နဲ့”

“အလုပ်ကိစ္စ ထည့်မပြောနဲ့ ကျော်ဇော၊ ဟိုကိစ္စကို ဟိုကိစ္စပဲ သတ်သတ်ပြောလိုက်”

ကျော်ဇောစကားအဆုံးမှာ ထောင့်စားပွဲမှာ မာန်အောင်တစ် ဝင်ပြောသည်။ သက်ဆွေ သူတို့ကြည့်ရင်း ရင်မောမောနှင့် သက်ပြင်းချ လိုက်၏။

ကျော်ဇောတို့၊ မာန်အောင်တို့ ဘာကို အဓိကထား၍ ပြောချင် သည် ဆိုသည်ကို သက်ဆွေ ကောင်းစွာ သိသည်။

သက်ဆွေကလည်း ဒီပြင်ကိစ္စကိုသာ ဆိုင်ရှင်းလိုက်ချင်သည်။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ တွေ့တော့ဆိုင်ဆိုင် စကားမပြောရဲ။

ဆိုင်မပြောရဲသမျှ ဒီလိုပဲ ဝှေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်လုပ်ပစ်ခဲ့တာ

တွေလည်း များပြီ။

ခက်သည်က ဒီကိစ္စမှာ တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် ပြခါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။

သက်ဆွေဘက်က မြိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေသလောက် ကျော်ဇောတို့ မာန်အောင်တို့ကလည်း မြိုင်ကိုစွဲဆိုလျှင် ခေါလိုက်သမျှ ပုစဉ်းတောင်ပံကပင် အနှေးပေးရ၏။

ဒါတောင် မြိုင်နှင့်သူ ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စကို အတိအကျ အမှန် အတိုင်း မသိသေးကြ။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တိတိကျကျသာ သိကုန်လျှင် သူ့ကို ခွေးမစားအောင် ဝိုင်းပြောကြမလားပင် မသိ။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းရှင်း နားလည်ကြမှာလဲ မဟုတ်။

“မြိုင် ပြောတာကို ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့ ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေတို့ အသိုင်းအဝိုင်းအကြောင်းကို ကိုသက်ဆွေ အသိဆုံး၊ အဲဒီ လူတွေက မြိုင်ကို သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ အဝင်ခံချင်ကြပါ့မလား၊ မြိုင်နဲ့ ကိုသက်ဆွေ ဖြစ်သွားကြရင် မိဘတွေ ခဏထားဦး၊ ကိုသက်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက တောင် အပြစ်ပြောချင် ပြောကြလိမ့်မယ်”

အဖြေမပေးမီ ရက်များက မြိုင် တတွတ်တွတ် ပြောခဲ့သည်များကို သက်ဆွေ အမှတ်ရသည်။

မြိုင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေ့လျှောက် ဖိထက် ပို့၍

ပြဿနာ ရှုပ်လှတော့မည်ကံတော့ သေချာနေပြီ။ ခုပင် မြိုင်နှင့် သူ့အခြေ
အနေကို မည်သူမျှ အတိအကျ မသိကြသေးဘဲ ဟိုသွား ဒီသွားလေးတွေကို
ရိပ်ခနဲ မြင်၊ ရိပ်ခနဲ တွေ့နေကြတာလေးနှင့်မိင် ပြဿနာက စနေပြီ။

မာန်အောင်လို အစတည်းက ခပ်တင်းတင်းသမားက ပြောတာ
ခဏထားပါဦး။ စောစောပိုင်းက သူပါ ရောကောသောကောနှင့် မင်းသမီး
အား တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ ခင်တွယ်ချင်၊ ပိုချင်သလို နောက်ပြောင် ပြောနေခဲ့
သည့် ကျော်ဇောကပင် ခုခါမှာ ဒီစကားမျိုး ပြောလာနေပြီ။

အိမ်က အဖေနှင့်အမေဆို ဒီသတင်းကို သဲ့သဲ့မျှပင် မကြားကြ
သေး။

ကြားဖူးကြားလျှင် မိုးမီးလောင်အောင် ဆူပွတ်ကြဦးမလား
မသိ။

“ဟင်း . . .”

နေ့လည်က ကျော်ဇောတို့နှင့် အလုပ်ခန်းမှာ စကားပြော အဆင်
မပြေ ဖြစ်လာပြီး အိမ်ရောက်သည့်တိုင် သက်ဆွေ ခေါင်းထဲမှ ဒီကိစ္စများက
မထွက်။

စိတ်မောမောနှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲ
သည်။

သို့သော် ကြောက်သလားဆိုတော့ သက်ဆွေ မကြောက်။ မြိုင်
နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ထားချက်တွေ သူ့မှာ
တော်တော်များများ ပြီးသား။

မြိုင်ကို သူ ချစ်သည်။

အဖြေပေးသောနေ့က မြိုင် ပြောခဲ့သော စကားလေးများသည်

သူနားထဲမှာ တယ်သောအခါမှ ပျောက်ပျက်သွားလိမ့်မည် တေ့တ်။
ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်လေးများကို ခြင်ထောင်အဖိုးအား
စိတ်ကူးဖြူအဖြစ်ထား၍ အသေးစိတ် သူ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်သည်။
အရာအားလုံးသည် လှပ အေးချမ်းနေ၏။

ထိုနေ့ကလည်း ကိစ္စကလွဲရင်ပြင်ကိုသာ တတိယအကြိမ် သွား
ရောက်ခဲ့ကြသည်။

နေ့ရက်မှီ မတ်ဝန်းကျင်၌ ခြောက်သွေ့ ပူပြင်းခြင်းများသာ ကြီးမား
နေသော်လည်း ရင်ပြင်ထောင့်စွန်း တရုတ်စကားပင်ရိပ်လေးကတော့
အေးချမ်းမြဲ အေးချမ်းနေဆဲပင်။

“မြိုင် . . .”

သက်ဆွေ ကြည့်သော အကြည့်အတိုင်းတွင် မြိုင်မျက်နှာ၌
ကံသွေးလေးများ ဝေ့ခနဲ ဝေ့ခနဲ ဖြတ်ကူးနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဘာလဲ ကိုသက်ဆွေ”

“အဖြေလေ”

“အို . . . ကိုသက်ဆွေကလဲ နေပါဦးလို့ ဝါကတည်း အမေ့နား
ကလေးက မနှိမ့်ဖို့ ကပ်တောင်းနေတာ ကျနေတာပဲ”

“စောင့်ရတာ ကြာပြီလေ မြိုင်ရယ်”

“စောင့်ရတိုင်း နပ်ပါစေမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခဏလေး နေပါဦး
အာ့လား”

“ဟင်း . . . ဒါဖြင့် နောက်ထပ် ငါးစက္ကန့်တိတ် စောင့်မယ်၊ ကဲ

... တစ်၊ နှစ်”

မြိုင်က အသံလေး ထွက်အောင် ရယ်ရင်း သူ့ပခုံးကို တွန်း၍

“တော်ပါ၊ ဘာငါးစက္ကန့်လဲ ငါးနာရီ ငါးနာရီ... ငါးနာရီ ဆိုတာ တောင် နာရီ ငါးနာရီကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညနေ ငါးနာရီမှ အဖြေပေး မယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ လုံးဝမရဘူး၊ အဖြေပေးပြီးရင် ညနေ ငါးနာရီ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပေါ်မှာပဲ တစ်သက်လုံး နေချင်နေ၊ ရတယ်၊ အဲဒီ အချိန်အထိ အဖြေစောင့်နေရရင်တော့ ဒီမှာတင် ကိုသေသွားနိုင်တယ်”

မြိုင်က ပြုံးသည်။
“သေတော့ မသေပါနဲ့ ကိုသက်ဆွေရယ်၊ ငါးနာရီ မဟုတ်တောင် ခဏလေး စောင့်ပါ၊ မြိုင် စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ”

“အင်း... ရတယ်... ပြော”
“ကိုသက်ဆွေ မြိုင်ကို တကယ်ချစ်တာ သေချာပြီနော်”
“အင်း... သေချာပြီ”

“ကိုသက်ဆွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကိုသက်ဆွေ သေချာသိပြီနော်”
“အင်း... သိပြီ”

“အဲဒီတော့ ကိုသက်ဆွေကို မြိုင် တစ်ခုပြောမယ်၊ ကိုသက်ဆွေ ခုချိန်မှာ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အမှန်အတိုင်း မြင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မြင့်စိတ် အဖြေလိုချင်တာ တစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး အားလုံးကို လက်လွတ်စပယ် ခွင့် ချည်း လွှတ်နေမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက် ကိုသက်ဆွေကို မြိုင် အဖြေတော့ ပေးချေ

မယ်၊ ဒါပေမယ့် မြိုင် ကိုသက်ဆွေကို အမြဲ ခွင့်လွှတ်ပါမယ်၊ တစ်ချိန်ကျလို့ ကိုသက်ဆွေ မြိုင်ကို ပစ်ထားခဲ့ချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးပစ်ထားခဲ့ပါ”

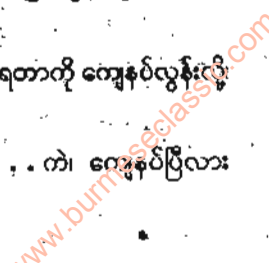
“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ထားရမှာလဲ မြိုင်”
“အပြောမလော့ပါနဲ့ ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေတို့ ယောက်ျား တွေရဲ့စိတ်ကို မြိုင် မယုံပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားပါ့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားပါဘူး ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို အဟုတ်မှတ်ပြီး မျှော်လင့်တကြီး ပြစ်ပြီးမှ မြိုင် ရင်မကွဲချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မြင့်ဘက်က ကြိုတင်ပြီး ဒီစကား ပြောတာပါ၊ မြင့်ဘက်ကတော့ စိတ်ချပါ ကိုသက်ဆွေ၊ မြင့်ဘဝမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံးထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါ၊ မြိုင် ကိုသက်ဆွေကို ချစ်ပါတယ်”

“ဟင်... ဒါ... ဒါ... ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့ အဖြေလား မြိုင်”
မြိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ...
“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဒါ မောင့်အတွက် မြင့်အဖြေပါ၊ မောင်ကို လည်း မြိုင် ချစ်တဲ့အတွက် မောင်လို့ပဲ တစ်သက်လုံး ခေါ်ခွင့်ပေးပါ”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မြိုင်ရာ၊ ခေါ်ရမှာပေါ့၊ မြန် ခေါ်ပါဦး မြိုင်ရယ်၊ အဲဒီလို အခေါ်ခံရတာ ဘဝင်မြင့်လွန်းလို့...”

“ဘာကိုလဲ မောင်”
“အဲဒါကိုပဲလေ၊ မြိုင် အဲဒီလို အခေါ်ခံရတာကို ကျေနပ်လွန်းလို့ မောင်လို့ ပြန်ခေါ်ပါဦးလို့”

“မောင်... မောင်... မောင်... ကဲ၊ ကျေနပ်ပြီလား မောင်”

မြိုင်က မောင်တစ်လုံး ခေါ်လိုက်၊ ခဏနားလိုက်၊ နောက် တစ်လုံး ခေါ်လိုက်၊ ခဏနားလိုက်နှင့် မောင် သုံးလုံးတိတိအချိန် အတော်ကြာကြာ လေး ယူပြီးနောက် နောက်ဆုံးပိတ် မောင့်ကိုလည်း ခဏနားပြီးမှ ခေါ်သည်။

သက်ဆွေ အူဖြူလွန်းသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားပြီး မြိုင်ကိုယ်လေးအား သိမ်းကမ်းဖက်ရန် မြိုင်လိုက်သည်။

မြိုင်က အပိုင်အကဲသိဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီ...
“နိုး... နိုး... မောင်၊ အဲဒါတော့ ဆော့ဗိုးပဲ၊ ဟိုမှာကြည့်၊ ဒါ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ၊ အများသူငါ အမြင်မတော် မယ့် အလုပ်တွေ တာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါနဲ့”

မြိုင်ကောကြောင့် သက်ဆွေက ရယ်ရင်း ဘုရားဘက် လက်ဖက်ချိုလျက်...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကန်တော့ပါဘုရား... ကန်တော့ပါ၊ နောက်တို အရွှင်ဘုရားခေ့ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ ဝေလုပ်တော့ပါဘူး၊ အရွှင်ဘုရား မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာကျမှပဲ...”

“ဟေ့နော်... အလကားနေရင်း ငရဲကြီးမယ်၊ ဘုရားကို ဘာတွေ သွားပြောနေတာလဲ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောသံလေးများက ဆည်းလည်းသံ များနှင့်အပြိုင် ချီလွင် ကြည်သန်နေ၏။

အတွေးမှပေါ်လာသော ရုပ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း သက်ဆွေ ပြုငြိမ်း အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် သက်ဆွေ လုံးဝ ဝန်မ လေးတော့။

(၉)

“ဟေ့မောင်... ဖြည်းဖြည်းသွားကွာ၊ လမ်းမပေါ်က ရေတွေနဲ့ ချောနေတယ်၊ စလစ်ဖြစ်ပြီး လဲလိုက်ရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟဲလဲမက်ခေါင်းစွတ်ကို ဖြတ်၍လာရသောအသံမျိုး၊ အလွတ် ပြောသလို သဲသဲကွဲကွဲကြီးတော့မဟုတ်၊ သို့သော် ကြားသာရုံနှင့် နားလည်ရုံ တော့ ရှိပါသည်။

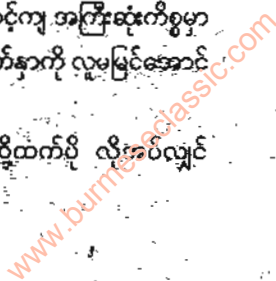
သက်ဆွေက ရယ်လိုက်ရင်း...

“ရပါတယ် မြိုင်ရ မပူပါနဲ့၊ မြိုင်သာ မောင့်ကို သေချာဖက်ထား၊ သွင့်ကျသွားလိမ့်မယ်”

မြိုင်နှင့် အတူတူ လည်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း အစ်ခုကို သင်္ကြန်မတိုင်မီလေးကမူ ကပ်၍၊ အချိန်မီ ရှာတွေ့ထားလိုက် သဖြင့် သက်ဆွေ ရေရေလည်လည် သဘောကျနေသည်။

အလျင်က မြိုင်နှင့်လည်ရာတွင် ကြောင့်ကျ အကြီးဆုံးကိစ္စမှာ ထူအတော်ထော်များများက မှတ်မိနေသော မြိုင်မျက်နှာကို လူမမြင်အောင် အွယ်ရ၊ ဝှက်ရသည့်အကွပ် ဖြစ်၏။

နေကာ မျက်မှန်တပ်ထားရတာမျိုး၊ ထို့ထက်ပို လိုအပ်လျှင်

ခေါင်းစည်းပဝါပါ ချည်ထားရတာမျိုး စသည်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ အပြင်တွင် ဖို့အရေး ခေါင်းခြောက်နေအောင် စဉ်းစားရသည်။

နောက်ဆုံး ကားမှန်များပင် မနေရ။ အပြင်မှ အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်သော ပလပ်စတစ်များ ကပ်စားရသည်။

ဒီကိစ္စတို့ ဖေဖေကတော့ လုံးဝ ပြဿနာ ရှာ၏။

“ဟေ့ကောင် သက်ဆွေ၊ ငါ့ကားလည်း မင်းယူစီးမှ ဘယ်လို ပြဿနာ တွားတာလဲကွာ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တောင် သရဲခြောက်မှာ ကြောက်တယ်၊ ဘာလဲ၊ မင်းက ကားထဲမှာ ဓါတ်ပုံကူးမလို့ အမှောင်ခန်း လုပ်ထားတာလား။”

“ဟာ . . . ဖေဖေကလဲ ဒီလောက် မမှောင်ပါဘူး၊ အပြင်က အထဲမမြင်ရရုံ လုပ်ထားတာပါ။ လင်းလင်းချင်းချင်းကြီးဆိုတော့ အထဲမှာ ဘာလုပ်လုပ် အပြင်က အကုန်မြင်နေရတာ မကောင်းပါဘူး။”

ဖေဖေမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဟ . . . ကားပေါ်မှာ ကားထိုင်စီတာ အပြင်က မြင်တော့ တောတာအရေးစိုက်ရမှာလဲကွာ၊ ငါတို့အိမ်မှာ ကားထိုင်စီရင်း မဟုတ်ကဟုတ် လုပ်တဲ့သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလို့လဲ၊ ရှိခြင်းရှိ မင်းပဲရှိမှာ။”

“ဟာ . . . သားက ဘာမဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်ရမှာလဲ ဖေဖေ။”

“အေး . . . မလုပ်ရင်လဲ အဲဒါကြီး ပြန်ခွာထားလိုက်စမ်းပါဟေ့၊ ကြည့်ရတာ ကျက်သရေကို မရှိဘူး။ ကားက နဂိုကမှ ကပ်ထားတော့ တွေ့ကပါ ပည်းနေရော၊ ကပ်ချင်ရင် မင်း ပလတ်စတစ်ပြားတွေ အိမ်ဆေးယိုအိမ်သာက မှန်တွေမှာ သွားကပ်ထား၊ အပြင်က တကယ်မမြင်လိုအပ်တဲ့နေရာ အဲဒီ တစ်နေရာပဲ ရှိတယ်။”

ဤသို့ဤနယ် ပြဿနာသာ များသည် တကယ်တမ်းကျတော့ ဤနည်းကလည်း သိပ်အသုံးဝင်လှသည်မဟုတ်။ လေအေးစက် မပါသော ကားမို့ ကားမောင်းနေရင်းနှင့်လည်း မှန်တွေပိတ်မထားနိုင်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကားပေါ်မှာချည်း အချိန်ပြည့် နေရသည် မဟုတ်။

ကြာတော့ မြိုင်ကို မဂိုကုလားမတွေလို အဝတ်မည်းကြီး ခေါင်းပြီး ခြုံပေးထားရ ကောင်းမလားဆိုသော အဆင့်အထိပင် စဉ်းစားလာရတော့ သည်။

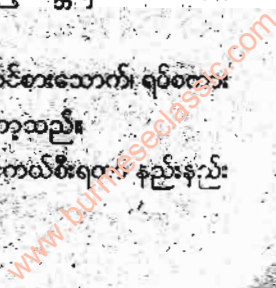
ကံကောင်းချင်တော့ သင်္ကြန်ထိုင်မိ တစ်ပတ်လောက်က မြိုင်နှင့် ခေါင်းစွတ်အပိုတစ်လုံးဆောင်၍ မြိုင်အား ဆောင်းစေပြီး နောက်ခုံတွင် တင်၍ သွားသည်။

အဆင်ပြေလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။

သွားချင်ရာသွား၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆိုင်ကယ် ခေါင်းစွတ်ကြီး တူင်ရှေ့က လေကာမှန်အနက်ပါတ်ပြီး ဆောင်းထားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု ဘယ်သူမှမသိနိုင်တော့။ မြန်မာပြည်မှာကလည်း ဆိုင်ကယ်နံပါတ်ကို ကားနံပါတ်ကို အလွယ်တကူ မှတ်မိသူတွေ ခပ်ရှားရှား ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သာကြည့်၍ ဒီလူတယ်သူဟု မှန်းဆနိုင်သည့် စုံထောက်အတတ်ပညာမျိုးကလည်း ကမ္ဘာမှာပင် ပေါ်သေးဟန်မဟူ။

ဆိုင်ကယ်ရပ်၍ တစ်နေရာဝင်လည်း ဝင်စားသောက်၊ ရပ်စတားပြောသည့် အချိန်လောက်သာ အန္တရာယ် ရှိတော့သည်။

သို့သော် ခုလိုသင်္ကြန်မျိုးကျတော့ ဆိုင်ကယ်ဖိရဝင် နည်းနည်း

ကြောက်စရာ ကောင်းတာကလွဲ၍ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထွက်လည်ပြီး မျက်လုံးမြင်အောင် လုပ်ထားနိုင်သည့် အကျိုးကျေးဇူးတ မဟာဓရာမ။

“ချမ်းပြီ မောင်ရဲ့၊ မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“ဘာလို့ပြန်ဦးမှာလဲ ပြိုင်ရဲ့၊ ချမ်းရင်တစ်နေရာရာမှာ ခဏနားပါဦး”

“အို . . . ချမ်းတာ၊ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်နားလို့ ရမယ့် အဝတ်တွေက ရှိနေတာ”

“အဲဒါ မပူဖူး အဝတ်တွေ ခဏလဲထားလို့ ရတဲ့နေရာမှာ နားမပါ”

“အဲဒီနေရာ ဘယ်မှာလဲ”

ပြောတုန်းက စွတ်စွတ် ပြောထည့်လိုက်သော်လည်း ခု မြိုင်မြိုင်မေးမှ သက်ဆွေ နည်းနည်း ခေါင်းခြောက်သွားသည်။ သူ့ငယ်ချစ်မိန်းကလေး အိပ်တွေတော့ ရှိသည်။ သို့သော် အဲဒီအိပ်မိန်း ဝင်နားသည့် အတွက် ပြဿနာ မရှိဘူးဟု မပြောနိုင်။ ဆွေမိန်းအိပ်တွေတော့ ထည့်မစဉ်းစားရဲ။

အဲ . . . တစ်အိပ်တော့ ရှိသည်။

မိန်းကလေး အဝတ်အစားကတော့ ရရှိမလွယ်၊ သို့သော် ခါးပြဿနာ မဟုတ်။ ယောက်ျားအဝတ်အစားများ ခဏလဲထားလိုက်လျှင်လည်း ပြီးသည့်အိပ်။

ထိုအကြံအစည်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ ကိုလို့ အိပ်။

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . တို့သက်၊ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မင်း . . . ပျောက်နေလိုက်တာ၊ ခုတော့လဲ သင်္ကြန်တွင်း ရေပိုကြီးခဲ့ နေဦး . . . နေဦး . . . အဝတ်အလျှင်လဲလိုက်ဦး”

ဆိုင်တယ်တိုစက်သတ်၍ မြင်းထဲဝင်လာပြီး တစ်ယောက်တည်း အလျှင်တက်လာခဲ့သဖြင့် ကိုလို့က သက်ဆွေမှာ ဧည့်သည် အပိတစ်ယောက် ပါလာသေးမှန်း မသိ။

သက်ဆွေက လက်ကာရင်း . . .

“လဲမယ် ကိုလို့က၊ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံးလဲရမှာ၊ ကိုလို့က မိန်းကလေး အဝတ်အစား တစ်စုံယောက် မရှိဘူးလား”

“ဟာ . . . ငါက မိန်းကလေး အဝတ်အစားဝတ်ပြီး ဘယ်ခန့် သွားစရာလိုလို့ အပိုဆောင်ထားရမှာလဲကွ၊ နေပါဦး မင်းက ဘယ်သူ့ခေါ်လာလို့လဲ၊ ဘယ်သူပါသေးလဲ”

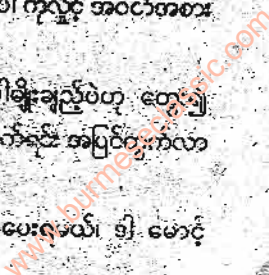
“ကိုလို့က တွေ့ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ရည်းစားခေါ်လာတယ်”

“ဟေ့ . . .”

“ငွေစိုနေနဲ့လား . . . အပြင်မှာ ကောင်မလေး ရှိတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် သူ့ရေခိုအဝတ်တွေ လဲထားဖို့ပါ ကိုလို့ အဝတ်အစား တစ်စုံပေး”

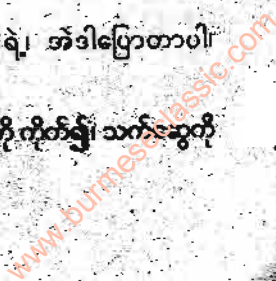
“ဟာ . . . ဒီကောင် လုပ်လိုက်ရင် ဒါမျိုးချည်ပဲဟု တွေ့၍ ကိုလို့က ဟွမ်းဟွမ်းနှင့် သက်ဆွေနောက်ကနေလိုက်ရင်း အပြင်တွက်လာသည်။

“ကဲ . . . လာ မြိုင် မြိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ဒါ မောင်

အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုလှိုင် . . . တဲ့၊ ကိုလှိုင် ဒါ ကျွန်တော့် ချစ်ချစ်ပဲ”
 ကိုလှိုင် ရယ်ရယ်လို့ ပြုံးရမလို့ ဖြစ်နေဆဲ ဖြိုင်က သူ့ခေါင်းစွပ်ပြန်
 ကို မနှံ့ ချွတ်လိုက်သည်။ ကိုလှိုင် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေဆဲ ဖြိုင်က
 ပြုံး၍ . . .
 “ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကိုလှိုင်”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကိုလှိုင်
 မမေ့သင့်နိုင်”
 “ဖြိုင်ပဲခေါ် ကိုလှိုင်၊ ဖြိုင်ဆိုတာ ဖြိုင်နာမည်ရင်းပဲ၊ က . . .
 သွားကြပြန်ဆိုရင် အဝတ်လဲဖို့ လုပ်ရအောင်၊ ကိုလှိုင် ခုနဲ့ ကျွန်တော် မှာ
 တာ လုပ်ငှာ၊ အဝတ်နှစ်စုံလောက်”
 “ဪ . . . အေးအေး၊ လာကြကွာ . . . အထဲဝင်ကြည့်
 အဝတ်အစားတွေ သွားယူပေးမယ်”
 ကိုလှိုင် ဆုတ်သီးဆုတ်ပျာနှင့်အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားရင်း . . .
 “မောင်”
 “ဘာလဲ ဖြိုင်”
 “အစ်ကိုလှိုင်က အိမ်ထောင်နဲ့လား”
 “ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဒါဖြင့် ညီမတွေ အစ်မတွေ ရှိလို့လား”
 “မရှိပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းနေတာ
 ဖြစ်လို့လဲ ဖြိုင်”
 “ဟာ . . . ဒါဖြင့် အားနာစရာကြီးကွာ မောင်ကလဲ၊ ဇယား
 လေး တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အိမ်မှာ ဖြိုင်ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား အ

ပုပ်ရှိမလဲ”
 “အို . . . ဖြိုင်ကလဲ၊ သူ့ပုဆိုးတွေ အင်္ကျီတွေ ရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေ
 ကဝတ်ထားပေါ့”
 “မောင်ကလဲ ခက်လိုက်တာ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ ဖြိုင် ဝတ်မှာ
 စုံ သူက ကြိုက်ပါ့မလား၊ သူ့ဘုန်းနိမ့်မှာ စိုးတာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်နေရင်
 ခက်ဘူးလား၊ မောင်ကလဲလေ လုပ်လိုက်ရင် အလိုချည်း ပဲ”
 “အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဖြိုင်၊ ကိုလှိုင်နဲ့ မောင်နဲ့က သိပ်ချစ်တဲ့ညီအစ်ကို
 တွေ၊ သူကလဲ ဒါမျိုး အယူသည်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်းရင်လည်း
 ဝိစုမရှိဘူး၊ ဖြိုင်၊ ကိုအိမ်အိမ် များနေရင် အဲဒီအဝတ်အစားအတိုင်း သူကို
 အသစ်နှစ်စုံ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊ လောလောဆယ် ဖြိုင်ကသာ သူ့အဝတ်
 အစားတွေ ဝတ်ဖို့မသတ်မှာစိုးတာ၊ အဲဒီ လူကြီးက လူပျိုကြီး ဖြိုင်ရဲ့၊ သူ့အ
 သတ်အစားတွေက သန့်ချင်မှသန့်မှာ”
 “ဟာ . . . မောင်ကလဲ၊ လူပျိုကြီး ဖြစ်တာနဲ့ အဝတ်အစား
 တွေက မသန့်ရတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ”
 “သက်ဆွေက ရယ်သည်။
 “ဖြိုင် မသိပါဘူး၊ လူပျိုကြီး အဝတ်အစားဆိုတာ ညစ်ဝတ်တယ်၊
 ညီရဲ့လား”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “လျှော်ပေးမယ်လို့ ရှိမှမရှိတာ ဖြိုင်ရဲ့၊ အဲဒါပြောတာပါ၊
 ဖြိုင်ဟာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဖြိုင်က ရယ်ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်၍၊ သက်ဆွေကို
 နှုတ်ခမ်းရိုက်သည်။

“အိမ်မောင်ဟာလေ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ သူများ အဝတ်အစား
လည်း ငှားဝတ်သေးတယ်၊ ပေါက်ကရလို့ လျှောက်ပြောသေးတယ်၊
ဟိုကကြားရင် စိတ်ဆိုးမှာ”

ထိုစဉ် ထိုအကြောင်းများ ဘာမှမသိသော ကိုလှိုင်ကတော့ သူ
ရှိရမှစ အဝတ်အစားလေးများထဲမှ အကောင်းဆိုးသည့် ဝတ်စုံနှစ်စုံကို
ထုတ်ယူကိုင်ရမ်း ပျာပျာပျာပျာနှင့် ပြန်လာသည်။

သက်ဆွေက မြိုင်ကြားသာရုံ လေသံ တိုးတိုးလေးဖြင့် . . .

“မြိုင် မဝတ်ခင် အဝတ်အစားတွေကို သေချာ နမ်းကြည့်ဦးနော်”

“ကြည့် . . . မလုပ်ပြန်ပြီ၊ မောင်နော်၊ တော်တော့၊ ဟိုက
ကြားပါဦးမယ်”

သက်ဆွေကတော့ အလွန်သဘောကျနေသော မျက်နှာဖြင့်
တဟားဟား ရယ်နေ၏။

မှတ်မှတ်မိမိ ထိုနေ့က သင်္ကြန် အကျနေ့။

(၁)

“မင်းကွာ နေနိုင်လိုက်တာ၊ သင်္ကြန်တွင်း တစ်တွင်းလုံးကို ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ ငါနဲ့မာန်အောင် နှစ်ယောက်စလုံး ချာရပတ်ကို လည်နေတာပဲ၊ တစ်နေ့လုံး မအားတောင် ခဏဖြစ်ဖြစ် လာကူပေးဖို့ ကောင်းတယ်”

တင်းတင်း ပြောလိုက်တိုင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထ၊ စကားများလှန်းပါးအထိ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်ကို ကျော်လောလည်း သတိရနေပုံရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခါတိုင်းလို ခရီးရောက်မဆိုက် ပြဿနာလုပ်တာမျိုး မလုပ်တော့။

သက်ဆွေ အခန်းကို ရောက်ပြီး အချိန်အတော်ကြာကြာအထိ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံနေသေးသည်။ စိတ်အေးလက်အေးရုံလောက်သည့် အချိန်ရောက်မှ လေသံအေးအေးဖြင့် အပြစ်တင်စကားကို ညင်ညင်သာသာ စပြောသည်။

သက်ဆွေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

ကိုယ်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ သက်ဆွေကလည်း ဒီတစ်ခါ ငြိမ်နေရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သဘောပေါက်ပြီးသား၊ ကျော်လော အပြစ်တင်ခြင်းသည် လုံးဝမလွန်။ သင်္ကြန်ရက်များမှာ အလုပ်တွေ အများကြီး ရထားသည်ကို သူလည်း အစောကြီးကတည်းက သိထားသည်။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်သုံး လေးငါးခုက သူတို့မဏ္ဍပ်မှာ ခါတ်ပုံလာရိုက်ပေးဖို့ကိစ္စကို သင်္ကြန်မတိုင်မီ လေးငါးရက်ကတည်းက ကြိုအပ်ထားသည်။

ဒီမဏ္ဍပ်များကို နေ့ရောညပါ လူနှစ်ယောက်တည်းနှင့် ဟိုမြေးမြူးရိုက်ရသည့် ဒုက္ခသည် ဘယ်လောက်ပင်ဝန်းကြီးကျယ်မှန်း သက်ဆွေ သည်း။

သို့သော် သက်ဆွေ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖြစ်၊ သင်္ကြန်တွင်းရှိ သူ့အကူ အကြွတ်၊ အတက်ရက်များအားလုံး မြင်နိုင်သာအချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

“မင်း မှားလိမ့်မယ် သက်ဆွေ၊ ဖော်စုံတန်ခိုး ဘာကိစ္စမှ ငါ ဝင်မမြဲတတ်တာ မင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာတော့ သူငယ်ချင်းအား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ အကြံပေးပါရစေကွာ၊ မင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို မင်း သေချာ ပြန်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပြီ”

မာန်အောင်က ထူးထူးခြားခြား စကားရှည်ရှည် စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သက်ဆွေ အံ့ဩသွား၏။

သက်ဆွေ ဘာမှ မပြောရခင် ကျော်လောက ဝင့်၍ . . .

“ငါက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို ပြန်မမေးနဲ့ သက်ဆွေ၊ မင်းကိစ္စ ငါတို့ အားလုံးနီးပါး သိပြီးသား၊ မင်းနဲ့ မေသင်းခိုင် နယ်အဆင့်အထိ ရောက်နေကြပြီဆိုတာလဲ ငါတို့ သိတယ်”

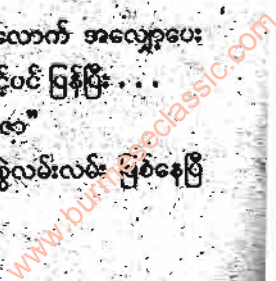
ဒီစကားသည်လည်း မမှားနိုင်။

ဒီအချိန်အထိ သူ့ကိစ္စ ဘာမှ မသိနိုင်လောက်အောင် ကျော်လော မှအား။

သက်ဆွေ သူတို့အပေါ် လျှော့တန်သလောက် အလျှော့ပေး ခုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ လေသံပျော့ပျော့နှင့်ပင် ပြန်ပြီး . . .

“မင်းတို့ ဘယ်လို သိထားလို့လဲ ကျော်လော”

“မင်း မေသင်းခိုင်တို့ အတော်လေး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ပြစ်နေပြီ”

မဟုတ်လား သက်ဆွေ၊ မင်းတို့ချင်းလည်း အတော်ရင်းနှီးတဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

သက်ဆွေ ဖုတ်ယဇ္ဇိ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဇော၊ ငါနဲ့ မြိုင်နဲ့ ချစ်နေကြပြီ၊ မြိုင်ကိုလဲ ငါအရမ်းချစ်တယ်။ သူ့ကို ဦးစားပေးမိလို့ ငါ့ဘက်က တာဝန်ယူကိုင်ခွဲတဲ့ကိစ္စ တွေအတွက်လဲ ငါ့အောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ မင်းတို့နည်းနည်း ပြန်နားပြီး ငါ့ကို ပိုခိုင်းပါ။ ငါ အစားပြန်ပြည့်ပြီး လုပ်ပေးပါမယ်”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ငါတို့ဘက်က ဒီလောက် ပြဿနာ မရှိဘူး သက်ဆွေ၊ ဒါက အရေးမကြီးဘူး”

သက်ဆွေ မာန်အောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မာန်အောင်က ဆက်၍ . . .

“အရေးကြီးတာက အဲဒီမင်းသမီးနဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ အဲဒီကိစ္စကို ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီလို ပြောလို့ မင်းစိတ်တော့ မဆိုးနဲ့”

ပြဿနာကို သူ့ထင်မထားသူ ဖြစ်သည့် မာန်အောင်က စတင်ပြီး မောက်ခွဲတော့သည်။

လက်ခံတာ လက်မခံတာ အပထမ ပြန်ရှင်းပြရမည့် ကိုယ့်တာဝန် အတိုင်း ပြန်ရှင်းပြတာ မများဟု တွက်၍ သက်ဆွေက . . .

“ကိစ္စရရှိဘူး မာန်အောင်၊ မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပဲ ပြောပါ။ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကလို့ မကျေနပ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ငါ့ကို သေချာရှင်းပြ”

“မင်း ရှင်းပြလိုက် ကျော်ဇော”

မာန်အောင်ထံသို့ မူလလက်ဟောင်း တိုးတိတိ လေ့သိများ

ရောက်သွားပြီး အသေးစိတ်တာဝန်ကို ကျော်ဇောနှင့် လွှဲလိုက်သည်။

သက်ဆွေက ဟိုးအစောပိုင်း ခြံတွဲခိုက်ထုတ်ဖို့ လုံးပန်းကြစဉ်က ဖွဲ့ခဲ့ထားပြီး ဘယ်မှာမှ မသုံးဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်မှာ အလှူချိတ်ထားလိုက် တာ မြိုင် ခေါ်ပုံကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

“မြိုင် ဝိုးရိမ်ခဲတယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကတော့ ထင်တယ် မြိုင်၊ ဒီကောင်တွေကလဲ ပိုကြီးချဲ့တဲ့ကိစ္စကို အောင်းတောင်း ကျင့်ပြီးသား”

စိတ်ထဲကနေ မြိုင်ကို ရည်ရွယ်လျက် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မင်းကို ငါပြောရမယ် သက်ဆွေ၊ မင်း မေသင်း တို့ အပျော်အနေနဲ့ ကြံတာဆိုရင် မင်း ကြိုက်သလိုနေ၊ ငါတို့ဘက်က တာဝန်ကွက်စရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခဲစားချက်ကြီးနဲ့ အပီအပြင် ကြိုက် တာဆိုရင်တော့ ငါတို့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

“မင်းအိမ်ကလဲ ဒီကိစ္စကို သိတာနဲ့ ငါတို့ကိုပဲ အပြစ်တင်မှာ”

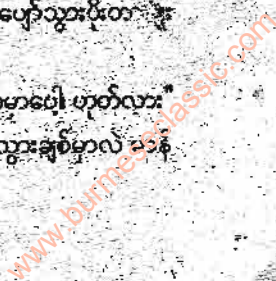
ကျော်ဇောကော မာန်အောင်ပါ ညှပ်ပြောသည်။

သက်ဆွေ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“ငါ မြိုင်ကို တစားချစ်တာ ကျော်ဇော၊ ပန်သရဖူဆိုတဲ့ သန်းနတ်နန်းကလို ရလဲရ မရလဲ ပြီးရောဆိုပြီး အပျော်သွားပိုးတ ခု ထားဘူး”

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတော့ မင်းကတံကယ်ယူမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“တကယ် မယူဘဲ ငါက အာတိစ္စနဲ့ ထကယ်သွားချစ်မှာလဲ ခင်န

အောင် ဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေချာသဘောပေါက်ကွား၊ မြိုင်ကွိုင်ကွိုင် ချစ်တဲ့အတွက် ပြဿနာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဒီကိစ္စ သိတာနဲ့ ကန့်ကွက်ကြမှာပဲ။ ငါ နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ အားလုံးကို ငါရင်ဆိုင်မယ်လို့ စဉ်းစားထားပြီးသား။ တားတာတော့ မထားကြနဲ့တော့ကွား။ မရတော့ဘူး ကျော်ဇောက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါသည်။

“မင်းကကွား . . . ပြောခါမှ ပိုတောင် ဆိုးလာသေးတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတွေ ပြောရင်လဲ မင်း စိတ်ဆိုးဦးမယ်။ မင်း ပြောတဲ့ မြိုင်ဟာ မင်း ယူသင့်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး သက်ဆွေ၊ မင်း နာလိမ့်မယ်”

သက်ဆွေ ပြုံးသည်။

“ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတို့ကို ငါ လုံးဝ စိတ်မချင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ကျော်ဇော။ မင်းတို့ ပြောချင်တာ ပြောလို့ရတယ်။ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို ကုန်အောင်သာပြော။ ဒါပေမယ့် ငါ့ပြောလို့ မရရင်လဲ မင်းတို့က ငါ့ပြန်စိတ်မဆိုးနဲ့ ငါ့မြိုင်ကို ချစ်တဲ့အချိန်ထက် နည်းနည်း များနေတယ်”

ကျော်ဇောက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး . . . အဲဒါဆို ငါ တည့်တည့်ပဲ ပြောမယ် သက်ဆွေ။ သူများကြိုက်သလို သုံးပြီးသား ပစ္စည်းအဟောင်း ပန်တော်ကျွန်းကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မက်မောနေတာလဲ သက်ဆွေ။ မင်း သူ့လိုပဲ လုပ်အပ်ပါ။ အဲဒါက မိန်းမကောင်းလေးတွေကို ရအောင် မရွာနိုင်တော့ဘူးလား။”

“မင်း စကားလုံးတွေက သိပ်မကြမ်းလွန်းဘူးလား ကျော်ဇော။ အေးလေ . . . ထားပါတော့။ စကားလုံးက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

မြိုင်ကို ပန်တော်ကျွန်းပဲ စွပ်စွပ်နိုင်လောက်အောင် မင်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား ရှိလို့လား။ နေ့ဟိုပြီး အပျိုစစ်စစ်နဲ့ မိန်းမကောင်းဆိုတဲ့စကားကို တွဲသုံးထားတော့ အပျိုမစစ်ရင် မိန်းမကောင်း မဟုတ်တော့ဘူးလား။ မြိုင်ကကော့ အပျိုမစစ်ပါဘူး။ မိန်းမကောင်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ မင်း သက်သေသာဓကပြပြီး ပြောနိုင်လို့လား”

“ဒီကိစ္စမျိုးဟာ အချက်အလက်နဲ့ ဆက်စပ် စဉ်းစားရတာမျိုးပဲ သက်ဆွေ။ ဘယ်သူမှ ဒီကိစ္စတွေ လုပ်နေတဲ့နားက သက်သေသာဓက အစုံအလင်နဲ့ လုပ်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ အခု မင်း မြိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစကားကလဲ ငါတို့က လုပ်ကြပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့မြိုင်နဲ့ လူချင်းမတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက သူတို့အတွင်းရေးကို အသိနိုင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သူတို့လောကသားတွေထဲမှာ ဒီစကားဟာ သူ့ဟာသူ ရှိနေပြီပဲ။ မင်းနဲ့ ကြိုက်မှ မနာလိုဖြစ်ပြီး ဘေးလူတွေက ခုမှတီထွင်ပြောကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ပြောတာ ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား ကျော်ဇော။ ဒီကိစ္စ မြိုင်ကို ငါ သေသေချာချာ မေးပြီးပါပြီကွား။ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က သားအဖလို့ နေကြတာပါ”

ကျော်ဇော ရယ်သည်။ ရယ်သည်မှ မပြုံးပဲ ဝါးလုံးကွဲဖောက်ထရယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မာန်အောင်ကတော့ စိတ်သိပ်မရွည်တော့ဟန်ဖြင့် တစ်ချက် မှဲပြုံးပြုံးရင်း ဝိုင်းထဲမှ ထသွားသည်။

သက်ဆွေ စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ မဒါသဖြစ်သွားသော်လည်း စိတ်ကို ထိန်း၍ . . .

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ တော်ဇော”
“ရယ်ချင်လို့ဇေတော့။ ဒီမှာသက်ဆွေ၊ ငါတို့စကား ကများကြီး

လွန်နေမှန်း ငါတို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိသေးက အမှန်အတိုင်း
စိတ်မသိဘူးဆိုလို့ ပြောတာ၊ အဖြေက ရှင်းရှင်းပဲကွာ၊ အပြစ်ရှိလား
လားဆိုတာကို မင်းက တရားခံသွားမေးတာကိုး။ ကလေး၊ ဝိသိုလှ
ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို မင်းဟာမင်း အပြင်မှာ ဘယ်နှစ်ခါခါ
ပြပလဲ”

သက်ဆွေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ငါ မစုံစမ်းရသေးဘူး”

“အေး . . . ဒါဖြင့် စုံစမ်းကြည့်ကွာ၊ စုံစမ်းကြည့်လို့ မဟုတ်ဘူး
ရင်တော့ တစ်ဖို့ပေါ့၊ ငါတို့ သိသလောက်တော့ မင်းကိုသာ သူပတ်ချင်
ပတ်နေတာ၊ ခုထိတောင် သူတို့နှစ်ယောက်က လွတ်လွတ်ကင်းကင်း မဟာ
ဘူးလို့ ကြားတယ်”

“ဟေ့ကောင် သက်ဆွေ ဒီပြင်ဟာမစဉ်းစားနဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့
ရိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ဝင်းသမီးသစ်တစ်လက်ကို ဒါရိုက်တာ ကုမ္ပဏီပိုင်
တစ်ယောက်က ဘာအတွက် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တင်ရိုက်သလို ဆို
ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ရုပ်ရှင်လောကဆိုတာ တစ်ခါတလေ ငါ့အဖေ နှစ်
ကိုတောင် အလယ်ကလွန်ခဲ့ပြီး သုံးလို့ရရင် သုံးချင်ကြတဲ့ လောကဗိမ္မာ
ကားတစ်ကားကို အရင်းထုတ်ပြီး ရိုက်ရတာ ကျောက်ခဲတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး
ခပ်ဝေးဝေး ရောက်နေသော မာန်အောင်က ကုလားထိုင်ခဲ
ခပ်စောင်နဲ့စောင်းထိုင်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

မာန်အောင်အသံက နားထဲသို့ ဝါးကြောကို ဓားသွားဖြင့် ဆွဲ
လိုက်သော အသံမို့အဖြစ်ဖြင့် ဝင်လာ၏။

(၂)

တိမ်တောက်ချိန် နေရည်ပြန်းထားသဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဖျား
အားလုံး ရွှေရောင်တောက်နေကြသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ရန် သုံးရက်လောက်သာ လိုတော့သည်မို့
မိက သူ့နေရပ်သူပြန်ရန် အထုပ်အဖိုးပြင်စ ပြုနေပြီ။ ဒါကိုင်းလို့ မည်းမည်း
ညီသော တိမ်လိပ်တိမ်ခိုင်ကြီးများဖြင့် ခြိမ်းခြောက်မှောင်မည်း မနေတော့ပဲ
တိမ်မှိုင်း တိမ်ဖြူပါးကလေးများဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်လေပြေညင်းလျက် ရှိနေ
သည်။

ဒီအချိန် တိမ်တောက်ကာလ ရွှေခင်းလေးက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်
သည့် တန်ဖိုးကြီး ပန်းချီကားကမှ လိုက်မမီသော သဘာဝရောင်စုံခါတ်စုံ
တစ်ခုပင်။

စိတ်တူးလေး လှုပ်ရှားလာသဖြင့် ကိုလိုင်းက သိပ်ထုံဆိုင်းမနေ
တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ခုတ်ယူကာ စားပွဲကိုပါ ရွှေဖိနပ်ချွတ်
ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် စာရွက်လွတ်တချို့ကို ယူလာပြီး ပြင်နေရသော နှောင်း
ဖြင့် ရင်တွင်းမှ စိတ်ကူးများကို စာလုံးများအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ စာရွက်ပေါ်
ရေးတင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ကိုလှိုင် အိမ်ကလေးက ဝင်းကလေးခြံကလေးနှင့်မို့ သေးသော တာတာ ဖြစ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ ဆင်းဖုံးမြို့နယ်၊ အေးအေးလူလူရှိသော ရပ်ကွက်ကလေးမို့ အနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလည်း ဘာမှမရှိ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဘက်မှာကျတော့လည်း အိမ်ခြေ သိပ်နေသော ရွပ်ရွပ်ပွပွ မြင်ကွင်းမဟုတ်၊ နှင်းဆီတို့ စံပယ် သစ်ခွတို့ စိုက်ကြသော ဥယျာဉ်ခြံလေးများ။

ကိုလှိုင် ဒီနေရာလေးကိုသဘောကျသည်မှာ ထိုအကြောင်းအရာများအပြင် ဆင်ခြေဖုံး ဆိုသော်လည်း မြို့လယ်ခေါင်နှင့် သိပ်ဝေးသော အရပ် မဟုတ်၊ မြို့နှင့် သိပ်မဝေးဆိုသဖြင့်လည်း အိမ်ခြေ ဗွတ်ကျနေသော လူပျိုကျများ ပေါများစွာ အရပ်မဟုတ်ပြန်။

ဒီရပ်ကွက်လေးအနေအထားကို သဘောကျသဖြင့် အမေမူကြီး ဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးရမည့်အကူတူ စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ တောင်ညွန့်ထဲမှ ကလေးကို ဇေးကောင်းကောင်းရတုန်း ရောင်းပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒီရပ်ကွက်လေးထဲမှာ သောင်းဂဏန်း ပတ်ဝန်းကျင် မျှသာ ပေးရသော ဒီပျဉ်ထောင်အိမ်သွပ်မိုး သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ ခြံနှင့် ဝင်းကလေးကို ဝယ်၍ တစ်ယောက်တည်းပင် လာနေလိုက်သည်။

အလုပ်ကိုလည်း အိမ်နှင့် မနီးမဝေးအရပ်ရှိ မူလတန်းကျောင်းလေးကိုရအောင် ပြောင်းယူ၍ အေးချမ်းနေသောဘဝကို ရေခဲတောထဲ သစ်တောင်လေးပါ ထပ်ခပ်လိုက်ပြီး သန်းကြွယ်သူနည်းများထက် ပိုမြင့်သော စည်းစိမ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း စံမြန်းနေခြင်းပင်။

ရွှေရတနာပတ်
သစ်ရွက်စိမ်းများ ပါးစားပေးအပ်
ဒီးသုတ်ခွေ ဝိစရောကံဖွဲ့နု
နှင်းဒီသင်၏
လမ်းကျားတစ်ဘက် ခုနစ်လမ်း
ပျော်ဖြူကလေး ...

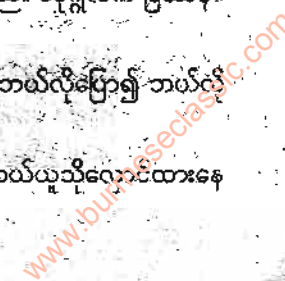
မြင်ကွင်း၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် လျော့လျော့ရှုရှု ထွက်လာသဖြင့် စာရွက်ပေါ် ဆတ်တိုက်ချ ရေးနေမိသော ကာရန်တေးများသည် ငှက်ပြာကလေးကျမှ တုံ့ခန့် ရပ်သွား၏။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်းချမ်းခြင်း အားလုံးကို ဖျက်ဆီးလိုက်သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံတစ်ခုက သူ့ခေါင်းထဲမှ ကာရန်အချိတ်အဆက်များကို ခလုတ်တိုက် လဲပြိုသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီဗွတ်ကျမရသော်လည်း ကြုံနေကျမို့ ဘာဖြစ်တော့မည် ဆိုသည်ကို တန်းသိလိုက်၏။

ဆိုင်ကယ်သံက သက်ဆွေ၏ ဆိုင်ကယ်သံ။
တစ်ယောက်တည်းလား၊ နှစ်ယောက်ပူးလားတော့ မသိ။
တစ်ယောက်ပဲ လာလား၊ နှစ်ယောက်ပဲ လာလား၊ ပြဿနာက
တော့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပါလာမှာ သေချာသည်။ ဒီပျိုလိက် ပြဿနာ
များ၏ ဥက္ကဋ္ဌ။

သက်ဆွေ ဆိုသော ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုပြော၍ ဘယ်လို
အောင်းဖျရမှန်းလည်း မသိတော့။
ပြဿနာမှန်သမျှ လက်လီလက်ကား ဝယ်ယူသိလောင်ထားနေ

သော သက်ဆွေကိုစွဲကို သူလည်း ကြားထဲမှာ ရင်မောနေသည်။ သူလည်း မည်သည့် ပြဿနာမြင်းမိုရ်တောင်တစ်ခုကို သယ်ဆောင် ယူငင်လာပြန်ပြီ မဆိုနိုင်။

စောစောက လှုပ်ရှားနေသော ကာရန်အလှလေးများသည် ယခု မှစ၍ ဖျက်စီးသွားပြီဟုလည်း ခုမောစာသစ္စာ သဘောပေါက်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်နေလဲ ကိုလှိုင် . . . ဟာ . . . စာရေးနေလား”

ဆိုက်ကယ်ကို လှေကားရင်း၌ ရပ်လိုက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ပျာဖ် ပျာယာတက်လာသော သက်ဆွေက ကိုလှိုင်ကိုမြင်မြင်ချင်း လှမ်းပြောသည်။ ကိုလှိုင်က ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကဗျာစပ်နေတာပါ ကိုသက်ရာ၊ အားနေတာနဲ့ စိတ်ကူးလေး လည်း ပေါက်လာလို့”

“ကျွန်တော် လာတာနဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီ ထင်တာပဲ ဟု၊ ဆော့နီး ကိုလှိုင်ရ . . . ကိုလှိုင်ကဗျာ ဆက်စပ်ချင်စပ်ပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပါ၊ အချိန်ရပါတယ်”

သက်ဆွေ စကားကြောင့် ကိုလှိုင် ရယ်လိုက်၏။

လုပ်ချင်တာသာ အဆင်ခြင်မဲ့ လျှောက်လှုပ်တတ်သည်။ ဒီလို အပြောမျိုး ဒီလို အလိုက်သိချင်သော ဆောင်တတ်ပုံမျိုးက ချစ်စရာပေး အကောင်းသားဟု တွေး၍ . . .

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကဗျာက ဘယ်အချိန်စပ်စပ် ရပါတယ်၊ . . .”

.. မင်းလာတဲ့ကိုစွဲကို ပြောပါဦး၊ ပြဿနာ ထပ်တက်ပြန်ပြီလား”

“တက်တာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ ကိုလှိုင်၊ ရေရေလည်လည် ရှုပ်ထွေးနေပြီ”

ကြီးကျယ်မှာ ရှုပ်ထွေး သေချာပါတယ် ကိုသက်ရာဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။ မကြီးကျယ်စရာ မရှုပ်ထွေးစရာလည်း အကြောင်းခရီး ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန်ရက်ပိုင်းလောက်ကတည်းက တရုတ် တက်လာခဲ့သော ပြဿနာသည် ခုဆိုလျှင် ခြောက်လသက်တမ်းလောက် ရှိလာပြီ။

ကလေးတစ်ယောက် မွေးရင်တောင် ခြောက်လလောက်ဆို မောက်ပြီ၊ ထိုင်ပြီ၊ တောင်ဆွဲ မြောက်ဆွဲနှင့်ပက်လက်ကလေး ငြိမ်နေသော ဘဝကနေ လူကြီးများကိုပြဿနာစလေးတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။ ခု ပြဿနာ ကကလေးထက် အဆပေါင်းစွာ အကြီးမြန်မည့် အနေအထား၌ ရှိနေ သည်။ ဒုက္ခကလည်း ကောင်းကောင်းပေးမည့် အကျမြင့်ပုံ။

ကိုလှိုင် သဘောကျစွာ ပြုံးရင် . . .

“ကဲ . . . ပြောစမ်း ကိုသက်၊ ပြဿနာက ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်နေပြီလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ၊ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခံစားမှုသည် စောစောက အေးငြိမ်းချမ်းသာနေ ခြင်းနှင့် ဘာမှမဆိုင်သော တစ်ဘက်စွန်းသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။

လေးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နဂ္ဂတစ်ကတွားလာတဲ့ပုံတွေကျတော့ အနည်းဆုံးပိုစတက်တစ်ဝက် အရွယ်ကနေ တစ်လံလောက်ပိုကြီးတွေအထိ ကြိုက်သလို ချဲ့ယူလို့ရတယ်။ ခု မင်းပြဿနာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ မင်းကတော့ ချဲ့ကြည့်ချင်တဲ့ သူကိုး။ အဲဒီတော့ နဂ္ဂတစ်အရွယ်လောက် ပိုစတက်တစ်ဝက်အရွယ် လောက်ပဲ မြင်မှာပေါ့။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလှိုင်၊ ကျွန်တော် မြိုင်တို့ သေသေချာချာ မေးပြီး သားပါ။”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ မြိုင်က မဟုတ်ဘူးပြောတယ်၊ မင်းက လက်ခံတယ်။ ဒီအဆင့်မှာတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစကားကို ခု မင်းသုငယ်ချင်းတွေကျတော့ ယုံလို့လား၊ ယုံအောင်ကော မင်း ဘာနဲ့သွား သက်သေပြမလဲ။”

“ဪ... အဲလိုဆို သူတို့ကကော ဘာသက်သေ ပြနိုင်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ ကိုလှိုင်”

ကိုလှိုင် ခေါင်းခါ၍ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“စွပ်စွဲတဲ့လူမှာ သက်သေ မလိုဘူးဟ... ကိုသက်ရ၊ သူတို့က လိုပဲကြားတတ်ပဲ၊ လူတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောနေကြတာပဲလို့ ပြောတာနဲ့ကို သူတို့ဘက်က လုံလောက်နေပြီ အဲဒါကို မင်းဘက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှင်းနိုင်ရင် သူတို့ ထင်ကြေးတွေ၊ စွပ်စွဲချက်တွေက ပိုမို ခိုင်မာသွားမှာပဲ”

“အထောက်အထားမရှိဘဲ ခုလိုစွပ်စွဲတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“အဲလိုဆိုရင် သူတို့တလည်း ပြောမှာပေါ့၊ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း မရှိဘဲနဲ့လည်း ဒီစကားက ထွက်မလာနိုင်ပါဘူးလို့”

(ခ)

သင်္ကြန်ပြီးကတည်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း စခဲ့သော ပြဿနာများသည် လေးငါးခြောက်လအတွင်း ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးမှန်း မသိအောင်ပင် ရှုပ်ထွေးလာခဲ့၏။

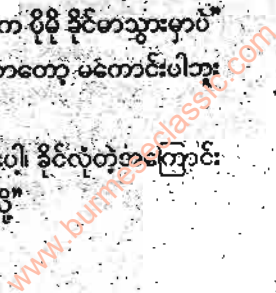
သက်ဆွေ၊ ကျော်ဇောတို့ မှန်အောင်တို့နှင့် စိတ်မဆိုးကြေးမူပဲ နှစ်သက်သဘောတူ လက်ခံပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီးစကားကိုလှိုင်ဆီ တစ်ခါရောက်သေးသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက ကိုလှိုင်ကတော့ ဖြစ်လာနိုင်သည့် အလားအလာများနှင့် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရမည့် သတ္တိများအကြောင်းကို ကြိုပြင်တင်တင် ပြောပြခဲ့သည်။

“အဲဒါပဲ ကိုလှိုင်၊ ဒီကောင်တွေက ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကို အကြီးအကျယ် ပုံကြီးချဲ့ပစ်နေတယ်”

ထိုစဉ်က သက်ဆွေ၏ စကားများ ကြားသောအခါ ကိုလှိုင်၏ ရယ်သည်။

“ပုံကြီးချဲ့တယ်လို့လဲ မပြောနဲ့ဦး ကိုသက်၊ ဒီပြဿနာက မင်းက သလို သေးသေးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ခါတ်ပုံသမားစကားနဲ့ပြောရရင် သူ့မှာ အဖြစ်အပျက်ကတော့ နဂ္ဂတစ်ကိုနဂ္ဂတစ်အတိုင်း ကြည့်ရင်တော့ သေးသေး

"ဒါဖြင့်မူ အဲဒါမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာအောင် ကျွန်တော် သက်က နည်းနည်းစုံစမ်းသင့်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး ကိုသက်၊ များများ စုံစမ်းထား၊ ခုဟာက မင်း သူဝယ်ချင်တွေအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ကိုလည်း မင်း သွားစိတ်မ ဆုံးနဲ့၊ ကျော်ဇောတို့ မာန်အောင်တို့အကြောင်းကို ငါ သိတယ်၊ မင်းကို ထကယ်ဇောနာထားခင်ကြတာပါ၊ အရေးကြီးတာ က ခုခု ငါပြောတဲ့ကိစ္စ ကို မင်း ဝိုင်ဒိုင်မာမာဖြစ်အောင် ရှာထား၊ မင်း အဖေနဲ့အမေကို ရှင်းရမယ် ဝါဆင့်ကျ ဒီထက်ဆိုးမယ်"

"ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ဒီကိစ္စ မသိပါဘူး"

"ခု မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောင် သိလာမယ်လေကွာ၊ ခုဟာက မြင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေမှန်းမှ မသိသေးတော့ သူတို့ မြှင့်ကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားဦးမလဲ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ တစ် ကော၊ ကြီးကြီးကောက မြှင့်ရာဝေင်ကို မြေလှန်တူးဖော်ပြီး ရှာတော့မှ၊ မင်း မယုံမရှိနဲ့ ကိုသက်၊ ငါ့ဘကြီးနဲ့ ကြီးကြီးအကြောင်း ငါ အရမ်းသိတယ် အေးလေ၊ မင်းက ပိုသိပါတယ် ကိုသက်ရာ"

အမှန်လည်း သက်ဆွေက ပိုသိသည်။ ကိုလှိုင် ပြောတာကမှ နည်းချင် နည်းနေဦးမည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ဒီကတိုင်း မလုပ်မှာကတော့ နည်းနည်းမှ ပူစရာမရှိ။

သက်ဆွေ အဖေနှင့်အမေကလည်း သူတို့၏ ဒီတစ်ဦးကလည်း သော သားဖိုတ်ထွင်းနက်ကလေးကို ရွှေရတနာ ဥထားသည့် မိဘများ။

"အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုလှိုင်" ကိုလှိုင် သက်ပြင်းချသည်။

"ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စကို ဟုတ်မဟုတ် သေချာ အောင် မြှင့်ကေး တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းမယုံဘဲ မင်းကိုယ်တိုင် လေ့လာစုံစမ်း ကြည့်ပေါ့ကွာ"

"ကျွန်တော်က ဘယ်သွား စုံစမ်းရမှာလဲ"

ကိုလှိုင် ရယ်၍ . . .

"စုံစမ်းရင် သိနိုင်မယ်လို့ ထင်တဲ့နေရာကိုင်း စုံစမ်းရမှာပေါ့ကွာ၊ အထူးသဖြင့် ဦးမြတ်ထွန်း အပိုင်းအပိုင်းထဲလည်း မင်း ဝင်ကြည့်ရမှာပေါ့" ကိုလှိုင်ဆိုကတော့ ဒီထက်ပို၍ အကြည်ဉာဏ်ချေနိုင်တော့ပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့အတွက် ဒီအပိုင်းကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သာ ဆက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သက်ဆွေ ရင်ထဲ မောလာ၏။

ဒါတောင် ကိုအေးဖေကိစ္စကို ဒီဘက်က လူများ၊ ကျော် ဇောတို့ ကိုလှိုင်တို့ အပါအဝင် ဘယ်သူမှ မသိကြသေး။ သိလျှင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန် ကြဦးမည်နည်း။

သက်ဆွေ မစဉ်းစားရဲတော့။

သက်ဆွေ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးကိစ္စအတွက် ကျော်ဇော ထလည်း ပိုင်းဝန်းကျည်ပေးသည်။

မာန်အောင်ကတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စား။

"မင်း အဲဒီ မင်းသမီးကို မြတ်လိုက်တာထက် တောင်းတဲ့ လမ်း

မရှိဘူး သက်ဆွေ၊ မင်း အလုပ်ပိုတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့” ဟု
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် ရှင်းပြပြီး ပြတ်ပြတ်နေလိုက်သည်။

ပထမဦးဆုံး အဆင့်အနေနှင့် ကျော်ဇောက် သက်ဆွေကို
စိုးသိန်းတို့နှင့် တွေ့ပေးသည်။

စိုးသိန်းက တခြားမဟုတ်။ ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် မြိုင်တို့သတင်း ကို
ပထမဦးဆုံး ကျော်ဇောက်တို့ထံ သယ်ဆောင်ယူငင်လာသူ ဖြစ်၏။

စိုးသိန်းက ရုပ်ရှင်လောကတွင် အဝင်အထွက်ရှိသူ။

(၄)

“ဇာလ သက်ဆွေ မင်းက ငါပြောတဲ့သတင်းကို မယုံလို့ လိုက်
မေးကြည့်ဦးမှာလား”

စိုးသိန်းနှင့်က သူငယ်ချင်းတွေမို့ ကွယ်ဝိုတ်တွေ ရှောင်နေစရာ
မလို။ သက်ဆွေ အမှန်အတိုင်းပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်စာယ် စိုးသိန်း၊ အဲဒီကိစ္စဟာ ဘေးက လူတွေမဟုတ်
ထယုတ် လျှောက်ပြောတာလို့ပဲ ထင်တယ်။ ဒီသတင်း အမှန်လို့ ငါ မယုံဘူး”

“အေး . . . ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မင်းကို ငါ အဘိုးကြီးရဲ့ သားနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ သူ့သားကိုတော့ မင်း သိတ်ယမ်မဟုတ်လား၊ သက်ဆွေ၊
သူ့ရကျော်ကွာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားပဲ။ မင်း မေသင်းခိုင်နဲ့တောင် ယွှဲပြီး နှစ်ကား
ခိုက်ဖူးတယ်။ မင်းထက် လေးနှစ်လောက် စောပြီး မေသင်းခိုင်ခေါ် မင်းရဲ့
မြိုင်ကို ဖက်ဖူး ကိုင်ဖူးတဲ့တောင်၊ သူ့ရနဲ့ ငါနဲ့ အရမ်းခင်တယ်။ မင်း မေးချင်
တာ ရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေး”

ကြားနေရသော စကားများက ကြားရချက် မသက်သာ၊
တချို့ စကားလုံးများက သူတို့ဘက်က မယုံပါနှင့် နောက်သလိုလို
ပြောင်သလိုလို ပြောနေသည်တိုင် ကြားရသူ ရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသားကို
ယမ်းကြိတ်စက်နှင့် အကြိတ်ခံရသလို ဖြစ်နေ၏။ စကားတချို့က နားထဲ

ရစ်ဝနေသည်။

“မင်းထက် လေးနှစ်လောက် စောပြီး မေသင်းခိုင်ခေါ် မင်းမြိုင်ကို မတ်ဖူး ကိုင်ဖူးတဲ့ကောင်”

ဒီမှာ ခံရချက်မှာနေ၍မှ မဆုံးသေး ပိုးသိန်းက နောက်ဆက်တွဲ စကားလုံးလေး ဖြည့်လိုက်သေး၏။

“သူရဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော် သက်ဆွေ ဒီကောင်ကလည်း ဒီလိုင်းမှာ သိပ်လက်ရွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ စုံစမ်းရင်း စုံစမ်းရင်းနဲ့ ဒီကောင်နဲ့ပါ မလွယ်ဘူး။ ကြားလာရင်တော့ မင်း လုံးဝ ဆွေးပြီ သာမှတ် . . . တားဟား”

လုပ်တုန်းကတော့ သူရကျော်နှင့် ချက်ချင်းတွေ့ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်သော်လည်း ကုသိုလ်ကံက ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုအချိန်မှာ သူရကျော်က မန္တလေးကို တားရိုက်သွားနေသည်။

ဘယ်အချိန် ပြန်လာမလဲ မသိ၊ တစ်လလောက် ကြာနိုင်သည်ဟု သာ ခန့်မှန်းပေးသည်။ သေရာသည်ကတော့ သူရကျော်နှင့် တော်တော်နှင့် တွေ့ရဖို့ မလွယ်။

လောကကြီးက စဉ်းစားလျှင် ရယ်ရမလား၊ စိတ်နာရမလား မဝေခွဲတတ်။

ပြဿနာရှင်းဖို့ လိုက်ရှာသည့် သူရကျော်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ပြဿနာကတော့ သက်ဆွေဆီ တကူးတက လိုက်ရှာပြီး ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် သက်ဆွေ လာဦး”

ဒီကြားထဲမှာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် သူရကျော် ပြန်အလာကို စိတ်တိုတိုနှင့် စောင့်နေရသည်။ ရွှေမင်းသားကလည်း မန္တလေးမှာ ကားရိုက် ခိုင်း ကားတိုက် သေနေမလား မသိ၊ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာ။

မြိုင်ကလည်း သူ့အဖေနှင့်အဖေ မိမိသာမှ အနာအမြစ်ရောက် လာသဖြင့် ခဏခဏ ထွက်လို့ မကောင်းဘူးဆိုကာ မုန်းလောက်နှင့်သာ ပြောနေရသည်။

ဒီလို စိတ်တိုစရာလေးများ စုပိအောင်ပိနေဆဲ တစ်ရက် အလုပ် ခန်းမှနေ အိမ်အပြန် အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း၊ အဖေလုပ်သူက သက်ဆွေဘဝမှာ တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးသော အမူအရာလေသံဖြင့် ခပ်တင်းတင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သက်ဆွေ ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေလည်း ရှိသည်။ မေမေကလည်း ရှိသည်။ မေမေမုက်နှာကလည်း လုံးဝမကောင်း။

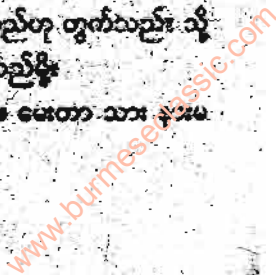
“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

သက်ဆွေ နှစ်ယောက်စလုံး ရွေ့ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း ဘာပြောမလဲ စောင့်သည်။ ဖေဖေကပင် ဆက်၍ . . .

“မင်း အခု ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိလား သက်ဆွေ”

ပြဿနာကတော့ ဒီကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖို့များသည်ဟု တွက်သည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုတာလေးကလည်း ရှိသေးသည်မို့။

“သား ဘာလုပ်နေလို့လဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မေးတာ သား နားမလည်ဘူး”

“အေး . . . နားမလည်ရင် နားလည်အောင် ပြောပြမယ်၊ မင်း အခု တိုရပ်ရှင်မင်းသမီးနဲ့ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် လုပ်နေတယ်လို့ ကြားတယ် ဟုတ်လား။”

“ဘယ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေမျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ငါ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး မေးနေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိရော အကြောင်း ကို မရှိဘူး။”

“ပြည်ပြည်ပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ သားကလည်း ဝေ့လည် ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့လေ၊ ယောက်ျားပဲ ကိုယ် လုပ်ထားတာ ရှိရင် ရဲရဲရင်ခိုင်ရမှာပေါ့၊ သား မင်းသမီး မေသင်းခိုင်နဲ့ တစ်တွဲတွဲ လုပ်နေတယ်ဆို အဲဒါ ဟုတ်လား။”

ပေါက်ကွဲလူ ဖြစ်နေသော ဖေဖေကို ဝင်ထိန်းရင်း မေမေက လေသံအေးအေးဖြင့် မေးသည်။ သက်ဆွေ ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ . . .

“မေသင်းခိုင်နဲ့တော့ လေးလေးတို့နဲ့က ပြက္ခဒိန်ကိစ္စလုပ်ဖို့ စီစဉ်ရင်း ခင်သွားတာပါ မေမေ၊ ခုလည်း မိတ်ဆွေနေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာပါပဲ၊ တစ်တွဲ တွဲ လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မင်း ပြောတာ သေချာလား သက်ဆွေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သား မညာပါဘူး။”

“အေးလေ၊ အဲဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့”

ဖေဖေက ပြောပြီးနောက် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဓာတ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

သက်ဆွေစိတ်ထဲ ဒီတော့မှ အေးသွားသည်။ မိဘကို မညာချင် သော်လည်း လောလောဆည်တော့ ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း စိတ်သက်သာ ချာရစေ ကိုယ်လည်း ရှင်းရမည့် ပြဿနာမှ နည်းစေဟု တွေးပြီး မုသားလေး အနည်းငယ်ထည့်၍ လင်္ကာချောသွားအောင် လုပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဖေဖေက သူ့ဘက်သို့ ညင်ညင်သာသာ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ပြန်၍ . . .

“ဒီမှာသား၊ မင်းကို ဖေဖေ တစ်ခု ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဖေဖေ”

“ရှေးလူကြီးတွေ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုရှိတယ်၊ လူတစ် ယောက်ဟာ အမှားတစ်ခုကို မကျေနပ်လွန်ဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်တဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီလူဟာ တစ်ခုမှားပြီးရင် အဲဒီအမှားကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်ထပ် အမှားတွေ အများကြီး ဆက်လက် ကျေနပ်လွန် ဖြစ်သွားရောတဲ့”

“ဗျာ . . . ဖေဖေ၊ ဘာပြောတာလဲ”

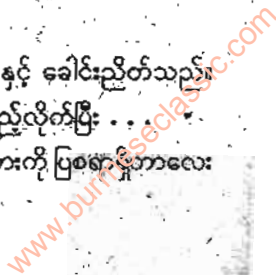
သက်ဆွေ၏ဖေဖေ ဒါရိုက်တာ မှီးဆွေက ထူးဆန်းသော အပြုံး တစ်ခုကို ပြုံးသည်။ ပြီးမှ လေအေးအေးဖြင့် . . .

“မင်းကိစ္စတွေ မင်း သေချာ ပြန်စဉ်းစားဦးပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေလည်း ချက်ချင်းတော့ မင်းနဲ့ ဘာမှ မပြောချင်သေးဘူး။ အချိန်ယူ လေ့လာပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ထပ်ပြောမယ်၊ ကြားလား။”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

သက်ဆွေ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖေဖေက မရပ်သေးဘဲ ဆက်၍ မေမေဘက် လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဒေါ်ခင်သက်လွင်၊ ခင်ဗျား သားကို ပြစ်ရာမှာတာလေး

တွေ ပြလိုက်ပါဦး”

မေမေ သက်ပြင်းချသည်။

ထို့နောက် သူ့ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ရွှေ စားပွဲအောက်မှာ စာအိတ်ရှည်ကြီးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရော . . . သားဘာသာ သား ဖွင့်ကြည့်”

ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းပြင် ထွက်သွားသော မေဖေ နောက်ထပ် မေမေပါ လိုက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှ သက်ဆွေစာအိတ်ရှည်ကြီးကို အထိတ်တလန့်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး စာအိတ်ထဲမှ ဖွဲ့စည်းများကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

ရင်ထဲမှာ ဆူခနဲ ဒေါသများ လှိုက်တက်လာ၏။

(၅)

ကျော်တောက် တွင်တွင် ခေါင်းခါသည်။

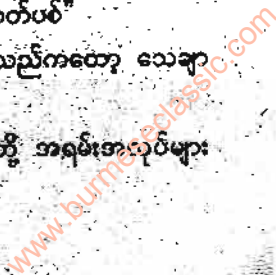
“မင်း ငါတို့တို့ အရမ်း အထင်လွှဲသွားပြီ သက်ဆွေ၊ ငါတို့ အလောက် မညစ်ပတ်တတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ စစ်ဆေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီလောက်ကြီး ကယိကထခံ လှုပ်နိုင်လောက်အောင်လည်း ငါတို့မှာ အချိန်အား မရဘူး၊ ငါဆို မင်း ရှိရှိ မရှိရှိ ဆိုင်းက ခွာရတယ်လို့တောင် ခြိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ မှာန်အောင်က မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေပါ တွဲလုပ်နေလို့ ပိုတောင် မအားသေးတယ်၊ စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ အဲဒီ ဓါတ်ပုံတွေ ငါတို့ ရိုက်တာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

မှာန်အောင်ကလည်း ခွဲပြီး ခေါင်းခါ၍ . . .

“မင်း ယေရင် အဲဒီရက်တွေတုန်းက ငါတို့ တောက်လျှောက် ဝင်ခဲ့ရတဲ့ မဏ္ဍပ်တွေ၊ အချိန်ငယ်က ဆွဲပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီ နာရီအတိုင်း အဲဒီမဏ္ဍပ်တွေမှာ ရှိမရှိ မင်း လိုက်စုံစမ်းကြည့် သက်ဆွေ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်း ငါတို့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်၊ သတ်ပစ်ချင်လဲ သတ်ပစ်”

ဝိနစ်ယောက်က ညာနေတာ မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာလောက်သည်။

ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်းတွေတုန်းက သူတို့ အရမ်းအလုပ်များ

ခဲတာလည်း ကိုယ် သိပြီးသား။

ကျော်ဇောတ ဝင်ပြီး . . .

“ဒီလိုစွဲကို ငါတို့က မင်း အပေးအပေး သိပြီး ပြဿနာတက်တာ မှာ ကြောက်လို့ မင်းကို အသေအလဲ ဝိုင်းတားနေတဲ့ ကောင်တွေ သက်ဆွေရာ၊ ဒီလောက်တော့ ငါတို့က မိက်ခိုင်းပါမလား”

သက်ဆွေ သက်ပြင်းချပြီး ဓါတ်ပုံများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီဓါတ်ပုံများက မနေညက ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ နှစ်ယောက် ကို ခြောက်လိုက်ချော့လိုက် လုပ်မေးပြီး နောက်ဆုံးကျမှ စာအိတ်ရှည်ကြီး ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံများ ဖြစ်သည်။

ဓါတ်ပုံများက ၃၅ မေ တစ်လိပ်စာခိုက်ထားတာ ဖြစ်မည်။ ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ပါလာတည်ချည်း ပုံသုံးဆယ်လောက်။

အားလုံး သူနှင့်မြိုင်တို့ နှစ်ယောက်တွဲပုံများ။

ဘယ်က စသလဲဆို သင်္ကြန်အတက်နေလောက်က စ၍ ဒီစာအိတ်ထဲ ပိုင်း သူနှင့်မြိုင် သွားလာခဲ့သည်များကို အဝေးရိုက် မှန်တီလူးသုံး၍ ရိုက်ထား သည့် ပုံများ။

ပုံများတွေ့တွေ့ချင်းကတော့ ဓါတ်ပုံလည်း ဓါတ်ပုံတွေ ဖြစ်နေ သည်မို့ ကျော်ဇောနှင့် မာန်အောင်တို့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မည်ဟု သက်ဆွေ မှာရမ်းခေါ်သထွက်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ကျော်ဇောနှင့် မာန်အောင်တို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိရ တာ ရင်ထဲမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်လာသည်။

ဒါဖြင့် ဒီဓါတ်ပုံတွေ ဘယ်သူ ရိုက်သလဲ။

ပြီးတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေထံ ဘာကြောင့်ပို့ရသလဲ။

ဒီကိစ္စ သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။

* မြိုင်ရသောရန်သူက ရွှောင်ရွှံတိမ်းရွှံ ရသည်။ ကိုယ်က မမြိုင်ရ ဘဲ သူကချည်း ကိုယ့်ကိုမြိုင်ရသော ကိုယ်ပျောက်ရန်သူကို ခုခံကာတွယ်ရန် နည်းလမ်းမရှိ။

ဒီတိုင်းသာ ဆက်လုပ်နေလျှင် သူနှင့်မြိုင် ဆုံတွေ့ဖို့ပင် ခက်တော့ မည်။

မေးခွန်းပေါင်း အတွေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပေါ်လာပြီး သက်ဆွေ ရင်ထဲ ချောက်ချားလာ၏။

အဓိကကတော့ သူ ဘယ်သူလဲ။

ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို သူလုပ်ရသလဲ။

“ဪ”

ဦးသိန်းက မိတ်ဆက်ပေးသော စကား။

“ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သက်ဆွေပါ ကိုသူရ၊ သူနဲ့ မြိုင်နဲ့က နည်းနည်းနီးစပ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုသူရဆီမှာ သူ မေးချင်တာလေး တွေ နည်းနည်းပါးပါး ရှိတယ်ဆိုလို့ ကိုသူရနဲ့ တွေ့ဝေးတာပါ။ အဆုံး သူရကျော်က အံ့အားသင့်သလို လှမ်းကြည့်ရင်း အာမေဒိုတ် တစ်ချက် ရေရွတ်သည်။

ပြီးမှ အမူအရာ ချက်ချင်း ပြောင်းလိုက်ပြီး . . .

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသက်ဆွေ၊ ကမ်းမှန် ရိုက်မင်း” သာမန် အမူအရာမျိုးမှနေ ရုပ်ရှင်မင်းသား အိုက်တင် ချက်ချင်း

ပြောင်းသွား၍ လက်တိုလည်း ဆန့်ပေးပြီး အိုလိုဝါ ရောမူတ်သည်။
သက်ဆွေက သူရကျော် တမ်းပေးသော လက်ကို ဆွဲနှုတ်ဆယ်
ရင်း . . .

“ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသူရ
ကျွန်တော်အတွက် ကိုသူရမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အာ . . . မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအနှောင့်အယှက်
မဖြစ်ပါဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ ကိုသက်ဆွေ မေးချင်တာမေး ဖားမနာနဲ့၊
. . . ထိုင်ဗျား၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အပြင်းလား၊ အပျော့လား၊ အပြင်းကြီး
ရင် ပီစကီး၊ ဝိုး၊ ရခါအစုံရှိတယ်၊ အပျော့ကြိုက်ရင် ဘီယာ၊ ဂျင်၊ ဝိုင်ရမယ်
သွားတွေ့ရသည့်နေရာကမူ သူရကျော် ထိုင်နေကျ သမ္ပတ
ဟိုတယ်မှ ဘားနှင့် ရက်စတော့ရင့် အခန်း။

ဖြစ်ချင်တော့ ဖေဖေ ချိန်းဆိုထားသည့် ရက်မရောက်ခင်
သူရကျော်က မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဝိုးသိန်းက ဘယ်ပုံတော့
နည်း သွားတွေ့ပြီး ချိန်းလာသည်မသိ။ သန္တတဟိုတယ်မှာ တွေ့မည်ဆို
ဖြင့် သည်ညနေဘက် သွားတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘားထဲမှာ လူကျနေသော်လည်း သူတို့နေရာလေးက
သန့်နေရာလေးလို ဖြစ်နေသဖြင့် တော်သေးသည်။

သက်ဆွေ ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး ကိုသူရ၊ စပတ်ကလေး
အချို့ရည်ပဲ သောက်ပါမယ်”

“အာ . . . ဘီယာလောက်တော့ ချပါဗျာ၊ မမူးပါဘူး၊ ဘီယာ
အရက်မှ မဟုတ်တာ”

သက်ဆွေ ရှိရှိတို့ကို အမှတရာဖြင့် တောင်းပန်ရင်း . . .

“ကျွန်တော် လူ့စကို မလုပ်တတ်လို့ပါ ကိုသူရ ကိုသူရ တိုက်တာ
ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စပတ်ကလင်ပဲ သောက်ခွင့်ပေးပါ”

သူရကျော်က ဘာသဘောတူသည်မသိ တဟားဟား ရယ်
သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နိုသက်ဆွေ ကြိုက်တာပဲ သောက်မယ်၊ ဧကန္တ
မြိုင်က တားထားလို့တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးနော်၊ မြိုင်က အရက်သောက်
တာကို ဘာမှ ပြောလှေ့ပြောထ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သောက်တဲ့ ဝိုင်းတွေ
မှာ အများကြီး ထိုင်ဖူးတာပဲ”

သက်ဆွေ သက်ပြင်းတစ်ခု ခိုးချသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုသူရ၊ ကျွန်တော် နဂိုကတည်းက မသောက်
တတ်တာပါ”

“ရက်စ် ရက်စ် . . . ဒါဆိုရင် မြိုင် ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ပီခေတ်
မျိုးမှာ ဒီလို လိမ်လိမ်မာမာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဖို့ မလွယ်ဘူး၊
ကိုသက်ဆွေ အရက်မသောက်တတ်တာ ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဒီတစ်ခါ
မြိုင်နဲ့ တွေ့ရင် အရက်တိုက်ခိုင်းရဦးမယ်၊ ဩော . . . အပိုစကားတွေ
များနေတာနဲ့ လိုရင်းတောင် မရောက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
တစ်ခုခု မေးမလို့နော်၊ မေးဗျာ . . . မေး . . . ဘာမေးမလို့လဲ”

သူရကျော်က သက်ဆွေကို မရောက်ခင်တတ်ည်းက သောက်နေ
ပုံရသည်။ ကြည့်ရတာ နည်းနည်း တွေ့နေသလို ဒါမှမဟုတ် စကားကိုပဲ
တမင် အိုက်တင်လုပ်ပြောနေသလိုလို့ ပုံပန်းကို သိပ်မခမ်းမနာ

ဒီအခြေအနေပို့နှင့် အရေးကြီးသောစကားကို ပြောသင့် မပြော

၂၂

ရွှေစန်းသော်တာယုန်သို့

သင့်၊ မေးချင်တာ မေးသင့်မမေးသင့် စေခွဲမရ။ လာမိတာ မှားများနေတာ လားဟုမင် စိတ်ထဲ စိုးရိမ်လာသည်။

သို့သော် လာမိမှတော့ မေးစရာရှိတာ မေးမှသာအကြောင်း ထူးတော့မည်မို့ သက်ဆွေ စိတ်ကို တင်းလိုက်ရင်း . . .

“ဒီပြင်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသူရ မြိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စလေး တစ်ခု၊ ကိုသူရဆီက ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ”

“ရတယ်၊ ဘာသိချင်လဲ မေး မြိုင်က ကျွန်တော့်ညီမပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောရမှာပေါ့”

အဲ . . . မေးတော့ဆို၍ မေးမည်ကြံကာမှ သက်ဆွေ ခေါင်းထဲ ဖြတ်ခနဲ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ မေးရမည့် မေးခွန်းက သူရကျော်အား နှင့် ပတ်သက်သော ဖိုမ အရှုပ်အထွေးကိစ္စ၊ ‘ခင်ဗျားအဖေနဲ့ မြိုင်နဲ့ ဖြစ် တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားဗျာ’ ဆိုသော စကားကို သားဖြစ်သူအား ပြော ကောင်းပါ့မလား။

ပြီးတော့ သူရကျော်နှင့် သူကလည်း ခုမှ သိသည့်ကိစ္စ။

တစ်လျှောက်လုံး မေးမည်ဟု အားခဲလာသော မေးခွန်းသို့ ပါးစပ်ဖျားရောက်လာမှ ချဉ်နဲ့စွာ လဲကျသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပ ထွက်ရန် ခွန်အား မရှိတော့။

“တား . . . မေးလေဗျာ၊ လုပ်ပါ၊ အားမနာပါနဲ့”

သူရကျော်၏ အားပေးသံ . . .

“ဟုတ်သားပဲ သက်ဆွေ၊ မင်း မေးချင်တာ မေးလေ”

စိုးသိန်း၏ တိုက်တွန်းချက်။

သက်ဆွေ ဝင့်သက်ရွှိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ကိုသူရဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မြိုင်နဲ့က ခုနောက်စိုင်းကျမှ သိပြီး ရင်းနှီးရတာဆိုတော့ ဟိုတုန်းက မြိုင် ဘယ်လိုနေခဲ့ထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး အဲဒါ ဟိုတုန်းက မြိုင်အကြောင်းတွေ နည်းနည်းပြောပြ ပါလို့ မေးချင်လို့ပါ”

“ဟိုတုန်းက မြိုင်၊ ဟိုတုန်းက မြိုင်က အာဖြစ်လို့လဲ၊ ကောင်းပါ တယ်၊ အင်မတန် သဘောကောင်းထုံ ကလေးမပဲ”

“ဒီလိုလေ၊ သဘောတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်ခဲ့တာ ဘာညာများ ရှိသေးလားလို့”

“ရှုပ်ခဲ့တာ၊ ဘာရှုပ်ခဲ့တာကို ပြောတာလဲ ကိုသက်ဆွေ”

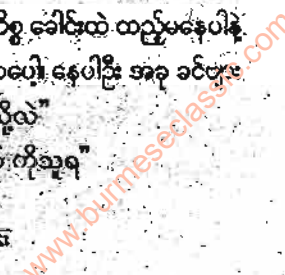
သက်ဆွေ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်၍ စိုးသိန်း အား မရတော့။ သူ့ရှေ့မှ အရက်ထည့်ထားသော ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့တာ ရှည်တေးနေကြမယ် ကိုသူရ၊ သူ့အစား ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပေးမယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့ မြိုင်ကိစ္စ သူလည်း အပြင်ကနေ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားထားတယ်၊ အဲဒါ သူက သေချာ ဟုတ်မ ဟုတ် သိချင်လို့”

စိုးသိန်း စကားကြောင့် သူရကျော်က မျက်မှောက် ကုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဪ . . . အဖေကိစ္စလား၊ အဖေကိစ္စ ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့ ဗျာ၊ ဘယ်သူ ပြောပြော၊ ပြောချင်ရာ ပြောပေစေပေါ့၊ နေပါဦး အခု ခင်ဗျား နဲ့ မြိုင်နဲ့က ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေကြလို့လဲ”

“သူတို့ချင်း ရည်းစားဖြစ်နေကြတယ် ကိုသူရ”

သက်ဆွေ တွန့်နေသမျှ ဇိုးသိန်းကချည်း ဒိုင်ခံကြောင်းပေးတော့သည်။

“အို . . . ဒါများ ခင်ဗျားက မလိုအပ်တာတွေ လျှောက်ပေးနေရသေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မြိုင်ကို တကယ် မချစ်လို့လား။”

“ကျွန်တော် မြိုင်ကို တကယ်ချစ်လို့ပါ ကိုသူရ။”

“တကယ်ချစ်ရင် သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့ ကိုယ်က ဂရုစိုက်စရာလားဗျာ၊ ဒါတွေအားလုံး ပြီးပြီးသားတွေပါ။ ခင်ဗျား ခေါင်းထဲ ထည့်စရာမလိုဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး ကိုသူရ ဘေးကပြောတဲ့ အဲဒီသတင်းဟာ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော် အချမ်းသိချင်တယ်။”

“မဟုတ်ဘူးလို့သာ သဘောထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ အလ ကားစိတ်ရွှင်မခံစမ်းပါနဲ့။”

“ကျွန်တော်တ အမှန်တရား သိချင်တာပါ။”

“အမှန်တရားဆိုတာ ရှိကောရှိလို့လား ကိုသက်ဆွေ၊ အားလုံးဟာ ကျွေးကြောင်းဆက်နွယ်မှုသဘော ရှိလေတစ်စိတ်ချည်း မဟုတ်ဘူးလား၊ မှန်တော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ထက် မှန်တာနဲ့လည်း တွေ့ရော အဲဒီအမှန်ဟာ အမှားဖြစ်မသွားဘူးလား၊ အမှားဆိုတာကော သူ့ထက် မှားတာမရှိမှ တကယ်မှားတာပါ။ သူ့ထက် မှားတာရှိရင် အဲဒီအမှားကလဲ အချိန်တစ်ချိန်အတွက်တော့ အမှန် ဖြစ်နေမှာပဲ။”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုသူရ အဲဒီသဘောတရားကို တွေ့ ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကိုသူရရဲ့ ထင်မြင်ချက်လေး တစ်ခုကိုပဲ ပြောပြပါ။ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်နိုင်သလား၊ မဖြစ်နိုင်

သလားဆိုတာ ကိုသူရတို့က အနီးကပ် နေလာခဲ့တဲ့သူတွေဆိုတော့ အမှန်ကို များထက် ပိုသိနိုင်ပါတယ်။ . . .

သူရကကျော် ခေါင်းခါသည်။

“ဝီလီဂျိတ်တယ် ကိုသက်ဆွေရဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့တည်း သိပ်အစေးကပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ သူ ဘာလုပ်လို့လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်ဘူး၊ အဲဒီ အဘိုးကြီးအကြောင်း ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ဗျာ။”

“ဟင် . . .”

သက်ဆွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူရကကျော်က ဆက်ပြီး . . .

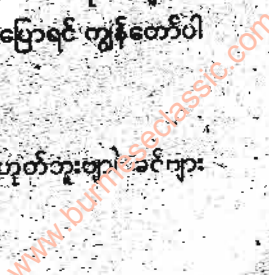
“တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားကို အကောင်အင်း အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်မယ် ဆိုသက်ဆွေ၊ ခင်ဗျားက အနုပညာလောက” က ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ အနုပညာလောကကို နားမလည်ရင် အနုပညာသမားတစ်ယောက်ကို မချစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ ရှိနေရင် မြိုင်ကို ဖြုတ်သာဖြုတ်လိုက်။”

“ကျွန်တော် သံသယ မရှိပါဘူး၊ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောကိစ္စတွေကို ခံချင်လို့ ဖြေရှင်းချင်လို့ပါ။”

“ဒါ . . . ဖြေရှင်းစရာ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ လိုက်ဖြေရှင်းနေရင် ခင်ဗျား အရှက်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ပြောလို့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ သွားပြောရင် ကျွန်တော်ပါ အရှက်ကြီး ဖြစ်ရော။”

“ဒါဖြင့် ဟုတ်နေလို့လား။”

“ကျွန်တော် ပြောတာ ဒီအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား

ကျွန်တော် စကားကို နားမလည်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ကိုသူရ ကိုသူရ ပြောတာကို ကျွန်တော် နားတော့ မလည်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားလည်အောင် ကြိုးစားလှုပ်မယ်။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူရကျော်ထံမှ တိကျသော စကားတစ်ခု မရနိုင်တော့ပြီ ဆိုသည်ကို သက်ဆွေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန်အထဲတွင် ဇိုးသိန်းပါ လိုက်ထ၍ ပြန်လာ၏။

(၆)

“နေမကောင်းဘူးလား မောင်၊ မောင်ကြည့်ရတာ ငိုငိုတိုတိုနဲ့ ကရဝိတ်ခန်းမခေါ် ဒီမှာဘက်ကမ်း ပန်းကန်လုံး ထိုင်ခုံလေးများနှင့် တွန်းဆွယ်လေးမှာ နေ့ထယ်ခင်းမို့ လူသူသိပ်မရှိ။

သက်ဆွေက ခဲတစ်လုံးကို ရေထဲ လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး...

“နေကောင်းပါတယ် မြိုင်၊ မောင် ပြဿနာတစ်ခုကို အဖြေ ရှာမရလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ပြဿနာ ဘာပြဿနာလဲ၊ မောင်”

“မြိုင်နဲ့ မောင် လျှောက်လည်ကြတာကို တစ်ယောက်ယောက်က ဓါတ်ပုံ ချောင်းရိုက်ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ပို့လိုက်တယ်”

“ဟင်”

“အဲဒီလူ့ ဘယ်သူမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီလူက မောင်အိမ်ကို ဖိပြင် ဘာတွေ ပြောထားသေးလဲ မသိဘူး”

“မောင်ကို အိမ်က ဆူလို့လား”

“ဆူလည်း မဆူဘူး၊ ဘာမှလည်း မပြောဘူး မြိုင်၊ မောင် ကြောက်တာ အဲဒါပဲ၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေက မောင်ကို အဲဒီဓါတ်ပုံတွေ ပြတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စ နောက်မှ မပြောမယ်ဆိုပြီး ဒီအကြောင်း မပြောတော့တာ ခုထက်ထိပဲ၊ လေးငါးဆယ်ရက် ရှိပြီ၊ ခုထိကို ဘာမှ ထပ်မပြောဘူး”

“မပြောတာ မကောင်းဘူးလား မောင်၊ မောင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မောင်က ပြောစေချင်တယ် မြင်း သူတို့ဘက်က ကျေနပ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ မကျေနပ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု လုပ်ရရာရှိသေးလို့ အချိန်ယူနေသလိုပဲ၊ အဲဒါ မောင်မကြိုက်ဘူး”

“ခါတ်ပုံတွေ ဘယ်လိုပို့တယ်ဆိုတာတော့ မောင် မေးမကြည့်ဘူးလား”

“မေးတယ် မြင်း၊ မပြောဘူး၊ မေမေ့ကို မောင်တစ်ယောက်တည်း ကပ်မေးပြီးပြီ၊ မေမေကလည်း သားမသိချင်ပါနဲ့လို့ပဲ ပြောတယ်”

မြိုင်က ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒါများ ပူနေရသေးလား မောင်ရယ်၊ မသိချင်ပါနဲ့ဆိုတော့လည်း မသိဘဲ နေလိုက်ပေါ့၊ သူတို့ မပြောချင်သေးတဲ့ စကားဆိုလည်း မပြောဘဲ နေပစေပေါ့၊ ဘာထူးမှာလဲ”

“ဘာကို ဘာထူးမှာလဲလို့ ပြောတာလဲ မြိုင်”

“မြိုင် ထင်တယ်လေ၊ မောင့်အိမ်က မြိုင်ကို မောင်နဲ့ သဘောတူမှာကို မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောမတူတာကို သဘောမတူဘူးလို့ မပြောသေးတာ မောင် အများကြီး သက်သာနေသေးတာပေါ့၊ နို့နို့ မောင် အိမ်နဲ့အတိုက် အခဲ လုပ်နေရတော့မယ်”

“မောင် တစ်ခု သိချင်တယ် မြိုင်”

“မေးလေ၊ မောင် ဘာသိချင်လို့လဲ”

“အိမ်က ပြဿနာတွေ ဘာတွေ ရှုပ်လာလို့ မလွဲသာ မရွှေင်သာ ဖြစ်လာရင် မောင် မြိုင်တို့ ခိုးမယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျ မြိုင် မောင်နောက်

ကံရပ်ပေါ့လား”

“ဘာလဲ မောင်က မြိုင် မလိုက်ခဲ့ဘူး ထင်လို့လား”

“မသိဘူးလေ မြိုင်၊ အဲဒီအချိန်ကျ မောင် အိမ်ပေါ်က လက်ချည်း ငါးခွဲရမှာ၊ မြိုင်အတွက် လုံလောက်တဲ့ ဘဝအာမခံချက် ဘာတစ်ခုမှ ခာင် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီး မြိုင် ဘယ်လိုကံမလဲ မောင်၊ ဒီကြားထဲမှာ အိမ်က အဆင်ပြေလောက်မယ့် အနေအထား တစ်ခုနဲ့အိုးနဲ့ လှည့်ပတ်နေပြီး မြိုင်ကော၊ မောင်ကော၊ အလုပ်လေး တစ်ခုခု အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားရဦးမှာပေါ့၊ မောင် အဆင်မပြေတောင် နိုင် အဆင်ပြေအောင် လုပ်မယ်လေ၊ မြိုင် ကားပြန်နိုက်ရရင် အဲဒီကိစ္စ ရော မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာလဲ ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ ဇွဲကံလတ်စ ကားကြီးလား”

“အဲဒါလဲ ပါတာပေါ့၊ အဲဒီအပြင်လဲ ဒီပြင် ကားနိုက်နိုင်အောင် ခံရမှာပေါ့၊ မောင်၊ နှစ်ကား သုံးကားလောက် လက်ခံလိုက်နိုင်ရင် ဒီပြင် အောင် ပြေးစရာ မလိုဘူး၊ မြိုင်အိမ်မှာ မောင်လိုက်နေရုံပဲ”

“မြိုင်က ဆင်းရဲမှာ အရမ်းကြောက်နေတယ် ထင်တယ်”

“မှန်တာပြောရရင် ကြောက်တယ် မောင်၊ မြိုင်လည်း ဆင်းရဲမှာ ကြောက်တယ်၊ မောင့်ကိုလည်း မြိုင်ကြောင့် ဆင်းရဲမှာ ကြောက်တယ်၊ အရွယ်တွေကုမ္ပဏီ ကလေးတွေလို ဆင်ကန်းတော့ဦး လျှောက်လုပ်နေကြပြန်မလား”

“မောင်ကတော့ လုပ်သင့်ရင် လုပ်ပစ်လိုက်မှာပဲ မြိုင်”

“မြိုင်ကလည်း ထိန်းသင့်ရင် မောင်ကို လိုက်ထိန်းပေးဖို့ ကတစန်ရှိ

တာပဲ မောင်၊ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းဆိုတာ ဒီနေရာရိုးနဲ့လဲ ဆိုင်ချင် ဆိုင်မှာ”

သက်ဆွေ မှဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“မြင့် ချစ်သမျှကိုထဲမှာ ဘယ်လိုဘဝမျိုး ရောက်ရောက် ဆင်းရဲ အာတူ ချမ်းသာအမျှ ချစ်နေမှာပဲ၊ သတ္တိရှိမှာပဲဆိုတာတွေ မပါဘူးလား မြင့် မြိုင်က ရယ်သည်။

“မပါဘူး မောင်၊ ပါတာက ‘သံသာလေကမ်းတိုင် တူမြိုင်လေ ကူးမယ်၊ ဆုထူးပယ် ပန်းရွယ်သွန်း’ တဲ့ သံသရာဝင်ဆင်းရဲရဲ့ တစ်ဘက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မောင်နဲ့မယ် အတူတူ ကူးမယ်၊ ဘဝရကွတွေက လွတ်မြောက်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုထူးတွေပန်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလှူအတန်းတွေပေး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်ပြီး ရေစက်သွန်းကြမယ်ဆိုတာပဲ ပါဏယ်”

“သံသရာကူးဖို့က နောက်မှ လုပ်ယူရင်ရတယ် မြိုင်၊ မနက် ဖြန် သန်ဘက်ခါ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ပြဿနာ ထတက်ရင် ဘာလုပ်မထဲ ဆိုတာက လောလောဆယ် အရေးကြီးနေတယ်”

“စိတ်မမြန်နဲ့မောင်၊ မြင့်ဘက်က မောင်ကို ကတိတွေအားလုံး ပေးပြီးသား၊ မြင့်ဘက်ကို အာမပူနဲ့၊ မောင် စိတ်မြန်လွန်းပြီး ထင်ရာ လျှောက်လုပ်ရင် ဟိုတစ်ခါ ဖလင်လိပ်လို မြိုင်တို့ မောင်တို့ ဘဝတွေ ကြားထဲက ပျက်စီးကုန်မယ် အဲဒီတုန်းကလည်း မြိုင် ကတိပေးထားလျက် မောင်လိုချင်တဲ့ မြိုင်ခါတိုင်းတွေ မောင် မရလိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုပဲ စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တော့မယ်ကြံတိုင်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်လေးပါ ပြန်သတိရပါ မောင်ရယ်၊ မောင်ကို အဲဒီကိစ္စကို မမေ့စေချင်လို့ ဖလင်လိပ် ကလေးကိုတောင် မြိုင် တမင်သိမ်းထားခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါ ပျက်စီးရင် ဖလင်

လိပ်လောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘဝတွေ ပျက်မှာ”

သက်ဆွေ ခေါင်း ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖွလိုက်သည်။

“မပြောတတ်တော့ဘူး မြိုင်၊ မောင်စိတ်ထဲမှာ မြိုင်နဲ့ မပေါင်းရမှာ ကို အရမ်းပူနေတယ်”

“မပူပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်မေးတဲ့ ချစ်သမျှကိုထဲမှာ ဒီတဲချက် ပါပါတယ်၊ ‘နိုးညာပိုင် . . . အိုးပြိုင်သဉ္ဇာကြွေမှာလ ကြီးမည် နောင်တာ၊ နိုးပြာမြေဝယ်မြေစေတော့လေးတဲ့’”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မြိုင်”

“နိုးညာပိုင်ဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ညာလက်နဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မောင်ရီးဘဝနဲ့ ခေါင်းအနှစ်လုံး ပြိုင်ချထားတဲ့ သဉ္ဇာဆောင်ခန်း ထဲမှာ ပေါင်းဖော်ပြီး နောင်အရေး အနာဂတ် လှပနေတွေ ကြီးစားပါမယ်၊ ဘယ်အထိလဲဆိုတော့ အသက်သေပြီး အနိုးပြာတွေ မြေကြီးထဲမှာ ဆွေး မြည့်သွားတဲ့ အထိပါပဲတဲ့”

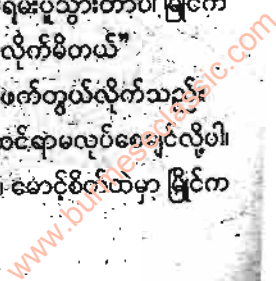
“မြိုင်မှာ အဲဒီရည်မှန်းချက် တကယ်ရှိတယ်နော်”

“ရှိတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ မောင်ကို မြိုင်က ချစ်တာပဲ၊ ဝါကလွဲပြီး မြိုင်မှာ ဘာမျှော်လင့် ရည်မှန်းစရာ ရှိသေးလို့လဲ”

“အဲလိုဆို တော်သေးတာပေါ့ မြိုင်ရယ်၊ မြိုင်က မောင်နောက် မလိုက်ချင်ဘူး ပြောလိုက်တော့ မောင်ရင်ထဲ အရမ်းပူသွားတာပဲ၊ မြိုင်က မောင်ချစ်သလို မချစ်ဘူးလို့တောင် အောက်မေ့လိုက်မိတယ်”

မြိုင်က သက်ဆွေ၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

“မောင်ကို လောလောလောလောနဲ့ ထင်ရာမလုပ်စေချင်လို့ပါ၊ မြိုင်ကို အဲလိုတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်စိတ်ထဲမှာ မြိုင်က

အချစ်များ ပေါ့သလားလို့ ဘယ်တော့မှ မထင်ပါနဲ့၊ မြိုင်အချစ်က မေး
အပေါ်မှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လျော့စရာမရှိဘူး၊ ဩ... မြိုင် ထမ
သတိရပြီ”

“ဘာလဲ... မြိုင်”

“မောင့်မှာ ရော့စရာတစ်ခုခု မပါဘူးလား”

“ပါတယ် မြိုင်၊ ဟိုကင်မရာမိတ်ထဲမှာ ဘောလ်ပင်ပါတယ်
ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တစ်ခုခု ရော့မလို့ပါ၊ စာရွက်တို့ ဘာတို့ကော”

“နေဦး မောင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မြိုင် ရော့စရာက အများကြီး
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သုံးလေးကြောင်းပါ”

“ထယ်လီဖုန်းနံပါတ်တို့ လိပ်စာတို့ မှတ်တဲ့ စာအုပ်လေးပေး
ပါတယ်၊ အဲဒီ စာရွက်အရွယ် ရလား”

“ရတာပေါ့၊ ငါ မောင့်စာအုပ်လား”

“အင်း”

“ဖဲဒါဆို စာရွက်မဆုတ်နဲ့တော့၊ အဲဒီအထဲမှာပဲ ရေးပေးထား
မယ်၊ ဒါမှမောင်လည်း အမြဲပတ်ကြည့်လို့ရအောင်”

သက်ဆွေက သူ့နှိုင်းခြားဖြစ်၊ သားရေအနက်ဖုံး မှတ်တမ်း
စာအုပ်လေး ပေးလိုက်သည်။ မြိုင်က စာအုပ်လေးကို ဖွင့်၍ နောက်ဆုံး
စာမျက်နှာလေးပေါ်တွင် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးချလိုက်သည်။

ရွှေစာပေ
မြိုင်စာပေ

မြိုင်စာပေ
ရွှေစာပေ
ရွှေစာပေ
ရွှေစာပေ
ရွှေစာပေ

မြိုင်က စာအုပ်လေးကို ဖွင့်လှက်နှင့်ပင် ဘောလ်ပင်လေး ညှပ်၍
ပြန်ပေးရင်း...

မြိုင်က မောင့်ကို မောင်ချစ်သလို ချစ်ပါးလားလို့ ထင်တိုင်း
ဒီကဗျာလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါ မောင်၊ ဒါချစ်သမျှကိုပတ်မျိုးစာဆုံး
ရွေးသဖြန်လေးပါ၊ မမြဲကလေး ဖော်တည်း အဲဒီကဗျာကို မောင် ဘယ်
လောက နားလည်သလဲ၊ နားလည်သလော့တိ မောင် မြိုင်ကို ယုံမှာပဲ”

“မောင့်ကို အစိပွယ် နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြဦးလေ”

“နောက်မှ ရှင်းပြတော့မယ် မောင်၊ ဒီကြားထဲမှာ မောင်တာ
မောင်ပဲ နားလည်အောင် ဖတ်ကြည့်ထားဦး အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး၊ ပြန်ကြ
ရအောင်”

သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်သည်

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မြိုင်အနားမှာနေရာ မြိုင်စကားလေး
များကို နားရွှောင်နေရသော အချိန်သည် ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနှင့် စိတ်အ
ချမ်းသာဆုံး အချိန်များ ဖြစ်၏။

(၇)

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ခြောက်... အေး... စန္ဒီ၊ အန်တီပါ၊ ပြောရအောင်၊ ဟုတ်လား၊ ပြောလေ၊ ရပါတယ်၊ သား အိမ်ပေါ်မှာ မရှိဘူး။ ခြယ်ကားရေဆေးနေတယ်"

တစ်ရက် ညနေဘက် သက်ဆွေ ကားရေဆေးနေရင်း၊ ကားများကို ကြော့သုတ်ဆေးမှုနှင့် ဆေးရန် စိတ်ကူး၍ မီးဖိုခန်းတွင် ဆေးရုံဖို့ ထွက်အလား၊ ဝန်းပြောနေသော မေမေအသံကြောင့် ခြေလှမ်းများ သွားပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

"မပြောရသေးဘူး၊ စန္ဒီ၊ အန်ကယ်က ဒီကော့ကို ဆူဆူပူပူ လုပ်လို့ မပြစ်ဘူး၊ အချိန်ယူပြီး တစ်နည်းတစ်ဖုံလုပ်မှ ရမယ်ဆိုပြီး အစန္ဒီဖို့လိုက်တဲ့ ဓါတ်ပုံဟော့ပြုပြီးကတည်းက ဒီစိတ်ထပ်မပြောသေးဘူး၊ သက်ဆွေ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်လား... နောက်ထပ် ကြားတာတွေလဲ အများပြုသေးတယ်၊ အင်း... ပြောပါဦး သမီးရယ်၊ ဟင်... ဟုတ်လား... အင်း... အင်"

နောက်ပိုင်း စကားများကတော့ ဒီဘက်က နားထောင်ရုံအသက် ဖြစ်သွားပြီမို့ ဘာတွေပြောသည် မမှန်းဆနိုင်တော့၊ လတ်စသတ်တော့ တရားခံက မိစန္ဒီပါလား။

ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။ ဓါတ်ပုံထဲမှာပါသော သင်္ကြန်အကွန်း၊ နေ့လည်ကန်တော်ကြီးဘက်မှာ ထမင်းဝင်စားစဉ် ဆိုင်ထဲက ပြန်အထွက် စန္ဒီတို့ ကားတလေးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဟိုယ်က သူနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်သူမို့ ဟုတ်မဟုတ်ပင် သေချာ လိုက်မကြည့်တော့။

စန္ဒီမ အဲဒီတုန်းကတည်းက တွေ့သွားပြီး နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စန္ဒီ ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့က ဘာမှမခက်၊ သက်ဆွေ မသိသော ကားတစ်စီးနှင့် မြင်ကိုတစ်ရှေ့နားက မနက်ပိုင်း ရပ်စောင့်နေလျှင်ပင် တစ်နေ့ကုန် လည်သည့် မတ်သည့် ခရီးတစ်လျှောက် နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေနိုင်၏။

ကိုယ်ကလည်း ဟဲလ်မက်ခေါင်းစွတ်ကြီးနှင့်မို့ နောက်တွေ ဘာတွေလည်း လှည့်ကြည့်ဖြစ်တာ မဟုတ်။

ခုနု မေမေ ပြောစကားအရ နောက်ထပ် ကြားတာတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ရှေ့က ကြားပြီးတာတွေလည်း အများကြီး ရှိနိုင်နေပြီ။ စန္ဒီ ဘာတွေကြားပြီး ဘာတွေ ကတုန်းကတိုက် ဝင်လှုပ်ထားပြီး ပြီ မသိ။

စန္ဒီမှာ အပေါင်းအသင်းကလည်း များများ၊ စပ်စပ်စပ်စပ်ကလည်း ဝါတတ်မို့ မြိုင်သတင်းတွေ အလွယ်တကူ ရှာပြီး ကြားနိုင်မှာ သေချာသည်။

"ဝိုး..."
လောတကြီးက တယ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါလားဟု သက်ဆွေ ညည်းလိုက်၏။

သူများတွေ့ဘက်က သတင်းပေးပေးတာမှ လွယ်သလောက် ကိုယ့်ဘက်က ပြင်းကွက်ရှာဖွေတော့ အတော်ကို ခက်သည်။

တွေ့ရတော့လည်း ကိုယ့်ကို မျောင်းဖျသလိုလိုနှင့် ချောက်တွန်း သလိုလို လူများချည်း ဖြစ်နေ၏။

သူရကျော်ဆိုသောကောင်ကအစ ဟုတ်... ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်... မဟုတ်ဘူး ပြောလိုက်လျှင် မြွေပွေးကိုက်သွားမှာ ကျနေသည့်အလား ဟိုကျွေး သည်ပတ် လုပ်မိသည့်။

ဟိုကျွေး သည်ပတ်တောင် ခိုးခိုးမဟုတ်။ ချော့စေ့စပ်စပ်လိုက်တွေ့ လျှင် မြိုင်ကို ပိုအထင်လွှဲစရာ ဖြစ်နေသည့် စကားလုံးများ ပါနေသည်။

“တကယ်ချစ်ရင် သူ့ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဂရုစိုက်စရာလိုသလား ဒါတွေအားလုံးက ပြီးပြီးသားတွေပါ”

“မဟုတ်ဘူးလို့သာ သဘောထားလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ပြေရှင်းနေရင် ခင်ဗျား အရာကြီး ဖြစ်နေမယ်” စသဖြင့်...

ဒါဖြင့် ဟုတ်လားဟု တည့်တည့် မေးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး လို့လို ဝေခိုက်ပစ်ပြန်သည်။

သို့အတွက် ထိုနေ့က အပြန်လမ်းမှာ စိုးသိန်းနှင့် ထပ်စကား များရသေးသည်။

“မင်း သူရကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က အာလုပ်တာလဲ စိုးသိန်း၊ ဒီ ကောင် မြန်မာစကား မထက်ဘူးလား”

“ဟ သူကတော့ ဒီလောကပဲ ပြောမှာပေါ့ကွ၊ သူပြောနေတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ သူပြောတဲ့အထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အတိအကျ ပါလို့လား တည့်တည့်ပြီး မင်းတို့ မပြောချင်လို့ သဘောလောက် ပြောလိုက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး စိုးသိန်း၊ မင်းပြောသလို ပြောရရင် ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကလဲ တစ်လုံးမှ မပါဘူး၊ ဒီကောင်လုပ်တဲ့အခါကို ငါသိတယ်၊ သူ့ ဘက် တာဝန်ကင်းကင်းနဲ့ ငါ့စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက် တာ၊ အဲဒီကောင် မရိုးသားဘူး”

“မရိုးသားတာကတော့ အစတည်းက မရိုးသားပါဘူးလို့ မင်းကို ငါ ပြောခဲ့သားပဲ၊ ဒီကောင်က ဒီကိစ္စမျိုးမှာ လက်မရွေးပါဘူးလို့ ဒါပဲ... ဒီကိစ္စကိုတော့ မင်း စိတ်ချလက်ချသာ ယုံလိုက်ပါကွာ၊ အဲဒီကိစ္စ မျက်မြင်ကို ဗြဲဗြဲထု ငါ့သုငယ်ချင်းတွေ ရှိပါတယ်”

“ဘာတွေ မျက်မြင်ကြုံလဲ၊ ငါ့ကိုပြော”

“အပေါ်ထပ်က အဘိုးကြီးခန်းမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်းရှိ တုန်း မြိုင်ထက်သွားပြီး တော်တော်နဲ့ ဆင်းမလာတာတို့ ကားရိုက်နေရင်းနဲ့ ခင်ကနားချိန်မှာ ‘ညောင်းတယ် အရမ်းပဲ၊ ဟိုကောင်မလေး ငါ့ကို နင်းခေးစမ်း’ ဆိုပြီး အခန်းထဲ ခေါ်သွားတာတို့၊ ငါ့သုငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကဆို အဘိုးကြီးက မြိုင်ကို ဖက်ထားတာတောင် တွေ့တယ်”

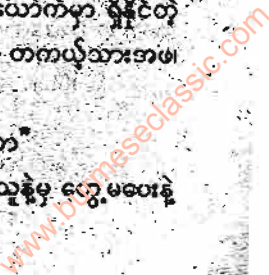
“ဒါပဲလား”

“ဟ... အဲဒါဆို ပြီးနေပြီပဲ”

“ပြီးမလားကွ၊ မင်းပြောတဲ့အချက်တွေအားလုံးဟာ သားအဖလို နေတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ ရှိနိုင်တဲ့ အချက်တွေချည်းပဲ၊ အဲလိုကြေးသာ အထင်လွှဲရရင် တကယ်သားအဖ မြီးအဘိုးတွေ ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ကူကဲ့နှစ်ယောက်က သားအဖမှ မဟုတ်တာ”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ နောက်ကို ငါနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့မပေးနဲ့”

တော့ ဒီကိစ္စ ငါ စုံလဲ မစုံစမ်းတော့ဘူး၊ မေးလဲ မမေးတော့ဘူး၊ ငါ မြိုင် ယုံတယ်”

“အေး . . . အဲလောက် ပြောပြီးမှ ယုံရင် မင်း နွားပဲ သက်ဆွေ နွား မကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထား ထိုစုံစမ်းကိစ္စကို သက်ဆွေ စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

အိမ်ကို ခေါက်စုံတွေ့ရိုက်ပို့ဘာပို့ လုပ်နေသော အန္တရယ်တစ် ကိုသာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိ၍ ဦးရိပ်ပူပန်ခဲ့သည်။

ခုတော့ စာရေးခဲ အန္တရယ်ကိုပါ ဘယ်သူမှန်း သိပြီ။

စနီနှင့် တွေ့ပြီး ရှင်းချဉ်းမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုရက်များကျမှ ဆိုင်က အလုပ်တွေ ဒီကျနေသည်။

တစ်ဘက်က မြိုင်ကိစ္စကြောင့် အချင်းချင်း ကသိကဖောင့်မေ့ ဖြစ်နေရသည့် ကြားထဲမှာ အလုပ်တွေ ပစ်ထားလျှင် ပိုအပြောခံရဦးမည် ဆိုင်က သိပ်မခွာရဲ။

မြိုင်နှင့်လည်း ဖုန်းဆက်ရုံသာ ဆက်နိုင်၍ စနီဆီသွားဖို့ မှ တောင် မစဉ်းစားနိုင်သေး။

ဒီအခြေအနေမှာ မမျှော်လင့်သောထောင့်မှ နောက်ထပ် ပြဿနာ တစ်ခုကလည်း ထပ်ဝင်လာပြန်သည်။

“မောင်လား”

“မြိုင် . . . မြိုင်၊ ဟုတ်တယ်”

“မောင် . . . မောင် အခု ခဏလေး အချိန်မရဘူးလား”

“ရပါတယ် မြိုင်”

“ရရင် မြိုင်ဆီ ခဏလာခဲ့စမ်းပါ၊ မြိုင် ဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မောင်ကို ပြောစရာရှိလို့၊ အိမ်နဲ့ နီးနီးနားနား တစ်နေရာ ခဏသွားပြီး စကားပြောလိုက်ရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မောင် အခု လာခဲ့မယ်”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် သက်ဆွေ ကျော်ဝေတို့ကိုပင် ဘာမှ မပြော တော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ခေါင်းစွတ် အပိုတစ်ခုကိုပါယူ၍ ဆိုင်ကယ်နှင့် ချက်ချင်း ထွက်ခဲ့သည်။

အသင့်စောင့်နေသော မြိုင်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့ပြီး သိပ်ဝေးဝေး မသွား တော့ဘဲ တိရစ္ဆာန်ခုံနားက လူရှင်းသော အအေးဆိုင်လေးတစ်ခုတွင်ပင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ အလွယ်တကူ ကြုံရည်နှစ်ခွက်ပင် မှာလိုက်ပြီး သက်ဆွေ စ . . .

“ကဲ . . . ဆို၊ မြိုင် ဘာစာရေးကြီးလဲ”

မြိုင်က သက်ဆွေမျက်နှာကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ပြီး . . .

“မောင် ကိုသူ့ကို ဘာတွေသွားပြောလဲ”

သက်ဆွေ ချက်မှောင် ကုပ်သွားသည်။ ဒီကိစ္စ မြိုင် ဘယ်လို သိသွားရသနည်း။

“မောင် ဘာတွေပြောလို့လဲ မြိုင်၊ မြိုင်ကို ဘယ်သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“မြိုင်ကတော့ မဖုံးတတ်ဘူး မောင်၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမယ်”

မြိုင်ကို ကိုသူရ ပြောတာ၊ ကြာတော့ကြာပြီ ဆိုလားပဲ၊ သမ္မတဟိုတယ်မှာ သူ အရက်သောက်နေတုန်း မောင်ရောက်လာပြီး သူ့ကို မဟုတ်တမ်းတရား တွေ လာပြောတယ်တဲ့၊ ဘာတွေပြောလဲဆိုတော့ သူက မြိုင်ကို မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင် အခုလုပ်နေတာတွေက သူ့အဖေနဲ့ သူတို့မိသားစုသိတာ ကို အရမ်းထိခိုက်တယ်တဲ့”

“နေဦး... မြိုင်”

သက်ဆွေက မြိုင်စကား မဆုံးခင် ဖြတ်၍ လက်ကာပြီး...

“ဒီကိစ္စ မောင်အရင်ရှင်းပြမယ်၊ မောင် သူ့ရကျော်နဲ့ သွားတွေ့တဲ့ ကိစ္စက ဒီလို”

မထူးတော့ပြီမို့ သက်ဆွေက အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဘေးက စကားများ ပြစ်နေပုံ၊ ဒီကိစ္စအတွက် မဟုတ်ကြောင်း ပြောရှင်းနိုင်ရုံ သက်သေများ ရှာချင်သည့်အတွက် သူ့ရကျော်နှင့် သွားတွေ့ပုံ၊ သူ့ရကျော် ကို ဘာမေး၍ သူ့ရကျော်က ဘာတွေပြန်ဖြေပုံ၊ အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြ လိုက်သည်။

“သူ အရက်သောက်နေတုန်း မောင် သွားတာ မဟုတ်ဘူး မြိုင် သူ ချိန်းထားလို့ မောင် သွားတဲ့အချိန်မှာ သူက အရက်ကြိုသောက်ထားနေ တာ”

သို့သော် သူ့ဘက်က ဘာမှမထူးခြား။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲသဖြင့် ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်ကြောင်း၊ မြိုင်ကို လည်း ဘာမှမထူးခြားသောကိစ္စမို့ ပြောမပြောတော့ကြောင်း အစအဆုံး ရှင်းပြ သည်။

မြိုင်က သူ့စကားများကို ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။ ပြီးမှ ဘာမှ

မပြစ်သလို လေသံအေးအေးဖြင့်...

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ဒီကိစ္စ မောင့်ကို မြိုင် အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ဒီလိုလုပ်တာလဲ မှားတယ်လို့ မြိုင် မပြောဘူး၊ မောင် ဟာမောင် နားလည်သွားတဲ့ကိစ္စ မြိုင်က ဘာပြောစရာ လိုတော့မယ်၊ အခု ကိစ္စက တစ်မျိုး”

“အင်း... ပြောပါဦး မြိုင်”

“မောင်က သူ မေးခွင့်ပေးလို့ နို့ရိုင်းသားသား မေတော့၊ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီကိစ္စကို အရမ်း စိတ်ဆိုးတယ်တဲ့၊ မြိုင်တို့ဆည်း နှစ်က ဘယ်လို ကောင်မျိုး သွားကြိုက်ထားရတာလဲ၊ ဒီလောက်မှ နားလည်မှုမရှိတဲ့သူကို သွားကြိုက်ရင် နှင် ခုတုရောက်မယ်၊ ဘာညာနဲ့ ပြောလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ဟာ... အဲဒီတော့ မြိုင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးလား”

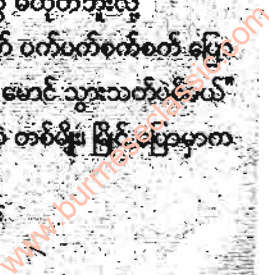
“သူတို့နဲ့ မြိုင် ပြစ်မပြောတော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မြိုင်နဲ့ မောင် ကြားမှာ ဖားလုံး ရှင်းနေပြီပဲ၊ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ မြိုင် ဘာမှ အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြိုင် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်လို ပြောလဲ”

“ကိုယ့်ဘက်က မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူး ပြောတာ ကိုသူရတို့ဘက် က ဘာသိတာကုစရာမှ မရှိပါဘူး၊ ရှိခြင်းရှိ မြိုင်ဘက်ကပဲ ရှိရမှာ၊ မြိုင် တောင် ဒီကိစ္စ သိပြီတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှမဖြစ်ရင် ကိုသူရတို့လဲ ဘာမှမဖြစ်ပါ နဲ့၊ မြိုင်ဟာမြိုင် အယ်သူ့ အုပ်အုပ် ကိုသူရတို့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့”

“ကောင်းတယ် မြိုင်၊ နောက်တို ဒီထက် ပတ်ပတ်စက်စက် ပြော ပယ်၊ အဲဒီကောင် နိုင်နိုင်ခိုင်းခိုင်း မြိုင်ကို ပြောရင် မောင် သွားသတ်ပင်...”

“ရော်... ခက်နေပြန်ပြီ မောင်ကလဲ တစ်မျိုး မြိုင် ပြောမှာက

မောင် စိတ်ရှည်ရှည်နေဖို့ ပြောမလို့၊ ခက်တော့တာပဲ၊ မြိုင် ဆက်တောင် မပြောရဲတော့ဘူး”

မြိုင် စိတ်ညစ်သွားမှန်း သိ၍ သတ်ဆွေ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ပြောကာ...

“ကဲ... ပြောမှာတော့ ဆက်ပြောပါ မြိုင်၊ မောင် မြိုင်စကားကို နားထောင်ပါမယ်၊ စိတ်ရှည်ဆိုလဲ ရှည်ရမှာပေါ့၊ ခုချွန်မှာ မြိုင်က သေပြလို့ ခိုင်းရင်တောင် မောင်က သေပြမှာပါ”

“ရော်... လာပြန်ပြီ၊ သူက အရေးထဲ လာခဲ့နေရသေးတယ်၊ တော်ပါတော့ ကိုပတ်ကိုရယ်၊ မြိုင်က စိတ်ရှည်ဖို့က လွဲရင် ဒီပြင်ဟာ မခိုင်း ပါဘူး၊ အဲ... မောင် ပြောရတာနဲ့ ခုခုစကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“မြိုင်က ပြောလိုက်တယ်လေး၊ ကိုသူရတို့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့”

“အင်း... အင်း... အဲဒီတော့ သူက ပိုစိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“အဲဒီမှာတင် မြိုင်ကို ကြိမ်းမောင်းသွားတယ်၊ နင့်ကောင်ကို နင် သတိပေးထား မြိုင်၊ ငါတို့ သိက္ခာကျမယ့် အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ရင် ငါတို့ အားလုံးကလည်း သည်းညည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြဿနာ ရှာရလိမ့် မယ်တဲ့”

“တော့... အဲဒီတောင်က အဲလို ပြောလား မြိုင်”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း မောင် စိတ်တိုလာပြန်ပြီ၊ မြိုင် ပြောချင်တာက မောင် တိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးပဲနေပါလို့ မောင် သိချင် တာ မြိုင်နဲ့ မတ်သက်လို့ မေးချင်တာရှိရင် မြိုင်ကို တိုက်ရိုက်သာမေး၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ သွားမပတ်သက်နဲ့၊ အဲဒီလူတွေက တစ်မျိုး၊ ခု တောင်းချင်

တာပဲ၊ ခု မကောင်းချင် မကောင်း၊ သူတို့ထင်ရာ သူတို့လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ”

“ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ မောင်နဲ့တွေ့တုန်းက ပြောပုံကတစ်မျိုး၊ နှင့်ကိုတွေ့တော့ ပြောတာက တစ်မျိုး၊ ဒီလူတွေစိတ်က မိန်းမစိတ်ပဲ”

မြိုင်က ရယ်သည်။

“မတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်၊ ဗလောင်းဗလဲ လုပ်တာတို့ စိတ်လို့ ပြောပါ မောင်ရယ်၊ မိန်းမတိုင်း ဒီစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် မောင် မြိုင်ဟာ မိန်းမတော့ မိန်းမပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး”

မြိုင် စကားကြောင့် သက်ဆွေပါ ရယ်သည်။

“ဆောရီး... ဆောရီး မြိုင်၊ မြိုင်မှာ ဒီစိတ်မျိုး မရှိမှန်း မောင် သိပါတယ်၊ မြိုင် ပြောတဲ့စိတ်တို့ ပြင်ဆင်ချက် ထုတ်ပါတယ်”

“ကဲ... ဒါဆို သွားဖို့ မောင်၊ ကြာနေရင် အိမ်က တစ်မျိုး စင်လိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး အိမ်မှာက ဖေဖေလည်း ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မြိုင်နဲ့ တစ်လှည့်စီ ပြုစုနေရတာ”

အမှန်က ပြဿနာ ဒီမျှနှင့် ပြီးသွားရမှာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တိုယ့်ဘက်မှ မြိုင်စကားများ နားထောင်ပြီး ငြိမ်နေခါ သေး၊ တစ်ဘက်မှ ပြန်ကြားရသော စကားတစ်ခုကြောင့် ပြဿနာက တစ်ဖို့ ဖြစ်လာပြန်၏။

(၈)

“ပြဿနာကတော့ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ ကိုလှိုင်၊ ရှေ့နောက် အစားစဉ် မှန်အောင်တောင် မနည်းစဉ်းစားပြောနေရတယ်၊ ဒါတောင် မပြုသေးဘူး၊ ဆက်ရန် ရှိသေးတယ်”

သက်ဆွေ စကားကြောင့် ကိုလှိုင်က ရယ်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့”

ပြောရင်းနှင့် ကိုလှိုင်က အပြင်ကို ကြည့်သည်။ သက်ဆွေ စကားထဲ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် အပြင်ဘက်မှာ နေဝင်သွားတာပင် မသိလိုက်၊ ခုကြည့်မှ စောစောက ရွှေရောင်တောက်နေသော သင်္ကပင်ထိပ်ဖျားဖျားသည် အမှောင်ထဲ၌ ဘီလူးသဘက်ကြီးများလို အရိပ်မည်းမည်းကြီးများ ဖြစ်လျက် ငြိမ်သက်နေကြပြီ။ နှင်းဆီခင်းတစ်ဘက် စည်းရုံးထက်မှ ငှက်ပြာလေးလည်း မရှိတော့။

သက်ဆွေက ခဏနားလိုက်ပြီး ရေထသောက်သည်။ ရေသောက်ကာ ပြန်လာမှ ဆက်၍ . . .

“ဒီနေ့တော့ မိုးချုပ်ချင်လဲ ချုပ်ပစေတော့ ကိုလှိုင်ရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ရှင်ထက်ကိစ္စတွေ မကုန်မချင်း ပြောပြတော့မယ်၊ ကိုလှိုင် နားထောင်အားရဲလား၊ ဆူပီစရာရှိရင် လှုပ်နှော၊ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်မယ်”

“ရပါတယ် ကိုသက်ရာ၊ ငါ့မှာ ကလေးတွေ စာသင်ချိန်က လွှဲပြီး မအားတာ မရှိပါဘူး၊ မအား အားတောင် တမင်လုပ်ထားရတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်ပြောမယ်နော်၊ ခုနကုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ကိုလှိုင်”

“မြိုင်က မင်းကို ခေါ်ပြောတယ်လေကွာ၊ သူရကျော်က သူ့ကို ပြဿနာရှာလွှတ်လိုက်လို့ မင်းကို ဒီလူတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ အကြောင်းနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့အကြောင်း”

“အြော် . . . ဟုတ်ပြီ၊ နောက် လေးငါးရက်လောက်အကြာမှာ စိုးသိန်းကနေ တစ်ဆင့် သူရကျော်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဖျားဟယ်၊ သူနဲ့ ခဏလာတွေ့ပါဦး၊ မြိုင်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင်းစရာထစ်ခု ရှိလို့တဲ့”

“အဲဒီတော့ မင်းက သွေးပြန်ရော”

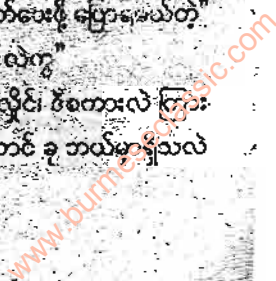
“ပထမတော့ မသွားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တာပဲ ကိုလှိုင်ရဲ့၊ မြိုင် ပြောထားလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလူတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိုးသိန်းကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး”

“ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“စိုးသိန်းကို သူက ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့ ပြန်ဆုံပေးစမ်းပါပေါ့၊ မြိုင်ဟာ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်၊ သူတို့ကိစ္စတွေ ကြားထဲမှာ ဒီလိုမျိုး ကဖျက်ယဖျက်တွေ ဝင်မလုပ်ဖို့နဲ့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းအနေနဲ့ ကျွန်တော်က မြိုင်ကိစ္စမှာ နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ ပြောနေမယ်တဲ့”

“ဟာ . . . ဒီတောင်က ဘယ်လိုကောင်လဲကွ”

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်နဲ့ တွေ့တာပေါ့ ကိုလှိုင်၊ ဒီစကားလဲ ကြားရော ကျွန်တော်လည်း ဘယ်နေတော့မလဲ၊ မင်းကောင် ခု ဘယ်မှာရှိသလဲ”

စိုးသိန်း၊ လာ အခုသွားတွေ့မယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်းထသွားတာပေါ့”

“ဘယ်မှာ သွားတွေ့လဲ”

“သူ့အိမ်မှာပေါ့၊ သူ့အိမ်က အဘိုးကြီးနေတဲ့ ခြံထဲမှာပဲ ကိုလှိုင်မု သူတို့ခြံက အကျယ်ကြီး၊ အဲဒီမှာ အိမ်တွေ ခွဲဆောက်ပြီး နေကြတာ၊ ဦးမြတ်ထွန်းဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက တစ်အိမ်၊ နောက် သူတို့အဖိုးအိမ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်သူတွေလဲတော့ တွန့်တော် မသိဘူး”

“အင်း . . . ထားပါတော့၊ အဲဒီတို သွားတွေ့တော့”

သက်ဆွေက ရယ်သည်။

“အဲဒီလို သွားတွေ့တာပေါ့ တိုလှိုင်ရာ၊ အဲဒီလဲ ရောက်ရော” ဆက်ပြောရင်းနှင့် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြင်သည်။ စိတ်ရှုပ်ရသည့်ကြားက ရယ်လည်း ရယ်ချင်၏။

ခြံထဲဝင်၍ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် စိုးသိန်းက သက်ဆွေ လက်

မောင်းကို ကိုင်ရင်း . . .

“မင်း ဒီက ခုကစောင့်ကွာ၊ ငါ အထဲဝင်ပြီး သွားပြောလိုက်မယ်၊ သူ့ရှိ မရှိလည်း မသိသေးဘူး”

စောင့်တာလောက်ကတော့ ဘာမှကိစ္စရှိစရာအကြောင်း မရှိ သဖြင့် သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြီး နေခဲ့သည်။

အတော်လေးကြာမှ စိုးသိန်း ပြန်ထွက်လာပြီး . . .

“သူ မအားသေးလို့ နောက်မှတွေ့မယ်တဲ့ကွာ၊ ကိစ္စကလဲ ဒီပြင်

ဟာ မရှိပါဘူး၊ မင်းကို ငါကနေတစ်ဆင့် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ ပြောဖို့ပါပဲတဲ့၊ အမှန်တော့ တွေ့ဖို့ကောင် မလိုတော့ပါဘူးတဲ့”

သက်ဆွေ ကွဲပြီးတိုသွားသည်။

“နေဦး စိုးသိန်း၊ မင်းကောင် အခု အိမ်ထဲမှာ ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငွီဒီလို ကြည့်နေတယ်”

“ဪ . . . မင်းကောင်က ဒီလိုလား စိုးသိန်း၊ သွား၊ မင်း အခု

သွားပြီး အဲဒီကောင်ကို ရအောင်ခေါ်လာခဲ့၊ မင်းခေါ်လို့ အပြင်ထွက်လိုက် မလာရင် အထဲကို ငါ ဝင်လာခဲ့မယ်လို့လဲ ပြောလိုက်၊ ငါ အထဲဝင်ရရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရေခဲတိုက်နဲ့ ရေခန်း တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ အဆင်ပြေ သလို သွားရမှာပဲလို့လဲ သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်ဦး”

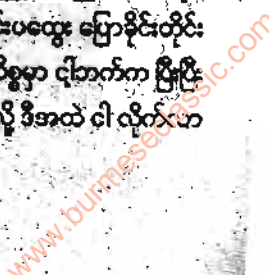
စိုးသိန်း မျက်စိမျက်နှာပျက်စပြုပြီး . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ သက်ဆွေရာ၊ လာပါ၊ သူများအိမ်ထဲမှာ ဖြစ်ရင်

ကိုယ်က အရှုံးချည်းပဲ၊ သူပြောသလို နောက်မှပဲ တွေ့လိုက်ပါ”

— သက်ဆွေ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စိုးသိန်းအင်္ကျီကို ရင်ဘတ်မှ စုကိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း အခုမှလာပြီး ငါ့ကို အိမ်ထဲက အိမ်ထဲက လာလုပ် မနေနဲ့၊ အခုစာတည်းက အဲလိုကြောက်တတ်ရင် မင်းပထွေး ပြောခိုင်းတိုင်း ငါ့ဆီ ကလေးတစ်စကားတွေ သယ်လာရတာလဲ၊ စိတ်စွဲမှာ ငါ့ထက်က ပြီးပြီး သား ပြတ်ပြီးသား၊ မင်းကောင် လူပါးဝ လူလည်ကုလို့ ဒီအထဲ ငါ လိုက်လာ ရတာ၊ မင်း သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

“ဟေး... အေးချိုကွာ၊ ငါ သွားပြောပေးပါမယ်”

ကုတ်ကုတ်ကုတ်ကုတ်နှင့် စိုးသိန်း ပြန်ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်က လိုက်လာသူက သူ့ရကော့၊ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရကော့က ကင်မရာရှေ့ သရုပ်ဆောင်နေသော ဟန်ပိုးဖြင့် ယှာယှာ သလဲ လှုပ်ရင်း...

“ဟာ... ကိုသက်ဆွေ၊ လာလေဗျာ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပါလာမှန်း ခေါ်လို့ဗျာ၊ စိုးသိန်းကလဲကွာ... အထဲ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့၊ ပြီးရော”

အကြောင်း မသိခင်က ဒီအမှုအရာမျိုးကြောင့် စိတ်ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားနိုင်သော်လည်း ခုကတော့ အကြောင်းသိပြီးသားနို့...

“လုပ်မနေနဲ့ ကိုသူ့ရကော့၊ ဒါမျိုးက ရိုးသွားပြီ၊ ခင်ဗျားက ဝီဒီယိုကြည့်နေလို့ မတားတာ၊ ကျွန်ုပ်က အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ကို ဖျက်ပြီး တမင် လာရတာ၊ ကျွန်ုပ်အတွက် အချိန်က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ကံ ပြော၊ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်နဲ့တွေ့ပြီး ပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“အိုး... ကိုသက်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်လွှဲနေတာကိုး၊ ကျွန်တော်က တွေ့ပြီး ပြောချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်ဗျားနဲ့တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါလို့ စိုးသိန်းကို မှာလိုက်တာပါဗျ”

“ကိစ္စမရှိဘူး တိုသူ့ရကော့၊ ခင်ဗျား ဗလောင်းဗလဲ ပြောတတ်မှန်း ကျွန်တော် သိပြီးသား၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြောပြော ပြောတာဟာ ပြောတာပဲ၊ ကံ... ပြော၊ ကျွန်ုပ်က မြိုင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မလိုပါဘူး ကိုသက်ဆွေ၊ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်ရော မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်

အမေတို့မှာပေါ့ဗျာ၊ မြိုင်ခါတဲ့ကားက မိုက်လတ်စ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကားကလည်း ရွှေလလောက်ဆို ပြန်ခိုက်တော့မှာ၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုသက်ဆွေက ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ စစ်မိရင်း မြိုင်နဲ့ အထင်အမြင် တွေ လွှဲကြလို့ မြိုင်ကပါ ကျွန်တော်တို့ကို အထင်လွှဲပြီး ကားဆက်မခိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရတဲ့ ငွေကြေးတွေ အလဟဿ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် မြိုင်ကို ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

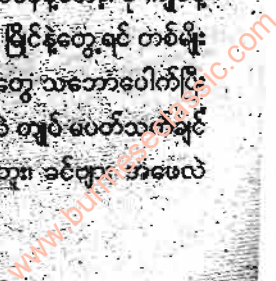
“ဒါက ဒီလိုပါ၊ ကိုသက်ဆွေများ မြိုင်အပေါ်မှာ သံသယ ဝင်နေ လားလို့ပါ”

“သံသယ ဝင်တယ်ထင်ရင် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် ရှင်းပေးဖို့ပဲ တာဝန်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုတ် ခိုင်းတဲ့စကားမျိုး ခင်ဗျား ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ကိုသူ့ရကော့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျားကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား သဘောပါ၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှဝင်မပါတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်-ပိုက်ဆံလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘိုးကြီး ပိုက်ဆံပါ”

သက်ဆွေက ရယ်သည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဒါမျိုး... လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ခု ကျွန်ုပ်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား ဒီစကားမျိုး ပြောပေမယ့် မြိုင်နဲ့တွေ့ရင် တစ်မျိုး ပြောဦးမယ်၊ ကျွန်ုပ် သိပ်သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အချိုးတွေ သဘောပေါက်ပြီ သား၊ ဝီတော့ ကျွန်ုပ်တစ်ခုပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပဲ ကျွန်ုပ် မပတ်သက်ချင် ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စလဲ ကျွန်ုပ် ဒီဘက်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အမေလဲ

ပြောလိုက်၊ ခင်ဗျားလဲ မှတ်ထား၊ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ်နေ၊ ကိုယ့်အဖေ
ကိုယ်လုပ်၊ မြို့ကို တတန်းတတိုက် သွားလုပ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မြိုင်နဲ့ပတ်သက်
ကျပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် တောင်ပြောပြောပြော လျှောက်
ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် သည်းမခံတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားလဲ သတိထား၊ ခင်ဗျား
အဖေလဲ သတိထား၊ တစ်ခြံလုံးကို သီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်မယ်၊ ခင်ဗျား
တစ်မျိုးလုံးကို ကျုပ် ဝရုခစိုက်ဘူး၊ ကြားလား၊ ကျုပ်နာမည် သက်
ဒီပြင်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပဲ၊ ဟေ့ကောင် ဝိုးသိန်း လာ သွားမယ်”

“ဟာ . . . မင်း အဲဒီအတိုင်းပြောခဲ့တာပဲလား ကိုသက်”

“တစ်လုံးမှ မလွဲဘူး ကိုလှိုင်၊ အဲဒီကောင်က အလကား
ကြောက် ကိုလှိုင်ရ၊ ဒီကောင်သာ သတ္တိရှိရင် သူ့ခြံထဲသွားပြီး ကျွန်တော်
ဒီလိုပြောရမလား၊ ဒီကောင် ကြောက်တတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော် တမင်
ခြောက် ဟောက်ထားခဲ့တာ၊ ဒီကောင် လှုပ်တို မလှုပ်ရဲဘူး”

“အဲဒီကိစ္စကော မြင် သိပြီးပလား ကိုသက်”

“ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပြီပြီ”

“မြိုင်က သာပြောလဲ”

“ကျွန်တော် မလုပ်သင့်ဘူးလို့တော့ ပြောတာပေါ့ ကိုလှိုင်ရ၊
ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က လှုပ်ပြီးနေပြီ၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် မြိုင်ကိုလဲ ခုန ကျွန်တော် ပြောသလို သက်သက်ခြောက်ခုံတာပဲ
တကယ်ပြဿနာ မရှာပါဘူး ဒီကောင်တွေ တိစ္ဆာလဲ မိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”

“တတိပေးလိုက်ပါတယ်”

“မို့ကောင်တွေကတော့ တစ်ခါတည်း ငြိမ်သွားတာပဲလား”

“ခုတော့ ဘာမှ လှုပ်သံမကြားရသေးဘူး ကိုလှိုင်၊ သူတို့က မလှုပ်
မဲ လှုပ်တာက တစ်နေရာက ဖြစ်နေတယ်၊ ခုတိုလို့ဆိုလာတာ အဓိကက
အဲဒါပြောချင်လို့”

“ဟ . . . ဒါဖြင့် ပြဿနာက ကျန်သေးတာပေါ့”

“တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ခုလဲ တစ်
ခုဆိုသလောက် ခေါင်းခဲရတယ်နော်၊ ကိုလှိုင် နားထောင်ရင်း စိတ်တော့
ညစ်မနေနဲ့”

ကိုလှိုင်က ရယ်သည်။

“ခုမှတော့ ထူးပြီး ညစ်မနေတော့ပါဘူးကွာ၊ ကဲ . . . လက်စနဲ့
ဆုံးအောင်သာ ပြောတော့၊ အဲဒီပြဿနာက ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စကတော့ ဒီနေ့မနက်မှ ဖြစ်တာ ကိုလှိုင်၊
နောက်ဆုံးပေါ် အသစ်ကျပ်ချွတ်ပဲ”

သက်ဆွေက အကြောင်းစုံပြောရန်အတွက် ပဏာမအခင်းအ
ကျင်းလေး စလိုက်သည်။

ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲဆိုတာ ဆက်ပြောဖို့သာ လိုတော့သည်။

“လာ . . . သား၊ ထိုင်”

ဖေဖေအသံက သဘာဝပေတုရော ချီသာနေသဖြင့် သက်ဆွေ
ပြုသွားသည်။ သို့သော် နားထဲသို့ တစ်ခါက ဖေဖေ စနို့တို့ ဖုန်းဖြင့်
ပြောနေသော စကားတစ်ခုကို မြန်ကြားလိုက်မိသဖြင့် သိမ် မအံ့ကြရန်
ပုလဲကိုယ်ကို သတိပေးလိုက်နိုင်သည်။

“ဒီကောင်ကို ဆူဆူပူပူ သွားလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အချိန်ယူပြီး
ဝန်နည်းတစ်ဖုံလုပ်မှ ရမယ်ဆိုပြီး”

ဖေဖေလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသား မဟုတ်ပေမယ့် အိုက်တင်တော့
စာင်းသားပဲဟု စိတ်ထဲမှ ပြစ်မှားမိလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဖေဖေကို
တာ့ သူ့ မကြောက်၍ မရ။

သို့အတွက် ဖေဖေပြုသည့် ထိုင်ခုံသို့ ကျွဲကျွဲနဲ့နဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဟေး . . . မင်းကို ဖေဖေ ဟိုတစ်ခါ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

မင်းကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ ဖေဖေ ဟေးဟေးဆေးဆေး
လှလှပြီးမှ ဒီအကြောင်း ထပ်ပြောမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ မင်း မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ် ဖေဖေ”

“ခါဖြင့် ဖေဖေ တစ်ခုဖေးမယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူရည်း
ငယ်တွေ ဖြစ်နေကြပြီလို့ ဖေဖေ သိရတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဟေး . . . အဲလို ပွင့်စွင့်လင်းလင်းပြော၊ ဖေဖေကို မညာနဲ့
နိတာမပြောရင် ဖေဖေနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည် ဆွေးနွေးလို့ ရတယ်၊ ငါ့ဒီတော့

(၉)

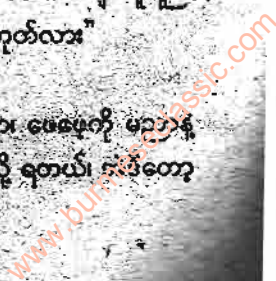
“မင်း ဖေဖေဆီ ခဏ သွားလိုက်ဦးသား၊ ဖေဖေက သားနဲ့
ပြောစရာ စကားရှိလို့တဲ့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

ဖေဖေစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာထိတ်ဟူသွားမိသော်လည်း စောင့်
ဆိုင်းနေသောရက် ရောက်လာပြီမို့ စိတ်ကျေနပ်သလိုလိုတော့ ဖြစ်မိ၏။

ဖေဖေဆီက ဘယ်လိုအပြေဖို့ ထွက်လာသည် ဖြစ်စေ၊ ပြဿနာ
ထိတ်ကျကျ ပေါ်လွင်သွားပြီဆိုပါက နောက်ကိစ္စများအတွက် ဆက်စဉ်းစား
၍ ရနိုင်သည်။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနှင့် တဖုံနွေးနွေး စောင့်နေရ
သော စုက္ကကသာ ပိုကြီးသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ထူးရကျော် ဝင်ရှုပ်သဖြင့် မေ့တော့တော့ပင် ဖြစ်သွား
သော စနို့ကိစ္စကိုလည်း ခုမှ သတိရသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မလေးကလည်း ဘာတွေ
ရှာဖွေ စူးစမ်း၍ နောက်ထပ် တဘယ်မျှ အစီရင်ခံစာတွေ တင်သွင်းထား
ပြီးပြီ မသိ။

ဖေဖေရှေ့သို့ သွားသော ခရီးသည် တရားသူကြီးရှေ့သို့ သွားနေ
သော အဖြစ်ကျသည့် တရားခံစုံစမ်း ဖြစ်နေသည်။ အပြစ်တစ်ခုကတော့
မူချကျတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်သော်အနည်းအများကိုသာ တိုက်ရိုက်က
မျှော်လင့်စရာ ရှိ၏။

ဖေဖေ မေးဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေးပါ ဖေဖေ”

“မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို အဖော်အဖေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ အချိန်အဆက်လုပ်ရလို့ ရည်းစားထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ယူမယ် အဆင့်အထိ သေချာစဉ်းစားပြီး လေးလေးနက်နက် ရည်ရွယ်တာလား။ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာ . . . လေးလေးနက်နက် ရည်ရွယ်တာပါ ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် တကယ် ယူမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ မင်း အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

သက်ဆွေ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“စန္ဒီကတော့ ဖေဖေတို့ကို ဘာတွေ ပြောထားလဲတော့ မသိဘူး ဖေဖေ။ သားကတော့ မြင့်အကြောင်း အတုနဲ့လုံးသိပြီးမှ သူနဲ့ချစ်သူ ပြစ်ရတာပါ။ ဩော် . . . မြင်ဆိုတာ မေသင်းနိုင်ရဲ့ နာမည်ရင်းပါ ဖေဖေ”

ဖေဖေက မျက်နှာ ဘာညာမပျက်သော်လည်း မျက်နှာဝင့်ကြည့်

“ငါတို့ကို စန္ဒီက ပြောတယ်လို့ မင်း တယ်လိုလုပ်သိလဲ သက်ဆွေ”

“ကျွန်တော် ကံကောင်းထောက်မလို့ အမှတ်တမဲ့ သိလိုက်ရတာ ပါ ဖေဖေ။ စန္ဒီဟာ သားကို တောင့်တတည်းက တစ်ဘက်သတ် မှော်လင့် နေမှန်း ဖေဖေတို့လည်း သိမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါက သား လျှောက်လဲချက်ပေါ့၊ စန္ဒီကို

ထားလိုက်ပါ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ မင်း ကောင်မလေး အဲ . . . မြင့်အကြောင်း မင်း သေချာသိပြီးသားဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“သေချာပါတယ် ဖေဖေ။ မြင့်ကိုယ်တိုင် သားကို အစအဆုံး ဖွင့်ပြောပြထားတာပါ”

“ဖေဖေတို့ သိထားတဲ့ အထဲမှာ ဦးမြတ်ထွန်းဆိုတဲ့ ဒါမြိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကော။ မောင်အေးဖေဆိုတဲ့သူယေဇဲ့ ပြစ်ခဲ့တာကော နှစ်ခု ရှိတယ်နော်”

“နှစ်ခုလုံး သား သိပါတယ် ဖေဖေ”

ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်သည်။

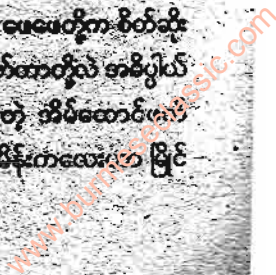
“ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ မင်း ခွင့်လွယ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး . . . ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့ဘက်က သိပ်ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သားဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့ တစ်ဦးထည်းသောသား၊ အမွေစား အမွေခံအားလုံး ဖာစ်ယောက်တည်း ရမယ့်သူ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကော၊ မင်း ဖေဖေကော နှစ်ယောက်စလုံးက ရှိသူမျှ မေတ္တာတွေ စုပြုံပြီး ချစ်ထားရတဲ့ သား၊ ဒီတော့ကော မင်း သဘောကျပါတယ်ဆိုတိုင်း ဖေဖေတို့က အရမ်း လက်ခံခံချင်တုံး။ ဒီအထိ သား လက်ခံလား”

“လက်ခံပါတယ် ဖေဖေ”

“နောက်တစ်ခုက မင်း ထင်ရာလုပ်သွားလို့ ဖေဖေတို့က စိတ်ဆိုးပြီး အမွေပြတ် ကြော်ငြာတာတို့ သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်တာတို့လဲ အဲဒီမျိုးပဲ မရှိ မလုပ်နိုင်တုံး။ ငါ့သားဟာ ငါ့သားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ရရမယ်။ အကယ်၍ အဲဒီ မိန်းကလေးက မြင့်

ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်လဲ ဖေဖေတို့ မငြင်းဘူး၊ အဲဒါဆို သား ကျေနပ်မလဲ
“ကျေနပ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒါတော့ သားဆီက ဖေဖေ ကတိတစ်ခုပဲ တောင်းမယ်၊ အဲ
ဘာလဲဆိုတော့ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ သားရဲ့ဆန္ဒနဲ့ အတတ်နိုင်
ကိုက်ညီအောင် ဖေဖေတို့ စဉ်းစားပေးမယ်၊ အဲလို စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ၊ အဲ
ယူချင်လည်း ယူရမယ်၊ လောလောလောလော မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီအတွက်
ဖေဖေတို့ဘက်က တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်မပေးခင်မှာ ဖေဖေတို့ဆန္ဒနဲ့ ဆ
ကျင့်ပြီး ဖေဖေတို့လည်း မျက်နှာ မဖျက်ရအောင်၊ သားမိက် မဖြစ်အောင်
နိုးပြောတာတို့ တိတိတိတ်တိတ်နဲ့ လက်ထပ်တာတို့ သားမလုပ်ရဘူး၊ ဘယ်မှ
လဲ၊ အဲဒီကတိတို့ သား ပေးနိုင်မလား”

“သားဆန္ဒနဲ့ ဆန္ဒကျင့်ပြီး ဖေဖေတို့က သား အိမ်ထောင်ရေး
မစွက်ဖတ်ရင် အဲဒီကတိတို့ သားပေးပါတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒါစိတ်ချ သားစိတ်မပါဘဲ ဘယ်သူနဲ့မှ အိမ်ထောင်ပြု ဝေ
ဘူး၊ သားစိတ်ပါတဲ့သူကိုပဲ ဖေဖေတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပြီး စဉ်း
ပေးမယ်”

“အဲဒါဆို သားကတိ ပေးပါတယ် ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီးသား၊ တို့သားဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်လို့ ဖေဖေယူဆတဲ့အတွက် အဲဒီကတိတို့ဖေဖေလေးစားမယ်၊ ဝေ
ဖေတို့ဘက်ကလဲ စကားမပျက်စေရဘူး၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဖေဖေ”

“ဒီအတောအတွင်းမှာ ရက်တို့ အချိန်တို့ကတော့ သား ကြိုက်
အချိန် တဆင်ပြေတဲ့ရက်သာ ရှေး၊ သားရဲ့ချစ်သူဆိုတဲ့ မြိုင်နဲ့ ဝေ

တွေ့ချင်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စ သားစိတ်လိုက်”

“ဗျာ”

“မဟုတ်နဲ့ သက်ဆွေ၊ ဖေဖေတို့ လှေလာရမယ့် မိန်းကလေးကို
ဖေဖေကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး၊ ဖေဖေတို့စိတ်ကြိုက် မေးခင်းလှေလာချင်တယ်၊
ဖေဖေတို့ လူ့ရိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မိန်းကလေးကို ဖေဖေတို့ ဘာတစ်ခုမှ
ရိုင်းရိုင်းပျူပျူ ဆက်ဆံစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သား-အဲဒီကိစ္စ အမြန်ဆုံး
စိတ်ပေးပါ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေ”

မြဿနာက မထင်သည့်ပုံစံ ချိုးပြီး ထောင်သလို ဖြစ်ကုန်ပြီမို့
သက်ဆွေ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

နောက်ဆုံး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်လျှင် ကမန်းတတန်း ပြေး၍
အကြံယူရ တိုင်ပင်ရသော ကိုလှိုင်ဆီ ပြေးဖို့သာ စဉ်းစားရတော့၏။

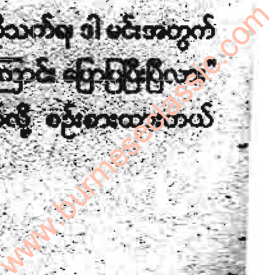

“အဲဒါပဲ ကိုလှိုင်၊ ကိုလှိုင် အကြံပေးဖို့သာ လုပ်တော့”

သက်ဆွေ စကားအဆုံးမှာ ကိုလှိုင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတန်
ဖြင့် ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ရင်း . . .

“အင်း . . . အဲဒါကမြဿနာမဟုတ်ဘူး ကိုသက်ရ၊ ဒါ မင်းအတွက်
အာရုံမတန်ကောင်းတဲ့ အခြေအနေပဲ မြိုင်ကို စိတ်ကြောင်း ပြောပြပြီးပြီလား”

“ကိုလှိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတာနဲ့ ပြောမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်
ကိုလှိုင်”

“အေးလေး၊ ဒါဆိုလဲ မြင့်ကို အကွီးအကြောင်း သေချာပြောပြပြီး တစ်ရက် တစ်ခါ သွားလိုက်ပါ။ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းအဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး အခြေအနေ ဒီလောက် ကောင်းမယ်တောင် မထင်ဘူး ကိုသက်ရ ခုလိုဆိုတော့ မင်း ဘာပူဇော်လိုတော့လို့လဲ”

“ပူဇော်မလိုဘဲ နေလေး ကိုလှိုင်ရဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက သဘောတူမယ်လို့ ပြောသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သဘောတူတယ် မပြောပေမယ့် သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတာမှ လဲ မဟုတ်ဘဲကွ။ တစ်အချက်က ဘယ်တော့မှ မင်းကို မင်း မကြိုက်ဘဲ သူတို့သဘောတူတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး နှစ်အချက်က မြင့်ကို သူတို့ သဘောမတူသည့်တိုင်အောင် အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီး သူတို့စိတ်ကို လျှော့နိုင်သလောက် လျှော့မယ်။ မတတ်သာရင် မင်းနဲ့ ပေးစားမယ် ဆိုတာပဲ။ ပြီးပြီပေါ့ကွာ။ ဘာလိုသေးလဲ”

“သူတို့ အချိန်ယူတာ မတရား ကြာနေရင်ကော”

“ဒါလည်း မပူပါနဲ့ကွာ။ အချိန်ဆိုတာ ယူချင်တိုင်း ယူလို့မရပါဘူး။ အကန့်အသတ် ရှိပါတယ်။ သူတို့မသေခင် မင်းကို မိန်းမတော့ ပေးစားခဲ့ ရမှာပါ။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မင်းက မြိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူး ဆိုရင် မင်းကို မပေးစားလို့ ရတော့မလား”

“ဧပြီ တိုလို့င်၊ အရမ်းကျေနပ်တင်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအဖြေကို သိချင်တာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဒီပြင်လှည့်ကွက် တစ်ခုခုများ လှုပ်နှိုးမလားဆိုပြီး စိတ်ထဲကဆင့်ထင် ဖြစ်နေတာ။ တစ်နေ့လုံး ပဲ။ ခုတော့ စိတ်အေးသွားပါပြီ။ မနက်ဖြန်ကျ မြင့်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်။ ပြီးတော့ မြိုင် အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ရက်ရက်ချိန်းပြီး ဖေဖေတို့နဲ့

တွေ ပေးမယ်။ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီတစ်သက်မှာ မြိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မယူတော့ဘူး။ မြိုင်ကိုပဲ မရရတဲ့နည်းနဲ့ ယူမယ်”

စိတ်အေး ထက်သန်ခြင်းနှင့် ဖျော်ခြင်းများ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်နေသော သက်ဆွေတို့ ကြည့်၍ ကိုလှိုင် စိတ်ချမ်းသာစွာ ပြုံးသည်။

ဒီလောက်ဖြစ်နေမှာတော့ ဒီကောင်လေး ယူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်သွားပါစေဟုလည်း စိတ်ထဲက ဆုတောင်းပေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၅၅၅

က အနည်းနှင့်အများတော့ တုန်လှုပ်မိမှာ အမှန်၊

မြိုင်နှင့် ညွှန်ငါ့၍ မနေညနေက တေပေကို ဒီနေ့ နေ့လည် ဆယ် နှစ်နာရီလောက် မြိုင်နှင့် တွေ့ပေးရန် ချိန်းထားခဲ့ပြီးသား၊

သို့အတွက် မနက်တတည်းက မြိုင်ကို ဆိုင်တယ်ဖြင့် သွားခေါ် တာ နှစ်သောက်သား စိတ်ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြစ်နေရန် အတွက် ကျိတ္တလို့ဘက် ခဏထွက်ခဲ့သည်။

မြိုင်ကတော့ သိပ်မလိုက်ချင်၊

“တွေ့ခါနီးကျမှပဲ မောင်တို့စိတ် တန်းသွားလိုက်ရင် မကောင်းဘူး လား မောင်ရယ်၊ မနက်ပိုင်း ဟိုသွား ဒီသွားနဲ့ မောင် ပေပေနဲ့ တွေ့ချိန်မှာ မြိုင်က ဆံပင်တွေမှ အလှတွေပျက်နေရင် မြိုင်ကို အထင်သောနေဦးမယ်” သက်ဆွေက ရယ်သည်။

“လှတာပတာ မောင်ပေပေနဲ့ ဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါတွေက မောင်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာပါ”

ဘာပြောပြော မြိုင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာခြင်းအတွက် သက်ဆွေ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ဒီနေ့မနက် တစ်မနက်လုံးမှာ မြိုင်ကို စိတ် ကြည်ကြည်လင်လင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး ရှိနေစေချင်၏။

ကျိတ္တလို့ဘုရားရောက်၍ ထိုင်နေကျ တရုတ်စကားပင်ဖောက် ရွှင် ထိုင်ရင်း မြိုင်က ညည်းညည်းညာညာလေး မေးလိုက်သောအခါ သက်ဆွေ ပြုံးရင်း . . .

“ဒီအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ မြိုင်၊ သူ မေးချင်တာပေးပေမေ၊ မေးရင် သည်း အမှန်းအတိုင်းသာ ပြော ခုချိန်ကတပြီ မောင်တို့အာမှ ဖူးမိလို့ ဘက် နေတော့ဘဲ လောကကြီးကို အမှန်အတိုင်း ရင်ဆိုင်ကြစေမိ ငြိမ်၊ ဘာမှ

(၁)

“ကျွန်တော် မြိုင်ကို ပြောပြီးပြီ ကိုလှိုင်၊ မြိုင်က သူ့သွားတွေပါ မယ်တဲ့၊ ကိုလှိုင်ဆီ အဲဒီသတင်းလဲ ပြောရင်း တခြားကိစ္စလေးတစ်ခုလဲ ရှိလို့ ဝင်ခဲ့တာ”

နောက်တစ်ရက်ကော့မှာ သက်ဆွေ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက် လာ သည်။ ကိုလှိုင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“အေးကွာ . . . အဆင်ပြေပါစေလို့ ငါလည်း အမြဲ ဆုတောင်း ပေးပါတယ်၊ ပြော . . . မင်း လာတဲ့ တခြားကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ”

သက်ဆွေ ရှက်ရယ်ရယ်သည်။ ဆွဲကပ်မရာ အိတ်ထဲမှ သားရည် ဖုံးစာအုပ်အနက်ကလေး ထုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို အဲဒီပွဲဝယ်ရင်းခိုင်းမလို့ ကိုလှိုင်မူ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီတဗျာလေး ဘာသာပြန်ပြစမ်းပါ”

“ပြစမ်းပါဦး၊ မင်းကဗျာက အတိတ်တာမျိုးမို့လဲ” ကိုလှိုင်က ကဗျာကို ယူကြည့်သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မြိုင်လို မိန်းကလေးမပြောနှင့် ကိုယ်ယောထိုင်းလေးတောင် ခုနေခါ မြိုင်ကဗျာနှင့် သွားတွေ့ရမည်ဆိုပါ

မကြောက်နဲ့”

“မောင်ဖေဖေက မြိုင်ကို ဆုတောင်းတာမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုလုပ် ဆုရမလဲ မြိုင်ရဲ့၊ ဆုဖို့ကိစ္စဆို မောင်လားခေါ်ပါ့မလား၊ အဖေကတည်းက အဲဒီလို နိုင်ရိပ်မှာရိုးလို ဖေဖေက ကြိုပြောထားပါတယ်၊ မြိုင်ကို နိုင်းနိုင်းဖျေဖျေ ဘာတစ်ခုမှ မဆက်ဆံပါဘူးတဲ့”

“ဟင်း . . . ရင်မောလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ မောင်ကို ချစ်လို့သာ မြိုင် သွားတွေ့ရတာနော်၊ မြိုင်နေရာက စဉ်းစားကြည့်၊ ဘယ်လောက် ရင်ထိတ်ရတယ် မှတ်လဲ”

သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင် သဘောပေါက်ပါတယ် မြိုင်၊ မြိုင် မောင်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်သိနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ချစ်တာချင်း ပြိုင်ဖို့ တောင် အတော်ကြောက်နေပြီ၊ သိရဲ့လား”

မြိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“မောင် ဘာပြောတာလဲ”

“မြိုင်ကပဲ ပြောတယ်လေ၊ ချစ်ချင်းငယ်မြိုင် မြစ်မင်း အဏ္ဏဝါက ပြန်တစ်ခုကတော့”

မြိုင်မျက်နှာမှာ အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ချက်ချင်း လက်သည်။

“မောင် အစိုကဗျာကို နားလည်သွားလား”

“ဟင်း . . . အရမ်း နားလည်သွားပြီ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“အဲဒါဆို မြိုင်ကို အစိပွယ် ပြန်ပြောပြမလား၊ မောင် ဘယ်

ယောက် နားလည်လဲဆိုတာ သိရအောင်”

“မြိုင် နားထောင်ချင်ရင် မောင် ပြောပြမှာပေါ့”

“ဟင်း . . . ဒါဆိုပြောပြ”

သက်ဆွေက မဟာပညာရှိ စတိုင်မျိုးဖြင့် ပြောသည်။ အရင်က အလျှင်တော့ ရောကောသောကောလောက်သာ ပြောနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ခုခါကတော့ သူမမှပြီ ဟိုတစ်ရက်က ကိုလို့ကိုမေး ကိုလို့ ပြောပြမည်များကို ဂရုစိုက်နားထောင် သေချာမှတ်သားထား၍ တဗျာတို့ပါ လွတ်ကျက်ပြီးပြီဖြစ်ရာ၊ စာပြောသော ကျောင်းသား စာမေးခံရသလို မြောက်ကြွကြွဖြစ်နေသည်။

မပြောခင် လေသန်သန် အေးအေးလေးများကို တဝှေ့သွင်းလိုက်သေး၏။

“ချစ်ချင်းငယ်မြိုင် မြစ်မင်းပိုင် အဏ္ဏဝါက ပြန်တစ်ခုကတော့ ဒါက အပိုပိုနော် မြိုင်”

“ဟင်း”

“အစိပွယ်က အချစ်ချင်းမြိုင်ရင် မြစ်မင်းကို ပိုင်တဲ့ အဏ္ဏဝါက သာလေးနဲ့နိုင်သလို သူ့ဘက်က အဆတစ်ရာမက သာပါတယ်တဲ့”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ငွေတုန်းကတော့ ပြောလေးပေါ့၊ ခုတော့ ဟောဒီက ဟောဒီပေါ့”

"သွားပါ . . . ဘာ မောင့်မြိုင်လဲ၊ အဲဒီမောင်က သိပ်အသားယူ
တတ်တာပဲ"

"ဟား . . . ဟား၊ အသားတင် မဟုတ်ဘူးနော်၊ မောင်က အစို
လေးကော၊ အရေကော ခြေသည်းလတ်သည်းကော အမွှေးအမှင်တွေ
ကော အထုပ်လုံးယူမှာ"

"လုပ်ပြန်ပြီ မောင်ကတော့ တကယ့်ကို့ ကဲ . . . ပါ ဆိုတာနဲ့ပဲ
ကဲပါ၊ ယူပါယူပါ၊ ပြီးတော့ ကဏ္ဍာလဲ ဆက်ပါဦး"

"အဲဒီအပိုက်ကို တချို့က မြစ်မင်းပိုင် အဏ္ဏဝါက ပြန်မသာကဲဆိုပြီ
ဒီပြင်အစိပွယ်တစ်မျိုးနဲ့ ပြန်ကြသေးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မောင်ကတော့ ဒီအစိပွယ်ပဲ ကြိုက်တယ်၊ အဏ္ဏဝါဆိုတာက ပင်လယ်
သမုဒ္ဒရာကို ပြောတာ မဟုတ်လား၊ မြစ်တွေ ဇီဝင်ပြီးမှ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ
ဖြစ်လာတော့ မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာကို မဟာသမုဒ္ဒရာက ပိုင်တယ်
အရစ်ချင်းမြိုင်ရင် မောင်က မြစ်မင်းပဲ မြစ်ပြီး မြိုင်က သမုဒ္ဒရာပေါ့၊ မြိုင်က
အပြန်တစ်ရာမက သာပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မှန်ပြီနော်"

"မှန်ပြီ၊ ဒေ့ခက်အပိုက်ဆက်"

"နောက်အပိုက်က ယွင်းစေတသုန်း-ငွေဝန်းသော်တာယုန်သို့ ကမ္ဘာ
ကုန်ကျယ်သရွေ့ငယ်မှာ၊ ဘယ်မေ့လိမ့်လဲတဲ့ . . . တွေ့လား မောင်က
ယယ်လောက်ထော်လဲ အလွတ်ကောင် ရှနေပြီ"

မြိုင်က ရယ်၏။

"ဟုတ်ပါပြီ မောင်တော်တော်ကြီးရယ်၊ အစိပွယ်လေး လင်းစမ်း
ဦး"

"အင်း . . . အစိပွယ်က ကျယ်ဝန်းလေးနက်တယ် မြိုင်"

ပေါ့ပေါ့ပြောလို့ မရတော့ဘူးကွယ်၊ အဲဒီတော့ လေးသွားအောင် မြိုင်
မောင့်ပေါင်ပေါ် လာထိုင်ပေးမင်းပါ"

"အို . . . ဘယ်လိုကြီးလဲဟေ့၊ ခုရောက်နေတာ ဘုရားပေါ်မှာ
နော်၊ ကိုယ်တော်လေး သတိလဲထားဦး"

"ကိုယ်တော်လေး မဟုတ်ပါဘူး၊ မြိုင်ရဲ့ မောင်တော်ဘုရားပါ"

"မှန်ပါ . . . မောင်တော်ဘုရား ရွှေစွတ်တော် ဖွင့်ဖလို့ ရှင်းမြ
တော် မှစမ်းပါဦး"

"အင်း . . . ယွင်းစေတသုန် ဆိုတာက ဒီလိုလေ၊ စသုန်ဆိုတဲ့
ဟောဒီ ခြေကြိုး ပျက်စီးယိုယွင်းချင် ယွင်းသွားပါစေတဲ့ ငွေဝန်းသော်တာ
ယုန်သို့ ငွေလမင်းကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ ယုန်ရုပ်လို့ပဲ ကမ္ဘာကုန် ကျယ်သရွေ့ငယ်
ဒီကမ္ဘာကြီး တည်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်ယံ၊ ဘယ်မေ့လိမ့်လဲ၊ မြိုင်က
မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ရှင်းရဲ့လား မြိုင်လေး
ရယ်"

"ရှင်းတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လပေါ်က ယုန်ရုပ်လို့ ဆိုရုံ
ခလေးနဲ့ တယ်ယံမကဲ မောင်ရဲ့ လပေါ်က ယုန်ရုပ်က ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ
လဲ ပြောဦးပေါ့"

"ဪ . . . ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါက ထုံးမတီမံ၊ ငုံးအိမ်ကျလဆိုတဲ့
ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မထူမတိတ်ပျက်နိုင်တဲ့ ကပ္ပဋိတရားလေးပါးတဲက တစ်ခုပဲ
လေ မြိုင်၊ ငုံးဆိုတာက ဘုရားအလောင်း ငုံးမင်း အစိဋ္ဌာန်ကြောင့် တော်မီ
ကွင်းသွားတဲ့နေရာမှာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဘယ်တော့မှ မီးမလောင်ဘူး"

"အင်း . . . အိမ်ဆိုတာကရော"

"အိမ်ဆိုတာက ကုသပတဘုရားလက်ထက်က အစိဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့

ယဉ်ကျေး ဖိုဏ်နိဂါသည့်ရဲ့ မိမိဟာ ဒီကမ္ဘာ မပျက်သုန်းသရွေ့ ခိုခင်း ဖြစ်တော့တဲ့”

“ဟင်... ကမ္ဘာ ဆိုတာတော့”

“ကမ္ဘာဆိုတာက ဘုရားဖူးလောင်းပျောက်မင်းဘဝက ဆိုလို့ပေးတဲ့ ရေကန်ကနေ ကမ္ဘာကို အဆစ်ပျောက်အောင် အင်အားနဲ့ပြီး ရေကန်ပောက်ခဲ့ရတော့ အဲဒီနေရာက ကမ္ဘာပင်တွေဟာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ အဆစ်ပတ် မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“က... လူကို ပြောတော့”

“ဟင်... ဧဝံရမ်းသော်တာ လပင်ကြီးမှာလဲ ယုန်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ရှိတယ် ဘုရားလောင်း ယုန်ပင်ဖြစ်တုန်းက ဒါနုပရိသီ ပြည့်ချင်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်အယောင်အောင်ပြီး အလှူလှာခံတဲ့ သိကြားမင်းကို သူ့မှာ လှူစရာကလည်းမရှိ လျှာကလည်း လျှာချင်တော့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်ခန်းချပြီး သိကြားမင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုန်ကပ်လှူလိုက်တယ် အဲဒီမှာ သိကြားမင်း ယုန်ပင်ရဲ့ အသက် အလှူကို ဝတ်ပြုပုဂံတမ်း တင်ချင်လွန်းလို့လေပေါ့ မှာ ယုန်ရုပ်ကလေး နေရာထားခဲ့တာတဲ့ အဲဒီယုန်ရုပ်လေးကလည်း ကမ္ဘာတည်သရွေ့ အမြဲတမ်း တည်ရှိနေမှာပဲတဲ့ မြိုင်”

“ဟင်... အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ခုနဲ့ မမြဲကလေးတို့ မမြိုင်ကလေးတို့ အချစ်ကလည်း အဲဒီယုန်ရုပ်လေးလိုပဲ ကမ္ဘာတည်ရာဖြစ်နေပြီး ဝယုန်မြေကြီးသာ ဖျက်လွှင့်သွားချင်သွားမယ် ဒီကမ္ဘာကြီး တည်ရှိနေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မပျက်နိုင်တဲ့ အချစ်ယုန်ရဲ့ ချစ်နေပုံပဲပဲလို့ ပြောတာတဲ့ မှတ်လား မြိုင် မြိုင်တော့ ဝေးနဲ့ဆို တကယ် ဒီလောကတိုက်ချစ်တယ်နော်”

“အစ်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ကမ္ဘာကြီး ရှိနေသရွေ့ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ပေါ့ပေါ့တော့ရင်သာ ဘာမှမထွက်သလိုဘဲ ဒါပေမယ့် သိပ်လေးနက်တယ်၊ ကမ္ဘာတစ်ကမ္ဘာဆိုတာ တာလအယ်လောက်ရှိလဲ မောင်၊ သိသော”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး မြိုင်၊ တစ်ကမ္ဘာသက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“မြိုင် ပြောပြမယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ အာယုကပ်ဆိုတာ ရှိတယ် မောင်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ လူတွေဟာ ဝထမဆုံးတဖန်တည်စရာ အသက်ဆယ်နှစ်တမ်းပဲရှိတယ်၊ ဆယ်နှစ်နေ နေပဲ၊ နောက်တော့ ကမ္ဘာသက်တမ်း ကြာလာတာနဲ့အမျှ နှစ် ၁၀၀ တမ်း၊ ၁၀၀၀ တမ်း၊ နှစ် ၀၀၀၀ တမ်းဆိုပြီး အသက်တမ်းတက်လာတာ ဘယ်အထိလဲဆိုတော့ အသားနဲ့တမ်းမှာတဲပဲ၊ အသားနဲ့ဆိုတော့ မနေရမထွက်နိုင်တဲ့ဝဏန်း၊ အင်္ဂလိပ် အင်ဖန်နယ်ပေါ့၊ အဲလို တပြည့်ပြည့် သက်တမ်း တို့လောကကို တက်ကပ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဒီအပိုင်ကတော့ သက်ရွေ့ ရှေးစေသိသော အပိုင်မို့ ကရုဏ်ကုန်းထောင်သည်၊ မြိုင်ကဆက်၍ ...”

“နောက်ကျတော့ အသားနဲ့ သက်တမ်းကနေ တစ်သောင်း တစ်ထောင်၊ ထပ်ချ၊ တစ်ဆယ်ဆိုပြီး သက်တမ်းတွေ တပြည့်ပြည့် ပြန်တိုလာတယ်၊ အဲဒီလို ပြန်တိုလာတဲ့ ကာလကိုတော့ ဆုတ်ကပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြိုင်တို့ အခုအသက်ရွှင်နေတာက ဆုတ်ကပ်မှာ နှစ် ၁၀၀ တမ်းပေါ့”

“ဟင်”

“အဲဒီလို အာယုကပ် သက်တမ်း ၁၀ ကနေ အသားနဲ့ အသားနဲ့ အသားနဲ့ အဆီ ကက်အပ်တစ်ခါ ဆုတ်ကပ် တစ်ခါဖြစ်တဲ့ ကာလကို

အန္တရကပ်တစ်ကပ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို အန္တရကပ်ပေါင်း ၆၄ ကပ်ပဲ
အသင်္ချာကပ် တစ်ကပ်လို့ခေါ်တယ် မောင်။ အဲဒီ အသင်္ချာကပ်ပေါင်း
လေးကပ်ကိုမှ တစ်ကမ္ဘာတဲ့။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာတစ်ခုရဲ့ သက်တမ်း ဘယ်
လောက် ကြာတယ်ဆိုတာ မောင် စဉ်းစားကြည့်တော့”

“အားပါး၊ မနည်းပါလား မြိုင်”

“ဘယ်နည်းလေ မောင်။ ဒါကြောင့် တချို့လူကြီးတွေက ကမ္ဘာ
သက်တမ်း ဘယ်လောက်ကြာတယ်ဆိုတာ မှန်းရလွယ်အောင် ‘ဘယ်
ဥပမာ ပေးခဲ့သလဲဆိုတာ အလျား တစ်ယူနော၊ အနံ တစ်ယူနော၊ အပြာ
တစ်ယူနော၊ ရှိတဲ့ သေတ္တာကြီး တစ်လုံးထဲမှာ မှည့်ငါးစေ့ ပိတ်ညောင်တော့
လေးတွေ အပြည့်ထည့်တဲ့ တစ်ယူနော ဆိုတာ ဒီဘက်ပိုင်း အတိုင်းအတာ
ပြောရရင် နှစ်ပိုင်ခွဲရှိတယ် မောင်။ ပေပေါင်း ၁၃၂၀၀ တိတိ ရှိတယ်
ပြီးတော့မှ တံဒီသေတ္တာကြီးမှာ မှည့်ငါးစေ့တစ်စေ့ ထွက်သာရုံ အပေါင်း
ကလေးတစ်ပေါက် မောက်တဲ့ အဲဒီအပေါက်ကနေ အနှစ်တရာပြည့်တဲ့
မှည့်ငါးစေ့ တစ်စေ့ထွက်ကျလို့ မှည့်ငါးစေ့ အားလုံး ကုန်နိုင်တဲ့ အချိန်ပဲ
တစ်ကမ္ဘာရဲ့ သက်တမ်းပဲတဲ့။ ရေတွက်လို့ကို မမှနိုင်ဘူးမောင်”

“အဲလောက်အထိ မြိုင်က မောင်ကို ချစ်ရတယ်ပေါ့လေ”

“ပိုရင်သာ ပိုရပါစေမယ် မောင်ရယ်၊ နည်းနည်းမှ မလျော့စေ
ဘူး”

“ရပြီ မြိုင်၊ ဒါဆိုရင် ဖေဖေ မေးချင်ရာ မေးပစေ၊ မြိုင်လေး
ပြောချင်ရာ ပြောတော့ ဖေဖေသဘောတူလဲ မောင်အနေမစိုက်ဘူး၊ သေ
မတူလည်း မောင် အနေမစိုက်ဘူး၊ မောင်မြိုင်တာ မောင်မြိုင်ပဲ၊ လ
... မြိုင်ရယ် ဒီပေါ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ဘေးကပ်နေရာ သွားရအောင်

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မြိုင်ကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ လွယ်ရာ တွတ်ရာ တစ်နေရာသွား
ပြီး တစ်အား မက်နမ်းလိုက်ဦးမယ် ဒီပေါ်မှာတူတော့ ဒါ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး”
မြိုင် မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။

“ဟို . . . ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ၊ မောင်တလည်း နေစမ်းပါ။
ဒီမှာ ယောက္ခမလောင်းနဲ့ တွေ့ရမှာ ကြောက်နေလို့ ဘုရားထရားတဖို့
ပိတ်ကျနေတာ သူက တစ်မျိုး နေဦး မြိုင် ဘုရားရှိခိုးဦးမယ် မောင်လည်း
ရှိခိုးချစ်ခိုး၊ မနိုးချစ်ရင် မြိုင်ဘေးနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ၊ မဟုတ်တယုတ်တွေ
လျှောက်ကြိုစည်စနေနဲ့”

ပြောရင်းနှင့် မြိုင်က သန့်ရှင်းနေသော ရင်မြင်တော် ကျောက်ပြား
ခင်းပေါ်မှာ တူကရီးလေး ထိုင်၍ စေတီထော်ကို အာရုံပြုမည်။

သက်ဆွေ ရင်ထဲမှာ မပြောတတ်သော ခံစားကြည်စူးမှုလေးများ
ဖြင့် အေးမြသွား၏။

အချစ်ဆုံးပါး မြိုင်၊ ပြီးတော့ မြိုင် ချစ်တာကိုလည်း ယုံပါတယ်။

(၂)

“အြော် . . . ခန့်လာ ထိုင်”

ဖေဖေဘေးနားတွင် ထိုင်စောင့်ရှမ်း အတွေး လွန်သွားသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ခန့် ဝင်လာသည်တိုင်ပင် မသိလိုက်။ ကိုယ်ရွေ့၍ ခြေစုံလာရပ် တော့ မော့ကြည့်ရှမ်း ပျာပျာသလဲ ထိုင်ခုံပေးလိုက်သည်။

ခန့်က သူထုပ်လှုပ်စွာမှားမှား ထုပ်လိုက်လျှင် အသံပမာ ထွက်ပေါ် သွားမည်ကို ဖြစ်နိုင်သည့်အလား သက်ကာပြုလိုက်ပြီး . . .

“ရတယ် သက်ရွေ့ ငါ မထိုင်တော့ဘူး အနီကယ့် အခြေ အနေ ဘယ်လိုလဲ”

ခန့်ကအေးကြောင့် သက်ဆွေက ခေါင်းခါပြရင်း အခန်းအပြစ် ဘက်သို့ ထွက်ရန် သက်ပြသည်။ ခန့်နှင့်အတူ သူပါ လိုက်လာ၍ အခန်းပြင် ချောက်မှ . . .

“ဆရာခန့်က နောက်ထပ် နှစ်ဆယ်လေးနာရီခန့်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ရလိမ့်နဲ့ ယေလို့ ပြောတယ် ခန့် အလောက်ကုမ္ပဏီ အခြေအနေ ကောင်းမကောင်း ပြောနိုင်မယ်တဲ့”

“ဟင်”

ခန့်က သက်ပြင်းသူသည်။

“အနီကယ် အယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ သက်ဆွေ အရင်ထက် နည်း ချောဝါအင် ခိုလိုတာ”

သက်ဆွေ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ရှိတော့ နှိုတယ် ခန့် ဒါပေးမယ့် ဒီရာဝါနီပတ်သက်လို့ အရမ်း သက်သာနေတာ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် နှိုပြ ဒီကြားထဲမှာ ဘာမှကိုမဖြစ် တာ။ မော့လေ ဘာမှဖြစ်လို့ ဆေးတွေဘာတွေ မမားတာကြောင့်လဲ ဝါမှာ ပေါ့”

“ဒါ ဖတ်စိ အထက်ကံ နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တာတော့ ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

“ကားမောင်းရင်း ဖြစ်တာဆို”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကားမောင်းပြီး ထိပ်ပြန်လာရင်း အိမ်ရွေ့မှာ ကားရပ် လိုက်ပြီးမှဖြစ်တာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကားမောင်းနေရင်း လမ်းမှာဖြစ်ရင် ပြီးရော”

“စေးဟယ် ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း တစ်ခါတည်း တန်းသတ်ပစ်သွားတာပဲလား သက်ဆွေ”

“အေး အဲလိုဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါက အိမ်ထဲမှာဆို တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မြင်စောင့် မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဖေဖေ ကားရပ် သဲကြားပြီး ခဏနေတော့ ဟုန်းသဲအရွယ်ကြီးပြည်နေတာ ကြားလို့ ထွက် ကြည့်တော့ ဖေဖေ ဂတီရာရင်ပေါ် မှောက်လျက်ကြီး ဖြစ်နေပြီး သတိမရ တော့ဘူး”

“နင်ကိစ္စကြောင့် အနီကယ် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဖြစ်တာတော့ မဟုတ် ပါဘူးနော် သက်ဆွေ”

“ဟာ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ ဒီကိစ္စ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မသိဘူးလေ၊ နင်ကလေး မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်လုပ်ပြီး

စိုက်နေတာတို့။ နင်လိမ္မာဖို့ ကောင်းပြီ သတ်ဆွေ”

“တော်တော့ ဝန့်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ဆက်မပြောနဲ့တော့ နင် အဖေပေးဆီ လူနာလာမေးတာ မဟုတ်လား လူနာကံမေးရင် လူနာအကြောင်း ပဲ ပြော၊ မဆီမဆိုင်ထုတ်ကိစ္စတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ အဲဒါတွေ ငါ မကြားချင်ဘူး”

“အေး . . . နင်က ပြောလိုက်ရင် ခါးဖို့ချည်းပဲ ဟိုဟာမဟာတွေ ထင်လိုက်ရတဲ့ အကောင်း”

“တဲပါ ဝန့်ရာ၊ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေ့ဖျက်စွဲကြောင့် စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ၊ ကဲ . . . လာ အထဲပြန်သွား မယ်ပေမေ့နားမှာ စကားသိပ်မပြောနဲ့”

သတ်ဆွေက အကားတို့ ကမန်းကတန်း ပြတ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။

ဝန့်က အထဲဝင်လိုက်လာပြီး သတ်ဆွေအဖေ ဦးဖိုးဆွေ ခုတင်ခြေရင်းမှ လူနာမှတ်တမ်းစာရွက်လေးကို တောက်ယှက်ကြည့်သည်။ ဦးဖိုးဆွေ ဆေးရုံစတင်သည့် နေ့စွဲလေးတို့သည် အမှတ်မထင် ဖတ်လိုက်၏။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်။

“မောင်၊ ညနေကျရင် ဒက်ဒီကို မြိုင် လာကြည့်ချင်တယ်”

“အင်းလေ . . . မထူးပါဘူး၊ လာချင်လာလိုက်ပေါ့၊ မြိုင်ရယ် မောင်မို့နေတာပဲ”

“ဟိုက်တယ် မောင်၊ အဲဒီလိုပဲ ဟိုဟာစဉ်းစား၊ ဒီဟာစဉ်းစား”

ကပ်ချခဲ ပြဿနာဖြစ်မှာ ကြောက်စွဲ မလာခဲ့တာ၊ နဆို့ ဒက်ဒီ ဆေးရုံတက်တာ ဆုံးရက်မို့ပါ။ ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မောင်ရယ်၊ မြိုင် လာခဲ့မယ်”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဆေးရုံ လူနာလာမေးတာပဲ ဘာဖြစ်စရာ ရှိတာ မှတ်လို့မဟုတ်တော့က သက်ဆွေက . . .

“လာခဲ့ မြိုင်၊ အဲလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မြိုင်အိမ်ကို မောင်လာခေါ် ပေးရမလား”

“ရတယ် မောင်၊ မလာနဲ့၊ မောင်က ဒက်ဒီနားမှာပဲ နေမပါ၊ မြိုင်ကိုယ့်အိမ်အစဉ်နဲ့ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

“အင်း . . . ကင်း”

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်ပြီး သက်ဆွေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ပါ ဆတ်ချသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း သူတစ်ကြိမ်ပဲ ပေးနေနှင့် မြိုင် မျတ်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံခြင်းသည် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ရ၏။ မထမထကြိမ်က လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ပေးဖေက မြိုင်ကို တွေ့ရစ်သည် ဆိုသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ခေါ်ဖို့ပေးရသည့် အကြိမ်။

မက်ပြန်တွက်ကြည့်တော့ တစ်နှစ်နှင့် တစ်လလောက် မှီပြီး အချိန်ကာလတို့သည် ဘယ်လိုကုန်သွားကြပါလိမ့်၊ စိတ်ထဲမှာ ထိုရက်များကို မနေ့တစ်နေ့ကဟုပင် အောက်မေ့နေသေးသည်။

သို့သော် ထိုမနေ့တစ်နေ့ကဟု ထင်ရသော ရက်များနှင့် ဒီနေ့ ဒီရက်များကြားမှာ အဖြစ်အပျက်တွေက များပြားစွာပြောင်းလဲသွားကြပြီ။

သူ့နှင့်မြိုင်ကြားက အခြေအနေများစွာတိုးတက်သည်လည်း လူ့ကုန်နှင့် မတူကြကော့၊ ဟိုတုန်းက ပြဿနာများစွာ ရှိပါသည်ဆို သည့်တိုင်

ထိုပြဿနာများကို လွယ်ကူစွာပင် ကော်ရှင်းပြေရှင်းနိုင်ပြီး အဆုံးသတ်မှာ အပျော်လေးတစ်ခုတော့ ရတတ်သည်။

ပြဿနာများက လွယ်ကူစွာ ကော်ရှင်း ပြေရှင်းပေးနေသောအခါ စက်ဝင်ခဲ ကတ်ကတ်ပြေရှင်းနိုင်သည့်တိုင် နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့သည့် အပြေစွာ ပျော်ရွှင်မှုမှ ဟုတ်ပါ့မလား။ သံသယ ဝင်နေချိန်။

မြိုင်အချစ်ကို ဆုဘာသံသယမှ ဝင်ပါ။
နှစ်ပေါင်း မစေ့တွက်နိုင်တောင် များပြားကြာမြင့်သော ကမ္ဘာ့ သက်တမ်းနှင့်အမျှ ချစ်သက်စွည်နေမည်ဟု ဆိုခဲ့သော မြိုင်အချစ်သည် တစ်နှစ်သက်တမ်းအတွင်းနှင့်လည်း ဘာမှ ထူးခြားပြောနိုင်လဲသွားစရာ ဝမ်း ကမ္ဘာနှင့်အမျှ တည်နေမည် လပေါ်တ ယုန်ရစ်အရေးသို့ပင် မြိုင်မေတ္တာ သူ့အပေါ် တာဝန်ရှိနေမှာလည်း ခေယျာသည်။

သို့သော် . . .

မင်စစ်လောကသည် ရှုပ်ထွေးလှ၏။

ဒီရှုပ်ထွေးခြင်းများကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားထောင်ရှင်းသည့်ဆိုလျှင် ဒီတစ်နှစ်အတွင်း မြစ်ဗျက် ခြေငါးလံခဲ့သည့် မြစ်စဉ် မြစ်ရပ်များကို အားလုံးကို အားရပါးရ ရင်ခွင့် ပြောပြလိုက်ချင်လှသည်။

စတင်ပြောရမည့် ကာလကတော့ မြိုင်နှင့်ဖေဖေ ပထမဆုံး တွေ့သည့် အချိန်ကပင် ပြန်စေ့စည်ဖြစ်၏။

(၉)

“မြိုင် . . . ဟုတ်ပြီ သမီး ဟာ . . . လာ . . . ထိုင် . . . ထိုင်”

မြိုင်ကို မေမေရွှေသို့ ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်တွင် မေမေ မျက်နှာ ကောင်းစွာ ချီးမွမ်းနေသည်။ မခေါ်ကတည်းက သမီးဆိုသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် မြိုင်ရင်ထဲမှ ခိုးရိုင်းပူပန်စိတ်များကို တစ်ခါတည်း ဆွဲနှုတ်ဖယ်ရှားပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး ဘာမှမရှိနိုင်နှင့်နော်၊ ဒက်ဒီကို သမီးမေးမလိုပဲ သဘော ထား။ ဒက်ဒီ သမီးတို့ကိုစွဲမှာ တစ်ခုခု စားနှောရုံကပျက် ပေးချင်လို့ ခုလို ခေါ်တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒက်ဒီ”

ဘေးက ရပ်ကြည့်နေသော သစ်ဆွေ ပြုံးရင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။ အစတုန်းကတော့ တစ်ယောက်ကလည်း ထိန်းလိုက်၊ ဟောကလိုက်၊ နောက် တစ်ယောက်ကလည်း ခိုးရိုင်းလိုက် ကြောက်လိတ်နှင့် ခုတော့လည်း ဒက်ဒီ တွေ သမီးတွေ ဖြစ်စွန့်ပြီး သူ့ဘောင် လှည့်ကြည့်ဖော်စေတော့။

လုံးလုံး လှည့်မကြည့်တာတော့ မဟုတ်။ ခဏကြာမှ မေးမတ လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“သား . . . မင်းမေမေကို ထွေးပြေး သမီး ရောက်နေတင်၊ ကော်ဒီရယ်၊ မုန့်ရယ်၊ မေမေရယ် သူ့အတု တစ်ခါတည်း လာခဲ့လို့ ပြီးရင် မင်းဟာ ကားပျဉ်း တွောက်ကုန်း ခဏသွား မင်းပြန်မို့ မေမေကို”

မှာထားတဲ့ဆေးတွေသွားပို့ပေး မေမေ အရေပြားကို နည်းသည်တစ်ယောက်
ရောက်နေလို့ မလာနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ ပြောလိုက်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

စိတ်ကောင်း ဖြင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့မည့်အရေ
စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ဖြင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင်
လည်း မျက်နှာလေး ဝယ်နေ၏။

“အမယ် . . . မင်းက ဘာလဲ၊ မင်းရည်းစားကို တို့လက်ထဲ ထား
ရမှာမို့ စိတ်ချရလို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေတာလား၊ စိတ်ချလက်ချ သွားပါက
တို့လက်ထဲမှာက မင်းလက်ထဲမှာထက် အများကြီး စိတ်ချရပါတယ်၊ သွား
စမ်းပါ”

သွားစမ်းပါ ဆိုသော်လည်း ချက်ချင်း မသွားနိုင်၊ ဖြင့်ကို တစ်ခုက
လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဖြင့် ခဏနေဦးနော်၊ မောင် ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”
ဖြင့်က အသံမထွက်တော့ဘဲ ခေါင်းသာ ညှိတ်မြဲသည်။
သက်ဆွေ မေမေ့ကို သွားပြောပြီး ကားဖြင့် ရောက်တုန်း
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သော စိတ်ကို အိမ်မှာထား၍ ကိုယ်
ချည်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးသွား၏။

“ဒီဖြင့်အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒက်ဒီ သမီး
စကားလေး တစ်ခွန်းနဲ့စခွန်းလောက် မေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေးပါ ဒက်ဒီ”
“သမီးနဲ့ ဒက်ဒီသား မောင်သက်ဆွေတို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ
ကြားပြီလား”

“ဖြင့်တု မတ်လ ကိုနှုတ်နေ့ကစပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ”
“အော် . . . စတော့ခဲ့တာကော”

“မနှစ်က စက်တင်ဘာလ ကိုးရက်နေ့က စခင်မင်ခဲ့တာပါ”
“ခါဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ ကာလက
အတော်ကြာပြီပါ၊ ဒါနဲ့အခုလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လေ့လာနေတဲ့
အချိန်အတွင်းမှာ သားနဲ့ပတ်သက်လို့ သမီးစိတ်တိုင်းမကျတဲ့ အချက်
အလက် ဘာတွေများ တွေ့ထားသလဲ သမီး”

“မရှိပါဘူး ဒက်ဒီ၊ သမီး မောင်ကို ဘာအဖြစ်အနာအဆာမှ မမြင်
ပါဘူး၊ စိတ်တိုင်းမကျတာလည်း မရှိပါဘူး”

“သမီးမိဘတွေကော စိတ်စွဲ သိပြီးပြီလား၊ သိတော့တော့ ကန့်
ကွက်တာတို့ ဘာတို့ လုပ်သေးလား”

“သမီး အသိပေးထားပါတယ် ဒက်ဒီ၊ မေမေတို့ကတော့ ဘာမှ
မပြောပါဘူး”

“အင်း . . . ဒီလိုရှိတယ် သမီးရယ်၊ ဒက်ဒီတို့ဘက်ကလဲ ကန့်
ကွက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက အချိန်တော့ ဈေးပေး
ချင်တယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ကို ခြောက်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီတို့ သဘောကတော့ မလောစေချင်ဘူး၊ အဲဒီလိုရာမှာ
အသံဆူကို ပိုစိုးရိမ်သလဲဆိုတော့ သားကို ပိုစိုးရိမ်တယ်၊ ဒက်ဒီသားတ

ထစ်ခါတလေ စိတ်ဖြူလက်ဖြန့်နဲ့ ထင်ရာလုပ်တတ်တယ်။ အဲဒါတော့ သမီးလည်း ခိုင်မိမှာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ သမီး သတိထားမိပါတယ် ဒက်ဒီ၊ မောင့်ကိုလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့အကြောင်း သမီး အမြဲ သတိပေးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး ဒီကောင်ကို သမီး ကိုင်တွယ်မှုရမှာ၊ ဒက်ဒီတို့ စကားကိုတောင် သမီးကောင်းလောက် နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတော့ ဒီကောင်ကို သမီးလက်ထဲပဲ အပ်ရမှာပဲ။ ဒက်ဒီ ပြစ်စေချင်တာက ခု သမီးတို့ သိခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အောက်ထပ် နှစ်နှစ်လောက် အနည်းဆုံးထားပြီး လက်မထပ်သေးဘဲ ကိုယ်ဘဝကိုစုလေးတွေ ကိုယ်တို့တက်အောင် လုပ်ကြစေချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားဆိုလည်း ခုထက်ထိ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ပြည့်စုံအောင် နှာမစားတတ်သေးဘူး။ သူတို့အလုပ်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲပြီး အဖော်လုပ်နေကြသလို အဆင့်အားပဲ ရှိသေးတယ်။ တကယ်ပဲနို့ဖက်ရှင်နယ် မဖြစ်သေးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဒီတော့တာ ဒီကြားထဲမှာ သမီးကပဲ သူ့ကို တစစတစလေးတွေ နားလည်အောင် သွန်သင်စေရင်း သူ့က အလစားနေရင်း လက်ထပ်ဖို့ လောနေရင်လည်း ထိန်းပေးထားစေချင်တယ်။ သူ့ကိုလည်း အချိန်တန်ခိုင်းစေဖို့ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီးသား။ ဒါပေမယ့် သားက သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ခါတလေ ဒီဘဝကို ထိုဟာလေး မကျေနပ်၊ ဒီဟာလေး မကျေနပ်တာနဲ့ ထင်ရာလုပ်ချင် လုပ်တတ်တော့။ အဲဒီတော့

ဒက်ဒီ သမီးဆီက ကတိတစ်ခု လိုချင်တယ်”

“ပြောပါ ဒက်ဒီ”

“ထိုစဉ်ကတော့ ထခြားမဟုတ်ဘူး။ ခုနုပြောသလို နှစ်နှစ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲဒီနှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးရင် သမီးတို့ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒက်ဒီတို့ လက်ထပ်ပေးမယ်။ အဲဒါက ဒက်ဒီအာမခံချက်၊ ဒီကြားထဲမှာ သာအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သားက လက်ထပ်ချင်တာတို့ ခိုးပြောချင်တာတို့ သိပ်နီးနီး စပ်စပ်ခွန်ခွန်တီးတီးနေချင်တာတို့ ပူအာလာရင် သမီးက ထိန်းထားပေးပါလက်မခံပါနဲ့။ ဒီကြားထဲမှာ အာကိစ္စကြောင့်နဲ့မှ အဲဒီလို အလွန်အတွဲ အမှားအယွင်းတွေ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ သမီး ကတိပေးစေချင်တယ်။ ဒက်ဒီလိုချင်တာ အဲဒါပါပဲ”

“ရပါတယ် ဒက်ဒီ၊ သမီး ကတိပေးပါတယ်”

“နှစ်နှစ်အတွင်းတင်ပါ သမီး၊ နှစ်နှစ်ကျော်ရင် သားတို့ သမီးတို့ မိတ်တိုင်းကျ ပြစ်ရစေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး သဘောပေါက်မိပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီတို့ ဖိုးရိမ်သလို ဆုံးမပြစ်စေရပါဘူး။ သမီး တာဝန်ယူ ကတိပေးပါတယ်”

မြိုင် မြိုင်လည်ပြောပြချက် စကားဟောတဲ့တွင် သက်တွေက ခေါင်းညိတ်သည်း။

“ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ မောင့်ဆီကလည်း မေးဖေ ဒီလိုကတိပဲ တောင်းပါတယ်။ အဖေဆီကလည်း ဒီမြိုင်တစ်ယောက်နဲ့ အတင်းအဓိပ္ပာယ်ပေးတဲ့ ချစ်ချင်တဲ့ ခွဲတာတို့၊ ဘာတို့ လုပ်မိဘူးဆိုတဲ့ ကတိလည်း မေးဖေ ရထား

တယ်”

“ဟင်း . . . ဒါဆို ဒီဘက်ကိစ္စကတော့ မြိုင်တို့ စိတ်ပေးသွားပါပြီ ဒက်ပီပြောသလိုပဲ ဘဝတိစ္ဆာလေးတွေဘက် မြိုင်တို့ အာရုံပြောင်းလိုက်ကြရအောင်၊ ခြောက် . . . ဘဝကိစ္စဆိုမှ မြိုင်လည်း အခုမှ သတိရတယ် မောင်ကို ပြောပုံမေ့နေလို့ တစ်နေ့က အိမ်ကို ဆရာမြတ်ထွန်း လာသွားတယ် မောင်”

“ဟုတ်လား . . . ဘာကိစ္စလဲ”

“ပေပေ နေမကောင်းတာကိုလည်း လာမေးရင်း ဖိုက်ကမ္ဘာက ကျယ်သရွေ့လို့ ရိုက်လို့ မပြီးနိုင်သေးတဲ့ သူ့ချစ်သူမျှကို လတ်ကားကြိုက်စွဲလည်း လာပြောတာပါ။ အဲဒါ ရှေ့လလောက်ကျရင် ပြန်ရိုက်မယ်တဲ့ မြိုင်ကိုလည်း ဇာတ်ညွှန်း ပြန်ဖတ်ပြီး ရိုက်ဖို့ကျန်တဲ့အခန်းတွေအတွက် နည်းနည်း ပြင်ဆင်ထားတဲ့”

“အဲဒီတော့ မြိုင်က ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြောရမလဲ မောင်ရယ်၊ မြိုင်လည်း ဝမ်းသာ သွားတာပေါ့ ဒါနဲ့ပေမယ့်ကတောင် ဇာတ်ညွှန်းတွေ ပြန်ဖတ်ကြည့်သေးတယ်၊ တချို့မေ့မတောင်မေ့ကုန်ပြီ”

သက်တွေ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် . . .

“အဲဒီကားကို မြိုင် လုံးဝ ဆက်မရိုက်ရဘူး မြိုင်၊ နောက်ထပ်ဝ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်မယ့်ကိစ္စ မှန်သမျှ မြိုင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဘူး”

“ဟင်”

မြိုင် အသံနဲ့တကြား မော့ကြည့်ဖိုက်ခါး

“တာ . . . အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ မောင်ရယ်၊ ကားက ရိုက်လက်စ တန်းလန်းကြီး၊ နောက်ထပ် ရိုက်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်နှစ်ရက်မှ မကြာတော့ဘူး”

“ဘယ်နှစ်ရက် ကြာတာ မကြာတာက အရေးမကြီးဘူး မြိုင်၊ ဒီကိစ္စက မြိုင်နဲ့ မောင်ကြားမှာ ပြဿနာတွေ ပိုရှုပ်လာနိုင်တယ်၊ ဒီကောင်တွေကလည်း မောင်ကို သိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး တနည်းနည်းနဲ့ မောင်ကို ပြန်ကလံ့စားချေကြမှာပဲ၊ မြိုင် ကားရိုက်ရင် နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခုခု ထွက်လာအောင် ဒီကောင်တွေ မလုပ်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကျ အကုန်လုံး မကောင်းဘူး ဖြစ်ကုန်မယ်”

မြိုင်က ဖုရားသလဲ ခေါင်းခါရင်း . . .

“မဖြစ်စေရပါဘူး မောင်ရယ်၊ မြိုင်လည်း သတိထားနေမှာပါ၊ နောက်ဆုံး မတတ်သာရင် ရိုက်ကွင်းတိုင်းကို မောင်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ နောက် တစ်ခုက ကားပြီးရင် မြိုင် သူတို့နဲ့ လုံးဝ အလုပ် ဆက်မလုပ်တော့ဘူး ဆိုတာလဲ မြိုင် ကတိပေးတယ်”

“ဟင်းလေ၊ ဒါဆိုလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ဒီကောင်တွေပါ၊ ဒီကောင်တွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ခော် မလုပ်ရင် မောင်ဘက်က ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ဒီကောင်တွေ အကုန်ယုတ်လို့ကတော့ ရိုက်ကွင်း ပေါ်မှာတင် မောင်က သတ်မှာပဲ”

မြိုင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ အတော်ကျယ်ကျယ်လေး ထွက်လာ၏။

(၄)

“အဲဒီကောင်တွေ အဲလိုပြောတာ အဗျန်ပီလား နိုးသိန်း”

“ဟာ . . . မင်းကို ငါက ညာရှာလား သက်ဆွေရာ ငါ့ပုံပုံ
တဲ့ ထွန်းစက် သူတို့ ရုပ်ရှင်ကြွယ်က အလှူပေးမား၊ ပြိုင်နဲ့လည်း သိဝ
မယ်ရစ် သူ့ပါ ခေါ်မေးကြည့်၊ သူ့ရေကော် အဲဒီကောပြောတုန်းက ဒီခေ
လည်း ရှိတယ်”

နိုးသိန်း စကားအဆုံးတွင် သက်ဆွေ ခေါင်းတစ်ချက် ထုတ်
သည်။

“ကောင်ပြီ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကိုပါ ဒီခေါ်ခွဲ နိုးသိန်း၊ ပြ
အဲဒီအကြောင်းကို မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက ငါ့တို့ အစအဆုံး သေချ
ပြောစမ်းပါ၊ မင်းကော့စုကို ငါ မမေ့ပါဘူး”

နိုးသိန်းက ဆိုင်အပြင်တွင် ရုပ်စောင်နေသော သူ့သူငယ်
ထွန်းစကို မြန်ထွက်ခေါ်သည်။ သက်ဆွေက စပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူတို့
အနေကို အကဲခတ်နေသော ကျော်လော့ကို လှမ်း၍ . . .

“ကျော်လော့ သူတို့ပြောတုန်း မင်း အဲဒီ ကက်ဆက်နဲ့ မင်း
လိုက်စမ်းပါ ဒီကော့စုနဲ့သာ မင်းလိုက်၊ ပျတ်သွားတဲ့ အခွေကို ငါ မ

မြန်ဝယ်ပေးမယ်”

ကျော်လော့ ခေါင်းညိတ်ရင်း ထိုတိုစွာကို ကနန်းကတန်း ဆောင်
ရွက်လိုက်၏။

ပြဿနာက ဒီဘက်ပိုင်းမှာ တစ်ဖိုး ရှစ်လာသည်။

ကလျင်တုန်းက မြစ်ခဲသည့် ပြဿနာများက ပေါ်ပေါ် လင်ထင်
တွေနှင့် ရှင်းရှင်းပြောင်ပြောင်တွေ မြစ်သော်လည်း နှစ်မြစ်လာသည့် ကိစ္စများ
က များစွာ မရိယာယ်ဝါသည်။ အတော်သတိထားပြီး ပြေငြိမ်းမှု ရမည်တ
လည်း သဘောပေါက်မိ၏။

မြိုင်နှင့် မေမေ တွေပြီး မြန်ပို့ခေးစဉ်က မြိုင် ကားဆတ်နိုက်မည့်
ကိစ္စ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ တားတောင် တားခဲ့သေး၏။ သို့သော် မြိုင်က တာမှ
မပြစ်စေရပါဟု ကတိဝေးသောကြောင့် သူ့ အစဉ်းအကန့် ဘာမှမပြောခဲ့။

ခုကျတော့ ထိုကိစ္စကြောင့် နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် သတင်းက
နှစ်ခုလောက် ဝင်လာပြီ။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ပြော၍ မရတော့။

ခု နိုးသိန်းဆီက သိရသည်က ခုစိတ် ဗဟုသုတ သူ့ရေကော်တို့နှင့်
ပတ်သက်သည်။

ဝတ်မသတင်းက တစ်က ကြီးကြီးမေဆီက ရသည့်သတင်း၊
ပေမေတို့ ခေမေတို့နှင့် ပတ်သက်၏။

ထိုခေမေ မြိုင်ကို မြန်ပြီ ဆိုက်တန်းသွားသည်။ ညာဘက် အမှ
နားရှိခွဲလေးက တစ်ပြန်အရောက်မှာ မိမိတွင် မေမေက မေးကော
မပြီကော ဟု မေးတိုင်း မှုတ်တစ်ခု သွားရေကြာသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုစဉ် ကြီးကြီးမေက သူ့ကိုခေါ်၍ တိုးတိုး ပြောပြသည်။

“သား . . . သားရဲ့ မိန်းကလေးကို ဘိုင်စကုတ် ဆက်မခို ပြောလိုက်ပါလားကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီး”

“နေခင်းက သားတို့ပြန်သွားတော့ သားအဖေနဲ့အဖေ ပြောတာကို ကြီးကြီး ခိုးနားထောင်ထားတယ်။ ရုပ်ရှင်ဆက်ရိုက်ရင် သားနဲ့ ကောင်မလေး ကွဲမှာပဲတဲ့”

ကြီးကြီး၏ ပြန်ပြောစကားကို သူ လုံးဝမရင်း၊ သို့မဟုတ် ကြီးလက်ကိုဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းရင်း . . .

“ကဲ . . . ထိုင်စမ်းပါဦး ကြီးကြီးရာ၊ တွန့်တော့ကို အဲဒီလို ပြောပြောနဲ့ နေခင်းက ကြီးကြီး နားထောင်ထားတာတွေကို အစစအဆုံး ပြန်ပြောပါ”

ထိုအခါ ကြီးကြီးက ပြန်ပြောပြ၏။

လက်ဆွေနှင့်မြိုင်တို့ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် မေမေက မေမေအကျေနပ်သောစကားကို ပြောသည်ဆို၏။

“ကိုကို သာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ လွင်တော့ အာမုနားမလည်သားနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ဖြစ်နေတာကို မကြိုက်ဘူးလဲ ပြောသေးရဲ့၊ အနှစ်နှစ်ကြာရင် လက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့ဘာကို ကတိတွေ ဘာဖြစ်လို့လျှာပေးနေရတာလဲ၊ ခုတော့ ကလေးတွေက ပျော်နေကြတယ်၊ တော်တော်ကတိပေးထားသလို မဖြစ်ရင် ကလေးတွေ အရမ်း စိတ်နာကျန်မှာပဲ”

မေမေက ရယ်သည်။

“မင်း မသိပါဘူး လွင်ရာ၊ ဒီကောင်ကိစ္စကို ဒီလိုကိုင်မှပျော် နှစ်နှစ်တာ နည်းတဲ့အချိန်လား၊ အဲဒီလောက်သာ အချိန်ရ သူ့ကိုကိစ္စကို ကိုကိုတို့ ဝပ ဝင်လုပ်စရာ မလိုဘဲနဲ့ သူ့အလိုလို ပြဿနာတတ်တုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကိုကိုတို့ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ရှင်းရမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကောင်မလေးက မကြာခင် ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်တော့ အဲဒီအခါကျ ကောင်မလေးရဲ့ မူလဗိုလ်သား နောက်ကြောင်းတွေရယ်၊ ကောင်မလေး ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်လို့ ဆက်ဖြစ်လာဦးမလို့ ကိစ္စတွေနဲ့ဆိုရင် သား တစ်နှစ်ပြည့်အောင်တောင် ခံနိုင်ရည် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရည်းစားအနေနဲ့ နှစ်နှစ်ပြည့်အောင်နေဖို့ဆိုတာ မယ်ထင်လို့လား လွင်”

“အဲဒါဆို ခုကတည်းက သားတို့ သေချာ ရှင်းပြလိုက်ပါလားကို”

“ရှင်းပြရုံနဲ့ လက်ခံရင် ငါက ဒီလောက်အထိအောင် အစီအစဉ် တွေ ခုနေ့စရာကို မလိုဘူး လွင်၊ အစောကြီးကတည်းက ကိစ္စပြတ်တယ်၊ ဘာက သက်ဆွေဆိုတဲ့ကောင်ကို အဲလိုပဲစပ်နဲ့ ရှင်းပြလို့ လက်ကိုခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ထိမှ သိမှာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီကြားထဲမှာ ကောင်မလေးက ရုပ်ရှင် မရိုက်ဖြစ်တော့ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားနိုင်တယ် စဉ်းစိုရဲ့၊ အဲလို အဆင်ပြေသွားရင် ယုံနယ်လုပ်မလဲ”

“အဲဒီကျတော့လဲ ဘယ်နှိမ့် လုပ်စရာ ဝေလီတော့သား၊ မေးစားသိုက်”

မင်းစွမ်းစွမ်း

၇၆

"အဲလိုပြောတော့ သာမန်ကြီးကြီးက သာမန်ကောင်မလေးကို သနားတယ်။ ဒါကြောင့် သားကို တို့တို့ ငါတို့တို့ ပြန်ပြောပြထားတာ ကောင်မလေးကို လူ့လူ့ဘဝကတိုက် မခိုက်ခိုင်းစေဘူးနော်။ သားပေးချာ ပြောပြ"

ဒီသတင်းရရှိလို့မှ နှစ်ရက်မကြာသေးမှ နီးသိမ်းဆီက တစ်ဆင့် သူရဲကောင်တို့ဘက်က ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေများကို ကြားရပြန်သည်။ ကျော်လေး ဖမ်းထားသည့် ကက်ဆက်ခွေထဲမှ ထွန်းစခဲ အသံ များတိုးနားထဲ ပြန်ကြားနေပိဦး။

"ကိုသူရဲက ပြောတယ်။ ကားပြန်ခိုက်တာနဲ့ မြိုင် သူတို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့။ အဲဒီက သက်ဆွေဆိုတဲ့ကောင် ငါတို့အကြောင်း သိရမှာ ပေါ့ကွာတဲ့။ ကိုသက်ဆွေနဲ့မြိုင် ဖြစ်တာကို သူတို့နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ကြဘူး။ ကိုသက်ဆွေ အခနဲက မြိုင်ကို သူတို့က သူတို့ အခိုင် မင်းသမီးအနေနဲ့ လုံးဝ ကိုယ့်လွှမ်းထားချစ်ကြတာ"

"အဲဒါ တို့ဘဝက အဘိုးကြီး ပွေ့ပြည်ပြီး ကားဆက်မခိုက်ခိုင်းလို့ တသိကခေးက ဖြစ်နေတုန်း ကိုသက်ဆွေတို့နဲ့ မြိုင် ဝါသွားတာ အဲဒါတို့လည်း သူတို့က နည်းနည်းမှမခံနိုင်ဘူး။ အခုတော့ပြန်ခိုက်တာနဲ့ မြိုင်ကို တစ်နည်းဟုတ်တစ်နည်း ကြံစည်ပြီး တို့သက်ဆွေနဲ့ ကွဲအောင် လုပ်ကြမှာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုသူရဲက ပြောသေးတယ်။ မြိုင် အဲဒီကောင်နဲ့ရရင် အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲ ရမယ်တဲ့"

"ဒီမောင်နဲ့ အာဆီင်လို့လဲ တိုထွန်းစရာ၊ အာလဲ သူတ ဖြိုင်ကို ပြိုက်နေလို့လား။ သူ့မှာလည်း မိန်းမရှိရဲ့ သားနဲ့"

"အဲဒါတွေကတော့ မပေးနဲ့ ကိုသက်ဆွေ၊ ကျွန်တော်လည်း သိဘူး။ သူတို့ဘုပ်စုမှာ အဲဒီကိစ္စတွေက စွပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ စေတနာလည်း တစ်ခိုင်း၊ သားကလည်း တစ်ခိုင်း၊ သူတို့တတ်လမ်းတွေက သပွတ်စုပြီး၊ ကျွန်တော်လည်း အာတွေ့မှန်းတို့ မသိဘူး"

ဒီကားများ အားလုံး ကတ်ဆက်ခွေထဲမှာ နှိပ်သည့် မြိုင်ကို ဒီတစ် နှစ်ကားဆက်မခိုက်ဖို့ ပြောလျှင် မှိုင်မြိုင်ကောင်-ကင်မရာတို့တို့က ကတ်ဆက် အသေးစားတစ်လုံးနှင့်အတူ အမြဲထည့်ထား၏။

၇၇

"ဟုတ်လား မောင်၊ ပြဿနာက အလောက် ဖြစ်နေလား။ အဲဒါဆို နှစ်လည်း မြိုင် ပြန်စဉ်းစားပါဦးမယ်။ မောင်ရယ်၊ ခုတော့ မောင်နဲ့ ယာတွေ့ မိမိ မရသေးဘူး။ ကက်ဆက်ခွေလည်း သိမ်းထားပါဦး။ နောက်တော့ မြိုင် အထောင်ပါမယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မြိုင်၊ မအားလို့လား"

"အဘားလို့မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ အထောင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေ ပါပေမည့်က ဆေးရုံတိုက်ရတယ်။ ညက မြိုင်ကော မေမေကော တစ်ည အဲဒါ မအိပ်ရဘူး။ ခုတောင် မောင်လေးက ဆေးရုံမှာ စောင့်နေပြီး ဆယ်မှာ ဒီ ခုရင် မြိုင်ပဲ ထမင်းသွားပို့ရမှာ"

"ဟာ . . . အဲဒါဆို စောစောက စောင့်တို့ ပြောပါလား မြိုင်ရယ်"

ဒီတိုင်းတွေ မောင် လိုက်လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ မောင် အခုလာခဲ့ရမလား”

“ခုမလာပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မြိုင်က ချက်ချင်းသွားပြီး ချက်ချင်း ပြန်လာမှာ ညနေကျမှ လှနာမေးရင်း ဆေးရုံကြီးကို အေးအေးဆေးဆေး လာရင်လာခဲ့”

“ညနေလည်း လာခဲ့မယ်၊ ခုလည်း မြိုင်ကို မောင် လိုက်ပို့ပေးပါ မယ်၊ ကပ်လေ၊ ခုနက်တို့တွေ ခဏမှေးထားလိုက်ပါဦး၊ ဒက်ဒီတိုစက အရေး ကြီးပါတယ်၊ မြိုင် စိတ်နှစ်မခန့်ဦး ပြီးတော့ အိပ်ရေးတွေ အာတွေလည်း ပြန်စတောင် အိပ်ဦး တကယ်လို့ မောင်ဟာမောင်ပဲ ထမင်းချိုင့် သွားလေလို့ ရရင် မြိုင် မလိုက်ခဲ့တော့ အိပ်မှာပဲအိပ်နေ၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မောင်၊ မောင်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အာ . . . မဟုတ်တာ၊ မြိုင်ကလဲ”

ခဏအကြာတွင် သက်ဆွေ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချသည်။

တော်တော် အာပြစ်လို့လဲဟု မေးသောအခါ အင်္ကျီအကြောင်း

ပြန်ရှင်းပြနေရသေး၏။

၅)

ဒီကြားထဲမှာ နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုက ထပ်ဝင်လာပြန် သည်။

သက်ဆွေ စိတ်လည်း တို၏။ ပြဿနာဆိုတာတွေက ဒီပြင်ထုဆီ သွားတော့ဘဲ ကိုယ့်ဆီပဲ စုပြီးတိုးနေပြီး ရောက်ရောက် လာကြသည်။ ပြဿနာကလည်း ငြိမ်သလိုလို ဖြစ်ပြီးမှ ထတောက်သော ပြစ်၏။

မြိုင်ပေးဆေးရုံတက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ ပြစ်သည်။ စစ်ရက် သက်ဆွေ ဆိုင်မှာရှိနေတုန်း တစ်ခဏ မေ့နေဆီက ဖုန်းလာသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ပြောပါ”

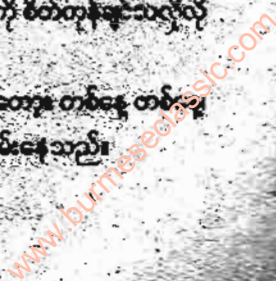
“သားအခု အိမ်ကို ခဏ ပြန်ခဲ့စမ်းပါ၊ အရေးကြီးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သားအခု ပြန်လာခဲ့မယ် မေမေ”

ဘာအရေးကြီးလဲ ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာတွေပင် ရှည်ရှည်ခေး ခေးမနေတော့ဘဲ သက်ဆွေ ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

ကြာတော့ သက်ဆွေလည်း လောကကြီးကို စိတ်တုန်ခင်သလိုလို ပြစ်လာပြီ ဖြစ်၏။

ခု ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ပျော်စရာရယ်လို့ကို မရှိတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အရေးကြီးတာနှင့် စိတ်ညစ်ရတာနှင့် ချာရမတ်ယမ်းနေသည်။

မြိုင်နှင့်ကလည်း အပြင်မှာ တွေ့တိုတွေ့ရသည် မရှိတော့၊ မြိုင်
မေမေ အခြေအနေကမကောင်း၊ ဆေးပျော့ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်တက်ပြီး
အခြေအနေမတန်၍ အိမ်ပြန် ခေါ်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ အစ်မိစ်ဆရာဝန်ကော
ပြန်မှာဆရာဝ ကော တတ်နိုင်သလောက်တော့ ချဉ်းမလားဆိုပြီး ကတော့
ကုနေကြသေးသည်။

သို့သော် ရောဂါကလည်း အေးနေရုံရောက်၍ စစ်နန်းကြည့်ပြီးမှ
တစ်ဆာမှန်း သိရသည်။ အသက်ကလည်း ကြီးပြီး လူကလည်း နှိတ်ကလည်း
က မိနိစ်နိနိ အားကလည်း သိပ်မရှိတော့။

အမှန်တော့ အိမ်ပြန်ပြီး သစ်အဆုံးသတ်မည့်နေ့ကို စောင့်နေကြ
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စမှာလည်း မြိုင်နှင့် အတူတူရော၍ စိတ်ထိခိုက်နေ
ရသေးသည်။

အပြင်မှာ တွေ့ပြီး တိုတွန်းကလို ပျော်ပီရွှင်ပီ ဖေ၍ ဖုန်းပြော
လျှင်၊ အိမ်ခဏတစ်ဖြုတ်သွားတွေ့လျှင်ပင် အလျင်အလှို နောက်နောက်
ပြောင်းပြောင် ရယ်ရယ်ရောမောတွေ့ မလှစိနိုင်တော့။

မြိုင်တစ်ထဲမှာ ဖြစ်နေသော ပြဿနာကြောင့် ဦးမြတ်ထွန်းတို့နှင့်
ပတ်သက်သည့် ကိစ္စကတော့ နည်းနည်း ငြိမ်သွားသည်။ ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်ဖို့
ကိစ္စကလည်း ဘာသံမှ ပြန်မကြားရသေး။ သို့သော် ဒီဒီက ငြိမ်ပြီဟုတော့
ပြောလို့မရ အချိန်တန်လျှင် သူ့ခွန်အား ရှိသလောက်တော့ ဒုက္ခပေးဦးမည့်
ဒီးပင် ဖြစ်သည်။

သစ်ဆွေ ခေါင်းထဲတွင် ဟိုသည်လျှောက်ခင်းအားရင်း ကျော်လေ
တို့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ဆိုင်တယ်နှင့် အိမ်ပြန်ပြောခဲ့သည်။
အမေမေကြီးသည်ဆိုတာကတော့ မေမေ ပြော၍ သိပြီးပြီ ဖြစ်

သည်။ ဘာအရေးကြီးမှန်းတော့ မသိရသေး။
အိမ်နားရောက်လာမှ ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလာ၏။

၇

“တာ . . . ဒီကိစ္စ နှင့် ဘာဆိုင်လို့ ဝါ ခန့်၊ နင် ဘာဖြစ်လို့
သက်သက်မယ့် ဝင်ခွပ်နေရတာလဲ”

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါသက ပိုပြန်ပြန်သည်။ ပြဿနာက ခန့်
မသိမသိပင် ဝင်ခွပ်သည်ကိုပွား သူ့ဆီ မပေးက ဝန်မတက်ခင် ဆယ့်ငါးမိနစ်
လောက်က ဝန့် အိမ်ရောက်လာသည် ဆို၏။

အိမ်ရောက်လာပြီး ခန့်က ရမေ့တို့ ထပြစ်တစ်တော့သည်။

“အနိတ်တို့က အရမ်းပေါ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သက်ဆွေကို ဒီအ
ဟိုင်းလွတ်ထားရတာလဲ၊ ဖြစ်လာရင် အနိတ်တို့ပီပီတဆင်ခဲရမှား သက်ဆွေ
က ငဒါ၊ ဟိုကောင်မက လူညှုတိုင်းခံနေရတာ အနိတ်၊ ဒီကောင်က အာမှ
သိတာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေက ဒေါသဖြစ်နေသော ခန့်ကို ဆရာမော့ရင်း . . .

“အနိတ်တို့က မပေါ့ပါဘူး ခန့်ရယ်၊ အနိတ်ကယ်ကယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို
သေချာ ကိုင်တွယ်ပြီး အတောင်းဆုံး ဖြစ်ကောင် လုပ်နေပါတယ်”

မေမေက ဘယ်လို ရှင်းပြရင်းပြ ခန့်က ဒေါင်းခါငြါခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး အနိတ်၊ တချို့ကိစ္စတွေက အနိတ်ဆို အနိတ်ကယ်တိုင်
ခန့် ပြောပြရခက်လို့ ပြောမပြတာ၊ အဲဒီကောင်မ အကြောင်းကို ဝန့် စုဝေး
စားတာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ အချို့ကိစ္စတွေ အနိတ်တို့

အန်တယ်တို့ ကြားရင် တတ်တောင် သေသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီကောင်မက
ဖြောင့်စားသာသာ ပြစ်နေတဲ့ တောင်မ”

ကြာတော့ မေမေပင် ထက်မြောက်လာသည်။

“ကဲ... ဒီပြင်လဲ ဒီလိုလုပ်ပါလား စန့် အန်တီတို့ကို ပြောရောက်
တဲ့ စကားတွေရှိနေရင် အဲဒီစကားတွေ သားကို တည့်တည့်ပြောလိုက်ပါ
လား။ မောင်သက်ဆွေကို အခု အန်တီ လှမ်းခေါ် လိုက်မယ်”

“ခေါ်လိုက် အန်တီ၊ အဲဒီတောင်ကို စန့်ကိုယ်တိုင် ပြောမယ်၊
အရေးကြီးတယ်။ ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါလို့”

ဤနှည်းပြင် သက်ဆွေ အိမ်ရောက်လာရခြင်းပင်။

စန့်က တွေ့တွေ့ချင်းပင် ...

“နင့်ကို ဝါ ပြောစရာရှိလို့ အန်တီ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ သက်ဆွေ
နှင့်ကောင်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စုံစုံတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

ဤတွင် သက်ဆွေ စိတ်ပေါက်ဝေါက်နှင့် စောစောကအတိုင်း
“ဟာ... ဒီကိစ္စ နှင့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ကစ၍ ပြောချလိုက်ခြင်း ပြစ်သည်။
သို့သော် စန့်က သက်ဆွေစကားကို မှုပ်မရှား သက်ဆွေက ဘုမ္မာ
စရာအကြောင်း ရှိသလို သူ့သက်ကလည်း ပြောစရာ အကြောင်းတွေက
ရှိနေသည်ရှိ ခပ်တည်တည်မင် ပြန်ကြည့်ရင်း...

“ငါ ခွဲတာလား၊ နင် အသုံးမကျတာလားဆိုတာ သေချာသိရ
အောင် ငါ ရှင်းပြမယ် သက်ဆွေ၊ အဲဒီမှာ နင် ခဏထိုင်၊ နင့် ဒေါသကို
ခဏလေး သိမ်းထား၊ ငါ ပြောမယ့်စကားကို သုံးအောင် နားထောင်၊ ပြီးရင်
နင်ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်၊ ငါလည်း နင့်ကို ဒီတစ်ခါပဲ ပြောတော့မယ်၊
နောက်ထပ် နင့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ ရှင်းလား”

“ရှင်းလဲ ပြန်နေခဲ့တော့တာ၊ နားလည်း ထောင်ချင်တော့ဘူး”
ဟု ပြောမည်ကြံခါရှိသေး၊ မေမေတပါ ဝင်၍ ...

“ကဲပါ၊ သားရယ်၊ စန့် ပြောတာ တရားသားပဲ၊ သူပြောပြတာ
သားနားထောင်ပြီးရင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ဆိုတာပဲ၊ အတိအကြောင်း
သိရအောင် နားထောင်လိုက်ပါ” ဟု ပြောသဖြင့် သက်ဆွေ ပြန်ပြီး ထိုင်နေ
လိုက်သည်။

စန့်က ...

“ငါ ပြောမယ် သက်ဆွေ၊ နင့်ကောင်မနဲ့ ပတ်သက်လို့ နင်သိတာ
က ဦးပြတ်ထွန်းကိစ္စ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဒီပြင်တစ်ယောက် ရှိသေးတာတော
နှင့် သိလား”

“သိတယ်၊ ကိုဖေးဖေ ကိစ္စ ပြောတာ မဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ကိုဖေးဖေဆိုတဲ့ လူနဲ့ကော သယ်
လောက်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ နင်သိလား၊ ဝါ ထင်တယ်၊ နင် အထွန်
ဆုံးသိရင် သူနဲ့ရည်းစားဖြစ်ဖူးတယ်၊ နောက်တော့ ကွဲသွားပြီး ကိုဖေးဖေတ
လက်ထပ်သွားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ရှိမယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုဖေးဖေနဲ့ မေသင်ခိုင်းတဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အိပ်တစ်လုံးမှာ
အပတ်တိုင်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို အမြဲတမ်း တစ်နေ့တုန်း သွားသွားနေကြတာ
တော့ နင် သိလား”

“သူထို့က ဘာလုပ်ဖို့ သွားတာလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့ သွားတာလဲ ဆိုတာကတော့ သူတို့မေးကြည့်မှ
သိမှာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်

ရွှေစားကလည်း ဖြစ်နေတယ်။ အယ်သုမခန့်တဲ့ အိမ်တစ်လုံးမှာ နေထိုင်တည်းသွားပြီး တစ်နေ့လည်း နေနေကြတာ။ စိတ်ပုတီး သွားစိတ်တစ်ခုခု သွားထိုင်တာတွေ အယ်လိုပဲ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သက်တမ်းကို အေးပေးဆိုတဲ့ လူတစ်လည်း ဒါပဲဆိုတဲ့စကားမှာ အားအတွေ့ အကြံ မရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ မေသင်ခိုင် ကလျင်ကလည်း ရွှေစားပေါင်း သော ခြောက်ထောင်နဲ့ ဒီလိုပဲ အိမ်အိမ် သာနေကျတဲ့ နောက်ပြီး မေသင်ခိုင် တို့နဲ့ ဒီမှာကို ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း အိမ်အိမ်ကို လာနေသေးတာပဲတဲ့”

သက်ဆွေ ဝိုင်နေသည်။ ဘာမှ မပြော။

ဝန်က ဆက်၍ . . .

“ငါ ကြားသလောက်က မေသင်ခိုင်ဟာ အိမ် ကိုတေးပေးနဲ့ ပယ်သတ်ပြီး ကလေးတောင် ဖျက်ချရမှာ သလိုလိုပဲ။ သိပ်အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ကြားတာ ပြောတာ ဒါပေမယ့် အယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေသင်ခိုင်က နှင့်ကို အချစ်ဖမ်းပြီး တွဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ သက်ဆွေ သူ့နှစ်သွားယုံရင် နှစ်မှားမယ်။ သူ့မှာ စိတ်စွန့်ပတ်သက်လို့ အတွေ့အကြုံတော့ မှားယွင်းတယ်။ ငါပြောတာ စိတ်မဆိုးဘူး တချို့က အယ်အတိ ပြောလေတာ အဲဒီအချိန်သမီးကို စိုက်ဆံပေးရင်တောင် ရတယ်လို့ ပြောကြတာ။ အဲဒါ ပြောချင်တာ အတုနဲ့ပဲ တုန်တာတော့ နှင့်သဘောပဲ”

သက်ဆွေ အကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“က . . . နှင့်ပြောချင်တာ ပြောပြချင်ပြန်တော့ ဝန်၊ နောက်လဲ အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ့ကို အမှ မပြောနဲ့တော့။ ငါ မကြားချင်တော့။ မဟုတ်ပါဘူး သက်ဆွေရဲ့ ငါက စေတနာနဲ့ပဲ”

“အေးပါ . . . အဲဒါ . . . ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ကို ငါ့အာသာ ငါပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်ဟာ။ ငါ့ဘာသာငါ ဆက်သိချင်သေးတာ ရှိရင် ဆက်စုမ်းမယ်။ နှင့်ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“ဟေးလေ၊ ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ ငါ့ပြန်မယ်။ ဆန်တိုက်လည်း နှုတ်ဆုတ်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

သက်ဆွေ ခေါင်းညှိတ်သည်။

ခေါင်းဆံမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကို သွားပြန်၏။

သည့်နေ့တစ်နေ့နှင့် နောက်တစ်ညမှာတော့ တိုလှိုင် လာသေးသည်။ ဒီနေ့တော့ တိုလှိုင် မလာ။

သက်ဆွေနှင့် မြိုင်တို့ ဒါတိုင်း ညများလိုပင်၊ တိုက်ဘေး မြေတွက် တွင် မီးဖို၍ ရေခန်းတိုးတည်းထားရင်း၊ မီးလှိုပြီး စကားပြောကြသည်။

“မောင်တို့ မြိုင် တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ မြိုင်၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီလိုမောင်၊ အစကတော့ ဒီတိုပွဲကို ခုတ်ခွပ်ခွေတွေ အားလုံးပြီးမှ ပြောမလို့ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီညက မောင်နဲ့ အေးအေးအေးအေး ပြောချိန်ရလို့ ဤပြီပဲ ပြောလိုက်တာပါ။ မနက်ဖြန် ညကျတော့လည်း မနက်ဆွမ်းကျွေးဖို့ ချက်ပြုတ်ရနဲ့ အချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မြိုင် စကားပလ္လင် ခံနေသည်ကို သက်ဆွေ ငြိမ်းပြီး စောင့်နား ထောင်သည်။ မြိုင်က ဆက်၍ . . .

“မြိုင် ကားပြန်ခိုက်ချင် ခိုက်၊ မခိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီမြိုင်အလုပ် တစ်ခုလုပ်မှ ပြစ်တော့မယ် မောင်၊ ဒီအတိုင်း အိမ်မှာ ထိုင်နေလို့ မရတော့ ဘူး”

“ဘာပြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေ မပို့ရင် အိမ်မှာ ဘာဝင်ငွေမှ မပို့တော့ဘူး မောင်၊ မမ အိမ်ပြန်ထောက်နေတဲ့ ပိုက်ဆံလောက်ပဲ ပို့တော့မယ်၊ အဲဒါ ဆရာမမြိုင် တွန်းက ဟိုနေ့က ငွေသုံးထောင် လာပေးတယ်၊ ကားရဲ့ ကျွန်တို့အပိုင်းတွေ ဆက်ခိုက်ဖို့တဲ့”

“မြိုင် လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့”

“လက်ခံသေးပါဘူး၊ နေပါဦး ဆရာမ မြိုင် မောင်နဲ့လိုပင်ကြည့်

(၆)

စန့် မြန်ရွှားပြီး လေးငါးရက်အကြာမှာ မြိုင်ဖေဖေ ဆုံးသည်။ အသုဘကိစ္စမှာ အစအဆုံးလိုလို သက်ဆွေ သွားကုလုပ်ပေး သည်။ ဒီရက်ပိုင်းလေးတွေမှာတော့ ညဘက်လုပ်စရာရှိတာ ပိုင်းကုလုပ်ပေး ရင်း မြိုင်နှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်မိမိ ထိုရက်များသည် ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဆောင်းတွင်းကြိုက် ပါသောပုံပေတား၊ အနွေးဇည်သာ လုံလုံလဲလဲ ဖတ်မထားလျှင် ခိုက်ခိုက်တုန် စောက် ချမ်းနေသော ညများ ဖြစ်၏။

“မောင် မအိပ်ချင်ဘူးလား၊ ဆက်တိုက်တွေ အိပ်ရေးပျက်နေတာ စကတစ်ဖြုတ် ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပေါ်မှာ သွားအိပ်နေလိုက်ပါလား မောင်”

“ရပါကယ် မြိုင်၊ နေ့ခင်း နေ့ခင်းမှာ မောင် မြန်အိပ်အိပ်ထားတာ ပဲ၊ မြိုင် အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်လေး မောင် ခိုနေမယ်”

“မြိုင် မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ မောင် ပင်ပန်းနေလို့ မောင်ကို ကြည့်ပြီး သနားတာနဲ့ နားချင်လည်း နားရအောင် ပြောတာပါ၊ မောင် မအိပ်ချင်တော့ လဲ ကောင်းပါတယ်၊ စကားပြောရတာပေါ့”

အိမ်ရှေ့ ကနဖုန်းထဲမှာတော့ မီးချောင်းရောင်ဖြင့် ကျော်စောတို့ ဖျပ်ရတ ငါးဖူး တစ်ကျပ်ကြေး အပျော်ပိုကာဆွဲနေကြသည်။ အသုဘအိ

ဒါ မယ်၊ မောင်က တာရှိုက်တာ သိပ်ကြောက်စရာ သူ့ဆီက နှစ်ပြိုင်ချက်ရမှ ဖြစ် ဒီတာအတိုဆက်ရိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“သူ့က အာပြောလဲ”

“သူကတော့ ဖြစ်ကို ဆုံးမတာပါ။ အခုပညာရေးမဟုတ်ဘဲ အဲဒီလို ကိုယ်ရေးတိုယ်တာနဲ့ အခုပညာရေးကို အရာတွေပေးပစ်ခဲ့တဲ့ သူတို့ထက်က ဖြစ် ဒီတာကို ဆက်မရိုက်ချင်လည်း တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုက်ပြီးသား ဖြစ်အခန်းက နည်းပါးသေးတယ်တဲ့ ခိုက်ပြီးသား လောင်လောက် အဆင်ပြေ ဖြစ်နေမည် ကြာ မယ်သမီးနဲ့ လှည့်ရိုက်ရင် ဒီတာလိုက်ဆဲချွေးမယ်တဲ့ ဖြစ်သာ ဒီလိုလုပ် ရင် ဒီပြင်တည့်ကိစ္စတွေလည်း ဖြစ်ကို ခိုက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ် အခုပညာ လောကက တစ်ခါတည်း တွက်ချာဆိုပဲလို့လားတဲ့”

“သူ့ပြောတာ အမှန်ပဲပညာ ဖြစ်”

“ဘာကို ပြောတာလဲ မောင်”

“မာဒီကားကို ဒီပြင်မင်းသမီးနဲ့ ပြန်ရိုက်ရင် ခိုဝင်မငွေတောင်းနိုင် တယ်ဆိုတာ”

“ပြန်နိုင်တယ် မောင်၊ ခေ့ကန်တိုထားတာ ကားက ပေစာယ် လောက်မှ မဟုတ်သေးဘူး။ ခုဆိုရင် ဖြစ်က နာမည်နည်းနည်း ပျောက်သလို ပြန်နေတော့ ခု နာမည်ပေးရင်ကြီးတော့ ဖြစ်တို့ ခိုင်ခံ့ပြီးလို့ ပြောင်းရိုက်ရင် ပို ခိုက်ဆဲရနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဆို အဲဒီကိစ္စကို ဖျက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်၊ မောင်က သူတို့ပါပွား ခေ့ ထိခိုက်လားဆိုပြီး နည်းနည်းအာသာနေတာတွေပါလို့ ဒီကိစ္စ တတင်း တကစပ် မပြောတာ။ တစ်ခုဆို မောင်က ဆင့်စားစရာမတောင် မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီတာက ဆက်မရိုက်တော့ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်တော့”

“ဒီပြင် ဖြစ်က ဘာဆက်လုပ်ရလဲ မောင်”

“မောင်ကတော့ ခွပ်ခွပ် ဆက်မရိုက်တော့တဲ့ ဒီပြင်လုပ်ငန်း လုပ်စေချင်တယ် ဖြစ်၊ ခွပ်ခွပ်လုပ်ငန်း ဆက်လုပ်ရင် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေမောင်ကြားမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်လာမှာပဲ”

“ဖြစ်က သက်ပြင်းစွာပညာ”

“ဖြင် မောင်ကို ဆွမ်းစိတာ မှားမှားသွားပဲလား မထိဘူး မောင်၊ တာပြန်လို့မဆိုတော့ ဖြစ် နည်းနည်းခွက်က ဖြင်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို အခုပညာ နယ်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားလိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကြောင့် ဖြင် တာရှိုက်တာ ကဆက်ပြတ်လို့ နတ်တုတ် ထိုင်နေရတာတောင် ဒီပြင်အလုပ် လုပ်တဲ့ ဒီကိုင်ထိုင်မောင်နေနဲ့တာပေါ့၊ မှန်တာပြောရရင် ဒီပြင်အလုပ် တွေလည်း ဖြင် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အခုပညာအလုပ်ပဲ ဒီပြင်နည်း တစ်ခုခုနဲ့ ကြိုးစားရင်တော့ ဖြင်”

“ဖြင် တစ်ခုခုတော့ စိတ်ကူးမို့တယ်”

“ပြောပေး ဖြင်”

“ခွပ်ခွပ်မှာတော့ ခုလိုင်းဆို ဖြင် အရမ်းနောက်ကျနေပြီ၊ ဒီပြင် ဝုဗ္ဗဏိတွေက စိတ်ဝင်စားလို့ ပြန်ရိုက်ရင်တောင် ခု လျှမ်းလျှမ်းတောက် ခပ်နေတဲ့ မင်းသမီးတွေကြားမှာ ပြန်မြှုပ်ချွားမှာပဲ”

“အဲဒီတော့ . . .”

“အဲဒီတော့ ခု ခေတ်စားလာတဲ့ ဝိုဒီလို့ ခွပ်ခွပ်တွေဘက်ကို ဖြင် စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲဒီမှာကျတော့ နာမည်ကြီးတွေကလည်း ဆင်းမရိုက် သေးဘူး။ မိုက်နေတဲ့ အသစ်တွေကလည်း ပညာသမ္မာ မရင်ကြီးသေးလို့ အဲဒီဘက် လှည့်ရတောင် မလားလို့”

“အဲဒီကတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မြင် စဉ်းစားတာက ဒီပြင်လူတွေနဲ့ လျှောက်လုပ်လဲ မောင်
ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်အခုလုပ်နေတဲ့ ခေါက်ပုပ်လုပ်ငန်းနဲ့လဲ သိပ်
တာဝန်မဟုတ်ဘဲ၊ မောင်က ပရိုဂျက်တာလုပ်၊ မြင်က ကားပြစ်ပြောက်
တာဝန်လူပြီး နှစ်ယောက်အတူတူလုပ်ရင် အဆင်ပြေ မလားလို့”

“အဲဒါ မဆိုးဘူး၊ မြင် ကားရိုက်တာပြုတာ ဘာညာကို ပြီး
နားလည်လား”

“နားလည်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ မောင်၊ ဒါပေမယ့် မြင်က
အဆက်အသွယ်တွေ မှီတာပေါ့၊ ကင်မရာမင်းတွေ သရုပ်ဆောင်တွေ ပြီး
သိရတာပဲ၊ ဘုတို့ အတူတူညီတောင်းပြီး လုပ်ရင် ဘုတို့တလည်း ပြီး
ပိုင်ကြပေးမှာပေါ့”

“အေးလေး အဲဒါဆိုရင် အဲဒီတိစ္ဆာ စဉ်းစားမယ် မြင်၊ မောင် ဒီပြင်
လူတွေနဲ့လဲ တိုင်မင်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ် ဘာလုပ်ဆင့်တယ်ဆိုတာ
အကွက်ချကြည့်မယ်၊ ပြီးရင် မြင်ကို အကြောင်းပြန်မယ်”

မြင် ခေါင်းညိတ်သည်။

မြင်မှတ်မှာပေါ့တွင် အားတက်သောခိုခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ခြင်း
အစိတ်အပိုင်းများ သိသိသာသာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

(၇)

“ငါတို့ကတော့ အဲဒီအလုပ် မလုပ်ဘူး သက်ဆွေ၊ လုပ်ချင်ရင်
မင်းဟာမင်း ခွဲလုပ်၊ အဲဒီလို လူပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ဟိုလူက
ပညာပြု၊ ဒီလူက ပညာပြု၊ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခဲပြီး မတ်သိ
လိုက်နေမယ်အလုပ်မို့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကျော်ဇောကတော့ စကတည်းကတိန်မြတ်ချသည်း သက်ဆွေ
က မာန်အောင် အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲသိရန် တစ်ချက်လမ်းကြည့်
သည်။”

မာန်အောင်က ပြေးရမ်း ခေါင်းခါ၍ . . .

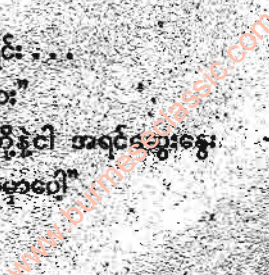
“ငါက ပိုဆိုးတယ် သက်ဆွေ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း လုပ်ရမလုံကိစ္စကို ငါ
လုပ်ပါမယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရင် ငွေမနိုင်မှာမို့လို့ မင်းတို့ကို
ရယ်လာသဘောမျိုး ဝင်ခိုင်းတာပေါ့၊ အနည်းဆုံးတစ်ကား ပြစ်ပြစ်တော့
စမ်းလုပ်ကြည့်တာပေါ့”

ကျော်ဇောက အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း . . .

“မင်းအိမ်ကိုကော ဒီကိစ္စ ပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး၊ ပထမဆုံး မင်းတို့နဲ့ငါ အရင်အဖွဲ့အစည်း
ကြည့်တာပဲ၊ မင်းတို့နဲ့ အဆင်ပြေမှ ကိမ်တို့ ပြောမှာပေါ့”

"အေးလေး . . . အဲဒါဆို မင်းတို့မိကိုမင်း သေချာပြောပြ
ပဲဦး မင်းတို့မိကလဲ မကျေနပ်တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်ကို နှစ်သောက်
သုံးသောင်းလောက်ပဲပဲ မင်းကို အေးထားရတာ မခက်ပါဘူး ဆိုတာပေး
ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးနော်၊ ငွေပင်ဝင်ပေးမှား ကိုတော့ လက်ရုံး ထိုးပေးလုပ်
တို့လုပ်မှာပဲ"

"အေးပါကွာ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ကူညီတယ်လို့ပဲ သဘောထား
လုပ်ပေးပါ"

"ငါကတော့ ကူညီတာ သက်သက်ပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်နော် သက်တွေ
မင်းလုပ်နေလို့မှာလဲ ချယ်တာမဝင်ဘူး၊ မင်းကို ငါ တာတိုးပေါ့ဆဲ ငွေထု
နေမယ်၊ အချိန်တန်ခိုင်း ငါပေးတဲ့ငွေပဲ ငါ့ပြန်ပေး ပြုတ်လည်း ငါပေးတဲ့
ပုံလည်း ငါပေးဘူး"

"အေးပါကွာ မာန်စောက်စရာ အလောက် ကူညီရင်ပဲ ငါ ကျေး
တင်ပါတယ်"

"ဒါပေမယ့် မင်းတို့မိကိုတော့ သေချာပေးဦးနော်၊ မင်းတို့မိက
မပြောဘဲအခုတော့ ငါတို့ လုပ်ပေးချင်ဘူး၊ အဲဒါ အစောကြိုတင်တည်းက
ပြောထားတာ"

သက်တွေ ခေါင်းညိတ်သည်။
ခေါင်းစား ညိတ်ရသည်။ ဇုမေးနှင့် ဒီဇီဒူပြောရမှာ အတော်
ဝန်လေးဖွယ်ကောင်းသည်ကို စိတ်ထဲက လေးစားနော်။

ထင်သည်ထက်ပင် တကယ်ကျတော့ ဖိုဆိုးနေ၏။

"ထုံးဝ မလုပ်ရဘူး သက်တွေ မင်းကို ဒီလောက်ထဲ လုံဝ ငါတို့
တရောက်မချိန်ဘူး မင်းကို ဒီအရွယ်အထိ ကြိုတောင်မွေးလာတာ ပညာ
တွေ လင်ပေးထားတာ ဒီအလုပ်လုပ်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူး မေးစေ ပြန်မှာလည်း အခက်အခဲ ဖြစ်နေချိပါ
သူ့အခက်လည်း သုံးတော့ ဒီဘာမှ ဒီမှာမရဘဲအခဲ အခက်အခဲ
ဖြစ်လာပြီ"

"ဟ . . . အဲဒါ သူ့ကိုပဲ သူ့ဟာသူ ရုပ်ပေးပေးပါကွာ၊ လောလော
ဆယ် မင်းမိန့်ပေး မဟုတ်သေးဘဲ သူ့ရုပ်ပေးပါ သမီးရည်းစားဘဝမှာ
မင်းက သူ့ကိုအားပေးလို့ စားနို့သောက်ဖို့ ပူကျွေးချင်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ"

"ဗုတ်ဘာပဲ မားရယ်၊ သူ့ဟာသူ ရုပ်ရုပ်ဆတ်ရိုက်ချင်ပဲ
ရိုက်ဝနေပေါ့ သားက ဘာကိုပူကြားထဲက ဝင်ပြီး တာဝန်ယူရမှာလဲ၊ အား
နားလည်တဲ့ အလုပ်လဲ မဟုတ်ဘူး"

မေမေကပါ ဝင်ပြောသည်။ သက်တွေ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီ . . .

"ဒီပြင် ရုပ်ရုပ်ဖြစ်ရိုက်ဖို့ မေးစေတဲ့ သဘောတူလား၊ သဘောတူ
ရင် သား လွတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်မှ သားကို အဲဒီတို့ အကြောင်းပြု
အပြစ်ပြောနဲ့"

မေမေက ရယ်သည်။ တားတိုက်ရယ်လိုက်ပြီပဲ . . .

"ဒီမှာ သက်တွေ မေမေတို့တို့တော့ ဘယ်ထင် ဘာတူလား၊
ဘယ်ထင် သဘောမတူတူလား မေးစေနဲ့၊ ရန်တာပြောရရင် အယ်ဟာမှ
သဘောမတူတာ၊ ရှင်းလား၊ မင်း ဒီနေ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြတ်ပြီ ဝါးနဲ့
ပေးတာတွေ သူ့အဖို့ပဲ၊ ဒီကောင်မလေးမှာ မင်းကြိုက်တာလုပ် သေယာဉ်

ဖွဲ့စည်းပေးပြီး ကမ္ဘာပတ်ချင်ရင်တောင် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ် သက်ဆွေ စိတ်ထဲ ထောင်းခဲနဲ့ ဝေါသ ထွက်သွားသည်။

"ဟာ . . . ခင်မြင့် အစကတည်းက ဒီလိုပဲ ပြောပါလား ဖေဖေတို့မှာ ဖေဖေတို့က ကောင်းမိကောင်းရဲ့နဲ့ မြင့်လည်း ခေါ်တွေ့၊ နှစ်နှစ်နေရင်ပေးစားမယ် ဘာညာပြော၊ သားလည်း ဘာကထိတွေ့တောင် ညာကထိ တောင်းနဲ့၊ အဲဒါ ဖေဖေတို့က ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာလုပ်တာလဲဆိုတော့ မင်းကို လွှတ်ထားလိုက်ရင် မင်း ထင်ရာ လုပ်သွားမှာ စိုးလို့ပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာသား မင်းအတွက်နဲ့ ဖေဖေတို့မှာ ဘယ် လောက် စိတ်ဆင်းရဲရဲအထဲ မှတ်လဲ၊ ဒါပေမယ့် သားကိုချစ်တဲ့တော့နဲ့ ကိုယ့် စိတ်ကိုယ် အရမ်းချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းထားရတယ်၊ ငါတို့မှာ စုစုပေါင်းမှ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီသားကို သူ့နဲ့ဂုဏ်တူ ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးမို့နဲ့ပဲ ပေးစားချင်တယ်၊ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အပစား ဒီလောက် နာမည်ပျက်နေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ နာမည် မပျက်လည်း ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာစာပဲ ဟိုလူနဲ့ပတ်၊ ဒီလူနဲ့ သားပြော မထား ပြော၊ ဖြစ်ချင်မှိုင်း ဖြစ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေရတဲ့ မင်းသမီး ယောက်ျားလည်း အပြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဖွေးအစ ဇာတ်အလယ် ဘာအဆုံးဆို တာ မင်း ကြားဖူးထင် မဟုတ်လား၊ ဇာတ်သမယောက်ျား လုပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား သက်ဆွေ"

"ဒါပေမယ့် ခက်တာက မြင့်ကိုစွဲကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူ မယ်လို့ အတွန့်လွှဲ ပြောပြီးပြီ ဖေဖေ၊ ခုခု အဲလိုကြီး မြန်ပြောလို့ ကောင်းမလား"

"မကောင်းစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ မင်း ရှိနေသားသားပဲ ပြော၊ စိတ်စွဲကို ဖေဖေတို့က သဘောမတူဘူး၊ သူ့ ယုံချင်တွေကိုလည်း အစော်ညှိ

လို့ မရဘူး၊ မင်းမှာလည်း ဗိုတ်ဆဲမခိုဘူး၊ အဲဒီတော့ မြင့် အဆင်ပြေမယ့် လုပ်ငန်းကိုလုပ်၊ မောင် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ မြင့်လုပ်ငန်းမှာလည်း မောင် ဘာမှအနှောင့်အယှက် ပင်မပေးဘူး၊ ရှင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီအတိုင်း ပြောလိုက်"

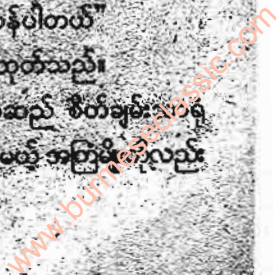

"ငါပြောမယ် ကိုသက်၊ မင်း ဘာမှ စိတ်ချုပ်ခံမနေနဲ့၊ အားလုံး တာရင်းချုပ်ပြီး မြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် မြင့်ကို မင်း စွန့်လွှတ်လိုက်တာ အ ကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းနဲ့မြင့်ဟာ ဘယ်လိုမှ မလက်တွဲလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကြာလေ ထင်ရှားပေ ထင်ရှားလာပြီ"

ဒီအကဲက စိတ်အားပျက်ပွယ်များကြောင့် အားပေးစကား ထွက် မခေါ်ကောင်းလေများ ရမလားတော့၍ ကိုလှိုင်ဆီ အားကိုးလာခဲ့သည်။ ကိုလှိုင်ကွဲမှ ပိုဆိုးနေသဖြင့် သက်ဆွေ စိတ်ညစ်သွားပြီ။

"အဲဒီကိစ္စကို မပြောပါနဲ့ ကိုလှိုင်ရာ၊ ဖြစ်နိုင်မယ့် လမ်းကြောင်း တွေ ရှိနိုင်သလောက် ရှာပေးစမ်းပါ၊ မြင့်ကို ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်စေချင်လို့ လိုက် ကဖျက် ယဖျက်လုပ်နေတဲ့သူတွေ ထအောင်ပွဲခံတုန်းမှာလည်း ကျွန်တော် မခံချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ နည်းကောင်း လမ်းကောင်းလေး တစ်ခု ရှာပေးစမ်းပါ ကိုလှိုင်၊ ကျွန်တော် ဝေပင်းပန်ပါတယ်"

ဟူးခနဲ ကိုလှိုင်က လေဝူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်သည်။
"ခက်တာပဲ ကိုသက်၊ မင်း လောလောဆည် စိတ်ချမ်းသာရ လောက် တွေးပြီး ရေရှည်မှာ ဒီရင်ခွဲရင် မြန်ရောက်မယ် အကြံပေး ကိုလှိုင်"

ငါ မပေးချင်ဘူး မင်း ခုတောင် ပိုက်တောင် ဒီကတက် နှစ်ပွဲနေတဲ့ ပြဿနာတွေကြားမှာ သယ်မလာတဲ့ စိတ်ညစ်နေပြီလား မင်းတို့ကိုစွဲက ကြားလေ ဒီထက်အလေ ပြစ်မှာပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မပြုရင်အရာ လမ်းကန်နေပြီလို့သက်

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလှိုင်ရာ ဒီကိစ္စလေး ပြေလည်သူအရင် နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး”

“ဘာမှန်မှန်ရှိတာပဲ ကိုသက်၊ ခုတောင် မင်းမှာ ကိုလှိုင်တာနဲ့လမ်းပြစ်နေသေးတဲ့ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် သယ်ပြဿနာတစ်ခုကိုမှ မင်း စာရင်းပြတ် ဖောက်လို့ မရသေးဘူး”

“ဘာတွေလဲ”

“ဘာတွေလဲဆိုတော့ တစ် ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ ဖတ်သက်တဲ့ ပြဿနာ”

“ဟာ . . . အဲဒီကိစ္စက ရှင်းသွားပါပြီ ကိုလှိုင်ကလည်း”

ကိုလှိုင်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ ကိုသက်၊ ဒါဖြင့် မင်းကို ငါ တစ်ခုပေးမယ် ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ နှိုင်းစိုက်တာ အဲဒီ ဝိသေသက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး တကယ့်သားကမဆက်ဆံနေတာပဲနဲ့ မနေ့လယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ငါ မယုံဘူးလို့ မင်း အနိုင်ကမာ သုံးကြည့်နေပြီလား ဒါမှမဟုတ် စိတ်ရှုပ်လာပြီလား ဒီကိစ္စ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး သူ့ဟာသူဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ပြီးပြီးသားကိစ္စ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး ငါ့ယက်ထံ ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မယ်ထား လိုက်တော့လား”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မယ်ထားလိုက်တာ သူ့ ကိစ္စကြီးက ရှုပ်ထွေးနေတာ ကိုလှိုင်က တကယ့်အပြစ်မရှိကို ကျွန်တော် အယ်လိုက်

သိသေးတယ် သူ့စိတ်ရတော့မှာပဲ တိုက်ထစ်ချိန်ပြော ဒီက တစ်မျိုးပြော ဘာတွေမှန်ကို မသိတော့ဘူး”

“ဟာ . . . အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ဒီပြဿနာက တကယ် မရှင်းသေးဘူး ဒီဖြင့် သူထက်ပိုအဆင့်မြင့်တဲ့ ပြဿနာကပေါ်နေလို့ ခင်က နှစ်နေ့တာပဲ ရှိသေးတယ် တစ်ချိန်မှာ တစ်ခုခုအကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာရင် မင်းစိတ်ကို လိုက်အောင်အလှယ် ပေးနေဦးမှာပဲ”

“ခု အဲဒီကိစ္စမျိုးက တစ်ခုတောင် မဟုတ်ဘူး ကိုလှိုင်၊ ကိုအေးပေ ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်တိုက်ပွဲကလည်း ခန့် လာပြောသွားတာနဲ့ အတောင်ပပေါ်နေပြန်တယ် အဲဒါလည်း ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ပြီး မယ်ထားတာပဲ”

ကိုလှိုင် သက်မြင်းချသည်။

“ပြဿနာက မြှင့်နဲ့ပေါင်းရလို့ ရလာမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ကို မကောင်းအောင် များနေတယ် ကိုသက်၊ မင်းမှာ အဲဒီလိုမျိုး ဆံသားမျိုး အောင် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေအပြင် ဒီသားရဲမှာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း အဆိုက်အဝန်မှာ မြှင့်ကို ကြည့်ကြည့်ဖြည့် လက်ခံလာ အောင် လုပ်ယူချင်မယ့်ကိစ္စတွေကလည်း မြင့်မှာ ကြားရတဲ့ အခက်အခဲ တွေအတွက် မင်းစိတ်ပူလို့မယ် အဲဒီတော့ မင်းတို့အချစ်ပေးတာ သိပ်အချိန်မှာ သွားပျော်ကြမယ် အယ်လိုက်ပဲပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်နေကြမလဲ” သက်ဆွေ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ကိုလှိုင်၊ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ယောက်ကြားမှာ မပျော်ရောဆိုတာ ရှာရတာ အယ်လောက်ကြာပြီပဲ မသိဘူး စိတ်ညစ်တာနဲ့ စိတ်ရှုပ်တာနဲ့ ပြဿနာဆိုတာတွေပဲ ရှိတယ် ဒါပေမယ့် ခင်ကတော့ ကျွန်တော် မြှင့်ကို သနားတယ် ပြီးတော့ ချစ်လည်း ချစ်လယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဝါ သီသလောက် မြိုင်တလည်း မင်းကို တကယ်
ချစ်တာပါ။ ဆူဘက်က ဖောက်လျှောက် မင်းအလိုပဲ လိုက်ခဲ့သလို ခုထက်
ထိလည်း မင်းစိတ်ထိုင်းတို့ မြစ်နိုင်ဖို့ပဲ သူကြီးစားစားတယ်။ အဲဒီတော့
နီလိုရပ်ကွာ၊ ကိုဆတ်ရာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ငါ့ကိုပြော”

“လောလောဆယ် ဘာမှ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး ကိုလှိုင်ရာ
ကျွန်တော် မြိုင်နဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဘက်က အခြေ
အနေတွေ ကျွန်တော် အကုန်ပြောပြလိုက်မယ်။ အဲဒီပေါ်မှာ မူတည်ပြီး
တော့ သူ့မိသားစုတို့ အဆင်ပြေအောင် သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေးစေတော့
ကျွန်တော် ဆူကို သိပ်ချုပ်မထားချင်တော့ဘူး၊ ပြီး တော့မှ နောက်ကိစ္စကို
နောင်ခါလာ နောင်ခါတေး နောက်မှ ကြည့်ရှုငါ့တော့မယ်။ ခုတိုင်းက
ကျွန်တော်လည်း နူးတော့မယ်၊ သူ့လည်း နူးတော့မယ်”

ကိုလှိုင် ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အေးကွာ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ပြီး အချိန်ယူလိုက်ပါဦး၊ ကံကောင်း
ရင်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဟာနဲ့သူ ပြေလည်သွားချင်သွားမှာပါ”

ကေတုကြော့တွင် ကိုလှိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

ကိုလှိုင် ပြောသလိုပင် စာနာဝတ်အရေးတို့ကို တုသိုလ်က
ပေါ်မှာသာ ပုံချထားလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

(၈)

မြိုင်ကို ဇွဲဒီယိုလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေအနေများကို
အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

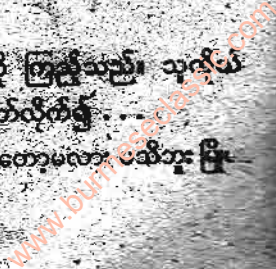
“အဲဒါပဲ မြိုင်၊ မောင် အင်မတန် လုပ်ချင်ပေမယ့် ခုတိုင်းက
မောင် လက်လျှော့လိုက်ရမယ့် ဖြစ်သွားပြီ။ ခက်တာက မြိုင်ခေါ်အတွက်
မြိုင် လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတော့ မြိုင်
အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပါ။ စေတနာတော်က ကိုတာ မလုပ်နဲ့ ပါမလုပ်နဲ့
ဆိုတာမျိုးတွေ မပြောချင်တော့ဘူး၊ မြိုင် လုပ်စရာ ရှိတာသာ လုပ်၊ မောင်
မြိုင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလယ်”

မြိုင်မျက်စားပိတ်တွင် မျက်ရည်လေးများ ရစ်စိုင်းလာသည်။
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော သက်ဆွေကို မျက်ရည်ကြားမှ ကြည့်လိုက်ပြီး
သက်ဆွေ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်မော့စော၍ ...

“မောင် သိပ်စိတ်ညစ်နေပလား၊ မောင်ရယ်၊ မြိုင်အတွက်နဲ့ မောင်
အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေပြီလား”

သက်ဆွေက မြိုင်မျက်ရည်များကို ကြည့်သည်။ သူ့လိုယ်
တိုင်လည်း မျက်ရည်များ ဝဲလာပြီး တကို ကြိုတ်လိုက်၍ ...

“ထောကကြီးကို မောင် အမှူးပေးရတော့မလား၊ ပဆိဘူး မြိုင်

မောင်ဘက်က အကျိုးပြုနေပြီ မောင်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးစရာ မရှိတော့ဘူး”

“မောင်ရယ်”

မြင့်ရင်ထဲ နှင့်သွားသည်။ အင်မတန် ထက်ကြွတ်ထိပြီး ဘယ် တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆက်ဆံတံထိမခံ၊ အဖွဲ့မဝေမတတ်သော လူတစ် ယောက်က ဒီလိုတော့မို့ပဲ အထိ ပြောလာသည် မြင့်ကွင်းကို မြင့် ဘယ်လို ကြည့်ရက်မည်နည်း။

မြင့် ရင်ထဲ အရမ်းထိုခိုက်လာသည်။ မေခင်ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ခြိတ်ကြီးတောင် နိမ့်လိုက်ပြီ။ . . .

“စိတ်ချပါ မောင်ရယ်၊ မောင် မြင့်စေချင်တိုက်ပွဲမှ မြင့် ထုံး ဝ မလုပ်ပါဘူး၊ မြင့်အဖေကို မြင့်နည်းနဲ့ ဖန်တီးယူပါမယ်၊ မြင့်ကြောင့်တော့ မောင် စိတ်ဆင်းရဲမခံပါဘူး မြင့်လေ မြင့် မောင်ကို သနားတယ်၊ မြင့်ကို ချစ်ရတာ မောင် အရမ်းတဲအိုတာပဲ”

ပုဆွားသော မြင့် မျက်စည်စက်များက ပါးပေါ်သို့ ကူးစက် ရောက်ရှိလာသည်။ သက်ဆွေလည်း မျက်စည်ကို ထိန်းထား၍ မရတော့ တံကြိုက်ထားသည့်ကြွေးက မျက်စည်များ အဆင်းလာပြီး စိစွတ်နေသည့် မြင့်မျက်စည်များနှင့် ပူးပေါင်းသွားသည်။

မြင့်ကျောပြင်လေးကိုလည်း ကင်းကျပ်စွာ ဖက်နှောင်ထားမိ သည်။

“မငိုပါနဲ့ မြင့်ရယ်၊ မောင် တဲဆိုးပါဘူး၊ မောင်ကို ဒီလောက် ချစ်တဲ့ မြင့်အချစ်ကို ခုတ်ကဟာ မောင်အာလုံ ကဆိုးရမှတ်လဲ၊ မောင် မြင့်ကိုချစ်တယ် မြင့်၊ မောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ ခင်တလေး သည်းခံလိုက်ပါ

မြင့်ရယ်၊ မောင် ကြီးစားပါမယ်၊ မြင့်နဲ့မောင် ဒီလောက်ကြီးကို မြန်မာနိုင် ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ချစ်တယ် မြင့်ရယ် . . . သိပ်ချစ်တယ်”

၇၆

သက်ဆွေက စေဖေ လူရာနောင်ကောတွင် ဟိုဝဲရင်း လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်အတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ပြဿနာများကို မြန်တော့ ကြည့်နေမိ သည်။

ဒီဘက်စိုင်းမှာတော့ ယာယီစစ်ပြေငြိမ်းနေလှုပ်ထားသော စစ်ပြေပြင်တစ်ခုလုံး ပြဿနာအားလုံးက ဖေးဖေးတည်ငြိမ်နေသည်။ သို့သော် တစ်နည်းတော့ဖြင့် ပုဂံတိုင်းမဟုတ် ခေတ်ပြိုင်သက် သွားတတ်သော ပင်လယ်မြစ်၏ သဘာဝမျိုးပေမည်။ မြစ်ကောင်း မြစ်နိုက် သည်။

သက်ဆွေခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ ပီပီပြင်ပြင်မရှိ။

စေဖေ ခုလို မြစ်စိ မြန်ခဲ့သည့် လေးငါးဆယ်ခုကန်စက် ကိုလှိုင် နှင့်သူ နောက်ဆုံးဆွေးနွေးခဲ့သည့် ဆွေးနွေးခွဲကခံလေးမှာ ပြောခဲ့သည့် စကားများသည် သူ့နောက်ဆုံး အခြေအနေကို အတိအကျ မော်ပြနိုင်သည့် စကားများ မြစ်ကောင်း မြစ်နိုက်သည်။

တနည်းအားဖြင့် ထိုဆွေးနွေးခဲ့သည့် မြင့်နှင့်သူ မျက်စည်ရင်း မလယ်ခဲ့ကြပြီး နောက်ငိုင်းကာလများကို အကင်းချစ် မြန် သုံးသပ်သည့် ဆွေးနွေးပွဲဟုလည်း သိနိုင်၏။

၇၇

ပျောက်လှချည်လား ကိုယ်၏ ငါ ထင်တယ်။ မင်းငါ့ဆီ မရောက်တာ အနည်းဆုံး နှစ်လလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။

သက်ဆွေက အားလျော့လျော့ပြောပြီး ခေါင်းညိတ်သည့်။

“နှိုင်းတာပေါ့ ကိုလှိုင်၊ နှစ်သတောင် မကဘူး။ ဆုံးလသောက် ရှိမယ် ထင်တယ်။ ဦးကြားထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း လေနေတာနဲ့ ငြိတော့ပါပဲ ကိုလှိုင်ရာ။”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ ယောက်ျားလေး-တစ်ယောက်ဟာ လေနေတာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အခြားတစ်ခုတော့ အချိန်တွေ အလကား အလဟဿ ဖြစ်တုန်းတယ်။”

“သိပါတယ် ကိုလှိုင်၊ ထိုကယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲ လေနေစရာ လည်း လူက ဘယ်လိုလုပ် တစ်ခုခုမှာ စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်နေချင်လို့ ရတော့ မလဲ၊ ခုအတောအတွင်းမှာ အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်ရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ ဘာထက်စာမှုကို မလုပ်ဖြစ်ဘူး။”

“အဲဒါ မကောင်းဘူး ကိုသက်၊ ကဲလေ . . . အဲဒါထားပါ ဦး၊ ခု လောလောဆယ် မင်းတို့ အခြေအနေကတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ကောင်မလေး မိသားစု စီးပွားရေး ဘာညွှန်ကိစ္စတွေတော့”

သက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်။

“အဲဒီကိစ္စကတော့ ပြေလည်သွားပြီ ဆိုပါတော့ ကိုလှိုင်ရာ၊ ဖြိုင်က အခု အလှပြိုင်ဆိုင် လှုပ်ရှားတစ်ခု လှုပ်နေတယ်။”

“ဟေ . . . ရုပ်ရှင် မချိတ်ဖြစ်တော့ဘူးလား”

“မရှိဘဲဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကျွန်တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုလှိုင်၊ ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော် ကိုလှိုင်ဆီက သွားပြီးတော့တည်းက သူတို့

အဆင်ပြေတာသာ လုပ်တော့၊ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောပြသားပါ။”

“မဆိုးပါဘူးကွာ၊ မင်းက လုပ်ချင်တာလုပ် ဆိုတာတောင် မင်း မကြိုက်မုန်းဆီတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း အလုပ် တစ်ခု ရွာလုပ်တာ၊ ဒါနဲ့ အဲလိုလုပ်တော့ ဦးမြတ်ထွန်းတို့ဘက်က ဘာဖြစ်ကြသေးလဲ”

“သူတို့ဘက်ကတော့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာရာသေးတာပေါ့ ကိုလှိုင်ရာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြိုင်က တစ်ခဲတစ်ခဲ၊ ခုတော့ သူတို့ဘက်က လက်လျှော့လိုက်ပဲ ရပါတယ်။”

“ခါဖြင့် ဦးပြီပေါ့ကွာ၊ ဘာပြောစရာ နှိုင်းသေးလို့လဲ”

“အဲဒီကိစ္စမှာ ပြောရောမရှိပါဘူး ကိုလှိုင်၊ ခု ဖြစ်နေတာက နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု”

“ဟောဗျာ . . . ဖြစ်ပြန်ပြီလား နောက်ပြဿနာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုလှိုင်၊ ပြဿနာတွေကတော့ မင်းကို မဆိုး နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုပြဿနာကတော့ ကျွန်တော် အရင်လို မပေါက် ကွဲတော့ပါဘူး။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ လွတ်ပေးထားပြီး စောင့်ကြည့်နေ တာပဲ”

“ဟ . . . လုပ်ခါဦးကွာ၊ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဒါ့ကို ရှင်းပြပါဦး”

“ဟင်း . . .”

ဘာမှ မပြောရသေးခင်မှာပင် သက်ဆွေ ရင်မော့မော့နဲ့ သက်ပြင်းချသည်။

ပြောမည်သာ ပြောရသည် ကိုလှိုင်ကို ဘယ်ကစ၍ ပြောရမှန်းမသိ။

သူတို့ဆိုင်ကဖွင့်ရာ ပစ္စည်းပစ္စယဆိုလဲ တကယ် ခေတ်မီကိရိယာတွေ ဆုံးနိုင်သည်။ အလှပြင်ဆရာမများကလည်း တကယ် နိုင်ငံခြားပြန်ရမား။ သို့သော် သူတို့က ဖွင့်ဖို့ မိတ်ဖို့ တပြည်းပြည်း တော့ မိတ်ဖူးရမားလားနိုင်သော်လည်း ဒီထက်ပြန်ပြန် ဆိုနဲ့ ဆိုနဲ့ ကောင်းမြင်နိုင်မည်လဲမိတ် သူတို့ရှာတွေ့သည်။

မြိုင်က ခုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ လူသိများပြီးသား။

မြိုင်ကို ဝန်းပြု၍ သူတို့ကြော်ငြာမည်။ မြိုင်က သူတို့ဆီက မညာဆင်ရင်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်အောင်လုပ်၊ မြိုင်ကို လတ်တလောမှာ စပီအာနေနှင့် လခ လေးငါးရာ ပေးထားမည်။ လုပ်ငန်းတိုးတက်လျှင် ပိုပေးမည် ထိုဆွေးနွေးချက်က မြိုင်အတွက် ပိုအာဆင်ပြေသည်မို့ မြိုင်ထိုဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်သည်။

ထိုသို့လုပ်ရင်းတစ်ရက် မြိုင်က သက်ဆွေကို ကိုအေးဖေနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေး၏။

“မောင် . . . နေ့လည်က ကိုအေးဖေ မြိုင်ဆီကို လာတယ်”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ် မြိုင်၊ ကိုအေးဖေ လာတယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကို လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မြိုင် အခုအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဆိုင်ကို လာတာ”

“သူက ဘာကိစ္စ လာရတာလဲ မြိုင်၊ ဘာပြဿနာ လာရှာပြန်တာလဲ”

“ပြဿနာ ရှာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြိုင် ဒီဆိုင်မှာ ဒီလုပ်ငန်းလုပ်နေတယ်ကြားလို့ လာတွေ့တာပါ”

“မြိုင်က လက်ခံစကား ပြောတာပဲလား”

“ဆိုင်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့ မြိုင် ဧည့်ခံစကားတော့ ပြောရတာပေါ့၊ မောင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုအေးဖေ အလုပ်လို့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အများကြီး အဆိုးပြောင်းသွားပြီ”

မြိုင်က တစ်ဆက်တည်း ကိုအေးဖေ ပြောသွားသည့် သူ့နိုင်ငံခြားမှာ ပြန်လာရသည့်အကြောင်း အိမ်ထောင်ဘက်က ဘယ်လို အခြေအနေမှာ ရှိမိလား၊ ကွာလို့ကံရကြောင်း စသည့် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းများကို သက်ဆွေအား ပြန်ပြောပြသည်။

သက်ဆွေ ခေါင်းခါရင်း . . .

“မဟုတ်ဘူး မြိုင်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲ ပြစ်ပြစ်၊ မြိုင် ကိုအေးဖေနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ် စကားပြောတာတွေ ဘာတွေ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မြိုင်ကို ဘေးကနေ မျှတ်လုံး တောက်ထောက်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေရှိတယ်”

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်၊ မြိုင်ကလည်း ကိုအေးဖေကို ပြောပါတယ်၊ ချိန်မှာ သူ့ မြိုင်ဆီကို လုံးစ ပလာသင့်ဘူး ဆိုတာကော၊ မောင်နဲ့မြိုင် ကြာခင် လက်ထပ်စော့မှာ ဆိုတာကော မြိုင် သေချာ ပြောပြလိုက်ပါစမ်း၊ ဒါပေမယ့် သူက တစ်ခုပြောလို့ . . .”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“သူက မောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟာ . . . ဘာကိစ္စ တွေ့ရမှာလဲ မြိုင်ရာ၊ သူနဲ့မောင်နဲ့ ဘာမှ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ဖင်းလေ . . . ဒါကတော့ မောင်သဘောပေါ့၊ မြိုင်ကတော့ မောင်နဲ့တွေ့တာ မဟုတ်ဘဲ မောင်နဲ့တွေ့တာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ဘူးဆိုပြီး မောင် ဝန်းပါတ်ကော၊ ဆိုင်လိပ်စာပါ ပေးလိုက်တယ်၊ သူ မောင်ကို

"အဲဒီတော့ ခပ်များက ဘာလုပ်ပေးချင်လို့လဲ ကိုအေးမေ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးစေချင်လို့လဲ"

"ကိုသက်ဆွေကတော့ ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ခြင်္သေ့ကို သုံးယုံကြည့်ကြည့် စိတ်ချလက်ချနဲ့ ဆရာပိုပို ချစ်သွားရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် နိုင်ငံခြားက ပိုက်ဆံထူလာပြီး ဝိမာ ပြန်အခြေချဖို့ လုပ်ငန်း မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ခြင်္သေ့ကို လုပ်ငန်းတစ်ခု ကျွန်တော် ထည့်ထောင်ပေးချင်တယ်၊ ဘာလုပ်ငန်းဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကိုသက်ဆွေနဲ့ မူလက ခြင်္သေ့ တိုင်မင်ထားသလို ခွဲဒီယိုလုပ်ငန်း လုပ်ချင်လည်းလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် အခုအလှပြင်လုပ်ငန်းကိုပဲ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကိရိယာတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး လုပ်ချင်လုပ်၊ အကျိုးအမြတ်ကို တစ်ဝက်စီ ယူတဲ့ ရှယ်ယာသဘောပေါ့ဗျာ၊ ဖဲဒါဆို ကျွန်တော်လည်း လုပ်ငန်းရှိမယ်၊ ကိုသက်ဆွေတို့ ခြင်္သေ့လည်း ကဆင်ပြေ သွားတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် ခြင်္သေ့ပေါ့လေ၊ သူ့အဖေဆုံးတာ သူတို့အိမ်မှာ မြင်းမိုရ်တောင်ပြုတာပဲ ကိုသက်ဆွေ"

သက်ဆွေ သက်ပြင်းချသည်။

"ဒီကိစ္စ ခြင်္သေ့ကို ပြောပြီးပြီလား"

"ပြောပြပါစေတယ်၊ ခြင်္သေ့ ကိုသက်ဆွေ ခွင့်မပြုရင် ဘာမှ လုပ်ဘူးဆိုလို့ ကိုသက်ဆွေဆီ လာခွင့်တောင်းတာပါ"

"သူ့သဘောကိုသာ မေးကြည့်ပါ ကိုအေးမေ၊ သူ့လုပ်ချင်ရင် ကျွန်တော်ဘက်က ဘာမှ တန့်ကွတ်စရာ မရှိပါဘူးလို့ဘဲ ပြောလိုက်ပါ"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုသက်ဆွေ ဘာမှတန့်ကွတ်စရာ မရှိဘူး ခိုရစ် ကိုသက်ဆွေပဲ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ"

"ခပ်တုားတို့ချင်း ထပ်တွေ့ဦးမှာ မဟုတ်လား ကိုအေးမေ၊ အဲဒီကျတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီထဲမှာ တာမှ ဝင်မပါချင်ဘူး၊ ခြင်္သေ့ ကျွန်တော် မိန်းမလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် ထိန်းကျောင်းနေရတဲ့ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အခြေအနေနဲ့ သူ့ စိတ်ကြိုက် အာမဆို့ လုပ်ခွင့်ရှိပါတယ်"

ကိုအေးမေ သက်ပြင်း ချသည်ကို မြင်ရသည်။

"ဒေးဇာ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခွင့်ပြုမိမို့၊ ကျွန်တော် ခြင်္သေ့ ထပ်တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ပါမယ်"

သက်ဆွေ ခေါင်းညိုသည်။

တတော်တော် တောင့်ကြည့်နေကြသော ကျော်စောနှင့် မာန်အောင် တို့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

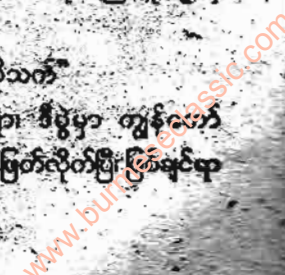
"ဖဲဒါပဲ ကိုလို့လဲ၊ ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ အဲဒီလူလည်း ကျွန်တော် ဆီ ထပ်မလာတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ခြင်္သေ့ကို သွားမတွေ့ဖြစ်ဘူး"

"ဖုန်းတွေ ဘာတွေကော ဆက်သေးလား"

"မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်မရောက်တာ ကြောင့်ပဲ၊ ကျော်စောတို့ကို တောင်းပန်ပြီး ကျွန်တော် ခဏ ခွင့်ယူသွားတယ်ဗျာ၊ ခုတစ်လော ဘာအလုပ်မှလဲ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဆိုင်ကယ်ထွက်စီးနဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာ လျှောက်သွားနေလိုက်တယ်၊ ဒီဒီကိစ္စနဲ့ပဲ နီးစပ်မှ ပြန်ရောက်တယ်"

"မင်း စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ ကိုသက်"

"ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ဒီဗွဲမှာ ကျွန်တော် လက်ပြောက် အဖွဲ့ဝေးလိုက်တော့မယ်လို့လဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဖြစ်ချင်ရာ"

ဧရာ ဝေဇ်ဘူမိ သို့သဘာဝတို့က မြစ်နိုင်နေတဲ့အတွက် အများနည်းတူ
 ကြုံရမယ့် အခက်အခဲရှိပေသော်လည်း ကြုံရတယ်၊ ခိုလှရှောင်လည်း နည်းနည်းပါ
 အဲဒါလည်း မြေရှင်းလိုရတဲ့ အခက်အခဲပဲ မြစ်ရမယ်၊ မမြစ်နိုင်တာကျတော့
 မင်း လိုချင်သလိုလုပ်၊ မမြစ်နိုင်တာက မမြစ်နိုင်တာဘဲ သား၊ မြစ်ရမယ်ဆိုပြီး
 ရွတ်တီးလုပ်လေ၊ ကြုံလာရမယ့် အခက်အခဲ ပိုကြီးလေ မြစ်မှာပဲ၊ နောက်ဆုံး
 ကျတော့လည်း မမြစ်နိုင်တာက မမြစ်နိုင်တာဘဲ၊ အဲဒါကို သဘောပေါက်ရင်
 မင်း တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲ ရတော့ဘူး။”

သက်ဆွေ သက်မြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။

ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ချခဲ့ရသည့် သက်မြင်း၊ မြိုက်ခဲ့ရသည့် ပင့်သက်
 ပေါင်းသည် ဘယ်နှစ်ခု ဘယ်နှစ်ခါဟုပင် မမှတ်မိနိုင်တော့၊ ပင်လယ်
 ကမ်းစပ် တစ်နေရာ၌ ချတာ စုပုံလျှင် မင်လယ်တစ်ဝက်လောက်အထိ
 လဲသောင်ကြီး ဖူးလွန်းသွားမည်လား မပြောတတ်နိုင်။

မေ့တာတော့ မနေနိုင်ပါဘူး မြိုက်ရယ် . . .

ငွေဝန်းသော်တာယူနိုလို လပေါ်မှာ ယူနိုရပ် မရေးနိုင်ပေမယ့်
 ကမ္ဘာတုန်ကျယ်သရွေ့ကတော့ မနေနိုင်တဲ့အထဲမှာ ပါပါတယ်။

ဆဋ္ဌမ ကဏ္ဍ
 (နိဂုံး)

တီတီ . . . ဟု ဆိုင်ကယ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျော်လောက ဆိုင်ပြင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သက်ဆွေ။

“ဟား . . . ဟေ့ကောင် မျောက်လှချည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲ၊ လာဦးလေကွာ”

သက်ဆွေက ခေါင်းခါပြီး . . .

“ငါ မဝင်တော့ဘူး ကျော်လော၊ မင်းတို့အတွက် ဖိတ်စာလာပြီဟာ ဖိတ်စာတွေ ပေးစရာ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ရော့ . . . လာယူလိုက် ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျော်လော ဟုံကြချိန်မရ၊ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ပြီး ဖိတ်စာ လှမ်းဖျာသည်။ ကျော်လော လက်ထဲ ဖိတ်စာရောက်သည်နှင့် သက်ဆွေ ဆိုင်ကယ်ကို ချက်ချင်း မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . သက်ဆွေ နေဦးလေကွာ”

လှမ်းခေါ် ခြံပင်မရ၊ သက်ဆွေက လက်တစ်ဘက်ကို သပြောတ်ပြပြီး ဆက်မောင်းသွားသည်။

ကျော်လော အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဖိတ်စာကတ်ကို စာဖတ်တွင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“သက်ဆွေ အာပေးသွားတာလဲ ကျော်လော၊ ဖိတ်စာလို့ ငါ ကြို လိုက်ရသလားလို့”

ကျော်လောနောက်ကနေ လိုက်ထွက်လာသော မာန်အောင် လှမ်းဝေးသည်။ ကျော်လောက ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် မာန်အောင်၊ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ”

“ဟေ . . . ခင်ဆောင် ဖိတ်စာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူဆောင် တာလဲ”

“သက်ဆွေ”

“ဟင် . . . ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟေ့မနေနဲ့ မာန်အောင်၊ ရော့ . . . ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖတ်ကြည့် မာန်အောင် မျက်မှောက် ကြုတ်လိုက်နော်။”

ကိုလိုင်က ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက် သည်။

ထိုနေ့ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်တွင် ပက်လက်ထူလားထိုင် ဆုတ်လိုက် ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အချိန်က ဟိုတစ်ခါကလို လှသော တစ်တောက်ချိန် မဟုတ် တော့၊ တစ်မိုးလုံး ဟုံဆိုင်းညှိမိုင်းနေသည်။ ကောင်းကင်က မိုးသည် ပြိုကျတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ဝါတွင်းကြီးနှင့် မုတ်နားပင် အသိုက်မပြောင်း ကြီး၊ ထိုအချိန်မှာ သက်ဆွေက မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်။

ဖိတ်စာကတော့ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်၊ ဒီပြင် မင်္ဂလာဖိတ်စာ လိုပင် အပေါ်ဘက်က သတိုးသား အဖေဖေမေ မိဘဆွေမျိုးများ အမည်နှင့် လိပ်စာ၊ ပြီးတော့ သတို့သားနာမည် အောက်ဘက်က သတို့သမီး အနက်မှ မိဘဆွေမျိုးများအမည်နှင့် လိပ်စာ၊ ပြီးတော့ သတို့သမီး နာမည်။

ဒီအောက်တံမှ မိဘတို့ဝတ္ထုများရှိသည့်အတိုင်း စသည်ဖြင့် ရေးဖွဲ့

၁၂၆

စာအုပ်

စိတ်ကောင်းသည်။ မိမိလေးအောင်က သန်ဘက်ခါ၊ ၉-၈-၈၇ နေ့၊ အချိန်က
နေ့လည် ဆယ်နှစ်နာရီမှ နှစ်နာရီ၊ ဒါတွေက အံ့ဩစရာမရှိ။

အံ့ဩနေမိသည်မှာ သတို့သမီး၏အမည်။

မုန္တလေးမြို့၊ ဝါးတန်းရပ်၊ ၈၅ လမ်းနေ၊ ငွေဝန်းသော်တာ
ပွဲခွဲလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်၊ ဦးဖောင်မြင့်၊ ဒေါ်ဖြူဖြူကိုယ်၊ သမီး ဒေါက်တာ
ခင်စွယ်မြင့် (အမိ-ဘီ-ဘီ-အက်စ်-မုန္တလေး) ဖြစ်၏။

ကိုလိုင် ထိုခန်းကလေးကို လုံးဝ မသိ။

တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူး။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ၊ စဉ်းစားမရှာ။

ညိုနို့ငါးချုံ

အံ့ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ မိုးလေကျပြီ

ဘာမှ ငါနားမလည်ပါတော့တာကား . . . ဟု ကဗျာစပ်ရကောင်

မလားဟုပင် စဉ်းစားနေမိ၏။

(၂)

၈-၈-၈၇ နေ့။

“တယ်လီဖုန်း ပြည်သံကြောင့် ကျော်လောက် ကောက်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ဟယ်လိုး အနီနီရီပါ”

“ခု ပြောနေတာ ကိုကျော်လောလား၊ ကိုမာနီအောင်လား”

“ကျော်လောပါ”

“ကိုကျော်လော၊ ကျွန်မ မြိုင်ပါ”

“ဪ . . . မြိုင် ပြော”

“သူ အဲဒီကို ဟောသေးလား”

“မလာဘူး မြိုင်၊ သက်ဆွေ ဆိုင်ကို မလာတာကြာပြီ”

“မြိုင် ဆတင်းတစ်ခု ကြားလို့ အဲဒါ ဟုတ်သလား သိချင်လို့ပါ”

ကျော်လော ခဏ ဝိုင်သည်။ ကျော်လော အခုအရာတိုကြာ ချ

မာနီအောင်က “ဘာလဲ” ဟု မျက်ရိပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ကျော်လောက
ခဏချော့ဟု လက်ကပြလိုက်ပြီ . . .

www.burmeseclassic.com

“ဘာသတင်းများလဲ မြိုင်”

“သူ့ မနက်ပြန် လက်ထပ်တော့မယ်ဆို အင်းလျားလိထံမှာလဲ ဟုတ်လား”

ကျော်ဇော ပင့်သက် မျှက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ နယ်က ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါနိကလေးကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမသိဘူး။ အချိန်ကတော့ ဆယ်နှစ်နာရီကနေ နှစ်နာရီ”

“ဪ... ”

မြိုင်ဘက်က အသံတိတ်သွားသည်။

ခဏကြာမှ များစွာတိုးညှင်းသော လေသံဖြင့်...

“မြိုင်နဲ့သူနဲ့ တစ်နေ့ကတောင် တွေ့သေးတယ် ကိုကျော်ဇောရဲ့ ခြောက်ရက်နေ့က သူ့ ဘာမှမပြောဘူး”

“သူ ပြောရခက်နေလို့ ဖြစ်မယ် ထင်တယ် မြိုင်၊ မြိုင်နဲ့သူ အာပြစ်ကြသေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကလည်း သူ ကောင်းကောင်း ဝန်ပွန်ပဲ မြိုင်ကို ပြောသေးတယ်။ သူ့ နိုင်ငံခြား သွားရဖို့ နီးပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တော်စ ရတော့မယ်ဆို၊ ခုလို အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေလို့ မြိုင်က ထာမတွေ့တာတဲ့”

“အဲဒီအလျင်တု မြိုင်တို့မတွေ့တာ ကြာပြီလား”

“ကြာတော့ကြာပြီ ဟိုတစ်လောက အင်း... ဘယ်နေ့က ဆိုတော့ ဝှူလို့လဲ ၁၈ ရက်နေ့က အာလာနည်နေ့ မတိုင်ခင် တစ်ရက်က တစ်ခါ တွေ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတောင် သူက မေးနေသေးတယ် နိုင်ငံခြား

သူ သုံးနှစ်သွားအလုပ်လုပ်မယ်တဲ့ ပိတ်ဆို့ပြီး ပြန်လာရင် လက်ထပ်မယ်တဲ့။ သုံးနှစ်လုံးလုံး မြိုင်ကို စိတ်ချွေး ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါလော့။ ဘာလားနဲ့ မြိုင်ကကောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ သုံးနှစ် မဟုတ်ဘူး။ နှစ်သုံးရာထားခဲ့လဲ မြိုင် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုကျော်ဇော

“ဟဲ့”

“မောင်... ဘာဖြစ်တာလဲတင်”

“မသိဘူး မြိုင်၊ ကျွန်တော် တကယ် ဘာမှ မသိတာပါ”

“မြိုင်လည်း ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ မြိုင်ဘက်က အာများ မှာတာ ရှိလဲ မသိဘူးနော်”

“တစ်ခုမေးမယ် မြိုင်”

“မေးလေ ကိုကျော်ဇော”

“ဟိုးတစ်လောက ကြာတော့ကြာပြီ ဟိုအေးဖေ ဆိုင်မှာ သူနဲ့လာ တွေ့ပြီး ပြောတဲ့ကိစ္စ မြိုင် လှစ်ကြစ်လား”

“ဟင့်အင်း... မလှစ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်လုပ်လို့ ဖြစ်မလဲ တိုကျော်ဇောရယ်၊ အဲဒါအာ လုပ်လိုက်ရင် မောင် မြိုင်ကို ဖာဆင်လွှဲလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မြိုင် အေချာသိတာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စ ကိုအေးဖေ မြိုင်ဆီ တစ်ခါ ထပ်လာပြောတော့ မြိုင် အပြတ်ငြိမ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြိုင်ကို နောက်ထပ် လာမတွေ့ပါနဲ့လို့လဲ တိုအေးဖေကို ပြောလိုက် ပြီးသား။ ဒီကိစ္စ မောင် သိပါတယ်”

“ခု မြိုင်ကကော၊ ဘာလုပ်နေလဲ”

“အလှူပြင်ဆိုင်မှာပဲပေါ့၊ မြိုင် အများကြီး ကျွမ်းကျင်နေပြီလေ။ ဆိုင်က မြိုင်ကို တစ်လ တစ်ထောင်တောင် မေးနေပြီ”

“အခါ၌ အတောင်းတာဖြစ်တာလဲ မြိုင်”

“မြိုင် အရင်း နားမလည်ဘူး ကိုကျော်စော့ မြိုင်လေ ဒီသတင်းကြားတော့ အရင်း မကြံ့သွားတာပဲ၊ မြိုင် ခုနစ်လေးကမှ သိတာ၊ မောင်ဘာလုပ်သွားတယ်ဆိုတာ မြိုင် အရင်း သိချင်လိုက်တာ ကိုကျော်စော့ရယ် မြိုင်လေ . . . မြိုင်”

ပြောရင်းနှင့် မြိုင်အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။
ထို့နောက် ခုနစ်လမှ ချွတ်သံများသေ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

အပြစ်တင်ချင်တာ မဟုတ်သလို၊ မောင်ကိုလည်း ခုနစ်မသွားပါဘူး မောင်ရယ်၊ တကယ်တော့ မြိုင် နားမလည်တာပါ။

မြိုင် ထိုးအာစကတည်းက မောင်ကို ပြောပြီးသားပဲ၊ မောင် အမြဲပေးတဲ့ စက္ကနိုင်းစာလိုမှာ ပြောတဲ့စကားတွေ မောင် ခုနေ့လို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

“တစ်ချိန်ကျလို့ ကိုသက်ဆွေ မြိုင်ကို ပစ်ထားခဲ့ရင် သယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ပစ်ထားခဲ့ပါ။ ကိုသက်ဆွေတို့ လောကုန်းတွေနဲ့ စိတ်ကို မြိုင် မထုံပါဘူး။ တစ်သက်လုံး သွန်သွားပါမယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားပါဘူး” ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို အဟုတ်မတ်ပြီး ပျော်လင့်တကြွန်းဖြစ်ပြီးမှ မြိုင် ရင်ကွဲချင်ဘူးလို့ မြိုင် သေသေချာချာ ပြောထားခဲ့ပါတယ် မောင်။

ခုလည်း မြိုင်ကို မောင် အာကြောင့် ပစ်သွားမှန်း မသိဘူး။
ဒါပေမယ့် သာကြောင့်ပစ်ပစ် ပစ်ခဲ့တာဟာ ပစ်ခဲ့တာပဲ၊ မြိုင်ကို

မောင် မလိုချင်တော့လို့ ပစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ မြိုင် သဘောပေါက်မိတယ်။

တစ်ခုခု ပြောပြပြီးမှ ပစ်ခဲ့ပါလား မောင်ရယ်၊ မြိုင်ကို အတိုင်း အကြောင်းလေးတော့ ပြောပြခဲ့ဖို့ တောင်းပါတယ်။ အာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မောင်ကို မြိုင် ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ နားလည်ပြီးမှ ခွင့်လွှတ်ရတာမျိုးလေးက ပိုကောင်းတာပေါ့။

ခုတော့ မြိုင်မှာ မောင်ကို အများကြီး ထူလေးခဲ့ရတယ်။

မောင်အတွက် နှလည်း မြိုင်ဘဝမှ ဖြစ်ချင်တဲ့အရာ အကုန်လုံး နီးပါး ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပြီသား။ နောက်ဆုံး မောင် စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုပြီး မြိုင်လေ ဘာထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုမှ မရှိဘဲ ခိုးဝိုက်ကုပ် လုပ်ကိုင်စားလို့ ရတဲ့ အလှပြင်ခရာမှ ဘဝတိုတောင် ကူးပြောင်းထားလိုက်ပြီးပြီ။

ချီးမွမ်း ခုနှစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ ခုနှစ်ရက်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေ ငြိမ်ကျသွားပြီဆိုတာနဲ့ မောင်တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် အစစပြုပြင်ပြောင်းလဲထား၊ မြိုင်ဘက်က အစားလုံး လုပ်တိုင်းပြုသား။

ပါးပျား ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်က ခိုင်မာတည်ကြည်တယ်တဲ့။

မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ကိုလည်း အောင်းလေပမာဏ၊ အတွင်းသဘော မတည်ကြည် ပြောင်းလဲတတ်သည် လို့ မောင်တို့ကပဲ သိချင်လုပ်ဆိုရသေးတယ်။

ဘဝခြင်ပါဦး မောင်ရယ် . . . မောင်တို့ ယောက်ျားတွေ ဓာရား

မဟာရာဇ်ဆိုတာ။

ဒါပေမယ့် မြိုင် ခွင့်လွှတ်မိတယ် မောင်။

ဖာတော့နိုးက သူ့အနုပညာလေးတွေနဲ့ သူ ပျော်နေခဲ့တဲ့ မြိုင်

ရွတ်ဖတ်ထင် ချစ်သူဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ချစ်သူအဖြစ် မောင့် တော်ကောက်ခံခဲ့ရ တော့လည်း မောင့်ကို မြင် မချစ်ဘဲ နေခဲ့လို့လား၊ မြင့်အပေါ် မောင် ခြတ်နိုးသလောက် မြင့်အက်ကလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကို ပြန်ချစ်ခဲ့ပါ တယ်။

မောင် ထင်ရာအတိုင်း လုပ်နေတော့လည်း မြင့် ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်ဆုံး အထင်လွဲပြီး စွန့်ပစ်ခံရပြီဆိုတာတောင် မြင့် မမြင်ကလေးလို့ပဲ မောင့်အပေါ် အချစ် မလျော့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ မြင့်ဘဝမှာ အရမ်းပိုမိုပို၊ အရမ်းကြောက်ခဲ့တဲ့ မမြင်ကလေးရဲ့ အပြစ်ချီးနှဲ့ပဲ ဖာတ်သိမ်းရတာပါပဲ။

မမြင်ကလေးကတော့ သေအံ့ဖူးဖူးမှာ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ တယ် မောင်။

လောတခံရွစ်ပါ။ ဘုရားတော့ရာ၊ ဖြစ်ပျက်မြဲဓမ္မတ၊ သေရာစွာမှတ်စွ၊ သတ္တဝါတို့မည်သည် မတည်ကြည် ဖောက်ပြန်တတ်ပြီ။

ငါ မင်းဟု ပြုပြန်၊ ခံရသူအသစ်ပ၊ အဖြစ်ဖြစ်အပြန်ပြန် နှိုင်းထောက်ဖေတန်၊ သင်္ခါရလမ်းမှန်ကို၊ ရွှေဘက်တော်ရှဦးရှင်လေး ... တဲ့။

လောတခံရွစ်ပါ။ ရှိတယ်ဆိုပြီး ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်တဲ့ မောင်ရယ်။ လာဘ်ရခြင်း၊ လာဘ်မရခြင်း၊ အခြွေအရံများခြင်း၊ အခြွေအရံမဲ့ခြင်း၊ ဒီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ဆိုတဲ့ ရှစ်ပါးဟာ လောကထဲက လူတစ်ယောက်မှာ အမြဲတမ်း တစ်လှည့်ပဲ ခံနေရတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ပျက်မယ်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ဓမ္မတာ ရှိတယ်ဆိုတာ သဘောသိဖို့ ကောင်းပါတယ်တဲ့။

သတ္တဝါဆိုတာ တည်ကြည် ခိုင်ခံ့တယ်ရယ်လို့တော့ ဘယ်တော့ မှ မရှိဘဲ အမြဲဖောက်ပြန်နေတတ်ကြတာပဲပဲ။

ငါ ယောက္ခိက၊ ငါ မင်းဆိုပြီး ထင်ရာလုပ်ရင် တစ်ဘဝတစ်ချိန်မှာ ခံရသူဘက်က အသစ် ပြန်ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အပြန်ပြန်ကြည့်ပြီး နှိုင်းဆထောက်ရှုထုတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့တဲ့။

ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲတတ်တယ်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရသဘောကို မောင် ရွှေဘက်တော်နဲ့ ပြန်စုပြီး ဆင်ခြင်ပါဦးဆိုပြီး မမြင်ကလေးက ရေးခဲ့တာပါ။

ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်တဲ့နော်၊ ကံဆိုတာလည်း အတက်အကျ ရှိတယ်တဲ့။

တစ်ခုခု မတရားလှမ်းရင် လုပ်သူဟာ တစ်ချိန်မှာ အတောင်း ဖြစ်လာပြီး ခံရသူက အသစ်ပြန်ဖြစ်လာတတ်တယ်တဲ့။

မမြင်ကလေး ပြောတာပါ။ မြိုင်ကတော့ မောင့်ကို ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။

မောင့်ကိုယ် ပြန်ဝဋ်မလည်စေချင်တာ အမှန်ပါ မောင်။ ခံရပေ မယ့် ဘယ်ဘဝ ဘယ်အချိန်မှာမှ အသစ်လဲ ပြန်မဖြစ်ချင်တော့သလို၊ 'ဘယ်မှန်းပါတော့နိုင်၊ ကပ်လုံးဆုံးတိုင်တိုင်' ဆိုတဲ့ ချစ်သမ္မတီထဲက စကားလို့ပဲ၊ ကပ်ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး ဆုံးသည်အထိ မောင့်ကို မြိုင် ရမုန်းပါတဲ့။

ချစ်လို့ထင်မကုန်၊ ဝသုန်ဥုံမြေ၊ သိကြားစေ သက်သေညွှန်း ဆိုသလိုပဲ မတုန်နိုင်သေးတဲ့ အချစ်တွေ ရှိရမယ်ဆိုတာ မဟာဒီ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူးရှိတဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးကို အဘိ သက်သေပြ

တို့နဲ့တွယ် ရည်ညွှန်ထားခဲ့ပါတယ်။

သံသရာလေကင်းတိုင်း၊ တူညီလေ တူမယ်လို့ ဆုတောင်း ပန်ရှယ်
ထွန်းကြွပေမယ့်၊ မမြဲကလေးနေတဲ့ နဝရက်တယ်ရောင်နဲ့ ပတ်ပို့ထဲက
လို့ပါ မောင်က 'သနားလေမညွှာ သစ္စာလေး၊ သွေးလွန်လေတော့၊ မကြင်
ဘယ်တွက်လဲလို့ မေးရမလို့ မြစ်နေပြီလော။

'ရွှေသည်းမှာ ကျွမ်းအောင်၊ မြေလဲခု ပြေနိုင်ပေါင်' ဆိုတာမျိုး
ခံစားရပါတယ် မောင်ရယ် . . .

'သနားငယ်ခံ တင်ရန် ကန်ခက်တဲ့ ရွှေမျက်မှထား' ဆိုတာလို
မောင်က မြစ်နေတော့ မြိုင် အသနားလည်း မခံချင်တော့ပါဘူး၊ နားထောင်
ရမှာ ခက်နေတဲ့ မောင်မျက်မှာ မျက်ရောင်ချင်ကိုလည်း မြိုင် မကြည့်ရပါဘူး
. . .

'မနက်ဖြန် ကျင်းပတော့မတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ လူငိုလိပ်ဖာလယ်မှာ
ပြုရမိစုံ ဝိုလိပ်ရွှေတူက၊ မေ့ခဲ့မညီရီမည်ကို၊ ရိုမိပြန်သား' ဆိုတာလိုပါ
ဖာခါတော်ပေးလို့ နတ်ဆေးငယ်ရွှေတနေတုန်း မြိုင် ခံစားနေရသလို မောင်
မပျော်မှာဘဲ ရိုမိပါတယ် မောင်ရယ် . . .

၉-၈၈၇၊ နေ့လည် ၁၂၃၀ နာရီ
'သက်ဆွေ၊ မပြေးသေးဘူးလား . . .' မြန်မြန် လျှပ်လေဟော
တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်တော့၊ ခေါင်းပေါင်းကော အဆင်သင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊
ခင်နှယ်မြင့် ပြီးရင် ငါတို့ လာခဲ့မယ်၊ ဝီပေါ်မှာ သတို့သား၊ သတို့သမီး
ခါတ်ရုံတွဲရိုက်ရမယ်။

အင်းလူးကန်တိုက်တယ်နဲ့ ဝထမထပ်၊ ပွဲထုတ်မိ သတို့သား
သတို့သမီး ပြင်ဆင်ရာအခန်းတွင် စနီတစ်ခယာက အထောက် အပံ့များ
နေသည်။

ကျော်လောက သက်ဆွေက တိုက်ပုံအင်္ကျီလှမ်းပေးရင်း . . .
'ကိစ္စ စနီဆိုတဲ့ကားမှ ဘယ်လိုမြင်နေတာလဲ သက်ဆွေ၊ ငါ့မိတ်ဆဲ
မှာ မင်းလိုပြင်တောင်မလေးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သွားလို့ စနီလာ ခေခေ

လည်လည် ဆွေးသွားမှာပဲ ဖောက်မေ့နေတာ၊ သူက သူ့နဲ့ဆောင်ရတာ ထက်ကို ပိုအရေးကြီးနေပုံ ရနေပါလား။

တော့ဇော စကားကြောင့် သက်ဆွေက ယုံယုံပြီးသည်။

“သူ့စိတ်ထဲ သူ့နဲ့ မဆောင်ရပေမယ့် သူ မဆောင်ချင်တဲ့သူနဲ့ မဆောင်ဖြစ်သွားတာကိုပဲ အရသာတစ်ခု ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ”

သက်ဆွေက စိတ်မပါ လက်မပါ ပြောရင်း တိုက်ရိုက်အကျိတ် ဝတ်သည်။ ထို့နောက် အနားရှိ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ထဲ ကိုယ့်ပုံကိုယ် တစ်ချက် မြန်ကြည့်သည်။

မှန်ထဲမှ ပေါ်နေသော ပုံရိပ်သည် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။ သက်ဆွေဆိုသောလူတစ်ယောက် ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်သည်။ ဝါပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသက်ဆွေသည် သူမဟုတ်။ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

ခဏကြာလျှင် သူမသိသော သတို့သမီးတစ်ယောက်နှင့် သူ ဝါတ်ပုံတွဲရိုက်ရဦးမည်။ ပြီးလျှင် လူပုံအလယ်၌ လက်ချင်းချိတ်၍ ခမ်းနား သိုက်မြိုက်စွာ ရွှောက်သွားရဦးမည်။ ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခံတီးဝိုင်းမှ ‘အခါတော်ပေးတာက၊ နတ်ရေငယ်ရွှေစာ’ ဟူသော သီချင်းဖြင့် အလွန် မင်္ဂလာရှိသော အချိန်အခါ ဖြစ်ကြောင်း နီးပင့်ကြွလိမ့်မည်။

ထိုနောက် ဘိသိတ်ဆရာက ရွှေစာပြားကို ဂဟေသားသလို အစရှိသည့် ခိုးမွမ်း ထောမနာများ ပြဦးမည်။

ထို့နောက် ဧည့်ပရိသတ်များက သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး မခွဲခွာ ပေါင်းသင်းကြပါစေ စသော ဆုထောင်းမင်္ဂလာများပြု၍ စားသောက်ပြီး အိမ်ပြန်သွားကြမည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်စာ အပြင် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းကြ။

လွယ်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့သည်။

မေ့စေနှင့် မေ့မော စန္ဒလေးကို စုန်းနှင့်ဆက်ပြော၊ ဘာညာ ချိန်းဆိုပြီးသည်နှင့် ခင်နွယ်မြင့်တို့ မိသားစု ရန်တုန် ရောက်လာသည်။ ထိုနောက် ပြက္ခဒိန်တစ်ခုတွင် ဖောင်ဆရာဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဒီရက် လုပ်ဟု ဈေးပေးသော ရက်ကိုယူ၍ စိတ်စာများ ရိုက်သည်။

ဝါတွင်း လုပ်ကောင်းပါ့မလားဟု မေးသည်ကိုပင် မြန်မာရိုးရာ အစဉ်အလာ ဝိုင်နိုင်သည်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များက မင်္ဂလာဆိုတာ အခါမရွေး လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ ဖာဟာထေးထေး လုပ်ပေးကြသည်။ လုပ်ချင်တော့လည်း အစဉ်အလာ တစ်ခုလုံး ဖျောက်ပစ်၍ ရ၏။

ဘာမျှမကြာသော ရက်ပိုင်းအတွင်းကမှ စသိသော ခင်နွယ်မြင့်နှင့် သူ အတူပေါင်းသင်း နေထိုင်ရတော့မည်။ ဒီအခါကျ တော့လည်း တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက် နားလည်အောင်တို့၊ အညီတက ဘာဖြစ်ခဲ့သည်၊ အနာဝတ်ကျ ဘာဖြစ်တော့မည် စသည်တို့ မရှိ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကော ချစ်ကြရုံလား၊ ချစ်ကော ချစ်နိုင်ရုံလား၊ စသည်တို့ ခုထိပင် မေးသံမကြားသေး။ ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်လာမည့်သူနှင့် စကားပြောချိန်တောင် ကောင်းစွာမရ၊ ‘ချစ်သမျှကို’ အကြောင်းတွေ့ ‘ငွေဝန်းသော်တာယုန်’ တွေ ဘာတွေ့လုပ်ဖို့ အဝေးကြီး။ ‘ချစ်’ ဆိုသော စကားကိုပင် သူနှင့် ကိုယ်ပြားမှာ တစ်ခါမှ မသုံးဖူးသေး။

ဖြစ်နိုင်သည့် ဟာကျတော့လည်း ဖြစ်နေတာပဲဟု ငမေစေ စကားနှင့် ဆက်စပ်ပြီး တွေးမိသည်။

ကိုယ့်ကို ချစ်လှပါသည်။ ကမ္ဘာတုန်ကျယ်သရွေ့ ဘယ်နေနိုင်

ပါးလဲ... တု အကြိမ်ကြိမ် သဘာဝအသံသာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ကတော့
ဦးခြံတံထွန်းနဲ့ လွတ်ရဲလား ကိုစားမေး ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ မင်းသမီးဆိုတော့
ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ မသင်္ဃာပြင် သူတစ်စု အကြီးအကျယ် စဉ်းစားခဲ့သည်။
အယ်သုမလည်း သူ့ကို စိတ်မချကြား

ခု ခင်နွယ်မြင့်ကတော့ သူလည်း မစဉ်းစားမိ၊ သူ့ကို စဉ်းစားဖို့
လည်း အယ်သုကမှ မကိုက်တွန်း၊ အားလုံးက ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ
လက်ခံ ကျေနပ်သွားကြရသနည်း။

ဘာတော့နေလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာမှားနေလဲ။

ဆရာဝန်မနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမှာ ခြေအနံ့ လက်အနံ့ ခေါင်းတစ်
လုံး၊ ကိုယ်တစ်ခု ဒါတွေအားလုံး အတူတူပင် ပါဝင်သည်။ မိန်းမတွေက
လည်း မိန်းမတွေပဲ။ ဒီဆရာဝန်မကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ခိုင်းလိုက်လျှင်
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်သွားမို့ ဟိုရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို ဆေးကျောင်း
တက်ခိုင်းလိုက်လျှင် ဆရာဝန်မ ဖြစ်သွားစရာ ဘာအကြောင်းမျှ မရှိ။

ဆေးလုံးအဝတ်တိုင်လိုက်တာနှင့် မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်
ဖြစ်သွားစရာလား၊ မိန်းမကတ် သူမိအတွေ့ ချမ်းသာတာနှင့်ပင် အပျိုစင်
အပြစ်ကင်းမလေး ဖြစ်သွားစရာလား။

ဟိုဒီဒါတွေ ရှိသည်။ မေမေ ခေတုစုံတ ဆင်းစက ...

“မေမေလည်း ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်အချိန်မှာ ဘာဖြစ်သွားမယ်
ဆိုတာ အယ်လိုမှ မမှန်နိုင်တော့ဘူး သား၊ မေမေ မရှိရင် မင်းတို့သားအပီ
နှစ်ယောက်တည်း ရကွရောက် ကျန်ခဲ့မယ်၊ မေမေ မသေခင် မေမေအဖွဲ့
တတိုင်း စီမံလိုက်ပါရအေ”

ဟု ပြောသောအခါ နဂိုဓာတ် စိတ်ရွတ်တွေ့နေသော အခဲဖြင့်

တိမ်လပ်ချင်တာ မလုပ်ရဘူးတော့ သူတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြပေစေတော့
လည်ပင်းပေးလိုက်ခဲ့သည်။ ထိုစကားကို အကြောင်းပြု၍ ခင်နွယ်မြင့်နှင့်
မိမိပေးသောအခါ မေမေက စကား တစ်ခွန်း ပြောခဲ့သည်။

“မင်း ဒီမိန်းကလေးကို ယူရင် အစ်သတ်လုံး စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်
မယ် သား၊ ဟိုမိန်းကလေးကိုသာ ယူမိရင် အစ်သတ်လုံး နောင်တ ရလို့
ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒါဆို သူတစ်သတ်လုံး စိတ်ချမ်းသာရတော့မည်ပေါ့။

စိတ်ချမ်းသာသည်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုဟောမို့လဲ၊ အခုတော့
ဘာမှမဖြစ်သေး၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေက စလာမည်
မသိ။ ဘယ်အချိန်ကျမှ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေက စလာမည်မသိ၊
ကိုစားမတွေနဲ့ကလည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ရှာမိလေသလား။

မြင့် ... မြင့်ကတော့ ခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ။

သက်တွေ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စကားများစွာ
ပြောနေမိသည်။

မိမိစစ်ကမူ စကားမပြောဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ခဏကြာသောအခါ စနို ဇောဂတ်ထပ်စု ဝှာယီးပျာယာ
ပြေးတက်လာသည်။

“သက်တွေ ... အခုပဲ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာပြော
တယ် မလောင်နိုင် ဇောဂတ်ထပ်စု ရောက်နေတယ် ... တိုး ပြာလို့ရတာ

မဟုတ်ဘူး၊ မစားရတဲ့အခါ သန့် လာဝတ်ပြီး ပွဲခန်း ဖျက်ချင်ဖျက်မှာ”
 သက်ဆွေ စန့်တို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 မနေ့ညတတည်းက သူတို့ ဒီတီဗွကို အသေအလဲ ကြောက်နေ
 ကြသည်။ ဘယ်ကံ ဘယ်လို သံတင်းတွေ ရလာတတ်မှန်းလည်း မသိ
 ဟုတ်လည်း မဟုတ်။

‘ဟိုတစ်ခါတုန်းက ကိုအေးဖေ လက်ထပ်တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ
 အဲဒီကောင်မ ပွဲလာဖျက်တာပဲတဲ့၊ ကိုအေးဖေတို့ဘက်က လူတွေ အစုတ်
 အထိန်းကောင်းလို့ ပွဲမဖျက်တာတဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီကိစ္စ အရမ်း
 ကရုဏ်မူ ဖြစ်မယ်၊ ခင်နွယ်မြင့် သိသွားရင် လုံးဝ မကောင်းဘူး”

ဖေဖေကော၊ မေမေကော၊ စန့်ကော၊ ကြီးကြီးကော၊ ဒေါ်လေး
 ကော၊ ဘာဘကော၊ ဆွေဖိုး မိသားစိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အကုန်လုံး ဒီကိစ္စ
 အတွက် အရမ်း စိတ်မူနေကြသည်။

ခုလည်း မေသင်းခိုင် ဧကန်နေပြန်ပြီတဲ့၊ ပွဲလာဖျက်ဦးမယ်
 ထင်တယ်တဲ့၊ ဧကန်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။

“ဟေ့ကောင်... သက်ဆွေ၊ မင်း မြင်က ဟိုတစ်ချင်မှဟုတ်မှာ
 သူ့ဘက်က တွေးတော့ နာကျည်းစရာကြီးတွေ၊ မနေ့က ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်
 ကောလည်း ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်အချိန်လဲ၊ မေးလိုက်တာ စုံနေတာ
 ပွဲဖျက်ရင်တော့ မကောင်းဘူးတွေ၊ ကြည့်လဲလုပ်ဦး”

အမှန်က ပွဲဖျက်တော့ကော ဘာဖြစ်ရမည်နည်း၊ ဒီပုံလုပ်
 လင်မယား ဖြစ်ကြတော့မှာလား၊ ဒီပွဲဖျက်ရင် နောက်ပွဲပြန်လုပ်ကော
 မရဘူးလား၊ ဒီဘက်က ဖြစ်နိုင်လို့ လုပ်ကြသည့် ကိစ္စတစ်ခုလုံး မေသင်း
 တက်သောက်စည်းဖျက်တာနှင့် ဖျက်ရောလား၊ မေးလိုက်လျှင် စိတ်

ကန်ကြမှာ သေမှာပါ။ ဟိုဘက်ကို မလိခိုတစ်ဝက်တွေ လုပ်တုန်းကတော့
 ကျေနပ်ကြသည်။ ဟိုဘက်က မတွေ့နပ်၍ ပြဿနာ လာမှာမှာကျတော့
 ကြောက်လိုက်ကြတာ အသေအလဲ။

အမြင်တက်ကတ်နှင့် လွတ်သာပေးအားရိုက်လျှင် ဘယ်
 လောက် ကြည့်တောင်းမလဲ။ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်သည်။ သို့သော်
 ဒီကိစ္စက အာဗမခက်ခန်း သိ၍ ...

“ကိုလှိုင် အောက်မှာ ဒီလား”
 သက်ဆွေ အမေးကို ကျော်ဖေက ခေါင်းညှိတ်ရင်း ...

“ရှိတယ်၊ ခုနဲ့ အောက်မှာ ငါ့တွေ့ခဲ့တယ်”

“အဲဒါဆို မင်း ကိုလှိုင်တို့ သွားပြောလိုက်ကွာ၊ မြိုင်လာရင်
 ပြန်ခိုင်းလို့က်ပါလို့၊ ပြန်ခိုင်းလို့ မရရင် ငါက ပြောတယ်၊ ချစ်သမ္မကို
 ပတ်ပိုးထဲက မပါတဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့လို့၊ ပြောတယ်လို့ ပြောခိုင်း
 လိုက်”

“ဟေ... ဘယ်လို”

ကျော်ဖေကို နောက်တစ်ခေါက် ဖြန်ပြောပြရ၏။ ကျော်ဖေ
 ယောင်လည်လည်နှင့် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ပြေးဆင်းသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် သက်ဆွေတို့ အမျိုးထဲမှ ဒေါ်ခဲကြီးဖုတ်သော
 ဘကြီးတစ်ယောက်က သူလှိုင်စင်မြင့်တိုင်သော ခြောက်လုံးပြုကို
 မောင်းကင်၍ တိုက်ပုံအတို အတွင်းဖိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ငါတို့ လုပ်တဲ့ပွဲကို လာဖျက်ရင်တော့၊ အသေကို သတ်ပေးမယ်၊
 အဲဒီကောင်မ ဖောက်လာရင် ငါ့ကို လာပြော”
 ဟု ကြံခေါ်နေသည်။

အာ န

စာအုပ်

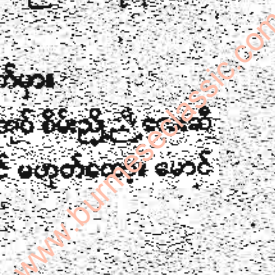
စဉ်ဆွဲ ကျွမ်းပရာ ခန့်မစာတွင်းမှာ စည်ပင်သက် အများစု
မသိလိုက်မသက်လည်း ကိုယ့်ပိုင်နှင့်ကတည်းက ဆက်ဆောင် ဝိသေသ
အသိပေးကစားပေးက စိုင်းအသိပေးကို လိုက်ကြည့်၍ မြိုင်မှာ
ရောက်နေသောတူ တိုးတိုးကိုက်ကိုက် သူ့အေးကိုယ်အေးနှင့် ပျာပျာသ
လိုက်လံ ရှာဖွေပေးနေရ၏။ သို့သော် . . . မြိုင် ဘယ်နားမှာ ရှိနေသ
ဆိုသည်ကို သူတို့ မသိ။

သူတို့ သိစရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။

(၄)

၉-၈-၈၇ နေ့သည် ၁၂၀၀ နာရီ
မြိုင် ဘုရားပေါ် ရောက်နေတာ ကြာပြီ။
မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဒီနေ့ဆယ်နာရီတိုးလာမည့်ကိစ္စ
အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ မြို့ကွဲပျက်စီးနေသည်။
မြိုင် ထိုဝေဒနာကို အိမ်ထဲတွင်နေ၍ ဘယ်လိုမှ ရစ်တည်
ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိတော့။
စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုလေး တစ်ခုကို အခိုက်အတတ်ဖြစ်မြစ် သူ ရချင်
ဇရာသည်။ သို့အတွက် မနက်တိုးနာရီ ထိုးတထည်းက ဘုရားပေါ်
တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေခဲ့သည်။
ထိုင်နေကျ တစ်ခုစကားပင်လေးတောက်မှာ။
မြိုင် မျက်လုံးများသည် အထေးက တောအုပ် စိမ်းညိုညို လေးစီ
ရောက်သွား၏။ အထက်ပင်လေးသည် ခုအခါ မြိုင် မဟုတ်တော့။ မောင်

ဖြစ်နေပေပြီ။ တောအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေ ဖြစ်နေမှန်း မြင် မသိ။
 "အိ... တီ"
 ဆယ်နှစ်နာရီတိတိမှာ မြိုင်လက်ပတ်နှစ်လေးမှ အချက်ပေးသံ
 တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ အချိန်တန်ပြီ။
 မြိုင်က တရုတ်စကားဝင်ရိပ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။
 ရင်ပြင်တော်၏ အနံ့အတား အုတ်တံတိုင်းပုလေးဘက် လျှောက်
 သွား၏။
 တံတိုင်းမှကြည့်လျှင် အောက်ဘက်ရှိ ချွန်နယ်သစ်ပင်များဖြင့်
 ရှုပ်ထွေးနေသော ချောက်နက် တစ်ခုကို မြင်ရသည်။
 မြိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။
 ထိုနောက် ပခုံးလွယ် သားရေခိုက်ထဲတွင် အိမ်ကတည်းက
 ထည့်ယူလာသော ပလပ်စတစ် ဘူးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
 ဖလင်ဘူးလေး။
 ဘူးထဲတွင် တစ်ခါက မောင် စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ပြီး ကင်မရာထဲမှ
 ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်ခဲ့သော ဖလင်လိပ်ကလေး ပါရှိသည်။
 မြိုင်က ထိုဖလင်လိပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။
 ဝဲနေသော မျက်ရည်ကြားမှနေ ထိုဖလင်ကော်ပြားလေးကို
 ကြည့်မိသည်။ ဖလင်ပေါ်၌ ဘာပုံရိပ်မှ မရှိ။
 မြိုင် ပင့်သက်တစ်ချက် ခွိတ်သည်။
 ဘာထူးလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဖလင်လိပ်လေးလိုပင် သူ့အချစ်
 နှင့် သူ့မျှော်လင့်ချက်များ အားလုံးသည်လည်း ဘာပုံမှ ပေါ်စရာ မရှိတော့။
 ဒီတစ်ခါ မောင် ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်က ကင်မရာထဲမှ

ဖလင်လိပ် မဟုတ်။ မြိုင်ဘဝထဲမှ မြိုင်မျှော်လင့်ချက်များကို ဖြစ်၏။
 မျှော်လင့်ချက် မရှိပြီဖြစ်သော ဘဝသည် လူသတ်တန်း၌
 အသတ်ခံရသည့် မမြဲကလေး၏ဘဝနှင့် ဘာထူးခြားခြင်းမရှိတော့။
 မြိုင်က မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဖလင်ခွေးလေး
 ကို လက်ဆုပ်ဖြေ၍ လွှတ်ချလိုက်သည်။
 ဖလင်လိပ်ကလေးက အတန်ကြာအောင် လေထဲတွင် လွင့်နေ
 ပြီးမှ ချောက်နက် အောက်ခြေ တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရိပ်နားသွား၏။
 ပြီးပြီ။ ပြီးသွားပြီ...။
 မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ မြိုင်ဘက်က တုံ့ပြန်ချင်သော ကိစ္စအားလုံး
 ပြီးစီးသွားပေပြီ။
 နောက်ဆုံး လှုပ်စရာ တစ်ခုသာ ရှိတော့၏။

၉-၈-၈၇ နေ့လည် ၁:၃၀
 မြိုင်က ရင်ပြင်တော် ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကျွဲကျွဲထိုင်ရှင်း
 ကျိတ္တလို့ စေတီကို အာရုံပြုသည်။
 ဘုံရားရှိခိုးအပြီးတွင် ခုချိန် မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲနေမည့် မောင်
 ချက်နာကို ပုံဖော်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆုထောင်းလိုက်သည်။
 "မောင်တစ်ယောက် စိတ်၏ ရွှင်လန်းခြင်း ကိုယ်၏ ရွှင်လန်းခြင်း
 ပါစေတုရား။ မောင် ရွေးချယ်လိုက်သော အိမ်ထောင်ဖက် နှင့်လည်း
 အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းရပါစေ။ ချစ်ဖို့မသောသူနှင့်

၁၅၂

အိမ်ရာ

ထိုင်းခက်ရသော အစွမ်းလည်း ခြောက်ပွန်း သံတစ်ပွင့်တမျှ မောင်ကိုယ်မှာ မထပ်ပြီပါနဲ့နဲ့ သူနော်

အားလုံးတတွက် ကျေနပ်စွာ ပြီး တောင်ပန်ပြီးသည်နှင့် ဖြိုင်တ သူပန်းလွယ် သားရေတိုက်ဆဲတွင် သူလားသော ဝတ်တမ်း စားအပ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုနောက် ရေးလာခဲ့သော စာမျက်နှာများ၏ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာ အလွတ်ထိပ် သွားဘက်ထောင့်လေးတွင် နေ့စွဲလေး တပ်လိုက် သည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၉ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

ထိုနောက် နောက်တစ်ကြောင်း၊ ဘယ်ဘက်ထောင့်တွင် စာတမ်းလေးအစစ်တမ်း ရေးစဉ်းလိုက်သည်။

အောင်လှိုင်၊ ဖုန်းဖြူ၊ ဂန္ထဝင်စာအုပ်။

ထိုနောက် ကောက်စာတစ်ကြောင်းတွင် စာမျက်နှာ အလယ်မှ စ၍ တစ်ကြောင်းပြီး တစ်ကြောင်း စာသားလေးများ ရေးချသွားသည်။ စာလုံးငွေ များများစားစား ပန်း။

ညို့သော် သူရေးချင်သော စာရာအားလုံး ပါဝင်နေသည်။

သူပြောချင်သော ရင်ထဲက စကားများ အားလုံးလည်း တစ်လုံးမှ

မကျန်တောင့် ပြည့်စုံစွာ ရေးဖွဲ့ ပြုသားလည်း ခြစ်သွားသည်။

စာလုံးလေးများတ ...

ဖွင့်ပေးရန်
ရွှေစင်္ကြာအိမ်ရာ
အစွမ်းလွယ်စွာ
ဖတ်ပါ ...

ဟု ဖြစ်သည်။

စာရွက်၏ ကောက်ခြေထောင့်စွန်းတွင် ဖြိုင်ကိုယ်စား ဖြိုင် မှတ်စုညီပေါက်လေး တစ်စက်က လက်မှတ်ရေးထိုး လိုက်၏။

ကြိုးစားပါခြင်းမည်

နှစ်တွာဆိုင်း

www.burmeseclassic.com